FANTASY

CAITLÍN R. KIERNAN

FATĂ ÎNECÂNDU-SE

PALADIN BLACK POCKET

Premiul Bram Stoker
Nominalizare la Premiul Nebula (2013)

În familia lui Imp, nebunia se aliniază ordonat, ca vagoanele unui marfar: bunica, fiica, fiica fiicei... Imp este schizofrenică și o știe. Cu ajutorul medicamentelor și al psihiatrei, Imp este bine – până când o întâlnește pe Eva Canning, care seamănă tulburător de mult cu tânăra din *Fată înecându-se*, un tablou ce o obsedează din copilărie. Sirenă, lup sau fantomă, Eva o bântuie și o aruncă într-un vârtej de vise și amintiri care nu au nimic de-a face cu realitatea.

Ca să scape din labirintul obsesiilor, Imp începe să scrie, iar hotarul ce separă închipuirea de realitate și magia de nebunie dispare cu totul. Treptat, autobiografia ei se transformă într-o poveste cu fantome, sirene și vârcolaci, într-un fantasy întunecat și erotic în care nimic nu e ceea ce pare.

CAITLÍN R. KIERNAN

FATĂ ÎNECÂNDU-SE

O autobiografie

PALADIN BLACK POCKET FANTASY

„Cu *Fată înecându-se*, Caitlín R. Kiernan intră în rândul celor mai valoroşi autori de literatură gotică şi fantastică, a autorilor capabili să scrie o operă de ficţiune cu profunde valenţe morale şi artistice. Acest roman subtil şi întunecat nu seamănă cu nimic din ce am citit până acum. *Fată înecându-se* este o operă literară uluitoare şi, după părerea mea, e capodopera lui Kiernan."

Peter Straub

„... o atmosferă de o melancolie copleşitoare şi un amestec bizar de frumuseţe şi teroare. Este o poveste cu fantome, o poveste despre îndrăgostire şi dezîndrăgostire, în care nebunia poate fi un dar sau un blestem. E unul dintre acele puţine romane care ţi-ai dori să nu se termine niciodată."

S.T. Joshi

„Caitlín R. Kiernan este o scriitoare care le permite cititorilor *să intre* în carte... Citind *Fată înecându-se*, îţi creezi propriul mit, propria bântuire, şi asta e deopotrivă înspăimântător şi minunat."

SFF Book Reviews

„Prin *Fată înecându-se* Caitlín R. Kiernan pare hotărâtă să reinventeze literatura gotică – şi e uimitor cât de bine îi iese."

Locus Online

CAITLÍN R. KIERNAN

FATĂ ÎNECÂNDU-SE

O autobiografie

Traducere din limba engleză și note
de Flavius Ardelean

PALADIN

Colecție coordonată de: Michael Haulică
Redactor: Florentina Hojbotă
Tehnoredactori: Mariana Dumitru, Cristian Vlad
Coperta: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KIERNAN, CAITLÍN R.
Fată înecându-se / Caitlín R. Kiernan; trad. de Flavius Ardelean. – București: Paladin, 2015
ISBN 978-606-93846-8-8

I. Ardelean, Flavius (trad.)

821.111(415)-31=135.1

Caitlín Kiernan
The Drowning Girl
Copyright © Caitlín R. Kiernan, 2012
All rights are reserved by the author throughout the world.

© Editura Paladin, 2015, pentru prezenta ediție
Editura Paladin este un imprint al Grupului Editorial Art.

Pentru Peter Straub,
maestrul poveștilor cu fantome.
Și pentru Imp.

În amintirea lui
Elizabeth Tillman Aldridge
(1970–1995)

Această carte e așa cum e,
ceea ce înseamnă că s-ar putea
să nu fie cum te aștepți.

CRK

There is always a siren,
Singing you to shipwreck.

There, There (The Bony King of Nowhere), Radiohead[1]

In the forest is a monster.
It has done terrible things.
So in the wood it's hiding,
And this is the song it sings.

Who Will Love Me Now?, Philip Ridley[2]

Poveștile își schimbă forma.

Pretty Monsters, Kelly Link

---

[1] „Există întotdeauna o sirenă / Al cărei cânt te călăuzește spre naufragiu." *Gata, gata (Regele din oase al nicăieriului)*, Radiohead

[2] „În pădure e un monstru. / Lucruri rele a făcut. / Așa că în copaci se ascunde / Și ăsta-i cântecul ce-l cântă." *Cine mă va mai iubi acum?*, Philip Ridley

1

„Voi scrie acum o poveste cu fantome", a bătut ea la mașină. „O poveste cu fantome, despre o sirenă și un lup", a mai scris.

Am mai scris.

Numele meu este India Morgan Phelps, deși aproape toți cei care mă cunosc îmi spun Imp[1]. Locuiesc în Providence, Rhode Island, și, când aveam șaisprezece ani, mama mea a murit la spitalul Butler, de pe bulevardul Blackstone, numărul 345, chiar lângă cimitirul Swan Point, unde sunt îngropați mulți oameni importanți. Spitalul se numea cândva Spitalul de Boli Mintale Butler, dar, undeva pe parcurs, s-a renunțat la „de Boli Mintale". Poate că nu dădea bine în afaceri. Poate că doctorii sau administratorii sau consiliul director sau cine ia astfel de decizii au simțit că nebunii ar prefera să nu fie închiși într-un azil care îndrăznește să recunoască faptul că e un azil de nebuni și că adevărul în publicitate este păgubos. Nu știu, dar mama mea, Rosemary Anne, a fost internată la spitalul Butler *tocmai* pentru că era nebună. A murit acolo, la vârsta de cincizeci și șase de ani, în loc să moară în altă parte, tocmai pentru că era nebună. Nu e ca și cum

[1] În limba engleză, *imp* are și sensul de „drăcușor". (*N. red.*)

nu ar fi știut că e nebună și nu e ca și cum eu nu aș fi știut, și, dacă m-ar întreba cineva, părerea mea e că a renunța la „de boli mintale" e ca și cum ai renunța la *burger* din Burger King, pur și simplu pentru că hamburgerii nu sunt la fel de sănătoși ca salatele. Sau ca și cum ai renunța la *donuts* din Dunkin' Donuts, pentru că gogoșile cauzează carii și te îngrașă.

Bunica mea, Caroline, mama mamei mele, care s-a născut în 1914 și care și-a pierdut soțul în Al Doilea Război Mondial, fusese și ea nebună, dar s-a stins în patul ei, în casa ei din Wakefield. Nimeni nu a închis-o într-un spital și nimeni nu s-a prefăcut că nu ar fi nebună. Poate că oamenii nici nu mai observă asta atât de mult când îmbătrânești, sau când ești puțin mai bătrân. Caroline a dat drumul la gaz, a închis toate geamurile și ușile și s-a culcat, iar în biletul de adio le-a mulțumit mamei mele și mătușilor mele că nu au trimis-o la un azil de nebuni, unde ar fi fost obligată să trăiască mai mult decât ar fi putut suporta. N-ar mai fi suportat să trăiască. Sau să fie nebună. Ori una, ori alta, sau ambele.

E oarecum ironic că mătușile mele au internat-o pe mama. Bănuiesc că și tatăl meu ar fi făcut-o, dar el ne-a părăsit când aveam zece ani și nimeni nu știe sigur încotro a luat-o. A părăsit-o pe mama pentru că era nebună, așa că-mi place să cred că nu a mai trăit prea mult după ce ne-a părăsit. Când eram mică, stăteam trează noaptea în pat, imaginându-mi cele mai cumplite feluri în care ar fi putut muri tatăl meu, ca o răzbunare pentru că ne-a lăsat baltă și a fugit, că a fost prea laș să rămână cu noi. La un moment dat, chiar am făcut o listă cu diverse sfârșituri neplăcute de care îmi doream să aibă parte tata. O scrisesem într-un caiet de stenograf, iar carnetul îl țineam într-o

valiză veche sub pat, pentru că nu voiam să îl găsească mama. „Sper că tatăl meu a murit în urma unei boli venerice, după ce i-a putrezit scula" era în fruntea listei, apoi urmau cauze mai normale (accidente de mașină, intoxicație alimentară, cancer), dar, cu timpul, am devenit tot mai imaginativă și ultimul lucru pe care l-am trecut în listă (nr. 316) era „Sper că tatăl meu și-a pierdut mințile și a murit singur și speriat". Încă mai am caietul ăla, dar acum e pe un raft, nu ascuns într-o valiză veche.

Deci, da. Mama mea, Rosemary Anne, a murit la spitalul Butler. S-a sinucis la spitalul Butler, deși era mereu sub observație. Era în pat, legată, și avea o cameră de filmat în cameră. Dar tot a reușit. A fost în stare să își înghită limba și să se sufoce înainte ca asistentele sau infirmierii să își dea seama ce se întâmplă. Pe certificatul de deces scrie că a făcut comoție cerebrală, dar știu că nu a fost așa. De prea multe ori mi-a spus, când o vizitam, că vrea să moară, și de obicei îi spuneam că aș prefera să trăiască și să se facă bine și să vină acasă, dar că nu m-aș supăra dacă asta era ceea ce trebuia să facă, adică dacă trebuia să moară. Dacă ar fi fost să vină o zi sau o noapte când chiar nu ar mai rezista. Spunea că îi părea rău, dar se bucura că înțelegeam, era recunoscătoare că înțelegeam. Îi aduceam bomboane, țigări și cărți, și vorbeam despre Anne Sexton și Diane Arbus și despre Virginia Woolf, care și-a umplut buzunarele cu pietre și a intrat în râul Ouse. Doctorilor lui Rosemary nu le-am spus niciodată de discuțiile astea. Și nici despre ziua în care, cu vreo lună înainte să își înghită limba, mi-a dat o scrisoare în care cita biletul de adio al Virginiei Woolf: „Ce vreau să spun e că îți datorez toată fericirea din viața mea. Ai dat dovadă de o răbdare desăvârșită și ai fost incredibil de bun cu

mine. Vreau să spun asta – toți o știu. Dacă m-ar fi putut salva cineva, atunci tu ai fi fost acela. Totul, în afară de certitudinea bunătății tale, m-a părăsit". Am prins-o cu piuneze în peretele din camera în care pictez – atelierul meu, cum ar veni, dar de obicei mă gândesc la ea doar ca la camera în care pictez.

Nu mi-am dat seama că și eu eram nebună, nici că probabil am fost întotdeauna nebună, decât la câțiva ani de la moartea lui Rosemary. Faptul că nebunii nu știu că sunt nebuni e un mit. Mulți dintre noi sunt cu siguranță la fel de capabili de revelații și introspecții ca oricine altcineva, poate chiar mai mult. Înclin să cred că petrecem mult mai mult timp gândindu-ne la gândurile noastre decât oamenii sănătoși. Cu toate astea, pur și simplu nu mi-a trecut prin minte că modul în care priveam lumea însemna că am moștenit „Blestemul Familiei Phelps" (asta ca să o citez pe mătușa mea, Elaine, care are o predilecție pentru formule melodramatice). În fine, când, în sfârșit, am înțeles că nu eram sănătoasă, m-am dus la o psihiatră la spitalul din Rhode Island. I-am plătit o grămadă de bani, am discutat (mai mult am vorbit singură, în timp ce ea mă asculta) și spitalul a făcut niște teste. Când toate au fost zise și făcute, mi-a spus că sufăr de schizofrenie dezorganizată, care mai este cunoscută și sub numele de hebefrenie, de la Hebe, zeița grecească a tinereții. Nu ea, nu psihiatra mi-a spus asta – am căutat eu. Hebefrenia este numită după zeița grecească a tinereții pentru că se manifestă, de obicei, la pubertate. Nu m-am obosit să-i explic că, dacă modul în care gândeam și vedeam lumea însemna că sunt schizofrenică, atunci nebunia a început cu mult înainte de pubertate. Oricum, mai târziu, după mai multe teste, diagnosticul a fost schimbat

în schizofrenie paranoidă, care nu e numită după vreun zeu grec, nici după orice alt zeu de care să fi auzit.

Psihiatra, o femeie din Boston cu numele de Magdalene Ogilvy – un nume ce mă duce mereu cu gândul la Edward Gorey sau la un roman de P.G. Wodehouse –, considera Blestemul Familiei Phelps foarte interesant, pentru că, spunea, existau indicii că schizofrenia ar putea fi ereditară, cel puțin în unele cazuri. Așa că asta e. Sunt nebună pentru că Rosemary a fost nebună și a avut un copil, iar Rosemary a fost nebună pentru că bunica a fost și ea nebună și a avut un copil (de fapt mai mulți, însă doar Rosemary a avut norocul să moștenească blestemul). I-am spus doctorului Ogilvy poveștile pe care mi le zicea bunica despre sora maică-sii, pe care o chema tot Caroline. Din spusele bunicii, Caroline ținea păsări moarte și șoareci în borcane închise, aliniate pe toate pervazurile. Fiecare borcan fusese etichetat cu câte un pasaj din Biblie. I-am spus psihiatrei că aș fi bănuit că mătușa mea, Caroline, suferea doar de un interes sporit față de istoria naturală, dacă nu ar fi fost chestiunea cu citatele din Biblie. Sau poate că încerca să realizeze un soi de concordanță, am zis, corelând speciile cu Scriptura, dar dr Ogilvy a zis că nu, probabil că și ea a fost schizofrenică. Nu am contrazis-o. Foarte rar simt nevoia să contrazic pe cineva.

Prin urmare, am cutia mea, de culoarea chihlimbarului, în care țin pastilele, farmacopeea mea de nădejde cu antipsihotice și sedative – nu sunt nici pe jumătate la fel de interesante ca borcanele mătușii mele pline de șoareci și vrăbii. Am Risperdal, Depakene și Valium, iar deocamdată am reușit să stau departe de spitalul Butler și doar am *încercat* să mă sinucid. Și numai o dată. Sau de două

ori. Poate e meritul pastilelor sau al picturilor mele, sau al picturilor și al iubitei mele, care îmi suportă toate căcaturile, are grijă să îmi iau pastilele și e bună la pat. Poate că mama mea ar mai fi rămas printre noi o vreme, dacă s-ar mai fi culcat și ea cu cineva din când în când. Din câte știu, nimeni nu a propus vreodată terapia prin sex ca tratament împotriva schizofreniei. Măcar fututul nu mă constipă și nu-mi face mâinile să tremure – mulțumesc, domnule Risperdal –, nici nu mă îngrașă, nu mă obosește, nu îmi provoacă acnee – mulțumesc mult, domnule Depakene. Privesc toate pastilele mele ca fiind bărbați, un fapt pe care încă nu l-am divulgat psihiatrei mele. Am bănuiala că s-ar simți obligată să transforme asta în ceva stânjenitor, mai ales că deja știe de lista în care descriu „cum să moară tati".

În familia mea, nebunia se aliniază ordonat, ca vagoanele unui marfar: bunica, fiica, fiica fiicei și, ca bonus, mătușa. Poate că Blestemul e chiar mai vechi de atât, dar nu mă pricep la genealogie. Orice secrete ar fi păstrat străbunica sau stră-stră-străbunica și ar fi dus cu ele în mormânt, le las în pace. Oricum deja îmi cam pare rău că nu am făcut la fel și pentru Rosemary Anne și Caroline. Dar fac prea mult parte din povestea *mea* și am nevoie de ele pentru a o spune. Probabil că aș fi putut scrie versiuni prefabricate, avataruri ficționale care să înlocuiască femeile care fuseseră în realitate, dar le-am cunoscut pe amândouă destul de bine cât să știu că nu și-ar fi dorit asta. Nu pot să îmi spun povestea, sau părțile poveștii pe care o să încerc s-o spun, fără să istorisesc părți din poveștile lor. Se suprapun prea mult, sunt prea multe întâmplări declanșate de una sau de cealaltă, intenționat sau nu, și nu are niciun sens să fac chestia asta, dacă tot ce-mi iese este minciună.

Ceea ce nu înseamnă că fiecare cuvânt va avea un corespondent la nivelul faptelor. Ci doar că fiecare cuvânt va fi adevărat. Sau atât de adevărat pe cât pot.

Iată ceva ce am mâzgălit pe ambele părți ale unui șervețel într-o cafenea acum câteva zile: „Nicio poveste nu are un început și nicio poveste nu are un sfârșit. Începuturile și sfârșiturile pot fi concepute pentru a servi unui scop, unei intenții momentane și trecătoare, dar sunt, în esența lor, arbitrare și există doar ca niște constructe confortabile în mintea omului. Viețile sunt dezordonate și, când începem să le povestim, sau să povestim părți din ele, nu putem niciodată discerne momentul precis și obiectiv în care a început un eveniment anume. Toate începuturile sunt arbitrare."

Înainte să fi scris asta și să fi decis că e adevărat, obișnuiam să vin în această încăpere (care nu e camera în care pictez, ci cea cu prea multe rafturi) și să mă așez în fața mașinii de scris ce aparținuse cândva bunicii Caroline. Pereții acestei camere sunt văruiți într-un albastru foarte deschis care, în lumina puternică a soarelui, pare aproape alb. Stăteam aici și mă holbam la pereții alb-albaștri, sau pe geam, la celelalte case vechi aliniate ordonat de-a lungul străzii Willow, la casele victoriene și la copacii toamnei și la trotuarele gri și la vreo mașină care trecea ocazional pe stradă. Stăteam aici și încercam să mă hotărăsc de unde să îmi încep povestea. Stăteam aici, în acest scaun, ore întregi, fără să scriu niciun cuvânt. Dar acum am scris începutul, oricât de arbitrar ar fi, și îmi pare la fel de corect ca orice alt început. Doar că am considerat că ar fi mai cinstit să pun la început partea despre nebunia mea, ca pe un avertisment, astfel încât, dacă cineva vreodată citește asta, să știe cu cine are de-a face.

Acum, tot arbitrar, voi scrie despre prima dată când am văzut *Fată înecându-se*.

Când am împlinit unsprezece ani, m-a dus mama la RISD, Muzeul Școlii de Design din Rhode Island. Îi spusesem că vreau să devin pictoriță și, de ziua mea, mi-a cumpărat un set de acrilice, pensule, o paletă de lemn și câteva pânze, și m-a dus la RISD. Și, cum am mai spus, în acea zi am văzut pentru prima dată tabloul. Astăzi, *Fată înecându-se* e mult mai aproape de ieșirea spre Benefit Street decât atunci când eram copil. Pânza e încadrată de o ramă aurită, bogat ornamentată – la fel ca toate celelalte tablouri din acea parte a muzeului, o mică galerie dedicată pictorilor americani din secolul al XIX-lea. *Fată înecându-se* e mic, măsurând numai 20x20 centimetri. Este între *Apus arctic* (1874) de William Bradford și *Pe un țărm ferit* (1900), de Winslow Homer. Pereții galeriei sunt de un verde vinețiu și uniform care parcă face auriul ramelor antice să fie mai puțin țipător.

Fată înecându-se a fost pictat în 1898 de un artist din Boston pe nume Phillip George Saltonstall. Mai nimeni nu a scris despre Saltonstall. Există tendința de a-l arunca la grămadă cu simboliștii, deși există un articol care îl numește „un întârziat discipol american al Frăției prerafaelite". A vândut foarte rar din lucrările sale, pe care abia și le arăta lumii, iar în ultimul an al vieții a ars în jur de cincizeci de lucrări doar într-o singură noapte. Majoritatea celor rămase sunt împrăștiate prin New England, în colecții private și muzee de artă. Unul este expus la Muzeul de Artă Contemporană din Los Angeles, iar altul la High, în Atlanta. Saltonstall suferea de epilepsie, insomnie și depresie cronică și s-a stins din viață în 1907, la vârsta de treizeci și nouă de ani, după ce a căzut

de pe cal. Nimeni, din câte am citit, nu spune dacă a fost sau nu un accident, dar probabil că a fost. Eu aș zice că a fost sinucidere, dar aș fi subiectivă și oricum nu ar fi decât o speculație.

Cât despre pictura în sine, *Fată înecându-se* a fost realizată în mare parte în tonuri sumbre de verde și cenușiu (potrivindu-se astfel perfect între acei pereți verzui), dar cu câteva contrapuncte contrastante – un galben mut, sclipiri alb-murdar, zone în care verdele și griul se scufundă în negru. Tabloul reprezintă o fată, complet goală, la douăzeci și ceva de ani, sau poate chiar mai tânără. Stă cu gleznele într-un iaz cu apă aproape la fel de netedă ca sticla. Copacii se adună în spatele ei și capul îi e întors către pădure, privind peste umărul drept umbrele adunate pe sub și printre copaci. Părul ei lung are aproape aceeași nuanță de verde ca apa și pielea i-a fost colorată ca și cum ar fi deopotrivă bolnavă de icter și pătrunsă de o lumină interioară. E foarte aproape de mal și apa e puțin vălurită la picioarele ei, ceea ce mă face să cred că abia a pășit în iaz.

Am scris *iaz*, dar de fapt pictura a fost inspirată de o vizită pe care Saltonstall a făcut-o la râul Blackstone din sudul Massachusetts-ului, în timpul unei veri târzii, în anul 1894. Avea rude în apropiere, în Uxbridge, inclusiv o verișoară primară paternă, Mary Farnum, de care se pare că ar fi fost îndrăgostit (nu există nicio dovadă că sentimentele ar fi fost reciproce). Unii au fost de părere că fata din tablou ar fi Mary, dar, dacă așa stau lucrurile, artistul nu a spus-o niciodată, sau, dacă a făcut-o, nu avem nicio dovadă. Dar a spus că pictura a început ca o serie de studii de peisaje făcute la barajul Rolling (cunoscut și sub

numele de barajul Roaring, construit în 1886). Deasupra barajului, râul formează un rezervor folosit cândva de morile companiei Blackstone Manufacturing. Apa este calmă și adâncă, în contrast puternic cu vâltorile din josul barajului ce curg printre pereții abrupți de granit ai defileului Blackstone, care au o înălțime de peste douăzeci și cinci de metri în unele locuri.

Titlul tabloului mi-a părut mereu straniu. Până la urmă, fata nu pare a se îneca, ea doar merge puțin prin apă. Cu toate astea, Saltonstall a insuflat picturii un sentiment netăgăduit de pericol și groază. Asta ar putea reieși din pădurea umbrită ce se deslușește în spatele fetei, și/sau din sugestia că ceva de acolo i-a atras atenția în direcția copacilor. Poate trosnetul unei crengi sau poate foșnetul unor pași prin frunzele căzute. Sau o voce. Sau aproape orice altceva.

Am început să înțeleg din ce în ce mai mult în ce măsură povestea lui Saltonstall și a *Fetei înecându-se* e o parte esențială a poveștii mele – la fel cum Rosemary Anne și Caroline sunt părți esențiale ale poveștii mele –, chiar dacă nu voi susține că acesta este adevăratul început al lucrurilor ce s-au petrecut. Nu într-un sens obiectiv, oricum. Dacă aș face-o, aș ajunge să mă întreb dacă totul a început prima dată când am văzut tabloul, la unsprezece ani, sau când a fost pictat de Saltonstall în 1898. Sau ar fi mai bine să încep cu construcția barajului în 1886? Caut instinctiv genul ăsta de început, nu mă pot abține, chiar dacă știu că nu ar trebui. Chiar dacă știu foarte bine că nu mă aleg decât cu regresii inutile și infinite.

În acea zi de august, cu mulți ani în urmă, *Fată înecându-se* era expus în altă galerie, într-o sală dedicată pictorilor și sculptorilor locali, majoritatea – dar nu

exclusiv – artiști din Rhode Island. Pe mama o dureau picioarele și stăteam pe o bancă în mijlocul camerei când am văzut tabloul. Asta îmi amintesc foarte limpede, cu toate că acea zi mi s-a șters aproape cu totul din memorie. În timp ce Rosemary stătea pe bancă, odihnindu-și picioarele, eu admiram pânza lui Saltonstall. Doar că era ca și cum priveam *prin* pânză, ca printr-o fereastră minusculă înspre o lume gri-verzuie. Sunt destul de sigură că atunci a fost prima dată când o pictură (sau oricare altă imagine bidimensională) m-a impresionat în felul acela. Iluzia adâncimii era atât de puternică, încât am ridicat mâna dreaptă și am apăsat pânza. Cred că în mod sincer mă așteptam să treacă prin tablou, să ajungă în ziua și în locul din pictură. Dar Rosemary m-a văzut și mi-a spus să încetez, că ceea ce făceam era împotriva regulilor muzeului, așa că mi-am retras mâna.

— De ce? am întrebat-o și mi-a spus că pe mâinile oamenilor sunt uleiuri corozive și acizi ce ar putea dăuna unui tablou vechi.

Mi-a mai spus și că, de fiecare dată când angajații muzeului erau nevoiți să le atingă, purtau mănuși de bumbac alb pentru a proteja pânzele. Mi-am privit degetele, întrebându-mă ce altceva aș putea distruge doar prin atingere, întrebându-mă dacă acizii și uleiurile care se scurg prin pielea mea au mai făcut rău altor lucruri fără știința mea.

— Oricum, Imp, ce-ți veni s-o atingi așa?

I-am spus că mi se păruse că e ca o fereastră iar ea a râs și a vrut să știe numele picturii, numele artistului și anul în care a fost făcută. Toate astea erau tipărite pe un carton fixat pe perete lângă ramă, așa că i le-am citit. Și-a luat notițe pe un plic scos din geantă. Rosemary căra

întotdeauna sacoșe de pânză imense și fără formă pe care și le cosea singură, mereu pline cu de toate, de la cărți la cosmetice, de la facturi la bonuri de casă (nu le arunca niciodată). După ce a murit, am păstrat câteva dintre plasele ei și încă le mai folosesc, deși nu cred că am păstrat-o pe cea din ziua aia. Era din denim, iar mie nu mi-a plăcut niciodată denimul în mod deosebit. Abia dacă port blugi.

— De ce îți notezi toate astea?

— Poate o să vrei să-ți aduci aminte cândva, a răspuns. Când ceva ne impresionează puternic, e bine să nu uităm. Așa că e o idee bună să ne notăm.

— Dar cum știu ce o să vreau să-mi amintesc și ce n-o să vreau să-mi amintesc niciodată?

— Da, nu-i ușor, mi-a zis Rosemary și și-a ros pentru o clipă unghia de la degetul mare. E chiar foarte complicat. Pentru că, evident, am pierde mult timp dacă am sta să notăm tot, nu?

— Bineînțeles, am zis, făcând câțiva pași în spate, dar fără să îmi iau ochii de la tablou – nu era mai puțin frumos sau mai puțin interesant acum că știam că nu e o fereastră. Ar fi stupid, nu?

— Ar fi foarte stupid, Imp. Am pierde atât de mult timp încercând să nu uităm ceva, încât nu ni s-ar mai întâmpla nimic demn de reținut.

— Deci trebuie să avem grijă, am zis.

— Exact.

Nu-mi mai amintesc multe despre acea zi de naștere. Doar cadourile și vizita la muzeu, Rosemary spunându-mi că ar trebui să-mi notez tot ce ar putea să fie important pentru mine cândva. După muzeu am plecat probabil acasă. Trebuie să fi existat și un tort cu înghețată, cum am avut mereu, până în ziua în care a

fost internată. Dar nu și o petrecere, pentru că niciodată nu am avut o petrecere de ziua mea. Nici nu mi-am dorit vreodată. Am plecat de la muzeu și ziua a trecut, a venit și miezul nopții, și n-a mai fost ziua mea decât peste un an, când am împlinit doisprezece ani. Ieri am consultat un calendar online și am aflat că *a doua zi*, 3 august, avea să fie duminică, dar asta nu-mi spune prea multe. Nu mergeam niciodată la biserică, pentru că mama era catolică nepracticantă și mereu îmi spunea să mă feresc de catolicism, măcar ca să evit deranjul de a deveni o catolică nepracticantă.

— Nu credem în dumnezeu? e posibil să o fi întrebat la un moment dat.

— *Eu* nu cred în dumnezeu, Imp. În ce vei crede *tu* depinde de tine. Trebuie să fii atentă și să-ți lămurești aceste lucruri pentru tine. Eu nu o voi face. Nu vreau s-o fac eu în locul tău.

Asta dacă acest schimb de replici chiar a avut loc. Sunt aproape sigură că a avut loc, aproape, dar multe dintre amintirile mele sunt amintiri false, așa că nu pot să fiu niciodată sigură. Multe dintre lucrurile cele mai interesante pe care mi le amintesc par să nu se fi întâmplat niciodată. Am început să scriu în jurnale după ce au închis-o pe Rosemary la Butler și am stat la mătușa Elaine, în Cranston, până la vârsta de optsprezece ani, dar nici jurnalele nu pot fi de încredere. De pildă, există în ele o descriere a unei excursii la New Brunswick, numai că sunt destul de sigură că nu a avut loc niciodată. Mă cam speria faptul că îmi aminteam întâmplări care nu s-au petrecut niciodată, dar m-am obișnuit. Și nici nu se mai întâmplă atât de des ca înainte.

„Voi scrie acum o poveste cu fantome", a bătut ea la mașină și asta scriu acum. Deja am scris despre fantoma bunicii mele, a mamei și surorii străbunicii mele, care păstra animale moarte în borcane etichetate cu citate din Biblie. Aceste femei sunt toate doar fantome acum și mă bântuie la fel ca celelalte fantome despre care urmează să scriu. La fel cum mă bântuie spectrul spitalului Butler, de lângă cimitirul Swan Point. La fel cum mă bântuie tatăl meu dispărut. Dar, mai mult decât toate astea, sunt bântuită de *Fată înecându-se* al lui Phillip George Saltonstall, pe care l-aș fi ținut minte și fără ca mama să își fi făcut timp în acea zi să scrie pe un plic.

Fantomele sunt amintiri care-s prea puternice pentru a fi uitate odată pentru totdeauna, răsunând peste ani și refuzând să se lase șterse de timp. Nu cred că Saltonstall, atunci când a pictat *Fată înecându-se*, cu aproape un secol înainte să-l văd eu prima oară, a stat să se gândească la toți oamenii pe care i-ar putea bântui. Ăsta e încă un lucru, un lucru important, legat de fantome: trebuie să fii atent, pentru că bântuirea este contagioasă. Bântuirea este o *memă*, o contaminare deosebit de periculoasă a gândurilor, contaminare *socială* care nu are nevoie de gazdă virală sau bacteriană și care se transmite în mii de feluri. O carte, un poem, un cântec, un basm, sinuciderea bunicii, coregrafia unui dans, câteva cadre dintr-un film, un diagnostic de schizofrenie, cineva care cade de pe cal și moare, o fotografie decolorată, sau o poveste pe care i-o spui fiicei tale.

Ori un tablou de pe un perete.

Sunt aproape sigură că Saltonstall a vrut, de fapt, doar să-și exorcizeze propriile fantome când a pictat-o pe femeia goală stând cu picioarele în apă, cu pădurea

în spatele ei. Se întâmplă mult prea des ca oamenii să facă greșeala de a încerca să-și folosească arta pentru a prinde o fantomă, dar nu reușesc decât să le transmită și altor – mulți – oameni ceea ce-i bântuie pe ei. Așadar, Saltonstall s-a dus la râul Blackstone și acolo a văzut ceva, ceva s-a întâmplat acolo, ceva ce avea să-l bântuie. Apoi, mai târziu, a încercat să scape de asta în singurul fel în care știa: prin pictură. Propagarea acestei meme nu a fost un gest făcut din răutate. A fost un gest disperat. Uneori, bântuiții ajung într-un punct în care fie reușesc să alunge fantomele, fie sunt distruși de ele. Dar ceea ce face totul și mai dificil este că de obicei nu funcționează chiar așa, alungi fantomele și le închizi undeva, ca să nu mai rănească pe nimeni. Cred că, de cele mai multe ori, când încercăm să facem asta, nu facem decât să le transmitem mai departe. Faci o copie, sau chiar transferi o parte infinitezimală a fantomei, dar cea mai mare parte a ei are rădăcinile atât de adânc înfipte în mintea ta, încât nu pleacă niciodată nicăieri.

Rosemary nu a încercat niciodată să mă învețe să cred în vreun dumnezeu sau în păcat, în rai sau iad, și experiențele mele nu m-au determinat să o fac. Cred că nici măcar în existența sufletului nu cred. Dar asta nu contează. *Cred* în fantome. Cred, cred, cred, *cred* în fantome, cum zicea și Leul cel Fricos. Desigur, sunt o femeie nebună și trebuie să iau pastile pe care nu prea mi le permit ca să nu ajung în spitale, dar tot văd fantome oriunde mă uit, când mă uit, pentru că, odată ce ai început să le vezi, nu te poți *opri*. Dar cel mai rău e că începi să le vezi – din întâmplare sau dinadins – și intervine acea schimbare a structurii tale care îți îngăduie să le vezi așa cum sunt. Și încep și ele să te vadă. Te uiți la

un tablou de pe un perete și, dintr-odată, pare o fereastră. Seamănă atât de mult cu o fereastră, încât o fetiță de unsprezece ani încearcă să bage mâna prin ea. Dar, din nefericire, ferestrele, de cele mai multe ori, funcționează în ambele direcții. Îți permit să te uiți *în afară*, dar, în același timp, permit oricui trece prin fața lor să privească *înăuntru*.

M-a luat valul. Înseamnă că trebuie să mă opresc și să mă întorc, să las la o parte toate aceste observații despre meme și fantome și ferestre, cel puțin pentru un timp. Trebuie să mă întorc la acea noapte de iulie, când conduceam de-a lungul râului Blackstone, nu departe de locul care l-a inspirat pe Saltonstall să picteze *Fată înecându-se*. Să mă întorc la noaptea în care am întâlnit-o pe sirena Eva Canning. Dar să mă întorc și la *cealaltă* noapte, cea cu zăpadă, din noiembrie, când conduceam prin pădure pe un drum îngust din Connecticut și am întâlnit-o pe fata care era de fapt un lup, o fantomă care e posibil să fi fost tot Eva Canning, și care l-a inspirat pe un alt artist, pe un alt mort, un mort pe numele său Albert Perrault, care a încercat să o prindă în opera lui.

Și ce am spus mai devreme despre iubita care-mi suportă toate căcaturile... a cam fost o minciună, pentru că m-a părăsit nu mult după ce a apărut Eva Canning. Pentru că, în cele din urmă, căcaturile mele au ajuns să fie prea de căcat. Nu o condamn, cu toate că mi-e dor de ea și îmi doresc să fie încă aici. Oricum, ideea e că a fost o minciună să pretind că e încă aici cu mine. Spuneam că nu are rost să scriu toate astea, dacă tot ce îmi iese e minciună.

Așa că trebuie să fiu atentă.

Și trebuie să îmi aleg cuvintele cu grijă.

De fapt, descopăr că îmi dau seama, repede și neașteptat, că încerc să-mi spun o poveste într-o limbă pe care trebuie să o inventez pe parcurs. Dacă sunt leneșă, dacă mă bazez prea mult pe modul în care ar povesti altcineva povestea asta – oricine altcineva – ar arăta ridicol. Aș fi îngrozită sau rușinată, la vederea ei, la auzul ei. Sau aș fi îngrozită *și* rușinată și aș renunța. Aș ascunde-o într-un geamantan uzat, sub patul meu, și nu aș mai ajunge niciodată la ceea ce ar fi, în mod arbitrar, sfârșitul. Nu, nici măcar sfârșitul, ci doar ultima pagină pe care aș scrie-o înainte să mă pot opri din a spune povestea asta.

Trebuie să am grijă, exact așa cum a zis Rosemary. Trebuie să mă opresc și să fac un pas în spate.

* * *

Nu ploua în ziua în care am întâlnit-o pe Abalyn, dar cerul era acoperit cu nori din ăia violet înșelători, care se învolburează și apoi dispar, dar te fac să te gândești că *s-ar putea* să plouă. Bătea vântul și cu siguranță *mirosea* a ploaie. Așa că eram în galoși, cu pelerină și umbrelă în acea după-amiază, acum doi ani și patru luni. Mă întorceam de la muncă și veneam pe jos din stația de autobuz. Era una dintre acele ultime zile răcoroase de iunie, înainte ca vremea să devină caniculară și neplăcută. Pe sub nori, aerul era dulce și copacii păreau cumva prea verzi pentru a fi adevărați. Nu un verde țipător, nu ca și cum ar fi fost artificiali, ci ca și cum ar fi atins un grad de verde atât de intens, atât de luxuriant, încât nu ar fi putut exista în natură. Sau, dacă există, ochii oamenilor nu au fost probabil făcuți să-l poată percepe. Am coborât din

autobuz la Westminster și am luat-o pe Parade Street, cu castanii și stejarii ei imenși, verzi, șoptitori, de-o parte și de alta. În stânga mea se aflau vastele Terenuri de Antrenament Dexter, unde acum, în ciuda numelui, e un parc. În față, pe partea de sud a Terenurilor, Fabrica de Armament de pe Cranston se ridica asemenea unui castel de basm, cu turnuri înalte, crenelate și cărămizi gălbui care se profilau clar pe norii din fundal. De fapt, Fabrica de Armament ce dă numele cartierului meu nu mai e o fabrică de armament. Îmi dau seama că multe lucruri din Providence nu mai sunt ceea ce fuseseră cândva, dar nimeni nu se sinchisește să le dea nume noi, or, numele te pot deruta și induce în eroare.

Am trecut de strada mea, pentru că aveam mai mult chef să mă plimb decât să merg direct acasă. Am mai trecut de două străzi și am cotit la dreapta pe Wood Street. Am lăsat în urmă majoritatea copacilor, înlocuindu-i cu casele înalte și înguste cu mansarde și bovindouri, finisaje de turtă dulce și curți buruienoase și încâlcite. Nu mersesem mult când am dat peste o grămadă dezordonată de cutii de carton adunate lângă o curbă. DVD-uri, cărți, câteva viniluri și ustensile de bucătărie. Haine (în special tricouri, blugi și lenjerie de damă) îndesate la nimereală în câteva cutii. Două scaune de bucătărie din lemn, un filtru de cafea, o noptieră murdară, o lampă fără abajur și, în fine, alte chestii. Am presupus că cineva fusese evacuat și i-au fost aruncate în stradă lucrurile. Se mai întâmplă, cu toate că nu așa de des ca prin College Hill. Am fost surprinsă că nu era nicio saltea, pentru că aproape întotdeauna există o saltea și un cadru. Mi-am proptit umbrela de un stâlp de telefon și am început să scormonesc prin cutii. E bine că *nu* plouase, altfel totul ar fi fost distrus.

Cu mult timp în urmă învățasem că merită să scormonești prin lucrurile aruncate ale celor care nu și-au plătit chiria, care au lăsat totul în urmă și s-au mutat. Jumătate din apartamentul meu e mobilat cu lucruri aruncate de alții, și am găsit odată, în sertarul unui șifonier, o primă ediție *Marele Gatsby* și un teanc de reviste *Superman* de prin 1940. Un anticariat din centru mi-a dat pe ele aproape cât să-mi plătesc chiria pe o lună. În fine, abia începusem să sortez cărțile – majoritatea de science fiction și fantasy –, când am auzit pași și m-am uitat în sus. O fată înaltă traversa Wood Street, cizmele ei negre lovind zgomotos asfaltul. Primul lucru pe care l-am observat a fost cât de frumoasă era, într-un fel androgin, cam ca Tilda Swinton. Al doilea lucru pe care l-am observat a fost că părea foarte, foarte nervoasă.

— Hei! a urlat când a ajuns pe la jumătatea străzii. Ce dracu' crezi că faci?

A ajuns lângă mine înainte să pot născoci un răspuns. Abalyn are aproape un metru optzeci, ceea ce înseamnă că e cu vreo doisprezece centimetri mai înaltă decât mine.

— Lucrurile astea sunt ale tale? am vrut să știu, întrebându-mă dacă părul ei scurt era chiar atât de negru, sau și-l vopsise.

— Da, la naiba, sunt ale mele, a zis și mi-a smuls o carte din mână.

Aș zice că a mârâit, dar asta ar fi înșelător, ca Terenurile de Antrenament Dexter și Uzina de Armament.

— Ce te face să crezi că poți controbăi prin căcaturile altuia?

— Am crezut că sunt abandonate, am zis.

— Ei bine, nu sunt.

— Am crezut că sunt doar gunoaie, am adăugat.

— Dacă ar fi doar gunoaie, de ce dracu' le-ai vrea? a întrebat și atunci am realizat că avea ochii verzi.

Nu verzi precum copacii de pe Parade Street, ci verde ca apa puțin adâncă pe timp de iarnă, curgând peste pietre de granit, sau verde ca bucățile de sticlă netedă de pe malul apei care au fost cândva sticle de Coca-Cola sau 7-Up. Un verde aproape albastru, dar nu chiar albastru.

— Păi, și dacă nu-s de aruncat, de ce-s lăsate aici în curbă ca și cum *ar fi* gunoi?

— Băga-mi-aș... a zis și și-a dat ochii peste cap. Și de ce e treaba ta?

S-a uitat la mine și, pentru câteva clipe, m-am gândit că ori îmi dă un pumn în gură, ori se întoarce și pleacă. Însă a lăsat doar să-i cadă cartea în altă cutie decât în cea din care o scosesem și și-a trecut degetele prin părul negru, negru, care mi-am spus că era vopsit. De asemenea, mi-am spus că era cu câțiva ani mai mare decât mine.

— Sincer, chiar nu am știut că sunt ale tale. Nu am știut că-s ale cuiva. Nu sunt o hoață.

Apoi am arătat către cerul înnorat.

— Știi, s-ar putea să plouă, așa că ar fi bine să le bagi undeva înăuntru, altfel se udă și se strică.

A făcut din nou fața aia, ca și cum avea să-mi dea totuși un pumn în gură.

— Aștept pe cineva, a zis. Un prieten. Are o dubă și trebuia să fi venit acum două ore și jumătate.

S-a încruntat și a privit în josul străzii, înspre parc.

— O să țin astea la el în garaj, a zis.

— Și unde crezi că e? am întrebat, chiar dacă avea dreptate și nu era treaba mea.

Cred că părul ei mă făcea să vorbesc în continuare. Și ochii ei.

— Dracu' știe. Nu răspunde și cred că i-am scris vreo zece mesaje până acum. Și-o fi pierdut iar telefonul. Își pierde des telefoanele, sau i se fură.

— Dacă plouă? am zis, gândindu-mă că poate am vorbit prea încet prima dată și nu a auzit, dar m-a ignorat.

Așa că am întrebat-o de ce îi sunt toate lucrurile adunate la colțul străzii și dacă mai are nevoie de ele. A arătat spre o casă de peste drum, una dintre cele mai dărăpănate, una dintre cele pe care încă nu s-a obosit nimeni să le repare și să le civilizeze și să le închirieze acum zece ani celor care nu voiau să locuiască în vechea fabrică de armament. Vopseaua m-a dus cu gândul la brânza de vaci, dar finisajul m-a dus cu gândul la varza fiartă.

— Acolo ai locuit? am întrebat. Ai fost evacuată?

— Da, oarecum, a spus (din nou aș fi zis că a mârâit, dar...) și a oftat, s-a uitat în jos spre cărțile ei și spre CD-urile ei, și spre toate celelalte. M-a dat afară curva de iubită-mea, ceea ce cred că înseamnă cam același lucru cu a fi evacuat. Contractul e pe numele ei, că eu am un credit prăpădit – nu mi-am plătit împrumutul de studii.

— Eu nu m-am dus la facultate, am zis, ceea ce era în mare parte adevărat, dar nu era ceea ce gândeam – mă gândeam la ochii ei. Apartamentul meu e la două străzi de-aici, am zis, arătând spre Willow Street.

— Așa, și?

— Păi, nu e foarte mare apartamentul meu. Dar *e* aproape gol, pentru că nu prea am multă mobilă, și nu am nici coleg de apartament. În schimb am o mașină. E o Honda foarte mică, așa că s-ar putea să avem nevoie de

două sau trei drumuri, dar măcar ți-am putea lua lucrurile de pe stradă. Bine, scaunele s-ar putea să nu încapă.

— Dă-le dracu de scaune, a zis, zâmbind pentru prima dată. Niște jafuri. Și noptiera și lampa sunt jafuri. Vorbești serios? Adică, dacă mai aștept aici încă vreo două ore, sigur apare. Nu vreau să te simți obligată sau să-ți dau o bătăi de cap.

— Nu ai fi o bătaie de cap, i-am spus, încercând să par indiferentă, ca și cum nu mă interesa dacă accepta sau nu oferta mea.

Îmi doream atât de mult să accepte, încât probabil că țineam degetele încrucișate.

— Oricum nu aveam planuri pentru seara asta, i-am zis, și ar fi aiurea dacă ar ploua și ți s-ar uda toate lucrurile.

— Astea nici măcar nu sunt toate, a zis. Televizorul, computerul și toate jocurile mele sunt încă în holul de la parter.

Și a arătat spre casa-de-brânză-și-varză.

— N-am de gând să le scot pe toate în stradă, nu îmi pasă cât de tare urlă.

— Plec să iau mașina, i-am zis. Așteaptă aici, în cazul în care apare cineva și crede că sunt doar gunoaie.

Și i-am dat umbrela. S-a uitat la ea o clipă, ca și cum nu mai văzuse niciodată o umbrelă și nu știa ce să facă cu ea.

— Poate începe să plouă, am zis. Măcar ți-ar ține cărțile uscate.

A dat din cap, cu toate că încă părea destul de confuză.

— Ești sigură? m-a întrebat. Nici măcar nu știu cum te cheamă.

— Eu sunt India, i-am zis. Ca țara, sau ca cerneala, dar mi se spune mai mult Imp. Deci poți să îmi spui Imp, sau India. Oricum e bine.

— Bine, Imp. Ești super de trebă. Promit că nu-ți stau pe cap decât până mâine noapte cel târziu. Numele meu e Abalyn și nimeni nu-mi spune altfel. Să nu-mi spui Abby. Nu-mi place.

— Bine, Abalyn. Așteaptă aici. Mă întorc imediat.

S-a uitat îngrijorată la norii joși și îngrijorători și a deschis umbrela. M-am grăbit acasă și mi-am luat mașina. Până la urmă a fost nevoie de patru drumuri, din cauza computerului și televizorului și a jocurilor ei, dar nu mi-a păsat. A zis că îi plac galoșii mei albaștri cu rățuște galbene, și, dacă părul negru și ochii verzi nu m-ar fi vrăjit deja, asta cu siguranță ar fi făcut-o.

Și asta a fost ziua în care am întâlnit-o pe Abalyn Armitage.

* * *

„Cred că am spus minciuni", scrie Imp.

Nu că nu mi-aș fi întâlnit fosta iubită într-o zi nu-chiar-ploioasă de iunie, când copacii erau foarte verzi. Toată partea aia e adevărată, ca, de altfel, și partea cu toate lucrurile ei îngrămădite lângă curbă. Și cea cu mine aproape furând cărți neintenționat. Dar habar n-am ce ne-am spus una alteia. Nu cred că cineva ar putea scrie o astfel de scenă *fără* să mintă, cine își amintește o conversație veche de doi ani și jumătate. Și totuși, în încercarea mea de a scrie cum ne-am întâlnit, nu mi-am propus din capul locului să mint. Dar nu mi-am propus nici să *nu* mint. O graniță fragilă, nu? Poate că ar trebui să fiu mai puțin aspră cu mine. Ce am scris despre Abalyn e adevărat, chiar dacă nu e factual, ca un film „bazat pe" sau „inspirat de" fapte reale. Trebuie să umplu toate golurile,

altfel nu e o poveste, ci doar o grămadă de instantanee înșirate în cuvinte, în loc de fotografii. Memoria mea nu e foarte bună, acesta fiind motivul pentru care nu am reușit niciodată să învăț tabla înmulțirii și tabelul periodic, sau toate capitalele statelor, sau cum să cânt la saxofonul alto. Și de-asta nici la facultate nu am mers. Mă consider norocoasă că am terminat liceul, ținând cont de memoria mea jalnică. Pe lângă asta, nu prea îmi permiteam să merg la facultate și măcar nu sunt îndatorată acum, ca Abalyn. Da, partea asta e și adevărată, s-a *și* întâmplat. Și niciun nume nu a fost schimbat pentru a-i proteja pe nevinovați.

Desigur, nu am întâlnit niciodată o persoană nevinovată. Oricine rănește pe cineva la un moment dat, indiferent cât de tare se străduiește să nu o facă. Maică-mea m-a rănit pentru că a rămas gravidă cu nemernicul de taică-meu (care nu a avut nici măcar bunăvoința să o ia de nevastă, cu toate că au fost împreună vreo zece ani), dar sunt sigură că nici nu i-a trecut atunci prin cap să rănească o fiică pe care încă nu o adusese pe lume. Cred că asta o face să fie o crimă din pasiune, sau doar o imprudență. Sunt sigură că bunica mea Caroline habar n-a avut, când era gravidă, că fiică-sa îi va moșteni nebunia și o va da apoi mai departe unei nepoate nelegitime. În acea zi în care aproape că am furat cărți de la Abalyn, cărți pe care *nu intenționam* să le fur, nu am vrut să-i fac rău vorbind cu ea, dar, ținând cont de cele întâmplate, de felul în care conversația pe care am avut-o a dus la relația noastră, i-am făcut rău. Chiar i-am făcut rău. Nu cred în păcat, originar sau nu, dar cred că oamenii fac rău altor oameni și, dacă-ți imaginezi că ar putea fi altfel, deschizi ușa dezamăgirii. Cred că e adevărat, la fel ca amintirea mea inexactă a primei conversații cu Abalyn, cu toate că

mi-ar fi greu să avansez orice fel de fundament factual sau agent cauzal pentru acest adevăr.

Astea fiind zise, simt că acum ar trebui să scriu ceva factual. Scriind această poveste cu fantome încep să cred că faptele și adevărul sunt asemenea cărămizilor și cimentului, doar că nu știu sigur care e care. Probabil că faptele sunt cărămizele, adevărul fiind cimentul ce le ține pe toate împreună. Îmi place cum sună, așa că îl voi considera un adevăr provizoriu. Apropo, toată povestea asta despre adevăruri și fapte nu e a mea. E dintr-un eseu scris de Ursula K. LeGuin în apărarea basmelor, intitulat „De ce se tem americanii de dragoni?". Ar fi putut la fel de bine întreba „De ce se tem americanii de fantome, de vârcolaci și de sirene?" În fine, în el scrie că: „Pentru că fantasy-ul e adevărat, desigur. Nu e factual, dar e adevărat. Și din acest exact motiv anume americanii se tem de fantasy". Ăsta e un alt citat pe care l-am fixat pe perete în camera în care pictez, chiar lângă biletul de adio al Virginiei Woolf.

Imp s-a uitat pentru o clipă la ce a scris, apoi a adăugat: „Nu mai trage de timp, India Morgan Phelps! E enervant".

În copilărie, basmul meu preferat era *Mica Sirenă* și îmi plăcea în mod special să îmi fie citit de bunica mea, Caroline. Avea un exemplar zdrențăros și vechi al *Poveștilor lui Hans Christian Andersen*, publicat în 1911, cu trei ani înainte să se nască. Spunea că mama ei l-a cumpărat din librăria Brattle din Boston când era gravidă cu ea. Cartea cu basme a bunicii mele este ilustrată cu douăzeci și opt de picturi în acuarelă realizate de un artist francez pe nume Edmund Dulac, care s-a născut în 1882 și a murit în 1953. Această carte a fost printre puținele lucruri pe care mi le-a lăsat Caroline când s-a sinucis, și e încă un obiect pe care îl păstrez în camera în care pictez. Paginile

s-au îngălbenit și se sfărâmă iar ilustrațiile încep să se șteargă. Îmi imaginez că erau mult mai vii acum nouăzeci și șapte de ani, când străbunica mea a cumpărat cartea ca să aibă niște basme să le citească copiilor. Sigur, mi-au plăcut și alte povești, mai ales *Crăiasa Zăpezii* și *Povestea vântului*, dar nici pe jumătate cât îmi plăcea *Mica Sirenă*. Caroline sigur o știa pe de rost, la cât de des i-am cerut să o aud. Dar mereu se prefăcea că o citește și se oprea să-mi arate desenele făcute de Edmund Dulac. Am văzut două ecranizări ale poveștii – *Splash*, care a apărut cu doi ani înainte să mă nasc, și versiunea animată de la Disney, care s-a lansat când aveam trei ani, așa că le-am văzut la video. M-a înfuriat modul în care Disney a modificat finalul. Bine, și *Splash* a schimbat finalul, dar nu l-au umplut cu muzică anostă, și măcar Daryl Hannah nu a trebuit să renunțe la a mai fi o sirenă. Din punctul meu de vedere, finalul versiunii Disney a luat o poveste adevărată (cu toate că nu factuală) și a transformat-o într-o minciună.

Basmul care mi-a plăcut cel mai puțin în copilărie a fost *Scufița Roșie*. Nu era în cartea cumpărată de străbunica mea în Boston, bineînțeles, pentru că nu e scrisă de Hans Christian Andersen, ci de Charles Perrault (a nu se confunda cu Albert Perrault). Și nu era publicată în 1911, ci în 1697. Atunci a fost tipărită pentru prima oară, dar povestea exista sub multe forme cu mult timp înainte ca Perrault să o pună pe hârtie. Am un dosar pentru *Scufița Roșie*, cu versiuni chiar și din secolul XI. Majoritatea copiilor știu povestea așa cum a fost scrisă de Frații Grimm, și celor mai mulți li se spune varianta edulcorată în care vânătorul o salvează pe fată din gura lupului. Însă mie Caroline mi-a spus povestea așa cum a fost ea publicată în 1697 în *Histoires ou contes du temps*

passé, avec des moralités. Contes de ma mère l'Oye. Scufița Roșie și bunica ei sunt ambele mâncate de lup, nimeni nu le sare în ajutor și nu există final fericit. Aceasta e, cred eu, adevărata încarnare a poveștii, deși, ca adult, nu prea îmi place niciuna dintre versiuni.

În fine, chiar și cu finalul fericit, povestea mă înspăimânta. Pe de-o parte, niciodată nu mi-am imaginat lupul ca pe un lup real, ci ca pe ceva ce mergea în două picioare și care arăta mai degrabă a om decât a lup. Așa că bănuiesc că l-am văzut ca pe un vârcolac. Când am mai crescut și am citit o carte despre lupi, și am văzut și un documentar pe National Geographic, am înțeles că modul în care l-am văzut pe lup a făcut ca povestea să fie mai adevărată, pentru că oamenii sunt mult mai periculoși decât lupii. Mai ales dacă ești un lup sau o fetiță.

Mama nu mi-a citit niciodată povești și nici nu mi le-a povestit din memorie. Rosemary Anne nu era o mamă rea, pur și simplu nu le avea cu poveștile.

Imp bate la mașină: „Cred că până aici am scris ceea ce s-ar putea numi prolegomena, un cuvânt pe care nu am avut până acum motiv să-l folosesc". Apoi s-a ridicat și a mers la baie, pentru că-i venea să facă pipi încă de la partea cu Daryl Hannah. Și-a luat cu ea o mână de biscuiți Lorna Doones și un măr, pentru că sărise din nou peste cină. Apoi s-a așezat iar la mașina de scris: „Importanța poveștilor și dragostea ei pentru *Mica Sirenă*, cât și aversiunea ei pentru *Scufița Roșie* sunt cu adevărat miezul poveștii cu fantome pe care o scrie."

Asta înseamnă că nu a fost o digresiune.

La câteva luni după ce Abalyn s-a mutat la mine, ne-am dus la o expoziție la Bell Gallery, la Brown. A fost ideea ei să mergem, nu a mea. Expoziția, intitulată *The*

Voyeur of Utter Destruction (In Hindsight) („Voyeurul distrugerii totale [Privind în urmă]“, era o retrospectivă a operei unui artist care murise cu câțiva ani înainte într-un accident de motocicletă, Albert Perrault (așa își spunea el, nu era numele pe care îl primise la naștere). Auzisem de el, dar atât. Abalyn citise pe net un articol despre Perrault și m-am dus și eu pentru că ea își dorea să meargă. Expoziția consta într-un amestec de picturi în ulei, sculpturi și lucrări multimedia, aproape toate inspirate, până la un punct, de basme, în special de *Scufița Roșie*. Dacă aș fi știut, cred că o lăsam pe Abalyn să meargă singură. Chiar aș fi insistat. Dar așa, am ținut-o de mână aproape tot timpul cât am stat în galerie.

Ne-am semnat în cartea de oaspeți de pe masa de lângă ușă iar Abalyn a luat cu ea o broșură glossy despre expoziție. Prima pictură avea un nume latin, *Fecunda ratis*. Pânza fusese pictată în mare parte în tonuri de gri, deși erau și câteva accente de verde și alb, și o pată roșie, izbitoare, în centru. Pe cartonul de pe perete, de lângă tablou, scria că Perrault a împrumutat titlul dintr-o carte a unui pedagog din secolul al XI-lea, Egbert de Lièges, o carte ce conținea „De puella a lupellis seruata“, istoria unei fete pierdute și găsite apoi printre lupi. În poveste, fata poartă o tunică roșie din lână, primită de la bunicul ei în ziua botezului. Cineva observă tunica roșie și o salvează, ceea ce bănuiesc că o face o poveste cu morală: botezați-vă copiii, altfel se duc cu lupii.

Nu mi-a plăcut tabloul. Mă făcea să mă simt inconfortabil. Și nu doar pentru că trimitea direct la vechea mea obsesie cu *Scufița Roșie*. Avea ceva oribil, ceva ce mă făcea să nu mă pot uita la el mai mult de câteva secunde. Cred că ar fi trebuit să mă impresioneze faptul

ca artisul reușise să insufle un atare sentiment de groază în opera sa. Impresia mea s-a format însă treptat. Mă uitam la tablou, apoi mă întorceam. Nu cred că Abalyn a observat; nu sunt sigură că și-a dat seama cât de tare mă afecta expoziția până când am întrebat-o dacă putem pleca, după vreo douăzeci de minute și câteva picturi și sculpturi mai târziu.

Înainte să scriu asta am căutat pe Google *Fecunda ratis* și m-am uitat la câteva imagini, pentru că nu am vrut să mă bazez pe amintirile mele capricioase. Nu mă mai deranjează la fel ca în acea zi de august, în galeria Bell. Prea multe s-au întâmplat și sculpturile și picturile lui Albert Perrault, oricât ar fi de cumplite, pălesc prin comparație. Dar, cum am spus, în special griul, apoi acea pată roșie din centru. Pata e un fel de punct fix, sau o legătură, sau un punct de sprijin. E tunica de botez din lână a copilului și e singurul lucru pe care îl poartă. Fata e în patru labe, capul fiindu-i aplecat în așa fel încât să nu i se vadă fața. Doar o șuviță neîmblânzită de păr încâlcit și tunica roșie care, dacă privesc tabloul în ansamblu, îmi pare necruțătoare și deplasată. Fata e înconjurată de un cerc de forme întunecate și greoaie – lupii –, iar lupii, la rândul lor, stau într-un cerc de pietre verticale, un inel megalitic vag conturat.

Lupii sunt redați atât de neclar, încât i-aș fi putut lua drept orice cu altceva, dacă nu aș fi citit înainte cartonul de pe perete. M-aș fi putut uita la siluetele alea uriașe și păroase, șezând pe vine, libidinoase, înfometate, urmărind-o pe fetiță. Și aș fi putut să cred că sunt urși. Urși sau chiar, nu știu, bivoli. Din pictură nu-ți dai seama dacă lupii vor s-o mănânce pe fată sau dacă o ocrotesc. Nu poți să-ți dai seama dacă o privesc așa pentru că sunt uimiți

să vadă un lup ciudat ca ea, sau dacă se gândesc că nu au făcut niciodată dragoste cu o femeie și că poate ar fi ceva interesant.

Dar cel mai rău lucru era fâșia de hârtie de orez lipită în colțul din stânga jos al pânzei. Pe hârtie scria: *Nimeni nu va veni vreodată după tine.*

Când m-am așezat la loc cu mărul meu și cu Lorna Doones mi-am propus să fiu capabilă să scriu în detaliu despre toate piesele ce formau *Voyeurul distrugerii totale (Privind în urmă)*, sau măcar despre cele pe care le-am văzut înainte să mi se facă rău și să fim nevoite să părăsim galeria. *Noapte în pădure*, care semăna mult cu *Fecunda ratis*, doar că era mai ceva. Și *1893*, și *Frică subită în spații aglomerate*. O serie de cuști metalice ruginite cu titlu colectiv. *Miez de pâine*, fiecare cușcă având în ea un singur bolovan, fiecare piatră gravată cu un singur cuvânt. Și morișca de jucărie grotescă din mijlocul galeriei, *Etape 1-5*, o serie de sculpturi ce înfățișau transformarea unei femei într-un lup. Nu orice femeie, ci Elizabeth Short, moartă și dezmembrată, cunoscută celor mai mulți sub numele de Dalia Neagră. Săptămâni întregi am avut coșmaruri cu sculpturile alea. Și încă mai am câteodată. Îmi propusesem să descriu toate astea cât pot de bine. Dar acum cred că e mai bine să nu o fac. Poate mai târziu, când n-o să mai am încotro, dar acum nu.

„Deci", scrie Imp, „am rezolvat cu începutul, oricât de arbitrar și de incoerent ar fi. Mi-am început povestea cu fantome și acum o să mă prefac că nu există cale de întoarcere."

E o minciună, dar o să trec peste asta și-o să mă prefac.

Până când, într-un final, ar putea sau nu să iasă ceva coerent. N-o să știi până nu *găsesc* finalul.

Eu. Rosemary Anne. Caroline. Trei femei nebune, una după alta. Sinuciderea mamei și sinuciderea bunicii. Elimini cuvinte în așa fel încât lucrurile înspăimântătoare să fie mai puțin înspăimântătoare și lași în urmă cuvinte care nu mai înseamnă ceea ce însemnau cândva. *Mica Sirenă*. Ziua înnorată în care am întâlnit-o pe Abalyn. Vrăbii și șoareci morți în borcane. *Fată înecându-se* pictat de un bărbat care a căzut de pe cal și a murit. *Fecunda ratis*, pictat de un bărbat care a căzut de pe motocicletă și a murit. Un bărbat care a preluat numele de familie al francezului deseori creditat cu prima publicare a *Scufiței Roșii* și care a creat apoi opere de artă înspăimântătoare bazate pe acel basm. Or, întâmplarea face să fie și basmul care îmi place mie cel mai puțin. Jacova Angevine și Ușa Deschisă a Nopții, la care o să revin mai târziu. Bântuiri molipsitoare și meme periculoase. Răul pe care îl facem chiar și atunci când nu vrem să facem niciun rău.

Un drum de țară întunecat din estul Conneticutului. Alt drum întunecat de lângă un râu din Massachusetts. O femeie care-și spunea Eva Canning și care e posibil să fi fost o fantomă, sau un lup, sau poate o sirenă sau, cel mai probabil, ceva care va rămâne pentru totdeauna fără nume.

Astea sunt însemnările pe care îmi spunea mama să le fac pentru a nu uita ceva ce a lăsat cândva o impresie puternică asupra mea. E felul meu de a-i cere iertare lui Abalyn, chiar dacă știu că nu o să citească niciodată ce scriu aici.

Ăsta ar putea fi buzunarul meu plin cu pietre.

„Ajunge deocamdată", a scris Imp. „Odihnește-te. O să fie tot aici când te întorci."

2

„Și care e faza cu capitolele?“ bate Imp la mașină. „Dacă nu scriu paginile astea ca să fie citite – și insist că e așa – și dacă nu e o carte, atunci de ce îmi bat capul cu capitole? De ce-și bate cineva capul cu capitolele? Ele există doar ca să știe cititorul când să facă o pauză de pipi, sau să ia o gustare, sau să stingă lumina și să se culce? Nu sunt și capitolele un pic cam ca începuturile și sfârșiturile? Constructe arbitrare și convenabile.“

Și totuși a bătut numeralul arab 2 la exact șaptesprezece rânduri mai jos, introducând o pagină nouă în mașina de scris.

Octombrie îmi scapă printre degete. Au trecut deja mai multe zile, zile în care am muncit și cam atât, încercând să-mi dau seama când și cum să continui povestea mea cu fantome. Sau *dacă* să continui povestea mea cu fantome. Evident, am decis să continui. Și asta e tot un fel de bântuire: să începi ceva și să nu termini. Nu las picturi neterminate. Dacă încep să citesc o carte, trebuie să o duc până la final, chiar dacă nu-mi place. Nu arunc mâncare. Dacă mă hotărăsc să ies la o plimbare și am plănuit ruta pe care vreau să merg, insist să merg până la capăt, chiar dacă începe să ningă sau să plouă. Altfel trebuie să mă împac cu gândul că acel lucru neterminat mă va bântui.

Înainte să o întâlnesc pe Abalyn Armitage nu jucasem niciodată un joc pe calculator. Nici măcar nu aveam calculator. Și nici nu știam prea multe despre transsexuali. Dar la asta voi reveni mai târziu. Acum voi scrie despre jocuri pe calculator, pentru că a fost unul dintre primele subiecte pe care le-am discutat în acea noapte. Am reușit să-i aducem toate lucrurile din casa de pe Wood Street în care nu mai locuia, pentru că fosta ei iubită a dat-o afară când s-au despărțit, și le-am adus la mine pe Willow Street, înainte să înceapă să plouă. Chiar a început să plouă, ceea ce a demonstrat că avusesem totuși dreptate, deși un pic cam prematur, să-mi iau umbrela și galoșii. I-am adus lucrurile și le-am urcat pe scări până la mine în apartament. Majoritatea le-am pus în salon, care era oricum destul de gol.

— Ești prima persoană pe care am întâlnit-o să numească o cameră din apartamentul ei *salon*, a zis Abalyn.

Stătea pe jos, uitându-se prin CD-urile ei, ca și cum ar fi vrut să se asigure că nu lăsase ceva în fostul apartement.

— Chiar?

S-a uitat la mine puțin, apoi a zis:

— Dacă nu ai fi fost, nu aș mai fi spus că ești.

— Corect, am răspuns și apoi am întrebat-o dacă vrea o cană cu ceai.

— Sincer, aș prefera cafea, a zis și i-am spus că nu beau cafea, deci nu pot să-i fac.

A oftat și a ridicat din umeri.

— Nu contează, a zis. Va trebui să rectific *tout suite*. Nu pot trăi fără cafea. Dar mersi oricum.

Cred că am stat doar vreo zece minute în bucătărie, dar, până m-am întors, deja își băgase în priză televizorul și era ocupată să își seteze una dintre consolele de joc.

M-am așezat pe canapea și am privit-o sorbind din ceai. Era dulce, dar nu avea lămâie, pentru că nu m-am gândit să cumpăr când am fost ultima dată la piață.

— Ai iubit-o? am întrebat și Abalyn s-a uitat la mine încruntată.

— Asta da întrebare, a zis.

— Așa e. Și?

S-a întors la cabluri și la cutiile de plastic. Pentru o clipă, am crezut că avea să mă ignore, și atunci ar fi trebuit să mă gândesc la o altă întrebare.

— Am vrut, a zis Abalyn. Poate că am crezut că da, cel puțin la început. Am vrut să cred că da.

— Ea te-a iubit?

— A iubit persoana care credea că sunt, sau cea care fusesem când ne-am cunoscut. Dar nu, nu cred că m-a iubit vreodată. Nu sunt nici măcar sigură că a știut vreodată cine sunt. Nici eu nu cred că am știut-o vreodată.

— Ți-e dor de ea?

— Au trecut doar câteva ore.

Abalyn începuse să pară iritată, așa că am schimbat subiectul. Am întrebat de cutiile negre și de televizor. Mi-a explicat că unul era un Xbox 360 și celălalt, un PS3, apoi a trebuit să-mi explice că PS e un acronim pentru PlayStation. Mai avea și un Nintendo Wii, pe care l-a pronunțat ca pe *we*[1]. Am stat și am ascultat, cu toate că nu eram deosebit de interesată. Începusem să mă simt prost pentru că întrebasem despre prietena ei, realizând ulterior cât de personală fusese întrebarea, așa că puteam măcar s-o ascult. Mă gândeam că dacă o țin de vorbă nu

[1] În limba engleză, *we* este pluralul persoanei a doua a pronumelui personal, corespondentul lui românesc fiind „noi". (*N. red.*)

se mai gândește la fosta ei și la faptul că, brusc, nu mai are unde să locuiască și tot restul.

— Sunt plătită să scriu recenzii de jocuri, a zis când am întrebat-o de ce petrece atât de mult timp cu jocurile video. Scriu mai ales pentru site-uri. Câteva reviste pe hârtie, din când în când, dar, în majoritatea cazurilor, pentru site-uri.

— Citește cineva recenziile astea?

— Crezi că aș mai fi plătită, dacă nu le-ar citi nimeni?

— Așa e. Cred că nu m-am gândit niciodată la asta.

Și i-am spus că nu am jucat niciodată un joc video. Voia să știe dacă glumesc și i-am spus că nu.

— Nu prea îmi plac jocurile, am zis. Nu le-am înțeles niciodată. Sunt destul de bună la șah și la gin, și nici la jocul de table nu sunt prea rea. Dar n-am mai jucat de ani...

Schimbam subiectul și s-a uitat din nou la mine peste umăr.

— Ai locuit întotdeauna singură?

— De la nouăsprezece ani, i-am spus și am bănuit că gândea ceva de genul „deci de aia ești așa ciudată". Dar mă descurc, am zis.

— Nu ți-e urât?

— Nu cine știe ce, am răspuns, ceea ce era o minciună, dar nu voiam să par patetică sau sentimentală sau ceva. Am pictura și am munca mea. Citesc mult, uneori scriu povestiri.

— Ești pictoriță și scriitoare?

Descurca o încâlcitură de cabluri negre pe care le scoase dintr-o cutie.

— Nu, doar pictoriță. Dar scriu povestiri uneori.

— Le-a publicat cineva până acum?

— Am vândut câteva, dar asta nu mă face o scriitoare adevărată. Adică nu mă face o autoare.

S-a uitat la încâlcitura de cabluri negre și, pentru un moment, a părut că era pe punctul de a le pune la loc în cutie sau de a le arunca prin salon.

— Ai vândut vreun tablou? a întrebat.

— Nu, am răspuns. Nu chiar. Nu tablourile mele adevărate. Doar picturile mele cu oameni de vară.

Abalyn nu m-a întrebat ce voiam să spun cu „picturi cu oameni de vară".

— Dar te consideri pictoriță, nu scriitoare. Știi că nu prea are sens, nu?

— Lucrez și la un magazin de artă plastică și sunt plătită pentru asta. Cu toate astea, nu mă consider o vânzătoare sau o casieriță. Ideea e că mă consider pictoriță pentru că pictatul este ceea ce iubesc să fac, ceea ce mă pasionează. Deci sunt pictoriță.

— Imp, nu te deranjează că instalez toate astea, nu? Bănuiesc că ar fi trebuit să te întreb înainte să încep. Vreau doar să mă asigur că nu s-a stricat nimic.

Reușise până la urmă să descâlcească toate cablurile și să conecteze consolele la televizor. A scos un prelungitor din cutia de carton.

— Nu mă deranjează, am zis și am băut din ceai. Chiar e destul de interesant.

— Trebuia să te fi întrebat înainte să încep, știu.

— Nu mă deranjează, am zis din nou.

M-am uitat la televizorul mare și plat. Îl rezemase de perete. Văzusem așa ceva în vitrinele magazinelor și la mall, dar eu n-am avut niciodată televizor.

— N-am cablu, i-am spus.

— A, m-am prins deja.

Așadar ploua și noi vorbeam, și Abalyn era ușurată că nu se stricase nimic. Mi-a explicat că prietena ei – pe care o chema Jodie, apropo (bănuiesc că încă o mai cheamă așa) – i-a azvârlit în hol lucrurile în timp ce încă se certau. Abalyn nu a încercat să o oprească. În fine, mi-a arătat cum să joc câteva jocuri. Într-unul erai un soldat extraterestru luptând cu o invazie de pe altă planetă și exista și o fată holografică albastră. În altul erai un soldat care încerca să-i împiedice pe teroriști să folosească arme nucleare.

— Toate sunt așa violente? am întrebat. Toate personajele principale sunt masculine? Sunt toate despre război?

— Nu... și nu, și nu. Poate îți arăt mâine niște Final Fantasy, poate și Kingdom Hearts. Alea ar putea fi mai pe gustul tău. Oricum, tot cu un fel de luptă. Doar că violența nu e atât de grafică, dacă înțelegi ce vreau să zic. Violență de desene animate.

Nu înțelegeam ce vrea să spună, dar nu i-am zis. În cele din urmă ploaia s-a oprit. Am comandat mâncare chinezească și pe răvașul din prăjiturică scria „Nu te opri acum". Chiar așa scria. Nu inventez.

Abalyn a zis:

— Ce ciudat să scrii așa ceva într-un răvaș.

— Mie îmi place, am răspuns.

Încă mai am răvașul, e prins pe perete lângă citatele din Virginia Woolf și Ursula K. LeGuin. Mereu păstrez răvașele, deși de obicei le țin într-o cutie veche de biscuiți în bucătărie. Cred că am cel puțin o sută.

„Încotro se îndreaptă toate astea?" a scris Imp, pentru că lucrurile o luau razna. Apoi și-a răspuns bătând la mașină:

— Chiar s-a întâmplat. E unul dintre lucrurile care știu sigur că s-au întâmplat.

— Cum poți să fii așa sigură?

Și Imp bate la mașină:

— Pentru că încă mai am răvașul. (Dar nu era un răspuns satisfăcător.)

— Bine, a zis cu voce tare. Atâta timp cât nu pierzi din vedere motivul pentru care faci toate astea, nu uita.

Nu am uitat deloc.

Nu de-asta scriu aici, pentru că nu am uitat, pentru că încă nu mi-am dat seama cum să uit? Abalyn e una dintre fantome, la fel ca mama și bunica mea, ca George Saltonstall și Albert Perrault, ca Eva Canning. N-a zis nimeni că trebuie să fii mort și îngropat ca să fii o fantomă. Sau, dacă a zis cineva, a greșit. Cineva care probabil nu a fost niciodată bântuit. Sau a avut doar o experiență limitată cu fantome, așa că pur și simplu nu se pricepe.

În acea noapte, Abalyn a dormit pe canapea iar eu am dormit în pat. Am rămas trează multă vreme, gândindu-mă la ea.

* * *

Dacă îi dau să citească asta, dr Ogilvy mi-ar spune probabil că modul în care am ales să scriu această poveste cu fantome trădează un comportament de evitare.

Dar e povestea mea, nu? Am voie să o spun așa cum vreau. E a mea și pot să mă opresc și să trag de timp, și să ajung la un anume punct din poveste când vreau eu. Nu există un Cititor Constant pe care să-l mulțumesc, sunt doar eu și numai eu. Acestea fiind spuse, vreau să încerc să scriu despre drum. Și despre noaptea în care am întâlnit-o pe Eva Canning. Pentru moment însă nu contează dacă e autostrada 122, șerpuind de-a lungul râului Blackstone,

pe lângă Millville, Massachusetts, sau dacă e Wolf Den Road, în nord-estul Connecticutului. Ceea ce înseamnă că nu contează nici dacă această noapte pe drum a fost într-o vară sau într-o toamnă. Pentru moment, drumul este arhetipal, abstract. Ar putea fi orice drum sau orice noapte. Determinațiile nu le-ar face mai adevărate, ci doar mai factuale.

Trebuie să scriu toate astea. Toate. Trebuie să fie atât adevărat, cât *și* factual, dar trebuie să și privesc acea noapte (sau acele nopți) într-un mod indirect, de la bun început. Din colțul ochilor. Sau colțul memoriei mele, cum s-ar spune. Altfel risc să gonesc prin poveste. Să mă orbesc și să întorc spatele acestor pagini fără a reveni vreodată. Nu trebuie să privesc *în* soare pentru a vedea lumina pe care o emite. Ar fi teribil de stupid, nu? Să mă uit la soare. Bineînțeles că ar fi.

Deci, mă plimb cu Honda mea pe un drum, și ar putea fi Massachusetts sau Connecticut, și ar putea fi vara sau în noiembrie. La o lună după ce am cunoscut-o pe Abalyn, sau vreo patru luni mai târziu. Oricum, sunt singură și e o noapte foarte întunecată. E Lună nouă și singurele surse de lumină sunt farurile și stelele, pe care le vezi mai bine din afara orașului decât din oraș și din suburbii, unde e atât de multă poluare. Mai e și lumina bordului mașinii, o lumină verde, blândă, dar bolnăvicioasă, care mă face să mă gândesc la un film science-fiction, sau la absint, care nu mi-a plăcut niciodată.

Așa fac câteodată, când nu pot adormi. Când capul mi-e plin de gânduri, de voci, de trecut. Mă urc în Honda și conduc fără o destinație anume. Conduc doar ca să conduc. De obicei, merg spre vest sau spre nord, departe de Providence, departe de locuri în care sunt atât de

mulți oameni. Merg în locuri în care pot fi singură cu gândurile mele, unde pot să stau cu ele destul cât să pot să mă odihnesc atunci când mă întorc acasă (și câteodată ajung după răsărit, așa că sunt pe jumătate adormită a doua zi la muncă, sau, când am zile libere, dorm până târziu după-amiaza). Încerc să mă pierd acolo în beznă, dar nu atât de tare încât să nu mai găsesc drumul înapoi.

„Călătoriile se termină cu întâlnirea iubiților". Într-o vreme credeam că e scrisă de Shirley Jackson, pentru că îi tot trece prin cap lui Eleanor în *The Haunting of Hill House*, dar, se pare că e din *A douăsprezecea noapte*, de Shakespeare.

Journeys end in lovers meeting,
Every wise man's son doth know.[1]

Fii *și* fiice.

Pentru că moartea nu a putut să se oprească pentru mine, m-am oprit eu cu drag pentru ea.[2]

— Unde am rămas, Imp?

A, eram chiar aici, pe drum, într-o noapte cu Lună nouă, și e noiembrie, dacă nu cumva e iulie. E zăpadă adunată în grămezi pe marginea drumului, sau e destul de cald cât să țin geamurile deschise și aerul răcoros intră în mașina mea prăpădită. Mă grăbesc prin întuneric (recunosc, de multe ori conduc prea repede în aceste expediții nocturne, fiindcă există ceva presant în încercarea mea de a fugi de mine).

---

[1] „Călătoriile se termină cu întâlnirea iubiților / Orișice fiu înțelept e musai să cunoască asta."

[2] În original sunt inversate subiectele din primele două versuri ale unei poezii de Emily Dickinson: *Because death could not stop for me, I kindly stopped for him* în loc de *Because I could not stop for Death / He kindly stopped for me.*

Și într-o clipă nu e, apoi iat-o. Pur și simplu. Nu că m-aș fi uitat după ea. Mai degrabă a apărut. Nu contează. Știu exact ce vreau să spun. Dacă e noiembrie, în Connecticut, e cu spatele la mine, se îndepărtează, cu pădurea în dreapta ei. Dacă e iulie, stă nemișcată pe banda de avarie, uitându-se spre sud, către locul negru unde se ascunde râul. Oricum ar fi, e goală. O precizie surprinzătoare aici, în ciuda nevoii mele de a fi indirectă. Asta ar trebui să-mi aducă cel puțin o stea de argint în dreptul numelui meu.

Conduc cu viteză și, cum a apărut brusc, am și trecut de ea până să îmi dau seama ce am văzut. Dar apoi încetinesc. Încetinesc și opresc pe banda de avarie, dacă e iulie. Dacă e noiembrie, atunci doar opresc, pentru că nu există bandă de avarie pe Wolf's Den Road, și nu mai e nicio mașină pe drumul asfaltat. În plus, zăpada e adunată în grămezi atât de înalte, încât probabil m-aș fi împotmolit dacă aș fi încercat să trag pe dreapta.

Mă uit în oglinda retrovizoare și avariile au înroșit totul în spatele meu. Și, totuși, o văd cât de cât, stând goală la marginea drumului, deși nu pare să mă fi văzut. Ce ar face o femeie sănătoasă la cap într-o astfel de situație? Ar conduce mai departe și s-ar gândi că e mai bine să nu se implice? Ar suna după ajutor? S-ar da jos din mașină, așa cum am făcut eu? Știu doar ce am decis să fac eu, deși nu-mi amintesc să fi luat o decizie. Deci, de fapt, ar trebui să zic că știu ce am făcut eu. Am scos mașina din viteză, am tras frâna de mână și am deschis ușa.

Dacă m-a văzut, nu se întoarce către mine. Nu-mi dă atenție. Vine spre mine sau stă perfect nemișcată.

— Ești bine? strig.

E destul de departe, trebuie să strig, deși, dacă e noiembrie, noaptea e foarte liniștită. Dacă e iulie, se aud greieri și cosași, și poate și cicade.

— Ai nevoie de ajutor? Vrei să te duc undeva?

Se întoarce spre mine, privind peste umărul drept. Sau se oprește și mă privește.

— Ești bine? o întreb din nou.

Sună stupid dacă zic că arăta nepământesc, dar așa era. Mai rău, par arogantă, nu? Se înțelege că știu tot ce este pământesc și astfel aș putea recunoaște ceva ce nu e. Bineînțeles că nu. Dar așa mi-a părut, când stătea pe unul dintre cele două drumuri în una dintre cele două nopți, când respirația mi se transforma în abur și aerul mirosea a smoală și a viță-de-vie sălbatică. Ăsta e cuvântul care mi-a venit prima oară în minte: *nepământesc*.

Și-a îngustat ochii, deranjată parcă de lumina prea puternică a mașinii. Și cred că era, după toată acea beznă. Pupilele trebuie să i se fi contractat brusc și probabil au durut-o ochii. Poate s-a uitat cu ochii întredeschiși, poate și-a dus mâna la ochi. Mai târziu aveam să văd că ochii îi sunt albaștri, o nuanță de albastru pe care Rosemary Anne o numea „sticloasă". Doar dacă nu e noiembrie, caz în care aveam să văd că ochii îi sunt de un căprui ciudat, un căprui aproape auriu. În orice caz, și-a îngustat ochii, ochii ei cu reflexe irizate, și clipește spre mine. Mă gândesc la cuvântul *sălbatic*, care e mult mai potrivit (și mult mai puțin arogant) decât *nepământesc*. Zâmbește foarte, foarte vag, atât de vag, de fapt, încât e posibil să-mi fi imaginat. Face un pas spre mine și o întreb, a treia oară, dacă e bine.

— Cred că ai înghețat. O să faci pneumonie.

Sau.

— Cred că te mănâncă ţânţarii de vie.

Face un pas şi se opreşte. Dacă zâmbise, acum nu o mai făcea.

— Şi una, şi alta nu se poate, Imp. Ori una, ori alta, dar nu amândouă.

Vocea ei nu are nimic deosebit. Nu ca ochii ei. Ar fi putut fi vocea oricărei femei.

— Nu am vrut şi una, şi alta. Dar aşa îmi amintesc, protestez. Aşa s-a întâmplat, de două ori: şi, şi.

— Deseori nu te încrezi în memoria ta. De exemplu, acea călătorie în New Brunswick. Sau când ai găsit o bancnotă de şaptezeci şi cinci de dolari pe strada Thayer.

— Nu există bancnotă de şaptezeci şi cinci de dolari.

— Exact. Dar, cu toate astea, îţi aminteşti că ai găsit una, nu-i aşa?

— Dacă ai fi vrut să-mi amintesc o singură variantă, nu ar fi trebuit să permiţi să se întâmple de două ori.

— Nu ţi-a trecut prin cap că trebuie să alegi? Şi una, şi alta nu se poate. Dacă încerci, creezi un paradox.

— Ca dualismul corpuscul-undă, răspund şi-mi spun „şah-mat". Materia prezintă proprietăţi ondulatorii şi proprietăţi corpusculare, în funcţie de cum e examinată. Paradoxul EPR. Am o carte despre fizica cuantică şi înţeleg mai multe decât am crezut atunci când am cumpărat-o la un târg de vechituri de pe bulevardul Chaplin.

Eva Canning se încruntă şi zice:

— Imp, îmi pui vorbe în gură. Îţi vorbeşti ţie. Aici eşti tu cu tine, nu tu cu mine.

Aşa e.

Şi nu am cumpărat cartea la târgul de vechituri. Am stat acolo şi am citit-o, până a venit la mine bătrâna care vindea chestii şi m-a întrebat dacă *vreau* să o cumpăr.

M-am rușinat. I-am spus că nu, doar frunzăream, și am pus-o la loc. Oricum, asta *este* ceea ce îmi amintesc: că am întâlnit-o pe Eva Canning de două ori, o dată în iulie și o dată în noiembrie, și că de fiecare dată a fost *prima* oară când ne-am întâlnit. N-o să le tratez ca și cum ar fi amintiri false, deși asta înseamnă că o să-mi fie mult mai greu să-mi spun povestea mea cu fantome. Se ajunge la un paradox și nu văd cum să-l rezolv și să creez o singură narațiune din aceste amintiri contradictorii. Eva nu avea cum să vină să stea la mine și în iulie, și în noiembrie – nu pentru prima oară, nu? Pentru că mi-o amintesc pe Abalyn plecând o singură dată, și asta a fost cu siguranță în august și a fost cu siguranță *din cauza* Evei. Am mai multe dovezi fizice care confirmă asta.

Șansele par să fie în favoarea lunii iulie, a autostrăzii 122 și a sirenelor. Mai departe de Albert Perrault și mai aproape de Phillip George Saltonstall. Dar... mi se face rău când mă gândesc că, data viitoare când mă voi așeza să scriu mai departe, șansele vor reuși cumva să fie în favoarea lunii noiembrie, a Connecticutului și a lupilor. Și nu e o metaforă, chiar mi se face rău. Mi-e greață să știu că așa ceva s-ar putea întâmpla. Nu chiar silă, dar sigur greață.

Mă duc să pun ceainicul pe foc, să îmi fac un ceai și poate mănânc niște pâine prăjită sau o lipie cu gem de afine. Și să mă îmbrac, trebuie să fiu la serviciu într-o oră. Nu am timp de duș, deși mi-ar prinde bine, pentru că am stat aici și am scris încă de când m-am trezit dintr-un vis cu Abalyn și Eva. Dacă mă dau cu deodorant și port lenjerie curată, poate nu observă nimeni că am nevoie de un duș.

* * *

Bucătăria e principalul motiv pentru care am închiriat apartamentul ăsta din partea de est a străzii. E scăldată de soarele dimineții. Pereții sunt pictați într-un galben vesel și dimineața e lumină, iar toamna sau iarna și primăvara târzie camera pare mai călduroasă decât e în realitate, ceea ce e bine. Bucătăria mă liniștește după somn. Somnul de obicei mă lasă dezorientată, cu nervii zdruncinați; am vise care sunt la fel de luminoase, de vii, ca razele soarelui de la opt dimineața pe pereții bucătăriei, dar rareori au ceva vesel în ele. Înainte nu aveam coșmaruri atât de rele – visele au început după Eva. Caroline spunea mereu că bucătăria e cea mai importantă cameră din orice casă (sau apartament), iar sfaturile ei nu m-au ghidat niciodată mai greșit.

În dimineața de după întâia noapte pe care Abalyn a petrecut-o la mine, am stat împreună la masa din bucătărie. Eu mâncam o banană și o lipie și beam ceai – ca de obicei – și ea mânca Nilla Waffers cu unt de arahide. Ceaiul meu era spălăcit, cu lapte, al ei nu. Purta un tricou negru și boxeri negri. Eu purtam cămașa mea de noapte cadrilată, cu carouri alb-albastre. Nu mai ploua și ieșise soarele, așa că bucătăria era foarte, foarte galbenă. Detaliile astea îmi sunt clare în memorie, ceea ce e ciudat, pentru că atât de multe detalii mult mai importante îmi par începețoșate ori s-au pierdut cu totul.

În amintirea mea, Rosemary și Caroline parcă n-ar fi murit. Ea le ține locul și încearcă să mă ocrotească. Selectează și omite, salvează, sortează și curăță. Cred că și reprimă de multe ori. Neintenționat, desigur.

— Ai întotdeauna sâmbetele libere? m-a întrebat Abalyn, întinzând cu lingura un strat gros de unt de arahide pe.

— De cele mai multe ori, am răspuns, sorbind din ceai. Dar aș vrea să am mai multe ore de lucru. Nu m-ar deranja prea tare să muncesc în weekend. Tu ai un loc de muncă?

— Ți-am zis. Scriu recenzii de jocuri.

— Adică pe lângă asta.

A mestecat și m-a privit o secundă sau două.

— Nu, pe lângă asta, nu, nimic.

— Faci destui bani cât să nu ai nevoie de încă un job?

— Nu chiar, a bolborosit în timp ce mesteca biscuitul cu unt de arahide. Ăsta e unul dintre lucrurile care ne-au despărțit pe mine și pe Jodie. Mă tot bătea la cap să fac rost de un job *adevărat*.

Când a zis *job adevărat* a schițat din degete ghilimele sarcastice.

— Pe tine te plătesc destul la magazin să acoperi chiria pentru apartamentul ăsta?

— Cât de cât, am zis. Și am niște bani puși deoparte, de la bunica mea. Așa că mă descurc.

— Deci ești un fel de boemă rentieră, a zis și a râs.

— Nu, am zis și cred că am cam enervat-o. Doar că am ceva bani lăsați de bunica mea Caroline mie și mamei mele. E un fond, dar mai și lucrez. Dacă nu aș fi muncit, nu ar fi rezistat atât.

— Norocoaso, a oftat Abalyn.

— Nu m-am gândit niciodată la asta.

— Poate ar trebui să începi.

Apoi niciuna dintre noi nu a mai zis nimic o vreme. Abalyn nu era prima persoană care făcuse o remarcă *isteață* despre moștenirea mea (mătușa mea, Elaine, e titulara contului). Mi s-a mai vorbit despre asta și uneori explic că nu a mai rămas mult din ea. Că se va termina în câțiva ani, și cine știe cum o să mă descurc atunci cu chiria și

medicamentele mele și tot restul. Dar cu Abalyn nu am intrat în discuția asta, nu în acea dimineață. Am vorbit noi la un moment dat, mai târziu.

— Îmi pare rău, a zis. Sunt un pic arțăgoasă când vine vorba de bani în momentul ăsta.

— Nu, e-n regulă.

Mi-a povestit despre Jodie, cum se certau des, de obicei din cauza banilor. Jodie avea un job de birou cu program 9-5 și Abalyn era de părere că lui Jodie nu-i plăcea că prietena ei stă toată ziua acasă și se joacă pe calculator. Abalyn a zis că se certau pentru că Jodie vedea ceva într-un catalog Ikea, de exemplu, și zicea că ar putea să aibă lucuri mai drăguțe, dacă ar face și Abalyn mai mulți bani. A mai vorbit și despre cum s-au cunoscut, la Cape, într-un bar din Provincetown.

— Știu. Un clișeu cât casa. Era un pic beată, dar i-am luat o bere și am început să vorbim. Nici măcar nu observase că sunt transsexuală până să plecăm la hotelul meu.

— Nu am spus nimic despre faptul că Abalyn e transsexuală, scrie Imp.

Nu ar fi vrut să fac caz de asta, iar pentru mine nu a contat niciodată. De aia nici nu am adus vorba până acum.

— E doar o parte din ea, a scris Imp.

— S-a enervat? Când a aflat, adică.

Și mă gândeam la scena aia din *The Crying Game*, când Stephen Rea o vede prima dată goală pe Dil și se duce la baie și vomită. Nu i-am spus lui Abalyn că asta-mi trecuse prin minte.

— Adevărul e că da. Așa că nu ne-am mai dus la mine. Dar i-am dat cartea mea de vizită.

— Ai cărți de vizită?

Abalyn a zâmbit.

— Dintr-o glumă. Dar sunt folositoare. În fine, avea cartea mea de vizită, pe care am adresa de e-mail și Facebook și toate, și m-a căutat după vreo săptămână. Voia să ne întâlnim.

— Și ai vrut? După ce s-a purtat cum s-a purtat?

— Vei descoperi că am un suflet foarte iertător, mai ales când e vorba de femei frumoase.

Apoi am mai vorbit un pic despre faptul că e transsexuală. Nu mult, doar un pic. Nu i-am spus că știusem din prima, încă de când căutam prin lucrurile ei, cu o zi înainte. M-am gândit că ar fi nepoliticos să-i spun asta. Mi-a povestit despre decizia ei de a merge la o clinică din Bangkok pentru operație și despre tipul cu care trăia atunci. A zis:

— A plătit aproape tot, dar ne-am despărțit aproape imediat. S-a dovedit că nu mă mai plăcea după. Am întâlnit mulți tipi ca el. Li se scoală pentru pre-operate, dar de fapt sunt niște homosexuali cu un fetiș, așa că post-operatele nu-i interesează deloc.

— L-ai iubit? am întrebat, deși, retrospectiv, cred că nu a fost o întrebare prea delicată.

Abalyn a mai mâncat un biscuit cu unt de arahide și s-a încruntat ușor, de parcă i-ar fi fost greu să se gândească la un răspuns, sau să pună răspunsul în cuvinte.

— Cred că da. Atunci. Dar mi-a trecut. I-am fost recunoscătoare pentru ce a făcut pentru mine și a fost o despărțire amicală. Mai vorbim din când în când. Mă sună. Îl sun. E-mailuri. E un tip de treabă, dar ar face bine să rămână la pulă și-atât.

„Asta e mai relevant decât pare la prima vedere", a scris Imp. Tastele s-au blocat și a trebuit să se oprească să le desfacă, murdărindu-și degetele ambelor mâini cu cerneală.

„Dualitate. Mutabilitatea cărnii. Tranziție. Necesitatea de a-ți ascunde adevărata identitate. Măști. Secrete. Sirene, vârcolaci, genuri. Reacția pe care o avem față de adevărul lucrurilor, față de chipul cel mai onest al cuiva, față de faptele care contravin așteptărilor și preconcepțiilor noastre. Confesiuni. Metafore. Transformări. Așa că e foarte relevant. Nu e doar o conversație oarecare la micul dejun. Să nu lași pe dinafară nimic relevant, oricât de mundan ar părea."

Hemingway zicea să scriem despre vreme.

Imp s-a oprit și s-a uitat la ce scrisese.

— Ești o femeie foarte frumoasă, i-am spus lui Abalyn.

Apoi am spus imediat, pentru că mi-am dat seama că m-ar fi putut înțelege greșit:

— Nu că frumusețea ar conta. Nu e ca și cum ar avea de-a face cu...

— E OK. Știu ce vrei să spui, a zis Abalyn, ridicând mâna stângă și întrerupându-mă.

— Știi?

— Probabil. Cât de cât.

— Ți-a părut vreodată rău? am întrebat, știind că nu ar fi trebuit, dar cuvintele au curs din mine înainte să le pot opri.

Abalyn a oftat tare și și-a întors capul, uitându-se pe fereastră, nu la mine.

— Doar o dată sau de două ori, a zis foarte încet, aproape șoptind. Nu des și nu pentru mult timp. Mă îndoiesc că am luat vreodată o decizie pe care să nu o regret, dar a fost ceea ce trebuia să fac. A fost singurul lucru pe care puteam să îl fac.

Nu vreau să mai scriu despre asta. Cel puțin nu acum. Probabil că va trebui să revin, chiar dacă aș prefera să

nu o fac. Nu îmi place să mă gândesc la Abalyn așa. Îmi displace să îmi amintesc cât de conștientă de sine și cât de ciudată putea să fie uneori, sau expresia pe care o avea când eram în oraș și vreun nemernic zicea ceva plin de ură sau jignitor. Sau o striga *domnule*. Nu îmi place să-mi amintesc cum o durea asta. Cum o doare. Sunt sigură că încă o doare. Numai că nu sunt lângă ea să văd, și nici la asta nu-mi place să mă gândesc. E normal. Să îți fie dor de oameni pe care încă îi mai iubești, să nu vrei să-i vezi suferind, supărați și umiliți.

Mi-aș dori să am milă și să o scot pe Abalyn cu totul din povestea asta cu fantome.

Dar, la fel ca Rosemary și Caroline, Phillip George Saltonstall și Albert Perrault, face parte din tapiserie și nu pot să-mi spun povestea fără să spun o parte din povestea ei. E parte din povestea mea. Dacă Abalyn își va scrie vreodată propria poveste cu fantome, ar trebui să fiu în ea, și sunt destul de sigură că o știe.

Ne-am băut ceaiul și am mâncat micul dejun și conversația a virat spre jocuri video și spre faptul că nu am avut niciodată un computer. Când s-a făcut prea cald în bucătărie (nu am aer condiționat), ne-am mutat pe canapea. Mi-a vorbit despre MMORPG-uri și despre avantajele și dezavantajele diverselor console, despre meritele relative ale PC-urilor și ale Mac-urilor. Mi-a explicat cu răbdare cum e cu erorile și cu gigabiții și de ce regreta că era prea tânără în anii '80, epoca de aur a jocurilor mecanice. Totul a durat câteva ore. Am ținut pasul, cât de cât. Și am început să înțeleg de ce Abalyn trăia așa, scriind recenzii de jocuri, evitând spațiile de lucru convenționale. Se simțea în siguranță aici, claustrată în fața monitorului sau a televizorului, fără priviri scrutătoare și inoportune

care să o studieze și să tragă concluzii nedorite și neinformate. Nu i-aș reproșa niciodată izolarea în intimitate. Niciodată.

* * *

Înapoi la Phillip George Saltonstall.

Înapoi la *Fată înecându-se*.

Povestea mea cu fantome e plină de momente semnificative pe care privind în urmă le-am înțeles ca momente semnificative. Poate că așa e mereu. Nu știu, pentru că nu am trăit decât *o singură* bântuire. Nu am decât un singur punct de referință. Și totuși aș insista că bântuirea mea nu e una simplă, evident. De genul celor pe care le auzi de obicei povestite în jurul unui foc de tabără. Nu am simțit un frig brusc și inexplicabil într-o cameră întunecată. Nu m-am trezit în zgomot de lanțuri sau gemete. Nu am fost speriată de o femeie ectoplasmatică plutind de-a lungul unui coridor. Alea-s desene animate, fantome caricaturale inventate de oameni care nu au suferit (sau nu au fost binecuvântate) vreodată de o bântuire adevărată, factuală. De asta sunt foarte sigură.

Iată, așadar un eveniment semnificativ, a cărui semnificație o voi înțelege peste un timp. Dar la început a fost o simplă anecdotă sau o poveste interesantă pe care mi-a spus-o bunica.

L'Inconnue de la Seine.

Nu știu franceză. Am făcut un an de franceză în liceu, dar nu am fost foarte bună (ca la multe alte materii, de altfel) și am uitat aproape tot ce reușisem să învăț. Dar Caroline știa franceză. În tinerețe a fost la Paris și la Mont Saint-Michel, la Orléans și Marsilia. Avea fotografii și vederi. Avea o cutie cu suveniruri. Uneori le scotea

și mi le arăta. Avea povești despre Franța. Pe una mi-a spus-o când aveam nouă ani.

Țin la mare preț poveștile ei despre Franța, întrucât mă îndoiesc că voi reuși să ajung vreodată acolo. Călătoriile nu mai sunt la fel de ieftine și de simple cum erau cândva și nu îmi place ideea de a fi într-un avion (nu am zburat niciodată).

Eram cercetașă, mă străduiam să obțin întâia mea medalie de merit pentru prim-ajutor. Într-o zi trupa ne-a fost vizitată de o femeie de la un spital din Providence care ne-a arătat cum se face resuscitarea cu ajutorul unui manechin de cauciuc pe care îl numea Resusci Anne. Am învățat cum să administrăm corespunzător compresii toracice și cum să ne punem buzele pe cele ale manechinului și să suflăm aerul în el. Cum să expirăm în gura cuiva care nu mai respiră în urma unui atac de cord. Rosemary era ocupată în acea zi – nu mai țin minte de ce – și Caroline m-a dus acasă după curs.

Caroline conducea o mașină imensă, un Dresden albastru din 1956, Plymouth Star Chief, și îmi plăcea enorm să stau pe bancheta foarte lată din spate. Mașina aceea e antiteza Hondei mele prăpădite. Vitezometrul ajungea aproape până la 200 km/h. Aluneca atât de bine pe șosea, încât rareori simțeai un hop sau o groapă în asfalt. Rosemary a vândut-o unui colecționar din Wakefield imediat după ce s-a sinucis bunica, și mi-am dorit de multe ori să nu o fi făcut, să mi-o fi dat mie. Bine, benzina e foarte scumpă în ziua de azi și sunt sigură că Star Chief-ul înghițea ceva combustibil așa că probabil nu mi-aș fi permis s-o conduc. Nu-mi permit să merg la Paris sau să conduc Star Chief-ul pierdut al lui Caroline.

Ne-am dus la ea acasă și, în timp ce încercam să descifrez ceva din tema la mate, după ce i-am zis despre Resusci Anne, ea mi-a spus despre *L'Inconnue de la Seine*.

— Manechinul avea o față foarte distinctă, nu? m-a întrebat și a trebuit să fac un efort să-mi aduc aminte. Nu era un chip oarecare, ca o față inventată de cineva, semăna cu fața unei persoane reale.

Am realizat că avea dreptate și i-am spus-o.

— Sigur, pentru că nu este un chip inventat, a zis.

Apoi mi-a spus povestea unei fete înecate, găsită pe râul Sena prin 1880 sau 1890. Cadavrul a fost găsit în preajma Quai du Louvre și dus la morga din Paris.

— Femeia era foarte drăguță, a zis Caroline. Era frumoasă. Chiar și după ce stătuse atâta în râu, tot era frumoasă. Unul dintre asistenții de la morgă a fost atât de impresionat de ea, încât i-a făcut o mască mortuară. Sute și sute de copii ale chipului frumoasei fete au fost vândute. Aproape toată Europa cunoștea acea față, chiar dacă nimeni nu avea să știe vreodată cine fusese. Putea fi oricine. O fată care vindea flori, o cusătoreasă, o cerșetoare, dar identitatea ei e încă un mister. Nimeni nu a venit să-i ia corpul.

Uitasem cu totul de chinul confuz al temelor mele și o ascultam fascinată. A spus că văzuse o copie a măștii la Paris în anii 1930. S-au scris povestiri și poezii, chiar și un roman despre *L'Inconnue de la Seine* (pe care o traducea ca „femeia necunoscută a Senei", deși Babelfish îmi spune că ar trebui să fie tradusă ca „factorul necunoscut al Senei"; de asemenea, îmi spune că „femeia necunoscută a Senei" ar fi în franceză *le femme inconnu du Seine* – poate așa e, dar nu am mai multă încredere

într-un program decât în bunica mea). Mi-a spus că există o poveste scrisă din punctul de vedere al fetei moarte, în timp ce plutea pe râu. În poveste, fata nu-și amintește cine fusese când era în viață. Nu își amintește nici măcar cum o cheamă. A devenit o nouă formă de viață, una care trebuie să trăiască numai pe fundul râului sau în mare. Dar ea nu vrea să trăiască în felul ăsta, așa că se ridică la suprafață, unde se îneacă rapid cu aer.

Bunica mea, Caroline, nu mi-a zis numele povestirii sau al autorului, sau, dacă mi le-a zis, le-am uitat. Am descoperit-o mulți ani mai târziu. Povestirea a fost scrisă de un poet pe nume Jules Supervielle, care s-a născut în 1884 și a murit în 1960. Publicată pentru prima dată în 1929, se numește simplu „L'Inconnue de la Seine". Am găsit-o într-o bibliotecă a Universității Brown, într-o antologie a lucrărilor lui Supervielle numită *L'Enfant de la haute mer*. Am luat-o acasă, cu toate că, după cum spuneam, nu știu franceză. Am copiat povestea de mână. Încă o mai am pe undeva. Am mai găsit și alte poeme și povestiri despre fata înecată. Vladimir Nabokov a scris o poezie despre ea, o poezie care e și despre acele *rusalki* slave. Man Ray a fotografiat fața asta.

Un lucru pe care am ajuns să-l înțeleg la adevăratele povești cu fantome este că rareori știm că le trăim și realizăm doar post-factum, când suntem deja bântuiți, iar evenimentele poveștii propriu-zise s-au încheiat. Asta e ilustrarea perfectă a ceea ce vreau să zic. Prima femeie pe care am sărutat-o a fost *L'Inconnue de la Seine*, sosia unei sinucigașe neindentificate, născută cu peste o sută de ani înaintea mea. În acea zi mi-am presat buzele ușor de buzele ei, iar și iar, suflând ușor în gura ei fără viață. Și am simțit un gâdilat ciudat în burtă. Acum știu că

asta a fost una dintre primele mele experiențe sexuale, deși aveau să treacă ani buni până să accept că vreau să fac dragoste doar cu femei. Buzele mele atingând acele buze de silicon și un... un ce? Un frison, cred. Un fior de plăcere care a apărut și a dispărut atât de repede, încât nici măcar nu l-am conștientizat.

Am stat și m-am uitat la fotografii cu masca mortuară. Am o carte despre sculptură cu două fotografii alb-negru. Nu pare moartă. Abia dacă arată ca și cum ar dormi. Are un zâmbet puțin strâmb (i se spune și „Mona Lisa înecată"). Părul ei are cărarea pe mijloc. Genele i se văd clar.

Retrospectiv, totul e un cerc perfect. Retrospectiv, e o mandala de momente care stau sub spectrul unor semnificații profunde. Acum doar o *spun*, o afirm ca pe un fapt, dar poate va deveni limpede mai târziu în povestea mea cu fantome. Sau poate că nu, și atunci înseamnă că voi fi dat greș.

Doi ani mai târziu, când împlineam unsprezece ani, aveam să văd pictura lui Phillip George Saltonstall, *Fată înecându-se*, la RISD. Unsprezece ani mai târziu, în timpul unei plimbări cu mașina, într-o noapte de iulie, aveam s-o găsesc pe Eva Canning, care mă aștepta pe malul râului Blackstone. Frumoasa, teribila, pierduta Eva. Fantoma mea sirenă. Asta dacă nu cumva nu era. M-a sărutat și buzele nu-i erau diferite de ale manechinului sau de cele ale necunoscutei de pe Sena. Și uite așa aveam să mă îndrăgostesc de ea, cu toate că eram deja destul de îndrăgostită de Abalyn. Oare asistentul de la morgă a sărutat acele buze înainte sau după ce i-a făcut masca?

În capul meu toate acestea închid un cerc perfect, un circuit elegant și inevitabil. Dar, văzându-le pe hârtie, totul pare confuz. Mă tem că nu e clar la ce mă refer. Ce vreau să scot din mintea mea și să pun undeva în afara mea. Nu cunosc cuvintele potrivite, și asta poate pentru că nu există cuvinte potrivite care să scoată la lumină o bântuire și să o prindă în cerneală pe hârtie.

În tabloul său, Saltonstall a ascuns chipul fetei care se îneacă, punând-o să se uite peste umăr, spre pădure. Dar tabloul a fost făcut în 1898, nu? Deci... e posibil să o fi văzut pe *L'Inconnue de la Seine*. Era îndrăgostit de verișoara lui și, dacă Mary Farnum e fata pe care a pictat-o, atunci ăsta ar putea fi motivul pentru care i-a ascuns fața. Sau poate nu. Eva Canning nu a avut niciodată chipul necunoscutei de pe Sena, deși a avut cel puțin două chipuri de care știu.

Nu aș suporta să fiu scriitoare. Nu o scriitoare adevărată. E absolut îngrozitor să ai gânduri care refuză să devină propoziții.

Farmacia închide într-o oră și trebuie să-mi refac stocul.

* * *

Mă repet? Bla. Bla. Blabla.

Când întreb asta, nu mă refer la o repetiție cu sens, care subliniază și arată căile prin care toate aceste ocurențe și vieți se leagă între ele, creând o poveste cu fantome pe care am trăit-o și pe care încerc acum să o scriu. Aș vrea să știu, *mă repet* (Bla. Bla. Blabla), și aș mai vrea să întreb dacă o fac ca să nu ajung la adevărul trist și înspăimântător. Îmi tărăsc picioarele pentru că sunt o

nebună care știe prea bine că e nebună, dar care nu vrea să i se aducă aminte *cât* de nebună e, ca să poată spune două povești adevărate, când doar una poate fi *factuală*. Simt că exact asta fac. Că mă port ca în gluma lui Rosemary, în care un bărbat, într-o șalupă cu o singură vâslă, vâslește în cercuri nesfârșite, fără să ajungă niciodată la țărm. Dar cum altfel, când povestea e o spirală, spirale în spirale? Mă panichez din cauză că mă gândesc că ar trebui sau mi-aș dori să impun o narațiune dreaptă, o linie sănătoasă, care începe *aici* și se termină *acolo*, cu un traseu convențional, coerent? Fac tot timpul presupuneri și îmi trag nesiguranțele peste cap, cum făceam cu păturile, la cinci ani, când mi-era frică de întuneric, frică de ce putea fi în întuneric, *frică de lupi*, și tot amân să povestesc întâmplările în mod direct?

Sunt doar o femeie nebună, care-și transferă halucinațiile și conștiința dezordonată în cuvântul scris?

Dr Ogilvy nu agreează cuvântul „nebun" și nu agreează nici cuvântul „dement". Probabil că e de acord cu faptul că spitalul Butler și-a schimbat numele. Dar îi spun că astea sunt cuvinte sincere. La naiba cu toate conotațiile politice sau negative, astea sunt cuvinte *sincere* și eu am nevoie de ele. Poate că mă sperie gândul de a fi internată, sterilitatea antiseptică a spitalelor și de felul în care răpesc ele demnitatea oamenilor, dar aceste cuvinte nu sperie. Nici nu mi-e rușine cu ele. Mă sperie însă gândul că sunt prinsă într-o buclă și că sunt incapabilă (sau atât de reticientă, încât aș putea fi foarte bine incapabilă) să comunic direct. Și mi-ar fi rușine dacă nu mi-aș putea aduna curajul să spun adevărul.

„Nimic nu e vreodată direct", scrie Imp, „și pierdem mult din adevăr prefăcându-ne că ar fi."

Gata cu întrebările. Gata. Mă enervează să-mi fie teamă. Mă face nespus de nervoasă. Nu am cum să termin dacă mă enervează să încerc, și singurul lucru care mă enervează mai tare decât frica este eșecul. Așa că trebuie să fac asta și n-o să-mi dau voie să mă opresc.

* * *

Abalyn și cu mine nu am discutat niciodată despre mutarea ei la mine. S-a mutat pur și simplu. Eu aveam spațiu, ea avea nevoie de un loc unde să stea. De la bun început am vrut s-o am aproape. Voiam s-o iubesc, sau poate că începusem să o iubesc. Nu a fost niciodată o simplă îndrăgostealã. Nu eram o virgină. Mă îndrăgostisem de multe ori, dar niciodată așa. Nu atât de... cum? Insistent? Dar am vrut să rămână și a rămas, și m-am bucurat. Îmi amintesc cum dormeam pe canapea în primele câteva nopți, acolo, cu toate chestiile ei de jucat, înainte să o conving în sfârșit că era stupid să dormim așa, când era atât de mult loc în patul meu. O voiam în patul meu. O voiam aproape de mine și am răsuflat ușurată când a acceptat invitația. Prima dată când am făcut dragoste, adică prima dată când a dormit în patul meu, a fost o descărcare magnifică.

În joia care a urmat primei noastre întâlniri, am ieșit de la serviciu mai devreme și ne-am plimbat împreună pe Willow Street până la parc, până la terenurile Dexter – unde, după cum am zis, nu mai e un teren de antrenament militar, deși încă mai e numit așa. Joia, în fiecare săptămână, de la începutul lui iunie și până în octombie, acolo e deschisă o piață țărănească. Chiar dacă nu cumpăr nimic, tot îmi place să merg și să văd

toate produsele adunate în grămezi colorate și proaspete, aranjate în coșuri împletite din răchită și în cutii mici de carton, așteptând să fie cumpărate. La începutul verilor găsești mazăre, fasole verde, castraveți, multe feluri de ardei (iute, potrivit, dulce; roșu, galben, verde), mere, căpșuni, napi, rapiță, lăptucă, roșii, ridichi și borcane mari cu cidru. În iunie e prea devreme pentru porumb bun și afinele încă nu sunt coapte. Dar e pâine de la brutăriile locale. Uneori sunt cârnați proaspeți și șuncă, vândute din frigidere de aceiași oameni care au crescut și tăiat porcii. Toate astea sunt aranjate pe mese pliabile lungi, întinse sub castani.

În acea zi am cumpărat mere și roșii, Abalyn și cu mine am stat pe o bancă sub copaci și am mâncat câte un măr, exact soiul potrivit, dulce-acrișor. Cu restul am făcut a doua zi o plăcintă.

— Vrei să auzi ceva înfiorător? am întrebat după ce am terminat cu mărul și le-am lăsat cotorul veveriţelor și păsărilor.

— Depinde, a zis. Aici e partea în care îmi spui că omori oameni cu toporul sau că îți plac *furries*? Genul ăla de înfricoșător?

A trebuit să întreb ce sunt *furries*.

— Nu. E ceva ce am văzut acum un an, aici în parc.

— Atunci sigur, a zis. Spune-mi ceva înfricoșător.

Își mânca mărul mult mai încet decât mine (eu mănânc prea repede).

— Conduceam spre casă într-o seară. De obicei iau autobuzul, știi? Dar atunci eram cu mașina, nu știu de ce, dar aveam chef să conduc. În drum spre casă, trecând pe lângă parc, am văzut patru persoane care mergeau împreună. Erau departe de luminile străzii, pe sub copaci, unde

era cel mai întuneric, dar tot le vedeam destul de clar. La început am crezut că sunt călugărițe, ceea ce oricum era destul de ciudat. Pe aici nu vezi niciodată călugărițe. Dar parcă nu arătau ca niște călugărițe.

— Oricum călugărițele sunt destul de înfricoșătoare, a bolborosit Abalyn, care tocmai mușcase din măr. Călugărițele mă bagă în sperieți.

— Am văzut că nu purtau rase, ci mantii lungi și negre, cu glugi care le acopereau capetele. Nici nu mai eram sigură că erau femei. Din câte vedeam, puteau fi foarte bine și bărbați. Apoi – și da, știu cum sună asta – mi s-a năzărit că nu erau nici măcar oameni.

— Ți s-a *năzărit*? Nimeni nu spune *năzărit*.

— Limbajul e oricum un mijloc de comunicare sărăcăcios. Ar trebui să folosim toate cuvintele pe care le avem.

Nu era o idee originală, de fapt îl parafrazam pe Spencer Tracy din *Procesul maimuțelor*.

A ridicat din umeri și a zis:

— Deci, călugărițele care nu erau călugărițe e posibil să nu fi fost nici măcar oameni. Continuă!

Și mai mușcă o dată din măr.

— Nu am zis că sigur nu erau oameni. Dar am avut senzația că erau mai degrabă corbi care încercau din răsputeri *să pară* oameni. Poate că se străduiau prea tare și, fiind atât de conștiente de sine, am putut vedea că, de fapt, erau corbi.

Abalyn mesteca și se uita la mine. Știa deja de ce iau pastilele pe care le iau. Îmi văzuse toate cutiile de medicamente de pe noptieră și îi spusesem și eu niște lucruri. Nu tot. Nimic despre Caroline sau despre mama, dar i-am spus destul cât să-mi înțeleagă starea mentală (o frază cu care dr Ogilvy e de acord). Chiar și așa, nu a spus că mă

rede nebună. Mă așteptam să o facă, dar nu a făcut-o. Doar stătea și mușca din mărul ei și mă privea cu ochii ei albaștri-verzui, ca sticla de mare.

— Sigur că știam că nu erau corbi. Nu știu de ce am avut impresia asta. Poate erau wiccani. Cred că sunt câteva vrăjitoare pe aici. Poate mergeau la un ritual sau la sabbatul vrăjitoarelor, la un festin sau ce-or fi făcând ei când se adună.

— Sincer, e mult mai interesantă imaginea unor corbi care încercau prea tare să se dea drept oameni, a zis Abalyn. E mult mai înfiorător decât dacă ar fi wiccani pur și simplu. Am întâlnit vrăjitoare și, spre deosebire de călugărițe, nu au nimic înfricoșător. Sunt chiar cam banale.

Și-a terminat mărul și a aruncat cotorul în iarba de lângă mine.

— Nu știu ce erau, dar, m-au băgat în sperieți.

— Te-au băgat *în sperieți*? a întrebat zâmbind. Nimeni nu vorbește așa, știi, nu?

— Știu, am răspuns și am împuns-o ușor, în joacă, în umărul stâng, pentru că stăteam în stânga ei.

S-a prefăcut că o doare și s-a strâmbat. Am continuat:

— M-au băgat în sperieți. Când am ajuns acasă m-am încuiat și am dormit cu toate luminile aprinse. Dar n-am visat urât. Le-am căutat seara următoare și apoi încă o dată, dar nu le-am mai văzut.

— Ai făcut școala acasă? m-a întrebat, ceea ce m-a enervat, pentru că nu avea nicio legătură cu ceea ce văzusem în noaptea aia în parc.

— De ce?

— Asta ar putea explica de ce folosești cuvinte și expresii vechi, *năzărit*, *băgat în sperieți*.

— Nu, am zis, am fost la o școală publică, aici în Providence și în Cranston. Nu prea mi-a plăcut și nu am fost o elevă prea bună. Abia am ajuns în ultimul an și e o minune că am absolvit.

— Din motive lesne de înțeles, am urât liceul, a zis Abalyn, dar am fost o elevă destul de bună. Dacă aș fi avut alți colegi, poate mi-ar fi plăcut școala. Dar m-am descurcat bine. Am trecut cu brio admiterea și chiar am primit o bursă parțială la MIT.

— Ai fost la MIT?

— Nu. Am fost la universitatea din Rhode Island, în Kingston...

— Știu unde e.

— ...pentru că bursa era doar parțială și ai mei nu aveau restul banilor.

A dat din nou din umeri. Modul lui Abalyn de a ridica mereu din umeri mă irita. Mima indiferența, ca și cum lucrurile nu o atingeau, când eu știam al naibii de bine că nu era așa. Dorise să meargă la MIT și să studieze programare și inteligență artificială, în schimb a fost la URI și a studiat bioinformatică, o nouă ramură a tehnologiei informației (a zis IT), mi-a explicat ea, care încearcă să analizeze vizual seturi foarte mari de date biologice – a dat ca exemplu microaranjarea și secvențele de ADN. Niciodată nu am fost bună la biologie, dar am citit apoi despre bioinformatică.

M-am uitat în jos pentru o clipă, la picioarele mele.

— Cred că se câștigă bine din asta, am zis. În schimb tu scrii recenzii de jocuri video pentru foarte puțini bani.

— Fac ceva ce mă pasionează, cum faci tu cu pictura. Bioinformatica nu m-a pasionat niciodată. A fost doar ceva de făcut, ca să pot spune că am fost la facultate.

A însemnat mult pentru mine, dar și mai mult pentru părinții mei, fiindcă niciunul dintre ei nu fusese la facultate.

Apoi s-a simțit o briză, o briză caldă ce mirosea a pajiști proaspăt cosite și a asfalt fierbinte, și i-am propus să ne întoarcem. Abalyn m-a prins trăgând cu ochiul la locul dintre castani și stejari, unde văzusem non-călugărițele, oamenii non-corbi, și s-a aplecat și m-a sărutat pe tâmpla dreaptă. Am fost derutată: sărutul avea ceva ocrotitor, dar privirea mea zăbovea pe locul de sub copaci – asta mi-a dat fiori.

— Hei, Imp, a zis. Acum îți sunt datoare.

— La ce te referi? am întrebat, ridicându-mă, îndreptându-mi tricoul, netezindu-i cutele. Ce îmi datorezi?

— Să fim chit. Tu mi-ai spus o poveste înfricoșătoare, acum îți datorez și eu una. Nu chiar acum, mai târziu. O să-ți povestesc cum am fumat cu niște prieteni și am intrat în vechiul tunel de cale ferată de sub College Hill.

— Nu e nevoie. Nu-mi datorezi nimic. A fost doar o întâmplare pe care n-am mai povestit-o nimănui.

— Nu contează, a zis și apoi am mers pe jos pe Willow Street până la apartament.

Era să scriu apartamentul *meu*, dar devenea rapid apartamentul *nostru*. În timp ce am pregătit cina în confortul bucătăriei galbene ca untul, ea a jucat un joc zgomotos, cu multe împușcături și accidente de mașină.

* * *

Dacă e să existe capitole, ăsta se termină aici. Am neglijat un tablou și am ore în plus la serviciu săptămâna asta, așa că e posibil să nu mă întorc la ea – la povestea cu fantome – un timp, iar gândul de a lăsa un capitol neterminat e inconfortabil.

3

Mă întorc puțin la Phillip George Saltonstall și la *Fată înecându-se*, înainte de a mă întoarce la Eva Canning și la acea noapte de iulie. Am scris că am văzut tabloul pentru prima dată de ziua mea de naștere, ceea ce e deopotrivă adevărat și factual. M-am născut în 1986 și acum am douăzeci și patru de ani, așa că eram atunci în 1997. Așadar, în august, tabloul avea nouăzeci și nouă de ani. Ceea ce înseamnă că are o sută doisprezece în acest moment și avea o sută zece în vara în care am întâlnit-o pentru prima dată pe Eva Canning. E ciudat cum întotdeauna m-au liniștit numerele, în ciuda faptului că sunt groaznică la matematică. Deja am umplut aceste pagini cu o pletoră de numere (mai ales date): 1914, 1898, nr. 316, 1874, 1900, 1907, 1894, 1886 etc. Poate că există vreun secret pe care l-am ascuns inconștient în toate aceste numere, dar, dacă e așa, l-am pierdut sau nu am avut niciodată codul pentru a-l descifra.

Dr Ogilvy bănuiește că apetitul meu pentru date ar putea fi expresia aritmomaniei. Și, ca să fiu dreaptă cu ea, ar trebui să adaug că, în perioada adolescenței mele și până pe la douăzeci și ceva de ani, când nebunia mea includea multe alte simptome atribuite disfuncției obsesiv-compulsive, elaborasem zeci de ritualuri de numărare.

Nu puteam trece printr-o zi dacă nu îmi contorizam cu atenție pașii, mestecăturile și înghițiturile. Deseori a fost necesar să mă îmbrac și să mă dezbrac de mai multe ori (numărul era de obicei, dar nu mereu, treizeci) înainte de a ieși din casă. Ca să fac un duș, trebuia să deschid și să închid robinetul de șaptesprezece ori, să intru și să ies din casă de șaptesprezece ori, să ridic săpunul și să-l așez la loc de șaptesprezece ori. Și așa mai departe. Făceam tot posibilul să țin secrete aceste ritualuri și, în sinea mea, mă rușinam cumplit. Nu pot spune de ce, de ce mă rușinam, dar mi-era teamă – și trăiam o groază teribilă – că mătușa Elaine sau altcineva le-ar putea descoperi. De altfel, dacă pe atunci mi s-ar fi cerut să explic de ce le consideram necesare, mi-ar fi fost greu să găsesc un răspuns. Aș fi putut doar să spun că eram convinsă că, dacă nu făceam toate acele lucruri, ceva cu adevărat oribil se putea întâmpla.

Întotdeauna mi-a părut că aritmomania e pur și simplu (nu, nu pur și simplu, ci încă) predilecția firească a omului pentru superstiția fără limite din mintea lui. Un fenomen care ar putea părea înapoiat sau stupid, când e exprimat la nivel social, devine demență la nivel individual. Japonezii se tem de numărul patru, de exemplu. Sau credința des răspândită că treisprezece e un număr cu ghinion, sinistru, rău. Creștini care văd semnificații speciale în numărul doisprezece, pentru că au fost doisprezece apostoli. Și așa mai departe.

Când am împlinit unsprezece ani, tabloul avea nouăzeci și nouă de ani, dar nu aveam să-l studiez cu adevărat decât la șaisprezece ani, când ajunsese la o sută patru ani. 11. 99. 16. 104. Abia dacă mă mai gândisem la *Fată înecându-se* în anii ce trecuseră de când îl văzusem. Chiar deloc. Și, când a reintrat în viața mea, a făcut-o printr-o

simplă întâmplare. Așa părea atunci. Nu sunt sigură dacă la fel pare și acum. Sosirea Evei e posibil să fi schimbat coincidența în altceva. Încep să îmi imaginez o orchestră acolo unde înainte nu auzeam decât cacofonia aleatoriului. Oamenii nebuni fac asta tot timpul – dacă nu cumva crezi că noi avem abilitatea de a percepe ordinea și sensul în moduri refuzate minților „sănătoase". Eu nu. Adică eu nu cred așa ceva. Nu avem dotări speciale. Nu suntem magici. Noi suntem puțin sau profund stricați. Desigur, Eva nu era de acord.

De când mă știu mi-a plăcut să vizitez Ateneul de pe Benefit Street. Rosemary și Caroline m-au dus acolo mai des decât la sucursala centrală a Bibliotecii publice din centrul Providence-ului (Empire Street, nr. 150). Ateneul, ca mare parte a Providence-ului, există în afara timpului, conservaționiștii având grijă să alunece prin crăpăturile vremurilor, chiar dacă progresul a nivelat atât de multe din oraș într-o modernitate lustruită. Azi, Ateneul nu e cu mult diferit de cum era în zilele când Edgar Allen Poe și Sarah Helen Whitman se curtau printre rânduri. Construit în stilul Renașterii Grecești, edificiul actual al bibliotecii a fost terminat în 1838 (cu șaizeci de ani înainte ca Saltonstall să picteze *Fată înecându-se*), deși Ateneul a fost fondat în 1753. (Observați repetiția cifrei *opt*; la *opt*sprezece sau douăzeci și doi de ani nu m-aș fi putut abține: 1+7 egal 8; 5+3 egal 8; 8+8 egal 16, care, împărțit la 2 dă 8 – cerc complet.) Nici nu vreau să mă gândesc câte ore am pierdut plimbându-mă printre rafturile înalte și culoarele înguste, sau pierdută într-o carte, în sala de lectură de la parter. Acolo, în carapacea protectoare de piatră palidă, biblioteca pare prețioasă și fragilă ca un nonagenar. Are un miros în care se combină mai multe

arome: pagini în curs de îngălbenire, praf și lemn vechi. Pentru mine, miroase a confort și siguranță.

Într-o zi ploioasă a celei de-a opta luni din 2002, în a douăzeci și opta zi din august, am scos din rafturile Ateneului o carte publicată în 1958, scrisă de un istoric de artă pe nume Dolores Evelyn Smithfield – *Scurtă istorie a pictorilor și ilustratorilor din New England* (1958 + un nume cu opt silabe + eu aveam șaisprezece ani = 2 x 8). Nu știu de ce, dar cartea aia nu-mi atrăsese atenția până atunci. Am luat-o cu mine la una dintre mesele lungi și o frunzăream la întâmplare, când am dat peste opt paragrafe despre Saltonstall și o reproducere alb-negru a *Fetei înecându-se*. Am stat și m-am uitat foarte multă vreme la ea, ascultând ploaia lovind acoperișul și geamurile, tunetul în depărtare, pașii de deasupra. Am observat că tabloul apărea la pagina 88. Aveam tot timpul cu mine caiete cu foi detașabile și mai multe stilouri și creioane, într-o cutie de plastic roz, și am notat tot ce a scris Smithfield despre *Fată înecându-se*. Nu e foarte mult. Asta e cea mai interesantă parte:

> Deși este ținut minte – când este ținut minte –, pentru peisajele sale, una dintre lucrările cele mai cunoscute ale lui Saltonstall este *Fată înecându-se* (1898), posibil inspirată de folclorul din nord-vestul Rhode Island-ului și din sudul Massachusetts-ului, de-a lungul unei scurte porțiuni a râului Black Stone (*sic*). O legendă din partea locului relatează uciderea fiicei unui morar de către un logodnic gelos, care încearcă apoi să scape de cadavru legând pietre de el și scufundându-l în canalul îngust de granit al vechiului stăvilar Millville Lock. Unele surse spun că fata moartă a fost aruncată de pe podul Triad, unde râul este mai adânc și mai lat. Tradiția spune că

fantoma fetei bântuie râul de la Millville la Uxbridge, și posibil chiar până în sud, la Woonsocket, Rhode Island. Se zice că a fost auzită cântând pe malul râului și prin pădurile din împrejurimi, iar unii susțin că ar fi cauzat mai multe înecuri.

Suntem destul de siguri că artistul cunoștea bine legenda, întrucât nota, într-o scrisoare adresată lui Mary Farnum: „Poate o voi zări și eu într-o seară, în timp ce stau și-mi schițez studiile. Din nefericire, cele mai interesante întâlniri de până acum au fost cu o căprioară și un șarpe."

Cu toate că aceasta nu e nicidecum o dovadă irefutabilă că și-ar fi numit tabloul după această legendă cumplită, să nu ne grăbim să o considerăm o simplă coincidență. Oare să fi vrut Saltonstall să surprindă un înotător neatent cu câteva clipe înaintea întâlnirii fatale cu fantoma „fetei care se înecă"? Pare o concluzie destul de rezonabilă, și astfel se încheie discuția despre acest autor.

În aceeași zi... mă rog, în acea noapte, am reușit (spre surprinderea mea!) să găsesc plicul pe care scrisese Rosemary Anne cu atâția ani în urmă, de ziua mea, lângă tabloul care-mi păruse o fereastră. A doua zi, m-am întors la Ateneu și am căutat din volum în volum ceva despre folclorul din Massachusetts și Rhode Island, sperând să dau de mai multe despre povestea „fetei care se înecă". Ore întregi nu am găsit nimic și, chiar când voiam să renunț, am descoperit în sfârșit o descriere a legendei ei în tomul *Un tezaur al folclorului din New England*, de Benjamin A. Botkin (Bonanza Books, New York, 1965). Iată un fragment, urmat de un al doilea fragment, găsit mai târziu într-o altă carte:

Un spirit cu mult mai malefic se spune că bântuie râul Blackstone în apropierea satului Millville. Întrebați pe aproape oricine din zonă și veți auzi povestea tragică a unei tinere cu bunul nume puritan de Perishable Shippen. Ucisă de propriul tată și aruncată în râu, fantoma neliniștită și răzbunătoare a lui Perishable se spune că străbate malul râului, deseori prinzând de picioare înotători neatenți, trăgându-i în adâncul apelor verzi și tulburi. Alții zic că pot auzi fantoma cântând în serile de vară și că are o voce frumoasă, care împinge sufletele melancolice la sinucidere, aruncându-se de pe podurile cu autostrăzi sau căi ferate sau chiar plonjând de pe marginile abrupte ale defileului chiar în amonte de Millville. Povestea pare să dateze cel puțin din anii 1830, o perioadă „protoindustrială" înfloritoare, când Millville era ținutul malțului, al pivelor, porumbului și morilor, având și un producător de coase. Chiar și în zilele noastre, adolescenții care doresc să-și sperie iubitele vizitează vechea pasarelă a căii ferate de deasupra râului în nopți cu lună plină, sperând să o vadă pe „Sirena din Millville".

Am mai găsit de asemenea:

Există o tradiție populară printre unii locuitori ai orașelor situate de-a lungul râului Blackstone conform căreia, în urmă cu mulți ani, ceva din mare a rămas prins în râu. Povestea trimite de obicei la un uragan și/sau la o inundație, deși detaliile variază deseori foarte mult de la un povestitor la altul. Puțini sunt cei care cad de acord asupra naturii dezastrului sau a vechimii întâmplării. În funcție de sursă, sunt pomenite, printre cauze, marele uragan din 1938, Saxby Gale din 1869, uraganul din Norfolk și Long Island din 1821, potopul

din februarie 1886 sau cel din 1955. Dar de cele mai multe ori e respectată convenția basmelor și mai toți spun doar că s-a întâmplat în urmă cu zeci de ani, sau când erau ei tineri, sau înainte să se fi născut, sau când străbunicii lor erau tineri.

Cât despre ce a intrat în râu și a rămas acolo până în zilele noastre, poveștile sunt fie prozaice, fie fantastice. Prima categorie include un rechin (sau mai mulți rechini), o țestoasă marină, o focă, un calamar uriaș, un țipar gigantic sau un delfin. Cea din urmă categorie include o sirenă, fantoma unei femei (de obicei o sinucigașă) care s-a înecat în Golful Narrangansett, un șarpe de mare și, într-una dintre versiuni, o *selkie* a cărei piele de focă a fost furată de un pescar de balene. Dar toate sunt de acord în două privințe: că ființa sau creatura a provocat pagube, nenorociri și moarte, și că își are originea în mare. Persoana care insista că ființa captivă fusese un țipar pretindea că fusese prinsă și ucisă pe când era el copil. Și spunea de fiecare dată *tipar* în loc de *țipar*.

(Din *Straniul Massachusetts* de William Linblad; Grey Gull Press, Worcester, 1986)

La fel ca în cazul Scufiței Roșii, am un dosar gros și despre fantomele de pe râul Blackstone, conținând aproape tot ce am putut afla despre ele în ultimii opt ani. Înainte *și* după ce am întâlnit-o pe Eva Canning – ambele întâlniri, dacă au fost într-adevăr două. Inițial dosarul a purtat numele „Perishable Shippen", cu toate că relatarea lui Botkin este singura care îi dă acest nume femeii ucise. Nu i-am arătat niciodată dosarul lui Abalyn, deși acum cred că ar fi trebuit. Asta a fost o altă greșeală, că am ținut acea poveste pentru mine – deși, bineînțeles,

Abalyn credea că descoperise „istoria" Evei. Aș putea să-mi enumăr toate greșelile – lucruri pe care le-am făcut și care ne-au îndepărtat tot mai mult. Voi spune: „Dacă aș fi făcut *cutare* sau *cutare* altfel, încă am fi fost împreună". Asta e o altă poveste, ceva mai insidioasă. Asta e încă o fațetă a bântuirii mele – alungarea ei –, un subterfugiu al memei.

O să mă întorc la dosarul meu și la conținutul lui după ce mă voi forța să scuip o versiune a adevărului.

* * *

„O femeie într-un câmp – a fost prinsă."

O propoziție din *Lo!*, de Charles Fort (1931), pe care o port în minte de zile întregi. A fost inclusă într-un tablou de Albert Perrault. Am vrut să o notez aici ca să n-o uit. Oricum, nu aici îi e locul, nu în prima versiune a venirii Evei Canning, ci în a doua. Dar măcar acum n-o s-o uit.

* * *

Iulie, în urmă cu doi ani, trei luni și câteva zile (mai mult sau mai puțin). Singură în noapte, pe autostrada din Massachusetts, trecând pe lângă râu. Noaptea în care am plecat singură din Providence, dar nu m-am întors singură. Cred că acum aș fi pregătită cât de cât să pun în forma unei aparențe de *poveste* ceea ce îmi amintesc din prima versiune a întâlnirii mele cu Eva. O poveste e, inevitabil, un fel de ficțiune necesară, nu? Dacă este o poveste adevărată, atunci devine o istorie sinoptică. Am citit fraza asta undeva, dar nu pot să-mi amintesc în niciun chip unde sau când. Dar mă refer la faptul că

o poveste „adevărată", sau ceea ce numim istorie, poate avea doar o asemănare superficială cu faptele, întrucât istoria este mult prea complexă pentru a o reduce la forma precisă a unei narațiuni convenționale. Istoria mea, istoria unui oraș sau a unei țări, istoria unei planete sau a universului. Putem aproxima doar. Așa că asta o să fac și eu. Voi scrie o aproximare a acelei nopți, 8 iulie, cât de sincer pot.

Dar voi ține cont și de faptul că istoria este o sclavă a reducționismului.

Spunând povestea o împuținez. O reduc.

O *redau*. Acea noapte. Această noapte.

Începe aici.

Lucrez până la zece, așa că am mers cu Honda, pentru că nu-mi place să merg pe jos de la stația de autobuz pe întuneric. Armory e un cartier mult mai liniștit decât înainte, dar mai bine să fiu în siguranță decât să am păreri de rău etc. Ajung acasă pe Willow Street și Abalyn stă pe canapea cu laptopul, scrie. Mă duc la bucătărie, îmi torn un pahar de lapte și îmi fac un sendviș – o cină suficientă. Rareori mănânc mult. Mai degrabă ciugulesc. Mă întorc în salon cu laptele și cu sendvișul pe farfurie și mă așez pe canapea lângă Abalyn.

— E o noapte frumoasă, spun. Ar trebui să ieșim la o plimbare, e o noapte prea frumoasă să nu ieșim.

— Da? întreabă Abalyn, ridicându-și ochii fugar de pe ecranul laptopului. Nu am ieșit azi.

— Ar trebui să mai ieși, răspund. N-ar trebui să stai închisă aici toată ziua.

Mai iau o mușcătură și mă uit la ea în timp ce mestec. După ce înghit și mai iau o gură de lapte, o întreb ce scrie.

— O recenzie.

Asta știam și eu, așa că nu pare cine știe ce răspuns.

Preț de câteva secunde, poate câteva minute, îmi mănânc sendvișul lipicios și ea scrie. Nu-mi vine să mai întreb de plimbare, pentru că seara promite parcă să fie liniștită și plăcută. Dar până la urmă întreb și de-aici se trag toate.

— Nu, Imp, spune, uitându-se din nou la mine. Îmi pare rău, am un termen. Trebuie să termin textul ăsta în următoarele ore. Trebuia să-l trimit ieri.

Îmi spune numele jocului și e unul pe care o văzusem jucându-l, dar am uitat cu desăvârșire care era.

— Îmi pare rău, zice din nou.

— Nu, e OK. Nicio problemă.

Încerc să nu par dezamăgită, dar nu am fost niciodată foarte bună la a-mi ascunde dezamăgirea. Aproape întotdeauna se vede, așa că voi presupune că, în acea noapte, s-a prins.

— Știi ceva? zice. De ce nu ieși tu? Dacă eu am de lucru nu înseamnă că tu n-ar trebui să ieși. Poate chiar ți-ar prinde mai bine fără mine. Te plimbi liniștită.

— Nu e mai bine fără tine.

Îmi termin sendvișul și laptele, apoi așez farfuria și paharul gol pe jos, lângă canapea.

— N-aș vrea să nu ieși din cauza mea. Au zis că o să plouă în restul săptămânii.

— Ești sigură?

— Da. Probabil nici n-o dă dorm când te întorci. Recenzia asta mă termină!

Îi spun că n-o să stau mai mult de două ore, cel mult.

— Atunci sigur sunt trează când vii.

Chiar și așa, nu-mi vine să plec. Simțeam un fel de neliniște sau de groază. Ca o presimțire. M-am mai simțit

așa când aritmomania era foarte accentuată, sau când am văzut călugărițele-corbi în parc, sau în momentele, deloc puține, în care nebunia mea o ia razna. Dr Ogilvy mi-a spus în mod repetat că, atunci când mi se întâmplă asta, trebuie să nu renunț la ceea ce voiam să fac, chiar dacă mi-e frică. A zis că, în limitele rezonabile, nu ar trebui să las halucinațiile, gândirea magică și nevrozele să mă împiedice să trăiesc o viață normală. Adică să nu mă închid în mine.

„Normalul e o pastilă amară pe care nu vrem s-o luăm." Imp nu e sigură ce înseamnă asta. Tocmai ce i-a venit ideea și nu vrea s-o piardă.

Nu-mi place acest discurs, jargonul detașat al psihiatriei și psihologiei. *Codependent* sau *gândire magică* mă deranjează mult mai tare decât *nebun* sau *dement.* Să fie de ajuns dacă spun: *Simțeam un fel de neliniște sau de groază.*

Chiar și așa, eram aproape hotărâtă să nu plec singură. Mă gândeam să mă întind după cartea pe care o citeam sau să mă duc în atelier să lucrez la tabloul pe care încercam să-l termin.

— Cred că ți-ar prinde bine, zice Abalyn, neridicând ochii din ecran, lovind încă tastatura cu degetele. Nu vreau să fiu ca o ghiulea legată de picioarele tale.

Și asta îmi amintește de un alt avertisment al dr Ogilvy: să nu-mi las boala să-mi transforme o posibilă relație într-o codependență. Să nu risc să-mi pierd autosuficiența.

— Dacă ești sigură...

— Sunt foarte sigură, Imp. Du-te. Ieși. E un ordin, zice și râde. Dacă nu e prea târziu, când te întorci ne uităm la un film.

— Trebuie să merg la muncă mâine, zic. Nu pot să stau atât de târziu.

— Du-te, îmi spune din nou și se oprește din tastat atât să facă un gest de expediere cu mâna stângă. O să fiu tot aici când te întorci.

Așa că mi-am luat cheile și un pulover de vară, în cazul în care noaptea avea să fie mai răcoroasă decât mi se păruse venind spre casă de la muncă. O sărut și îi spun că nu stau mult.

— Ai grijă, zice. Să nu conduci prea repede. Să nu iei vreo amendă.

Îi răspund că sunt mereu atentă. Sună mai defensiv decât am vrut, dar Abalyn nu pare să observe.

— Ți-ai luat telefonul? întreabă.

E aproape unsprezece treizeci când plec de acasă, dar nu trebuie să fiu la serviciu a doua zi decât la unsprezece. Dau cu spatele în Willow, întorc pe Parade Street, fac dreapta pe Westminster. Nu prea mă gândesc încotro aș putea să mă îndrept. Așa sunt plimbările mele. Dacă mă gândesc dinainte sau planific parcă le anulez scopul. Valoarea lor terapeutică vine din spontaneitatea lor, din aleatoriul rutelor și al destinațiilor. Din Westminster traversez autostrada și conduc prin centru, unde toate luminile sunt aprinse și străzile laterale sunt neluminate. Virez stânga, spre nord, pe North Main Street, și trec pe lângă Old North Burial Ground.

Nu dau drumul la radio. Niciodată nu dau drumul la radio în plimbările mele nocturne.

Deci trec pe lângă North Burial Ground și continui pe lângă Pawtucket, North Main devine autostrada 122. E mai mult trafic decât aș vrea, dar aproape mereu e mai mult trafic decât aș vrea. E cu mult trecut de miezul

nopții când ajung la Woonsocket, cu morile lui dărăpănate, părăsite apoi cacofonia furioasă a cascadei Thunder Mist, acolo unde râul Blackstone alunecă peste stăvilarele barajului Woonsocket. Trag în parcarea din stânga barajului. Când cobor din mașină mă uit în sus și văd că în jurul Lunii e un inel, și-mi amintintesc că Abalyn îmi spusese că are să plouă. Dar poate mâine, nu în noaptea asta. În noaptea asta cerul e limpede și plin de stele. Închid mașina și traverez parcarea goală. Mă opresc lângă șinele de tren și încerc din răsputeri să nu mă gândesc decât la zgomotul violent al apei care se sparge pe insula aspră de granit de sub baraj.

„Nu ar fi interesant", scrie Imp, „să existe și o a treia versiune a adevărului, una în care să o fi întâlnit pe Eva la baraj? Ar fi poetic, nu-i așa?"

Nu. Lucrurile sunt deja destul de complicate, mersi frumos. Hai să nu le complicăm cu minciuni care sar în ochi, oricât de frumoase ar fi.

Stau aici, acolo și nu vreau decât să ascult torentul sălbatic lovind acele pietre devoniene tocite de apă și timp. În schimb, capul mi se umple cu date alandala despre istoria barajului, rotocoale mici de informații inutile, nechemate care își croiesc drum prin conștiința mea. Barajul de acum a fost terminat în 1960, după inundația îngrozitoare din 1955. Dar au mai fost baraje înaintea *acestui* baraj, ba chiar, în 1660 – înainte să existe vreun baraj, cascada curgea în voie – se ridica aici o moară.

Mi-a pierit cheful și mă îndepărtez de baraj, de cascadă și de mugetul apei, traversez strada, mă întorc în parcare și urc în mașină.

Merg mai departe spre nord, las Rhode Island în urmă și intru în Massachusetts. Traversez râul pe Bridge

Street, la est de postamentul căii ferate ruginite de unde se spune că ar fi fost aruncat corpul fără viață al lui Perishable Shippen, dacă acele povești sunt adevărate. Încetinesc în Millville, amintindu-mi ce spusese Abalyn despre amenzi. Nu am fost amendată niciodată pentru viteză. Nici măcar o amendă pentru parcare neregulamentară nu am primit. Millville e mic, mie mi se pare că e un sat sau un cătun, nu un oraș. Dar are atâtea felinare cu vapori de sodiu sau de mercur, încât nu se mai văd stelele. La ce le trebuie atâta lumină? De ce se tem? Nu are niciun sens să fiu afară, sub cerul nopții, dacă nu pot vedea stelele. Dar Millville e mic și îl las repede în urmă îndreptându-mă spre nord-vest pe 122. La scurt timp, văd câteva stele strălucind.

Imp – mica agitată, îngrijorata, fâșneața de Imp – scrie: „Ești sigură că vrei să faci asta? Nu e prea târziu să te oprești, știi? Te poți opri chiar aici sau poți spune că ai întors și ai condus înapoi acasă, pe Willow Street. Sau, dacă ții neapărat, poți spune că ai mers până la Uxbridge sau unde îți convine mai mult, dar că nimic neobișnuit nu s-a întâmplat în acea noapte și nici în oricare alta. Nu în iulie și în mod cert nu în noiembrie".

Și nu aș mai putea folosi cuvântul *nebună* niciodată, aș pretinde că Rosemary Anne ar fi murit de comoție cerebrală, nu că s-a sinucis. Aș trăi toată viața în negare, evitând întotdeauna ce nu-mi convine, de frică să nu declanșeze gânduri neconvenabile, tulburătoare, îngrozitoare. Aș putea să fac asta, nu? Aș putea să nu le mai spun lucrurilor pe nume, să le zic invers. Mulți o fac și pare să funcționeze pentru ei, de ce naiba să n-o fac și eu?

Ezitând, Imp bate la mașină: „Dar noi două știm mai multe, nu?"

Țăcănitul insistent al literelor lovind hârtia rulată pe tambur era încărcat de resemnare.

Dar are dreptate.

Știu mai multe.

Stop.

* * *

Pe cuvânt că ieri am încercat să trec deodată prin tot. Am vrut să zic tot și să termin cu asta, să las în urmă cea dintâi versiune a nopții de pe autostradă. Am vrut să urmez sfatul dr Ogilvy și să continui, învingându-mi anxietatea. Dar apoi m-am trezit vorbind singură, vorbind cu mine, luându-mă la întrebări, luându-mă la rost pentru decizia mea și aruncând toate acele răutăți negru pe alb, în Courier-ul predefinit, rece și dur, al acestei mașini de scris. Și, deși mi-am dat seama imediat, n-am avut încotro. A trebuit să mă retrag. Astăzi descopăr că încă nu mă simt în stare să mă întorc la acea noapte, la cele petrecute după ce am părăsit parcarea din Woonsocket, după ce am ieșit din Millville. Dar am și nevoie să scriu, așa că voi scrie *asta* în schimb. Aseară, înainte să adorm, mă gândeam din nou la noaptea în care am văzut călugărițele-corbi și la cum i-am povestit asta lui Abalyn și mi-am amintit ce mi-a spus Caroline odată despre semnificația corbilor și despre păsările negre în general.

Poate că aveam șase sau șapte ani. Nu sunt sigură. Rosemary mă lăsase cu bunica și plecase la cumpărături (așa făcea de obicei, pentru că aveam o repulsie bizară față de alimentare și altele). Caroline cosea iar eu mă uitam la ea cum coase. Avea o mașină Singer veche, cu pedală. Îmi plăcea enorm cum se auzea. Cadența mașinii de cusut a bunicii mele mă liniștea – era un sunet reconfortant. Eram

în dormitorul ei, pentru că acolo ținea mașina de cusut, și făcea o cămașă din stambă cu un imprimeu floral viu.

Dacă nu ești ca mine, sau ca Rosemary sau Caroline, se poate să-ți pară straniu ce s-a întâmplat. Dacă nu ești cineva sau ceva asemenea Evei Canning, de fapt. Mie niciodată nu mi-a părut bizar, dar sunt foarte conștientă de cât de diferite sunt percepțiile mele față de cele ale altor oameni pe care i-am întâlnit în viața mea. Poate nu pare straniu, ci doar ciudat sau stupid. Când spun ciudat, nu mă refer la bizarul fermecător. Mă refer la straniu.

Stăteam pe patul lui Caroline, care mirosea a lenjerie curată și parfum de trandafir chinezesc și, foarte ușor, a Bengay, crema pe care o folosea când o durea umărul. Mirosuri confortabile, în armonie perfectă cu ritmul vechiului Singer. Îi povesteam cum m-a dus Rosemary la plaja Scarborough cu o săptămână în urmă. Era toamnă, așa că nu erau prea mulți oameni, nici turiști, nici oameni îndrăgostiți de vară, și ne-am plimbat de colo-colo vreo două ore, umplând o găleată de plastic cu scoici și cu câteva pietricele cu forme neobișnuite. Și, stând pe pat, povestindu-i bunicii mele despre acea zi pe plajă, am zis:

— Pe urmă Rosemary s-a uitat spre apă și a zis: „A, iubita, uite. O vezi?" Era foarte entuziasmată și arăta spre apă. M-am chinuit să văd ce vedea ea, dar n-am reușit, nu la început. „Nu vezi pentru că se reflectă soarele în apă", și mi-a spus să îmi fac umbră cu mâna la ochi și să mai încerc o dată.

— A mers? a întrebat Caroline, jucându-se cu mosorul mașinii de cusut. Ai putut să vezi ce-ți arăta?

— Da, am răspuns.

— Și ce ai văzut?

Și, gândindu-mă că mi-a reușit și că ar crede orice cuvânt, am zis:

— Am văzut un șarpe de mare imens pe valuri. Era de culoarea algelor. Părea catifelat și alunecos ca o algă. Mă gândeam că, dacă aș putea să-l ating, s-ar și simți ca o algă.

— Ești sigură că nu erau alge? m-a întrebat Caroline. Uneori se adună foarte multe în golf. Le-am văzut și eu. De la distanță n-ai spune că-s alge.

— A, sunt absolut sigură, i-am spus. Algele nu au cap de șarpe, ochii roși și o limbă ce tremură ca limba de șarpe. Alga nu se întoarce să te privească, nu-și deschide gura să-ți arate cât de mulți dinți are, ca să știi că ar putea să te mănânce, dacă vrea, dacă decide să înoate în direcția ta și tu nu ești destul de rapidă cât să fugi din calea ei. Alga nu plesnește apa cu coada, ca o balenă, nu?

— Din câte știu, nu, a zis și s-a întors la pedala Singerului, cosând stamba colorată. Nu prea par să fi fost alge.

— Trebuie să fi fost cât un autobuz școlar, nu știu câți metri avea. Mamei îi era frică, dar i-am spus că n-o să ne facă niciun rău. I-am spus că am citit despre un șarpe de mare din Gloucester Harbor în 1817...

— Îți amintești data? vru să știe Caroline.

— Sigur că da, și e nepoliticos să întrerupi pe cineva.

Și-a cerut iertare și am continuat.

— I-am spus lui Rosemary că mulți alți oameni au văzut șarpele acela de mare în 1917 și niciunul nu a fost atacat.

— Adineaori ai spus *1817*, nu?

— Contează? Oricum, nu a atacat pe nimeni, și asta i-am spus și mamei. Am stat acolo și ne-am uitat la șarpele de mare cum înota și el s-a uitat la noi, și chiar l-am văzut

întinzându-și gâtul lung și încercând să prindă un pescăruș în aer.

Imediat ce am pronunțat „pescăruș", o cioară mare a apărut la geamul dormitorului și a rămas acolo, uitându-se la noi cu ochii ca mărgelele negre. Caroline s-a oprit din cusut și eu mi-am întrerupt povestea despre șarpele de mare și Scarborough. Cioara a ciugulit o dată din plasă, a croncănit și a zburat. Bunica s-a uitat la geam o vreme, apoi s-a întors și s-a uitat la mine.

— Imp, acum *știu* că ai inventat povestea despre șarpele de mare.

— Cum așa? am întrebat, uitându-mă încă la geam, parcă așteptându-mă ca cioara să se întoarcă.

— Ciorile își pot da seama când cineva minte. Dacă asculți o poveste și o cioară apare așa din senin, poți pune pariu că povestitorul inventează totul.

— Nu am mai auzit de asta până acum, am protestat, deși cred că deja mă hotărâsem să nu insist cu povestea mea despre fabulosul șarpe de mare.

— Imp, sunt o groază de lucruri despre care nu ai auzit încă. Ești doar un copil și mai ai multe de învățat. În fine, nu e vorba doar despre ciori. E valabil și în cazul corbilor, al ciorilor-de-câmp, al coțofenelor și al altor corvide, sau chiar și al gaițelor albastre ori de munte. Sunt al naibii de inteligente și au puterea să recunoască o minciună când o aud. Și, chiar dacă sunt puse pe șotii, au enervantul obicei de a apărea și de a-i reaminti cuiva că s-a îndepărtat de fapte.

— Nu cumva inventezi toate astea?

Caroline a dat din cap spre fereastră.

— Ai văzut o cioară? a întrebat.

— Ce-i aia corvidă de fapt? am vrut să știu, pentru că era un cuvânt pe care nu-l mai auzisem până atunci.

— Familia Corvidae, în care ornitologii plasează corbii și ciorile, și toate rudele lor apropiate.

— Ai citit astea într-o carte?

— Sigur că da, a zis și a reînceput să coasă.

— Și zicea acolo că mierlele apar când cineva inventează chestii?

— Mai exact, Imp, mierlele nu sunt corvide, cu toate că majoritatea corvidelor sunt păsări negre.

Între timp sunt sigură că eram complet confuză. Caroline avea obiceiul de a vorbi în cercuri, așa că poate de acolo am moștenit și eu asta. Cercurile aveau aproape mereu un sens, ceea ce făcea totul și mai frustrant, mai ales pentru o fată de șase sau șapte ani, care încă nu stăpânea secretul vorbirii în cercuri pline de înțeles, mandale conversaționale care rezistă oricărei analize sau obiecții.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, Caroline. De unde știi că apar când cineva minte? Ai citit-o într-o carte?

— Nu îmi aduc aminte, Imp, dar nu contează. Sunt multe lucruri adevărate pe care nu s-a obosit nimeni să le scrie în cărți. Viețile sunt pline de lucruri adevărate, lucruri care s-au întâmplat cu adevărat, dar aproape niciunele nu apar în cărți. Sau ziare. Sau orice. Poate că mama mea mi-a spus despre corbi și ciori. Dar s-ar putea să fi citit undeva.

— Eu chiar am citit despre șarpele de mare din Gloucester, i-am spus, oarecum sfioasă, cred.

— Nu cred că la asta obiecta cioara, India Morgan.

Caroline îmi spunea rareori așa, pe numele întreg, dar când o făcea, îmi atrăgea atenția. Apoi a zis:

— *Mi-am luat zborul sub forma unui corb care grăia în profeții.* Asta e ceva ce am citit. Sunt versurile unui

poet galez pe nume Taliesin. Ar trebui să-l cauți data viitoare când mergi la bibliotecă.

Apoi a recitat, cam dramatic:

Cioară, cioară, cioară zeu!
Trimite o învălătucire neagră!
Numai ce am fost o cioară,
Dar îndată mă voi face femeie.

Apoi a râs și a zgâlțâit mosorul din nou.

— Tot Taliesin? am întrebat.

— Nu. *Asta* e dintr-o carte, o invocație a vrăjitoarelor scoțiene folosită atunci când voiau să se transforme din nou în femei, după ce se transformaseră în ciori.

Am întrebat-o ce înseamnă *învălătucire*, pentru că nu mai auzisem cuvântul ăla niciodată.

— A învălătuci, a răspuns. A se învârti, a se răsuci, a distorsiona și așa mai departe. E un vechi cuvânt scoțian, dacă nu mă înșel.

Tot nu prea înțelegeam ce însemna în contextul incantației, dar nu i-am spus. Deja mă simțeam destul de prost din cauza șarpelui de mare.

— A, uite încă una, din Shakespeare, din *Cymbaline*.

— Măcar de el am auzit.

— Sper, s-a încruntat, apoi a recitat:

Plecați, ca zeii să deștepte corbii!
Un înger coborât din cer e ea,
Dar locul e un iad, nu altceva.
Mă-ngheață frica.[1]

---

[1] Trad. de Leon D. Levițchi, *Cymbaline* în *Opere complete*, vol. VIII, Ed. Univers, București, 1990.

— Altă poezie?

Și ea a zis:

— Nu. O piesă de teatru.

Deci, Caroline, bunico, în noaptea în care conduceam spre casă de la serviciu și am văzut cele patru călugărițe-corbi mergând pe sub copaci, ce minciună am spus atunci? De ce adevăr încercau să-mi amintească în acea seară?

Nu erau corbi, sau ciori, nici măcar (dacă îmi amintesc bine) gaițe albastre în ziua de dinainte să o găsesc pe Eva. Sau în ziua de după. Și nu am văzut nicio cioară sau corb noaptea aia, nici n-are rost să mai zic asta. Doar o bufniță și o rândunică de noapte, dar asta nu e ceva atât de neobișnuit.

Ieri, când scriam povestea acelei nopți de iulie, nicio cioară și niciun corb nu au venit la fereastra mea. Dacă ar fi venit, aș fi răsuflat ușurată și poate aș fi putut termina.

* * *

Azi am avut o întâlnire cu dr Ogilvy. Nu i-am spus că scriu toate astea, deși am vorbit de mai multe ori despre Eva Canning, atât despre Eva din iulie, cât și despre Eva din noiembrie, după cum am vorbit despre Phillip George Saltonstall și *Fată înecându-se* (tabloul și folclorul) și *Mica Sirenă*. Și am vorbit și despre Albert Perrault și despre *Voyeurul distrugerii totale (Privind în urmă)* și *Scufița Roșie*. Nu știu dacă o să-i spun că scriu această poveste cu fantome. S-ar putea să vrea s-o citească, și atunci ar trebui s-o refuz. S-ar putea să mă întrebe dacă, atunci când spun *poveste cu fantome*, o spun în sens literal sau metaforic, și atunci ar trebui să-i spun că e

foarte literal. Lucrurile astea ar îngrijora-o. Cred că o cunosc destul de bine să știu că ar îngrijora-o. Eu chiar nu vreau să-i fac pe alții să se neliniștească – și, oricum, mi-am făcut norma.

* * *

Nu are niciun sens să fiu afară, sub cerul nopții, dacă nu pot vedea stelele. Dar Millville e mic, după cum am spus, și îl las repede în urmă, îndreptându-mă spre nord-vest pe 122. Nu după mult timp, văd câteva stele strălucind prin parbriz. Am coborât geamul de pe partea șoferului – aerul e proaspăt și miroase a plante. Se simte și mirosul moscat și nămolos al râului, care e la doar cincisprezece metri în stânga mea (sau în sud-vest, de-a lungul acestei fâșii scurte de drum). Deseori m-am gândit că râurile, lacurile și oceanul miros a sex. Deci noaptea de vară are buchetul deloc dezagreabil al sexului. Tocmai am verificat vitezometrul: merg cu 60-70 km/h, o viteză care nu cred că i s-ar părea mare lui Abalyn. Oricum, nu știu care e limita de viteză. Aproape sigur sunt indicatoare, dar nu le-am văzut niciodată. Sau, dacă le-am văzut, am uitat.

Presimțirile rele s-au evaporat, nu mai există nimic din apăsarea pe care am simțit-o înainte să plec din Providence. Au trecut. Condusul mă relaxează. Mă bucur că nu am rămas acasă.

Cred că o să mă duc până la Worcester înainte să mă întorc. Apoi... am mai scris partea asta. Am făcut o pauză, am răsfoit paginile și am găsit-o:

Și mai întâi nu e, apoi iat-o. Pur și simplu. Nu că m-aș fi uitat după ea. Mai degrabă a apărut.

Da. Chiar așa. Sau am clipit și am ratat momentul și doar *a părut* să fie așa. Contează? Deloc.

O femeie goală pe banda de avarie, privind către râul Blackstone, prinsă în raza joasă a farurilor Hondei. Mai târziu Abalyn va vrea să știe de ce am oprit. Și Eva o să mă întrebe. Iar eu o să spun: „Ce era să fac? Tu ce ai fi făcut?" Iar eu o să spun: „Nu știu de ce am oprit".

Pentru că moartea nu a putut să se oprească pentru mine, m-am oprit eu cu drag pentru ea.

Nu am călcat frâna, dar încetinesc destul de repede. Opresc în cel mult o sută de metri. Stau acolo, cu motorul Hondei pornit, cu ochii fixați pe oglinda retrovizoare. Am rămas în mașină vreo două minute, cel mult. Când opresc motorul, noaptea devine dintr-odată enormă, profundă, apăsător de liniștită – însă doar pentru câteva bătăi de inimă, câteva respirații –, apoi se aud bâzâiturile insectelor și cântecele guturale ale broaștelor. Las farurile aprinse și ies. E un perete înalt de granit pe partea dreaptă a benzii, o rană de piatră deschisă în pământ de când s-a făcut drumul. A fost odată ca niciodată un deal împădurit cu o pantă lină spre râu, dar oamenii, cu gelinita lor, l-au rezolvat și toată piatra, tot pământul și toți copacii au fost duși de aici, iar acum n-a mai rămas decât acest zid de granit.

Mă întorc cu spatele la el și mă uit la stânga și la dreapta înainte să traversez. Pantofii îmi scârțâie pe pietriș în timp ce pășesc atentă spre ea. Nu o văd prea bine, evident. Am mers prea mult și farurile nu bat atât de departe. Chiar mă gândesc că poate mi-am imaginat totul. Mi-am imaginat câte și mai câte de-a lungul anilor și chiar mă gândesc că e posibil ca femeia să fi fost o halucinație. Sau, ca să nu fac apel la nebunia mea, e posibil să fi fost o

iluzie optică, pe care orice șofer ar fi putut-o avea. Nu fug, nici măcar nu mă grăbesc. Aș vrea să fie lună plină, sau măcar în primul pătrar, ca să fie mai multă lumină. Dar ochii se obișnuiesc cu întunericul și o văd (mă și ajută o mică strălucire roșiatică de la farurile din spate). Nu-mi dau seama dacă m-a observat.

— Ești bine? strig.

Nu răspunde și nu dă niciun semn că m-ar fi auzit. Mă opresc din mers și o strig a doua oară.

— Ai nevoie de ajutor? S-a întâmplat ceva? Vreun accident? Ți s-a stricat mașina?

Ultimele două întrebări îmi par acum foarte absurde, dar asta e. Ce nu mi se pare absurd în toată întâmplarea asta?

Acum o văd destul de bine și îmi dau seama că părul ei e ud și mă uit spre râul ascuns în întuneric – miroase mult mai puternic decât atunci când conduceam pe lângă el. Mă uit din nou la femeie și observ că stă aproape de începutul unei poteci care coboară spre apă. „Pescarii au făcut cărarea", mă gândesc. „Pescarii și oamenii cu canoe și caiace."

— Înotai? o întreb și, în sfârșit, își întoarce privirea către mine.

Am scris deja, la pagina 52, ce s-a întâmplat pe urmă; ce rost are să reformulez, să rescriu, să derulez. Asta e, mai mult sau mai puțin, ce am scris acum câteva zile:

— Ești bine? o întreb din nou.

Sună stupid dacă zic că arată nepământesc, dar arăta nepământesc. Mai rău, par arogantă, nu? Se înțelege că știu tot ce este pământesc și astfel aș putea recunoaște ceva ce nu e. Bineînțeles că nu. Nu fac deosebirea între pământesc și nepământesc. Dar așa mi se pare, cum stă pe

autostrada 122. Ăsta e cuvântul care-mi vine prima oară în minte: *nepământesc.*

Își îngustează ochii, deranjată parcă de lumina roșie a mașinii, prea puternică pentru ea. Și cred că era, după toată acea beznă. Pupilele trebuie să i se fi contractat brusc și cred că o dureau ochii. Mai târziu aveam să văd că ochii îi sunt albaștri, o nuanță de albastru pe care Rosemary Anne o numea „sticloasă". Dacă ar fi noiembrie, și nu iulie, aș vedea că ochii îi sunt de un căprui ciudat, un căprui aproape auriu. În orice caz, își îngustează ochii, aceștia emițând o strălucire irizată, și se uită încruntată la mine. Mă gândesc la cuvântul *sălbatic,* care e mult mai potrivit (și mult mai puțin arogant) decât *nepământesc.* Zâmbește foarte, foarte vag, atât de vag de fapt, încât se poate să mă fi înșelat. Face un pas spre mine și o întreb, a treia oară, dacă e bine.

(Am rescris mai mult decât îmi propusesem.)

Adaug:

— Vrei să chem pe cineva în ajutor?

Părul lins și ud îi atârnă pe umeri, lipit de piele, ca niște lujere negre. Își linge buzele subțiri și pielea îi strălucește. Îmi amintește vag de pielea unui amfibian, a unei broaște sau salamandre. Și, tot vag, am impresia că dacă o ating (și acum *știu* că o s-o ating) pielea ei e cleioasă.

Mai face un pas spre mine și acum sunt cel mult trei metri între noi.

— Imp? întreabă și asta ar trebui să mă uimească, dar nu, deloc.

— Te cunosc? o întreb și ea se încruntă și pare confuză.

— Nu, zice aproape șoptind, nu încă.

O camionetă trece în viteză pe lângă noi, *tună* pe lângă noi, cu mai mult de 70 km/h. Merge spre Millville și trece

atât de aproape, încât, dacă mi-aș fi întins mâna stângă, mașina m-ar fi lovit. Probabil că mi-ar fi smuls mâna, mi-ar fi rupt brațul, orice e posibil. Suntem scăldate în strălucirea farurilor. Șoferul nici măcar nu încetinește și mă tot întreb ce o fi văzut el sau ea, dacă o fi văzut ceva.

Farurile mă orbesc câteva secunde și stau acolo înjurând și clipind, cu imaginile remanente sub pleoape.

— Nu prea stai bine acolo, spun, părând enervată. E o minune că mașina aia nu ne-a lovit pe amândouă, știi, nu? Unde-ți sunt hainele? Le-ai lăsat lângă râu?

Și arăt spre întunericul care ascunde râul Blackstone.

În liniștea ce a urmat mașinii, liniște întreruptă doar de greieri, de broaște și de o bufniță, zice:

— Am visat-o din nou.

Nu mă îndoiesc că asta a spus, la care a adăugat „Până la ochii tăi care cântă, până la degetele tale"[1].

— Nu ești în siguranță aici, îi mai spun o dată. Și cred că țânțarii te mănâncă de vie.

Ea întreabă:

— Cine are parte de dric când moare pe mare?

Întreabă ca și cum nu aș fi spus nimic, ca și cum nu e nimic periculos în a sta goală lângă autostrada 122 în mijlocul nopții, cu camioane care trec în goană pe lângă tine.

Sunt la fel de sigură că a zis asta, pe cât sunt de sigură că nu purta haine. E din „Cartul balenei", capitolul 116 din *Moby Dick*. Încă nu știu asta, bineînțeles. Nici nu citisem *Moby Dick*, nu în seara aia de vară.

I-am pus deja prea multe întrebări, așa că mă duc la ea și-i zic, întinzându-i mâna:

— Vino.

---

[1] Vers din melodia *Cântecul sirenei*. (*N. red.*)

Mă prinde de mână. Răsuflu ușurată că pielea nu îi e deloc cleioasă, doar rece de umezeală.

— Dacă nu te pot face să-ți revii, măcar să te duc undeva unde să fii în siguranță.

Și nu se opune, nu zice nimic, în timp ce o conduc peste drum la Honda.

Îi dau puloverul ușor de lână pe care l-am adus cu mine, dar stă acolo cu el în brațe, așa că o îmbrac eu. O închei la nasturi, acoperindu-i sânii mici și abdomenul plat. Pe bancheta din spate am o pătură de flanelă, a rămas în mașină de când am făcut un drum la plajă, și i-o pun în jurul taliei.

— Nu e cine știe ce, zic, dar e mai bine decât înainte.

Când îi sugerez să intre în mașină, ezită, dar o clipă numai. Pe drumul de întoarcere către Providence și Willow Street nu spune niciun cuvânt. Repet întrebările la care oricum nu s-a obosit să răspundă. O întreb lucruri noi, „Unde locuiești?", „Ai nevoie să mergi la spital?", „Vrei să sun pe cineva?" Nu răspunde nici la astea și încep să mă întreb dacă nu cumva e surdă. Aprinde radioul, dar nu pare mulțumită cu niciunul dintre posturi, schimbă grăbită canalele în sus și în jos. Nu îi spun să se oprească. Mă gândesc că are și ea ce face cât timp mă gândesc ce ar trebui să fac cu ea. Apoi sunt acasă, parchez pe aleea din fața casei, întrebându-mă de ce nu pot să îmi amintesc mare lucru din drumul înapoi, dinspre Massachusetts, întrebându-mă de ce am luat-o pe femeia aia cu mine și ce o să spună Abalyn.

Așadar asta este noaptea în care am întâlnit-o pe Eva Canning. Adică, vreau să zic, prima noapte în care o întâlnesc pentru prima dată.

Mai adevărat de atât nu pot. E aproape faptic.

* * *

Eram în bucătărie, mâncam un castravete și un sendviș cu brânză topită și piper negru și am realizat dintr-odată că, dacă aș fi scris un roman – sau chiar și o povestire, o nuvelă sau o nuveletă –, dacă aș fi scris așa ceva, m-aș fi ferit să spun prea multe despre Abalyn. Sau despre relația noastră din iunie și iulie, în acea perioadă scurtă în care am fost împreună, înainte să plece. Un critic ar putea spune pe drept cuvânt că nu am inclus destule caracterizări. Dacă asta ar fi o poveste de Beatrix Potter sau A.A. Milne, sau Lewis Carroll, m-aș opri aici și aș spune ceva de genul „Vai mie!", mi-aș cere scuze și mi-aș îndrepta greșeala.

Habar n-am ce scriu, dar nu e nici roman, nici altceva, și *eu* știu cine a fost și cine este Abalyn Armitage, mai bine de atât nu voi ști vreodată. La fel, îmi dau seama că până acum nu am spus prea multe despre ea sau despre noi, pentru că, în această primă versiune a poveștii mele cu fantome, nu eram de mult timp împreună când Eva a venit și Abalyn a plecat. Așadar, în această versiune, chiar nu am avut ocazia să o cunosc prea bine și nu sunt prea multe de spus despre noi. Poate în cealaltă versiune, cea cu noiembrie și cu lupul, când se pare că am fost mai mult timp împreună, nu doar câteva săptămâni. S-ar putea să aștept să spun altfel povestea și abia atunci să scriu mai multe despre Abalyn. De aici încolo, totuși, toate sunt supoziții și nimic mai mult – gândurile astea despre motivul pentru care am procedat așa și cum voi proceda mai încolo.

Mă tem că ai făcut o greșeală oribilă și stupidă, India Morgan Phelps, alegând să spui această poveste cu fantome așa cum ți-o amintești, ca două narațiuni separate, un

corpuscul și o undă, diavolul *și* marea albastră și adâncă, în loc s-o reduci la o singură narațiune, liberă de paradox și contradicție. Mă tem foarte tare că frustrarea va învinge în curând și vei renunța, și n-o să-ți termini niciodată povestea. Oricum e greu să cuprind cu mintea ambele versiuni, deși amândouă îmi par la fel de adevărate (deși, după cum am mai spus, prima dispune de mai multe probe care-i dovedesc factualitatea), darămite să mai și traduc aceste istorii concurente și paralele în proză.

Omul cât trăiește învață – cel puțin asta am tot auzit. Toată viața am auzit asta. Chiar și Caroline și Rosemary ziceau „Omul cât trăiește învață". De ce nu-mi ies amândouă, trăitul și învățatul?

* * *

Când m-am întors pe Willow Street, la două ore și un pic de când plecasem, Abalyn era încă trează. Și doar îmi spusese, nu ar fi trebuit să fiu surprinsă, dar am fost. Își terminase articolul și se uita la un film la televizorul ei. Abalyn s-a uitat la multe filme cât timp a fost aici, dar rareori mă uitam și eu cu ea. Nu îmi plac filmele, la fel cum nu îmi plac jocurile.

Am condus-o pe femeie pe scări până la ușa din față. Încă nu știam că o cheamă Eva Canning, nu îmi mai spusese nimic de când mă întrebase: „Cine are parte de dric când moare pe mare?" Am descuiat ușa și am invitat-o înăuntru. A ezitat, nu a intrat din prima. A rămas pe hol. Părul aproape i se uscase între timp. Și-a îngustat ochii ca albăstreaua și s-a uitat înapoi, peste umăr, la treptele ce duceau jos, în anticameră.

— Ce s-a întâmplat? am vrut să știu.

A dat să facă un pas în față, apoi a ezitat și m-a întrebat:

— Ești sigură?

— Da, sunt sigură. Vino. Nu poți să stai în hol toată noaptea.

A trecut pragul și, din spatele meu, Abalyn a întrebat:

— Cine e, Imp?

Abalyn nu cunoștea mulți prieteni de-ai mei, pentru că nu aveam prea mulți. Îl cunoscuse pe Jonathan, care fusese barman la White Electric Coffee, pe Westminster, și sunt aproape sigură că o cunoscuse pe Ellen, care lucra în centru, la Cellar Stories, dar care se mutase între timp, ca să fie cu iubitul ei.

— Avem un musafir, am răspuns, încercând să par degajată – începusem să realizez cât de cât că era straniu că venisem cu ea acasă.

Sau că așa i s-ar părea lui Abalyn, care e o persoană surprinzător de pragmatică pentru cineva care își câștigă existența scriind recenzii de jocuri pe calculator.

Am închis ușa și Abalyn s-a ridicat de pe canapea. Ținea telecomanda în mână și a pus pauză la DVD. Apoi a rămas acolo, zâmbind incert la Eva Canning, iar Eva Canning a zis:

— Bună, Abalyn.

Nu îi spusesem numele prietenei mele (sau că aveam o prietenă). Dar mi s-a părut absolut normal că știa numele lui Abalyn – până la urmă, și pe al meu îl știuse.

— Bună, a răspuns Abalyn și s-a uitat întrebător la ea.

— Abalyn, ea e... – dar m-am oprit, realizând abia atunci că nu-i cunoșteam numele, deși ea le știa pe ale noastre.

— Numele meu e Eva, a zis, vorbind atât de încet, încât era aproape imposibil să-i deslușești cuvintele. Eva Canning.

— Imp, de ce e îmbrăcată așa? a vrut să știe Abalyn.

Mi s-a părut nepoliticos să aducă vorba despre faptul că Eva purta doar puloverul meu și o pătură prinsă în jurul taliei, dar nu i-am spus. Începeam să mă simt confuză și nervoasă. Încercam să-mi amintesc dacă nu cumva uitasem să-mi iau medicamentele de la ora opt.

— Imp, te superi dacă fac un duș fierbinte? a întrebat Eva Canning. Dacă nu deranjez.

Nu deranja și i-am spus-o, din moment ce îmi păruse o cerere rezonabilă. Am avertizat-o să fie atentă la cada de fier, pentru că era un pic alunecoasă și dușul era montat prea jos, așa că, dacă erai înaltă, ca Eva sau Abalyn, trebuia să te apleci un pic. A zis că era sigură că va fi în regulă și i-am spus că o să-i aduc niște haine. Mi-a mulțumit și i-am arătat ușa de la baie. A plecat, iar Abalyn și cu mine am rămas singure în salon.

— *Cine* e? m-a întrebat Abalyn.

Nu, mai exact ar fi să spun că *a cerut* să știe.

— Nu așa tare, am zis. Poate te aude.

Abalyn s-a încruntat și a repetat întrebarea în șoaptă.

— Nu știu, am mărturisit și i-am povestit cum conduceam pe 122 și am găsit-o pe Eva Canning goală pe malul râului. I-am spus că părea dezorientată și nu am știut ce să fac, pentru că Eva nu voia să meargă la spital sau la poliție și nici nu mi-a dat vreo adresă.

Abalyn, care înainte păruse suspicioasă, acum devenise neîncrezătoare.

— Așa că ai adus-o cu tine *acasă*?

— Nu am știut ce altceva să fac, am zis.

— Imp, a zis Abalyn, întorcându-și capul către ușa băii, către Eva Canning, de cealaltă parte a acelei uși, care fusese deschisă și acum era din nou închisă; apoi

și-a trecut degetele lungi prin părul negru și și-a mușcat buza de jos. Întotdeauna aduci acasă necunoscute pe care îi găsești la marginea străzii?

— Nu așa te-am găsit și pe tine? am răspuns indignată. Nu?

Abalyn s-a uitat din nou la mine, și mai neîncrezătoare. Cred că am lăsat-o aproape fără cuvinte, dar doar aproape, pentru că apoi a zis:

— Crezi că se compară?

— Nu, am recunoscut. Nu chiar. Dar nu am știut ce să fac altceva. Nu puteam să o las să stea acolo.

— Goală pe marginea străzii, a zis Abalyn, ca să vadă dacă înțelesese corect. Iisuse, Imp. Poate-i drogată. Nu știi care e faza cu ea.

— Tu puteai fi un criminal în serie, am zis, dar degeaba, înțelegeam că înrăutățeam situația, dar nu eram în stare să-mi țin gura. N-aveam de unde să știu, nu? De unde să știu că nu erai o dependentă de cocaină? Nu știam nimic despre tine, dar te-am adus acasă cu mine.

Abalyn a dat din cap și a râs – un râs sec, gol, exasperat. A zis:

— Trebuie să fumez. Ies să mă plimb.

Când ne-am întâlnit, Abalyn aproape că se lăsase de fumat, iar când voia totuși o țigară, mergea mereu afară. Nu-i cerusem să o facă. De fapt Caroline și Rosemary Anne, chiar și mătușa Elaine, fuseseră fumătoare, și nu mă deranja prea tare.

— Lipsești mult? am întrebat.

— Nu știu, a răspuns și a împuns ușa băii cu degetul mare. Ea rămâne?

Puteam auzi sunetul dușului.

— Sincer, nu m-am gândit la asta. Nu știu dacă are unde să meargă.

— La dracu, Imp. Nu ți-a spus chiar nimic? Trebuie să-ți fi spus ceva.

— Nu multe. A zis: „Cine are parte de dric când moare pe mare?" E din *Balada bătrânului marinar*, nu?

Abalyn s-a dus la cuier și a băgat mâna într-un buzunar după țigări și brichetă.

— Nu, Imp. Nu e. E din *Moby Dick*.

— Da?

— Ies la o plimbare, a zis din nou. Dacă nu cumva ai vrea să rămân aici, a zis uitându-se din nou la ușa de la baie.

— Nu, sunt bine. Aș vrea să nu te enervezi. Nu am știut ce să fac altceva.

— Nu sunt nervoasă, a zis Abalyn, dar mi-am dat seama că mințea – de fiecare dată când minte, i se zbat colțurile gurii. Am nevoie de o țigară, asta e tot.

— Ai grijă, i-am spus și a râs din nou, același râs lipsit de orice urmă de umor.

Nu a trântit ușa, dar pașii pe scări păreau mai grei decât de obicei. Eram singură în apartament cu femeia misterioasă care spusese că o cheamă Eva Canning și începeam să percep straniul întregii situații. Am luat loc pe canapea și m-am uitat la imaginile de pe ecranul televizorului. Era un fel de monstru japonez imens, înghețat în actul zdrobirii unei armate de jucărie. Am încercat să găsesc telecomanda, dar nu am reușit, și m-am întrebat dacă nu cumva a luat-o Abalyn cu ea și, dacă da, poate că o făcuse dinadins. Când am auzit-o pe Eva închizând robinetul dușului, m-am ridicat și am stins televizorul. M-am dus în dormitor și am luat un tricou, lenjerie intimă și o pereche de pantaloni care erau un pic prea mari

pentru mine. Și niște șosete. Eva era mai înaltă ca mine. Nu la fel de înaltă ca Abalyn, dar mai înaltă decât mine. M-am gândit că hainele alea ar încăpea-o.

Nu știam ce să-i dau de încălțat.

Când m-am întors din dormitor, am găsit-o stând goală pe podea lângă geam, uscându-și părul lung cu un prosop. Până în acel moment nu realizasem cât de palidă era. Era atât de palidă, încât pielea îi era aproape ca laptele. Asta poate părea o exagerare, și poate că și este. Memoria mea ar putea cu ușurință să exagereze lividitatea ei, așa cum deseori exagerează lucrurile. Probabil că mai corect, mai factual adică, ar fi să spun că *întreaga* ființă a Evei Canning era de o *lividitate* ciudată, izbitoare. O lividitate a sufletului, aș spune, dacă aș crede în suflete. Oricum, chiar la asta aș fi putut să mă refer de fapt, dar, pentru că e mai ușor să ții minte pielea cuiva decât nuanța sufletului său, nu este exclus să fi atribuit inconștient pielii ei aspectul lăptos.

— Am niște haine pentru tine, am zis și ea mi-a mulțumit.

Asta a fost prima dată când am realizat cât de muzicală îi era vocea. Nu spun că avea o voce melodioasă sau cântată sau... nu contează. O să găsesc mai încolo cuvântul potrivit. Sper că îl voi găsi, pentru că e important. Mai mult, dacă lângă râu vocea Evei era adormită, aproape imperceptibilă– vocea nefocusată a unui somnambul care a fost trezit brutal – acum vorbea cu o siguranță liniștită, alertă.

— Foarte amabil din partea ta, a zis. Nu vreau să te deranjez.

— O să dormi aici la noapte, bine? Vedem noi ce facem mâine dimineață.

M-a privit tăcută pentru câteva secunde, apoi a răspuns:

— Nu. Am prieteni în apropiere. Se vor bucura să mă vadă. Ai făcut deja prea multe pentru mine.

Zece minute mai târziu era plecată. A plecat desculță – și-a lăsat șosetele în urmă. Iar eu stăteam în dreptul ferestrei, uitându-mă în jos pe Willow Street, la petele spălăcite de lumină de pe stradă. Dar nu pot spune că simțeam că nimic din toate alea nu se întâmplase, deși în poveștile cu fantome se spun lucruri de genul ăsta mai mereu, nu? Simțeam foarte acut că *totul* se întâmplase, fiecare parte a acelei nopți, cu toate că drumul lung, găsirea Evei și aducerea ei acasă aveau din ce în ce mai puțin rost, pe măsură ce îmi derulam evenimentele în minte.

Am rămas lângă fereastră, încercând să pun totul cap la cap, până când am văzut-o pe Abalyn. Cu mâinile îndesate în buzunarele blugilor, cu capul plecat, ca și cum trotuarul era cu mult mai interesant decât avea dreptul să fie. M-am dus în bucătărie și am turnat lapte într-o oală; am pus-o apoi pe aragaz, sperând că Abalyn o să vrea niște lapte fierbinte cu cacao. Speram să nu mai fie supărată.

Asta a fost și noaptea în care au început visele.

4

Cred că înainte de Eva *și* înainte de Eva, nu am depășit niciodată numărul obișnuit de coșmaruri. Înainte de Eva nu prea îmi aminteam visele. Iar când mi le aminteam, păreau de cele mai multe ori stupide și neimportante. Uneori chiar aveam senzația că îi dezamăgeam pe doctori sau pe dr Ogilvy, neoferindu-le mai mult material de lucru. Nicio fereastră deschisă către inconștientul meu. Chestii de genul ăsta. Uneori apelau la arta mea, în lipsa viselor. Dar da, Eva Canning a schimbat toate astea. Mi-a adus vise urâte. M-a învățat ce înseamnă insomnia. Sau poate sunt două simptome ale unei boli insesizabile, fără purtători convenționali. Asta mă duce înapoi la meme și bântuiri. Într-o clipă, peste câteva rânduri doar, mă va duce înapoi la ambele.

Noaptea trecută am stat trează și m-am gândit la ce am scris, la faptul că am o poveste, dar nu m-am străduit aproape deloc să leg o narațiune coerentă. Sau, dacă *există* o narațiune coerentă, există riscul să se piardă printre altele: descrieri, amintiri, reflecții, digresiuni, din astea. Nu e ca și cum nu ar fi toate în mod egal valide, și nu e ca și cum nu ar fi părți esențiale din ceea ce vreau *să scot din mine*. Sunt. Doar că, în zece, douăzeci de ani, s-ar putea să privesc în urmă către aceste pagini, scoțându-le la lumină

de oriunde le-am ascuns, și voi fi dezamăgită că nu am avut mai multă grijă de povestea Evei, a lui Abalyn și a mea. Pentru că, până atunci, când voi avea patruzeci sau cincizeci de ani, voi fi uitat mare parte din detalii. Și voi înțelege că am ratat o șansă. Voi simți că eul meu de acum l-a înșelat pe eul de atunci.

Azi-noapte nu am putut să scap de senzația că Abalyn stătea la picioarele patului. Bineînțeles că nu stătea. Nu era nici măcar ceea ce s-ar numi o halucinație propriu-zisă. Cred că majoritatea oamenilor nu fac diferența între *închipuire* și *halucinație*. Pentru mine, cele două par a fi despărțite uneori de o linie subțire ca un fir de păr. Dar am ascultat-o – și mi-era mai ușor s-o ascult știind că Abalyn probabil dormea adânc în apartamentul ei din Olneyville. Sau poate că era trează, juca vreun un joc, scria o recenzie. În orice caz, nu stătea la picioarele patului meu, vorbindu-mi.

Întrebări, mai ales: „Dacă-i arăți cuiva povestea asta sau dacă mori și-o găsesc, nu ești la fel de rea ca cineva care creează o bântuire? Manuscrisul nu este el un document infectat, care așteaptă să se împrăștie, ca o ciumă?"

Nu i-am răspuns pentru că știam că *nu era* ea. Dar am rămas întinsă, trează, gândindu-mă întruna la întrebările ei, și mi-am amintit ceva ce mi-aș fi dorit să fi scris în primul „capitol", pentru că e un exemplu excelent pentru ce vreau să zic prin: *Bântuirea este o* memă, *o contaminare deosebit de periculoasă a gândurilor, contaminare* socială *care nu are nevoie de gazdă virală sau bacteriană și care se transmite în mii de feluri. O carte...*

Pădurea sinucigașilor. Am un dosar aici pe masă, lângă mine, cu articole despre Pădurea Sinucigașilor din Japonia. La poalele muntelui Fuji, pe malul lacului Sai, e

o pădure de trei mii de hectare numită Aokigahara Jukai, cunoscută și sub numele de Marea Copacilor. Pădurea e considerată o comoară națională și e celebră printre călători și turiști. Adăpostește două sute de specii de păsări și patruzeci de specii de mamifere. Copacii sunt în mare parte pini roșii japonezi, stejari japonezi, molizi coadă-de-tigru, cimișiri, fagi, bambus și *himeshara* (*Stewartia monadelpha* – un copac foios de mărime medie, cu scoarța roșiatică și strălucitoare, cu frunze late și flori albe și frumoase). Pădurea e foarte deasă și întunecoasă. De fapt, copacii sunt atât de deși, încât opresc vânturile ce coboară de pe versantul vulcanului și se spune că în pădure ar fi straniu de liniște. Sunt peste două sute de peșteri. Se zice că solul și piatra de sub Aokigahara sunt atât de bogate în fier încât fac să fie inutile compasurile și e ușor să te rătăcești în acel labirint de copaci. Acest ultim lucru ar putea fi adevărat și ar putea să nu fie. Nu știu, dar probabil că nu e important.

Ce e important este că Marea Copacilor mai e numită și Pădurea Sinucigașilor. Oamenii merg acolo să se sinucidă. Mulți oameni. Am un articol din *Japan Times* (un ziar japonez publicat în engleză) din 7 februarie 2003. Spune că în 2002 numai poliția a recuperat din Aokigahara cadavrele a șaptezeci și opt de sinucigași și că a oprit alți optzeci și trei de oameni hotărâți să-și ia viața, găsiți în pădure și plasați în „custodie protectivă". În 1978, șaptezeci și trei de bărbați și femei (mai ales bărbați) s-au sinucis în Aokigahara cea umbroasă. În 2003 au fost o sută. Fiecare an își are propriul răboj tragic, și doar podul Golden Gate e o destinație mai populară pentru sinucigași. S-au pus indicatoare în pădure, implorându-i pe cei care vin acolo ca să se sinucidă să nu

o facă, să-şi reconsidere decizia. Călugării budişti spun poveşti despre pădure, zicând că umbra ei nesfârşită îi *ademeneşte* pe sinucigaşi, că îi cheamă. Se spune că pădurile sunt bântuite de fantome numite *yurei*, spiritele sinucigaşilor, ce urlă singuratice în noapte.

Se spune că pădurile sunt bântuite. Asta e partea importantă. Pentru mine, cel puţin. Importanţa este mereu condiţională, relativă, variază de la o persoană la alta. Dar ce este şi mai important (pentru mine) decât poveştile despre *yurei* este faptul că tot necazul cu Marea Copacilor nu a început decât atunci când Seichō Matsumoto, detectiv japonez şi scriitor de romane de mistere, a scris un roman, *Kuroi Jukai* (*Pădurea Neagră*, 1960). În cartea lui Matsumoto, doi îndrăgostiţi aleg să se sinucidă în Aokigahara. Oamenii i-au citit cartea. Şi au început să meargă în pădure să se sinucidă.

Nu am citit *Kuroi Jukai*. Nici măcar nu ştiu dacă a fost tradusă în engleză.

O carte. O memă dăunătoare care a creat o bântuire, un soi de punct focal pentru oamenii care nu mai vor să trăiască. La fel ca în cazul lui Phillip George Saltonstall, cu *Fată înecându-se*, mi-e greu să cred că Matsumoto a dorit cuiva răul. Mă îndoiesc că şi-a propus în mod conştient să declanşeze bântuirea asta când a scris despre Marea Copacilor. Dar au vreo importanţă intenţiile lui? Sau cele ale lui Saltonstall ori Perrault? Sunt nevinovaţi sau îi considerăm responsabili?

— Ce te face să crezi că tu eşti altfel decât ei? mi-am imaginat azi-noapte că mă întreabă Abalyn, de la picioarele patului.

Dacă i-aş fi răspuns, poate că aş fi zis: „Nimic". Poate că aş fi spus: „Încă încerc să-mi dau seama". Probabil i-aş

îi atras atenția asupra faptului că cei trei, romancierul și cei doi pictori, au creat ceva cu scopul *să fie văzut*, spre deosebire de mine.

— Scrie despre Eva, mi-a zis Abalyn. Ce ai adus acasă în acea noapte. Scrie despre ce s-a întâmplat cu noi din cauza a ceea ce ai adus acasă în acea noapte.

Am vrut să spun: „Încă te iubesc, Abalyn. Nu voi înceta niciodată să te iubesc". Nu i-am spus asta, pentru că nu am spus nimic, dar cred că, dacă aș fi dat curs închipuirii mele, Abalyn s-ar fi întors cu spatele la mine, supărată, tristă, singură, ca orice *yurei*, dar fără să urle. Doar ca să nu-i *văd* singurătatea.

Mergând prin pădure, am ajuns față în față...

„Trebuie să te îmbraci și să mergi la serviciu", a scris Imp.

Știu. Tocmai m-am uitat la ceas. Dar a trebuit să pun asta pe hârtie mai întâi. Altfel poate uitam, pentru că uit atât de multe.

Trebuie să spun *povestea*, pentru că uit atât de multe.

* * *

A doua zi de dimineață, după ce am văzut-o pe Eva Canning lângă râul Blackstone, m-am trezit și am văzut că Abalyn era trează. Asta era cam neobișnuit. De obicei se culca mai târziu decât mine și dormea mai mult. Uneori dormea până la două sau trei după-masă, după ce stătuse trează până în zori. Dar nu în dimineața aia. În dimineața aia mi-am pus halatul, m-am spălat pe dinți și am coborât în salon, unde am găsit-o uitându-se prin vinilurile mele.

— Bună dimineața, am zis și probabil că a spus și ea bună dimineața, sau ceva de genul.

— Te-ai trezit devreme, am zis și ea a ridicat din umeri.

— Nu ai niciun disc înregistrat *după* 1979? m-a întrebat Abalyn încruntându-se. Ai auzit totuși de CD-uri, nu?

— Alea sunt ale lui Rosemary.

— Rosemary? O fostă?

— Nu, nu. Rosemary, mama mea.

— Și muzica ta? a vrut să știe.

În tot acest timp nu m-a privit, doar căuta prin discurile mele. A scos *Rumours* și s-a uitat la coperta cu Mac Fleetwood și Stevie Nicks.

— Astea sunt discurile mele, Abalyn. Sunt singurele pe care le am.

— Îți bați joc de mine, a zis și a râs.

— Nu. Nu prea ascult muzică și, când vreau să ascult, pun discurile lui Rosemary. Am crescut cu ele și mă fac să mă simt în siguranță.

M-a privit peste umăr. A făcut fața aia pe care o făcea mereu când încerca să mă înțeleagă. Sau când avea probleme cu vreun joc de-al ei. Expresia era cam aceeași în ambele cazuri.

— OK, a zis, bănuiesc că are sens.

Apoi s-a întors la raftul de cărți (unde țin toate discurile lui Rosemary, care acum sunt discurile mele). A pus *Rumours* la loc în raft și a scos *Late for the Sky* – Jackson Browne.

— Ăsta îmi place cel mai mult, i-am spus.

— Ai pick-up?

— Da. Tot al mamei.

— Jodie are pick-up. Ea colecționează de-astea. Eu rămân la CD-uri. Vinilurile se zgârie și e complicat să le cari după tine de fiecare dată când te muți.

Am căscat, gândindu-mă la ceai fierbinte și lipii calde cu gem de căpșurni.

— Nu prea mă pricep la muzică, am zis. Adică nu la chestiile mai noi. Am ascultat doar discurile lui Rosemary.

— Trebuie să ne ocupăm de asta, Imp. Ai nevoie de un curs intensiv.

Am întrebat-o ce muzică îi place și n-am înțeles mare lucru din ce mi-a răspuns. EBM, synthpop, trance, shoegaze, Japanoise, acid house.

— Nu am auzit niciodată de formațiile astea, am zis și ea a râs.

Nu era un râs răutăcios. Nu mi-o amintesc pe Abalyn făcând vreodată mișto de mine, sau râzând de mine așa cum râzi de cineva când faci mișto de el.

— Nu sunt formații, Imp. Sunt genuri.

— A, am zis. Nu am știut.

— Pe bune, trebuie să începem educația muzicală a Indiei Phelps, urgent.

Mai târziu mi-a pus multă muzică de a ei, iar eu am ascultat, încercând să fiu deschisă, dar nu prea mi-a plăcut nimic. Mă rog, în afară de câteva piese ale unei trupe britanice, Radiohead. Una era cu o sirenă și naufragii. Dar în cele mai multe, versurile, când *aveau* versuri, nu păreau foarte importante.

Se uita pe spatele albumului *Late for the Sky* și am întrebat-o dacă a mâncat micul dejun. A zis că da și că a făcut un ibric cu cafea. I-am reamintit că nu beau cafea. Și, sincer, n-am uitat că voiam să mă întorc la poveste, iar asta poate că nu *pare* sa facă parte din povestea Evei Canning, dar face. Și, oricum, mi-e pur și simplu dor să scriu despre Abalyn. În noaptea asta îmi lipsește mai

mult decât de obicei. M-am gândit chiar să o sun, dar n-am avut curaj. La modul cel mai serios, sunt o nevertebrată. N-am coloană vertebrală.

Am arătat spre coperta pe care-o ținea în mână și am zis:

— Îmi place mult ăla. Întotdeauna mi s-a părut foarte cool Jackson Browne.

— Imp, Jackson Browne nu are nici măcar un singur os cool în tot corpul. Nici măcar o mitocondrie prăpădită cool. Atât de ne-cool e Jackson Browne.

Am luat-o ca pe o insultă – de parcă mă insulta pe mine, vreau să zic –, dar știam că nu a *vrut* să iasă așa. Ea vorbea despre Jackson Browne, era evident.

— Ai ascultat vreodată albumul ăla? am întrebat.

— Nu, a zis. Și nici n-am de gând.

— Atunci de unde știi?

Nu a răspuns. Dar, m-a întrebat ea ceva:

— Ești în schimbul de seară azi, nu-i așa?

Și i-am spus că da, că încep la patru.

— Atunci îmbracă-te. Te scot la prânz.

— Nici măcar nu am mâncat micul dejun.

— Bine. Te scot la micul dejun, gustare, ce-o fi. Dar va trebui să conduci.

Așa că m-am îmbrăcat și am mers în Piața Wayland, la o cafenea care îi plăcea, unde eu nu mai fusesem niciodată, un loc numit The Edge – poate pentru că așa te face cafeaua, bănuiesc, tăios. Avea mese mari de lemn și scaune desperecheate, oamenii citeau ziare și lucrau la laptopuri. Mulți studenți de la Brown, probabil. Mă gândeam să-mi cumpăr un sendviș, dar mi-am luat ceva ce se numea Cowboy Cookie și o cană de Darjeeling fierbinte. Abalyn și-a luat un sendviș cu ou și brânză, și un latte

imens. Ceaiul și cafeaua ne-au fost aduse în căni mari de ceramică, căni verzi cu boabe de cafea roșii desenate pe ele. I-am spus lui Abalyn că boabele alea de cafea arătau mai degrabă a gărgărițe.

Stăteam la o masă în spate, o masă din colț, și niciuna dintre noi nu a zis nimic câteva minute. Am mâncat și ne-am sorbit băuturile. Mă uitam la oamenii cu laptopurile și iPhone-urile lor. Foarte puțini vorbeau sau citeau ziare sau cărți. Aproape toți erau prea absorbiți de gadgeturile lor pentru a mai vorbi unii cu alții. Mă întrebam dacă observau ceva din ce se întâmpla în jurul lor. Mă gândeam ce ciudat e să trăiești așa. Poate că nu e cu mult diferit de a sta mereu cu nasul într-o carte, dar mie mi se pare diferit – cumva mai rece, mai distant. Și nu, nu știu de ce mi se pare așa.

Într-un târziu, Abalyn a pus sendvișul jos, a terminat de mestecat și mi-a zis:

— Nu vreau să crezi că sunt supărată sau ceva. Nu sunt. Dar poate ar trebui să vorbim despre ce s-a întâmplat aseară, Imp.

— Aseară păreai supărată, am zis, fără să o privesc în ochi, amestecând în ceai cu o lingură.

— Aseară, știi...

A ezitat puțin, s-a uitat peste umăr – mă gândeam că poate voia să vadă dacă trăgea cineva cu urechea. Dar nu. Erau cu toții prea ocupați cu gadgeturile lor.

— Aseară eram cam speriată, recunosc. Ai venit cu o femeie goală acasă, o femeie goală pe care ai găsit-o udă leoarcă la marginea străzii, în mijlocul pustietății.

— A plecat, am zis, sperând să nu par prea defensivă. Probabil că n-o s-o mai văd niciodată.

— Nu asta e ideea. Ai riscat prea mult.

— Nu mi-a făcut rău, Abalyn. Doar s-a jucat cu radioul.

Abalyn s-a încruntat și a ciugulit din sandviș.

— Te plac, a zis. Cred că te plac mult.

— Și eu te plac mult, am răspuns.

— Nu poți face chestii din astea, Imp. Mai devreme sau mai târziu, dacă mai iei așa oameni de pe stradă, dacă mai faci căcaturi din astea, o să te arzi. Cineva nu va fi inofensiv. Cineva o să-ți facă rău, mai devreme sau mai târziu.

— Nu am mai făcut-o niciodată până acum. Nu e ca și cum e un obicei sau ceva.

— Ai prea multă încredere în oameni, a oftat Abalyn. Nu știi niciodată de ce sunt în stare oamenii.

Sorbeam din ceaiul meu și mai luam câte puțin din biscuit. Cowboy Cookie, am aflat atunci, e ovăz cu ciocolată, scorțișoară și nuci pecan. Uneori mă mai duc acolo să-mi cumpăr. Mereu sper să o revăd pe Abalyn, dar niciodată nu s-a întâmplat – poate nu mai merge la The Edge.

— Era neajutorată, i-am zis lui Abalyn.

— Nu ai de unde să știi. Niciodată nu ar trebui să presupui chestii de genul ăsta.

— Nu vreau să ne certăm din cauza ei.

— Nu ne certăm, Imp. Vorbim doar.

Semăna totuși mult cu o ceartă. Dar, nu i-am spus asta. Deja îmi doream să fiu înapoi acasă, la mine în bucătărie, mâncând un mic dejun făcut de mine.

— Putea fi rănită, am zis.

— Atunci ar fi trebuit să suni la poliție. Pentru asta există poliția.

— Te rog nu-mi vorbi așa. Mă iei de sus. Nu îmi vorbi de parcă aș fi un copil. Nu sunt un copil.

Abalyn a privit din nou peste umăr, apoi la mine. Pe undeva știam că avea dreptate, dar nu voiam să recunosc.

— Nu, nu ești copil. M-am speriat, asta e tot, OK? A fost chiar foarte ciudat. Imp, *ea* chiar era foarte ciudată.

— Mulți oameni spun la fel despre mine, i-am zis lui Abalyn. S-ar putea ca mulți oameni să zică asta despre tine.

Cred că încercam să-i întind o capcană și știu că nu ar fi trebuit. Simțeam că-mi arde fața. Dar și-a păstrat calmul și nu a mușcat momeala.

— Promite-mi doar că n-o să mai faci niciodată așa ceva, te rog.

— Putea fi rănită, i-am spus a doua oară. Sau în pericol.

— Hai, India. Te rog.

Am mușcat un colț din Cowboy Cookie. Apoi i-am promis că bine, nu mai fac niciodată. Vorbeam serios. Dar aveam s-o mai fac. În noiembrie, când am întâlnit-o a doua oară pe Eva Canning, aveam să fac exact același lucru.

După ce am ieșit din cafenea, am mers până la un anticariat după colț. Nici eu, nici ea nu am cumpărat nimic.

* * *

„Scrie doar ce ai văzut", bate Imp la mașină. „Nu interpreta. Doar descrie."

Asta aș vrea să fac, dar deja știu exact cum o să ratez. Mă și văd atrăgând atenția asupra unor paralele pe care

nu le-am observat decât mult după ziua aceea de iulie când Abalyn și cu mine am ieșit în Piața Wayland. Am prea puțină răbdare să las evenimentele să se desfășoare cu adevărat liniar. Prezentul acelei după-amiezi a devenit *trecutul* momentului *prezent*, abisul de pe marginea căruia cuprind cu privirea peisajul întortocheat al tuturor momentelor care au condus de la *atunci* la *acum*.

Am ieșit din anticariat și ne-am întrebat dacă să coborâm în micul magazin alăturat, cu obiecte la mâna a doua, la subsol. Se cheamă What Cheer, ca în „What Cheer, Netop?". *Netop* se pare că e un cuvânt din limba indienilor Narragansett și înseamnă *prieten* – se crede că este salutul pe care indienii i l-au strigat lui Roger Williams (cel care a fondat Rhode Island) și însoțitorilor lui în timp ce traversau râul Seekonk, în o mie șaptesute treizeci și ceva. *What Cheer* sunt cuvinte magice în Rhode Island, ceea ce e destul de ironic, când te gândești la cât de rău avea să le fie indienilor Narragansett la scurt timp după ce i-au primit pe albi pe ținuturile lor. Nu, nu mă gândeam deloc la toate astea în timp ce stăteam acolo, pe trotuarul fierbinte, încercând să ne hotărâm dacă să coborâm în magazin. Acolo au vederi vechi, haine vintage și dulăpioare de farmacie imense și vechi. Sertarele sunt pline cu fel de fel de obiecte, comori, inconsecvente de la clanțe până la piese de șah și insigne din campanii politice mai vechi. What Cheer vinde și multe viniluri, că tot veni vorba.

Încă mai vizitez magazinul uneori, dar nu cumpăr niciodată discuri. De fapt nu cumpăr mai nimic. De cele mai multe ori doar mă uit prin viniluri și încerc să îmi dau seama de ce Rosemary a cumpărat albumurile pe care le-a cumpărat și nu altele. Nu prea am vorbit despre

muzică, deși ea asculta destul de des. Îmi place cum miroase What Cheer, a praf și hârtie învechită.

Dar atunci nu am intrat. Abalyn trebuia să se întoarcă la apartament, pentru că în noaptea aia trebuia să trimită o recenzie pe care nici măcar nu o începuse. Iar eu uitasem să-mi iau de-acasă medicamentele pentru ora 1. Încă nu trebuia să plec la serviciu, mai aveam câteva ore. Îmi amintesc că era foarte cald, peste 30 de grade, și stăteam amândouă la umbra unui paravan din pânză verde – ne apăra de soare, dar tot transpiram.

Abalyn s-a întors la Honda și atunci am văzut-o uitându-se la noi de pe cealaltă parte a străzii Angell. La Eva Canning mă refer. Mi-au trebuit câteva secunde să o recunosc, și la început nu-mi păruse decât o femeie blondă. (Am zis că Eva avea părul blond prima dată când a venit? Ei bine, avea, chiar dacă nu am mai spus-o până acum.) Nu purta hainele de la mine. Purta o rochie lungă, roșie, cu bretele subțiri, ochelari de soare și o pălărie de paie ce o proteja de soare așa cum o umbrelă te apără de ploaie. Era o pălărie asiatică, din aceea conică, prinsă sub bărbie cu o panglică albastră de mătase. În Vietnam pălăriile astea se numesc *Nón lá*, iar în Japonia se numesc *sugegasa*. Japonia și-a făcut acum a treia apariție în acest „capitol" și asta poate înseamnă ceva, sau poate e doar aritmomania mea, ițindu-și chipul slut. Bunica le numea pălării *hamal*, dar mi-a zis să nu le spun așa, pentru că e un termen rasist.

Deci, Eva într-o rochie roșie, ochelari de soare, pălăria de paie cu o panglică de mătase albastră. Și era desculță. Unu, doi, trei, patru, cinci și am știut brusc că era ea. Era ea și se uita la noi. Nu știu de cât timp stătea acolo, dar când am realizat cine era, chiar în secunda în

care am recunoscut-o, a zâmbit. Am vrut să o prind pe Abalyn de braț, să-i spun. Am și început să-i fac cu mâna lui Eva Canning. Dar de fapt nu am făcut niciunul dintre acele gesturi. Abalyn deja mergea spre mașină și Eva îmi întorsese spatele. Am recunoscut-o imediat și tot imediat mi s-a părut că de fapt nu era ea. Oricine ar fi fost, am pierdut-o din ochi, apoi am urmat-o pe Abalyn la mașină. Era atât de cald în mașină (tapițerie neagră), încât a trebuit să ținem ușile deschise un timp înainte să urcăm.

Mi-aș dori să fiu scriitoare, o scriitoare adevărată, pentru că, dacă aș fi, cred că n-aș face așa o varză din toată povestea asta. Bat câmpii, mă împiedic de propriile picioare. Mi-aș dori să fiu destul de sănătoasă, cât să pot discerne faptele de fantasme, dar, cum zicea Caroline, dacă dorințele ar fi cai, cerșetorii ar călări. Rosemary obișnuia să-i spună bunicii mele că...

„Termină cu prostiile și spune povestea, Imp", scrie Imp. Eu scriu. „Ori spui povestea, ori n-o spui, dar nu mai trage de timp. Nu mai amâna la nesfârșit. E enervant."

Este. Știu că este.

Știu că este.

Știu.

În după-amiaza de iulie de după noaptea în care am găsit-o pe Eva Canning prima dată și am adus-o acasă, am văzut-o privindu-ne în piața Wayland. Nu mi-a făcut cu mâna, nu m-a strigat și nu a încercat să-mi atragă atenția în niciun fel. M-a văzut și, când a fost sigură că știam că e ea, s-a întors. Lui Abalyn nu i-am zis niciodată.

Într-o scrisoare din decembrie 1896, Phillip George Saltonstall îi scrie lui Mary Farnum, despre „un vis foarte curios și absurd". Povestește cum s-a trezit târziu în

noapte, sau credea că s-a trezit. În cele din urmă a decis că trecuse doar dintr-un coșmar în altul, iluzia trezirii fiind un fel de „tranziție onirică". A traversat încăperea și s-a oprit în dreptul ferestrei, privind în jos pe Prince Street. Asta se întâmpla în Boston, desigur, pentru că în Boston a locuit. S-a uitat pe geam și a văzut că ningea foarte tare și că „jos, în stradă, era o femeie înaltă într-o haină roșie, cu o bonetă roșie. Nu purta pantofi. Mă gândeam că sigur îi era foarte frig și mă întrebam cu ce scop zăbovește sub geamul meu pe o asemenea furtună. Atunci s-a uitat în sus la mine și i-am văzut ochii. Chiar și acum, scumpa mea Mary, scriindu-ți la lumina veselă a unei zile luminoase de iarnă, mă trec fiorii la amintirea chipului ei. Nu pot înțelege anume cum se făcea că acel chip apărea demonic, pentru că era un chip atrăgător. Un chip frumos, dar un chip frumos ce mă umplea de o groază cumplită. Un chip aproape la fel de alb ca zăpada proaspătă și mi-a zâmbit înainte să se întoarcă și să se îndepărteze fără grabă. Nu a lăsat urme în zăpadă și mă gândesc că sigur a fost o fantomă".

Basmele încep să se amestece aici. Văd asta, da. Rochia roșie a Evei, o femeie desculță într-o haină roșie, cu o bonetă roșie, *Le Petit Chaperon Rouge*, *Scufița Roșie*. Dar nu am pretins niciodată că nu ar exista suprapuneri, chiar dacă am uitat să spun că există. Ele există. Aici ar putea fi unul dintre momentele în care ar trebui să fac distincție între adevărul poveștii mele și faptele ei. Nu știu. Eva care era o sirenă și Eva care era un lup se amestecă, deși mi-aș dori să fie totul limpede.

Nu cred că bântuirilor le pasă câtuși de puțin de nevoia mea de a păstra lucrurile ordonate. Cred că au o repulsie față de cutii.

Într-un interviu pe care îl am în dosarul galben închis cu Albert Perrault, el vorbește despre un vis pe care l-a avut nu mult după ce a început să picteze *Fecunda ratis*, acea imagine hidoasă a copilei înconjurate de lupi, cu lupii înconjurați de monoliți străvechi. Am subliniat cu un marker galben ce a zis: „Ah, nu, nu. Niciodată nu există o singură sursă de inspirație. Ar fi ca și cum aș susține că am o mamă, dar nu am tată, sau un tată, fără a avea o mamă. E adevărat, deja concepusem pictura, într-adevăr, după ce am vizitat cercul de pietre de la Castlerigg, de lângă Keswick. Dar și un vis a jucat un rol semnificativ. Eram cu un prieten în Irlanda, la Shannon, și într-o noapte am visat că eram înapoi în California. Eram pe plajă la Santa Monica, lângă dig, iar pe nisip era o tânără cu pelerină roșie și clop roșu. Câini negri mergeau în cerc în jurul ei, unul după altul. Spun câini, dar poate că ar trebui să spun bestii. În acel moment păreau a fi câini. Femeia privea în depărtare, pe mare, și nu părea să observe bestiile, câinii. Nu știu ce văzuse în apă, sau ce încerca să vadă.

Sigur, sigur. Poți crede că obsesia față de tabloul pe care încă nu-l începusem, dar care începea să se închege în mintea mea, a inspirat visul. Poți crede că nu a fost invers. Dar eu nu cred asta".

Lupi sau bestii mergând în cerc, unul după altul. Dar zăpada este apă cristalizată, corect? Iar femeia cu pelerină privea oceanul.

Deci toate se suprapun. Se încurcă.

Încerc să nu le încurc, dar se încurcă oricum. Sunt sigură că poveștilor nu le pasă ce vreau eu de la ele.

Poveștile nu mi se supun. Nici măcar poveștile mele.

Dacă aș avea un laptop, dacă mi-aș permite să-mi cumpăr unul, mi-aș cumpăra. Aș sta într-o cafenea sau într-o bibliotecă și mi-aș scrie povestea cu fantome, m-aș simți în siguranță înconjurată de alți oameni. Aici imediat mă sperii, în camera asta cu pereți alb-albaștri. Mai ales dacă scriu după înserat, ca acum. Dacă aș putea să o sun pe Abalyn și să împrumut unul dintre laptopurile ei, asta aș face. Nu cred că poveștile cu fantome trebuie scrise în singurătate.

Casa e atât de tăcută în seara asta.

Niciodată nu mi-au plăcut casele tăcute. Parcă ar urma să se întâmple ceva și sunt în așteptare.

* * *

Pădurea a devenit o sirenă. Matsumoto și-a scris cartea și, după aceea, Aokigahara de pe malurile lacului Sai a devenit Pădurea Sinucigașilor. Matsumoto a cântat prima notă dintr-un cântec pe care oamenii încă îl aud, care încă îi atrage pe oamenii frânți, răniți, încă îi face să-și ia viața în acea Mare a Copacilor. Și lumea este plină de sirene. Există întotdeauna o sirenă al cărei cânt te călăuzește spre naufragiu. Unii dintre noi pot fi mai sugestionabili decât alții, dar întotdeauna există o sirenă. Se poate să ne însoțească toată viața, sau pot trece mulți ani sau multe decenii până o găsim, sau până ne găsește ea pe noi. Dar când ne *găsește*, dacă suntem norocoși, suntem Odisei legați de catarg, îi auzim perfect cântul, dar ne îndreptăm către un loc sigur, transportați de un echipaj de marinari care și-au astupat urechile cu dopuri de ceară. Dacă nu suntem deloc norocoși, suntem marinarul care pășește de pe punte și se înecă în mare. Sau fata care intră în râul Blackstone.

Dr Ogilvy și pastilele pe care mi le prescrie sunt ceara cu care îmi astup urechile și sforile ce mă țin strâns legată de catarg, la fel cum nebunia a fost întotdeauna sirena mea. Așa cum a fost sirena lui Caroline și sirena lui Rosemary, înainte de mine. Caroline a ascultat-o și a ales să se înece. Rosemary s-a înecat, deși a avut oameni care au încercat să-i acopere urechile și să o lege.

Nu cred să conteze prea mult ce formă ia sirena. Nu, cred că nu contează deloc. Ar putea fi foarte bine o femeie cu aripi și gheare de pasăre, sau o sirenă, o rusalcă în râul ei sau un varec purtat de curent într-un bazin plin de buruieni. E foarte răbdătoare și foarte flămândă. O sirenă poate fi ceva oricât de banal – lăcomie, durere, dorință sau pasiune. Un tablou agățat pe perete. O femeie goală pe marginea unui drum întunecat, o femeie care-ți știe numele înainte să i-l spui.

Prima dată când am fost la dr Ogilvy, m-a rugat să descriu simptomul care îmi dă cel mai mult de furcă, care pare să stea la rădăcina a tot ceea ce mă închide și îmi face viața un chin. A recunoscut că nu e așa simplu, că ar putea fi multe astfel de simptome, dar e un punct de pornire. Mi-a cerut să-i spun care cred că este și apoi să-l descriu cât de precis pot. Mi-a zis să nu mă grăbesc. Așa că m-am așezat pe canapeaua din biroul ei. Am închis ochii și nu i-am deschis și nu am zis nimic timp de zece minute sau așa ceva. Nu pentru că nu aș fi știut răspunsul de la bun început, ci pentru că nu știam cum să i-l descriu.

Când am deschis ochii, m-a întrebat:

— Acum poți să-mi spui, India?

— Poate, am zis.

— E OK să nu îți iasă perfect din prima. Vreau doar să încerci, bine?

Mereu am fost foarte bună la metafore și comparații. Toată viața metaforele și comparațiile mi-au venit fără efort. Am folosit comparații în acea zi pentru a încerca să-i explic dr Ogilvy care era lucrul cel mai rău din mintea mea, sau unul dintre cele mai rele. Nu încercam să fac pe deșteapta. Nu m-am considerat niciodată deosebit de deșteaptă.

I-am explicat:

— E ca și cum îmi pun niște căști și, la început, nu trece niciun sunet prin ele. Nici muzică, nici voci. Nimic.

(Am o pereche de căști. Au venit la pachet cu combina și discurile lui Rosemary. Sunt mari și cu burete și nu seamănă deloc cu căștile mici și albe pe care Abalyn le folosea la iPod-ul ei strălucitor și roz. Nu le folosesc mult. Prefer să am o cameră plină cu muzică, nu liniște în jurul meu și muzică doar în urechi.)

— Dar apoi, am zis, în spate de tot, atât de încet, încât crezi că e doar o părere, *se aude* sunetul static. Zgomotul alb. Sau șoapta cuiva. Și, încetul cu încetul, acel sunet se aude din ce în ce mai tare. La început e ușor de ignorat. Aproape că nu e acolo. Dar, într-un final, se aude atât de tare, încât nu mai poți auzi nimic altceva. La final sunetul înghite întreaga lume și, chiar dacă îți dai jos căștile, sunetul nu se oprește.

A dat din cap și a zâmbit și mi-a spus că am făcut o descriere foarte elocventă a așa-numitelor *gânduri intruzive*. Gânduri involuntare și nedorite care nu pot fi alungate oricât de tare ai încerca. Mai târziu aveam să petrecem mult timp vorbind despre ce fel de gânduri intruzive am. În acea zi mi-a spus că felul în care i-am descris ce simt e dovadă de inteligență. A spus că descrierea mea a fost una corectă. Dar, cum ziceam, nu m-am

considerat niciodată o femeie inteligentă. Am luat-o ca pe un compliment, deși mi se părea că era un compliment eronat.

Sirenele sunt gânduri intruzive pe care până și bărbații și femeile sănătoase le au. Le poți spune sirene, sau le poți spune bântuiri. Nu contează. Odată ce Odiseu le-a auzit pe sirene, mă îndoiesc că le-a uitat vreodată cântul. Avea să fie bântuit de el toată viața. Chiar și după teribila sa călătorie de douăzeci de ani, după concursul cu arcuri, chiar și după ce o regăsește pe Penelopa și povestea are un „sfârșit" fericit, chiar și atunci trebuie să fi fost bântuit de cântul lor, în visele sale sau când era treaz. De fiecare dată când vedea marea sau cerul.

După acea după-amiază din Piața Wayland, Abalyn și cu mine am plecat acasă. Totul a părut în regulă câteva zile. Dar, în tot acest timp, zgomotul alb devenea din ce în ce mai tare și la un moment dat nu mai puteam auzi nimic altceva. N-o mai puteam vedea decât pe Eva, desculță, în rochia ei roșie, cu pălăria de paie, urmărindu-ne de pe partea cealaltă a străzii.

N-aveam cum să-i spun lui Abalyn. Eram prea uimită că era acolo și prea speriată că va pleca. Aveam toate motivele să-mi explic toate astea prin faptul că eram doar nebuna Imp, fiica nebunei Rosemary Anne, nepoata dementei Caroline. Exact așa credeam și nu voiam să risc ca Abalyn să plece și să nu se mai întoarcă din cauza unui zgomot alb care, mai devreme sau mai târziu, s-ar plictisi să bâzâie, să fâșâie, să sfârâie, să pocnească în urechile mele și s-ar opri. Întotdeauna se oprește. Dr Ogilvy mă învățase cum să dau volumul mai încet. Și aveam pastilele mele, ceara mea.

Nu sunt deșteaptă. Femeile deștepte nu iau de pe stradă străini pe care i-au găsit dezbrăcați în toiul nopții. Femeile deștepte sunt sincere cu ele și cu iubiții sau iubitele lor, și fac ceva înainte de a fi prea târziu să mai facă ceva.

* * *

Nu eram virgină. Mi-am pierdut virginitatea în liceu, înainte să mă lămuresc cum e cu sexul cu băieți. Înainte să încep să-mi ascult libidoul, să trec peste îndoieli și să nu-mi mai propun să răspund așteptărilor celor din jurul meu. În fine, deși nu eram virgină, de fiecare dată când făceam dragoste cu Abalyn, mă trata ca și cum *aș fi fost* o virgină. Ca și cum eram o păpușă de porțelan care se putea crăpa și sparge dacă n-ar fi fost mereu, mereu atentă la fragilitatea mea, o fragilitate imaginată. Părea să creadă că pe nebune trebuie să le fuți cu mănuși. Dar nu m-am simțit insultată. Bănuiesc că mă amuza și mă flata. În patul nostru (pentru scurta perioadă în care a fost patul *nostru*). Stând în brațele ei, sau ținându-mă de tăblia patului în timp ce brațele ei lungi îmi încercuiau talia și limba ei îmi cerceta delicat cele mai intime adâncuri ale corpului meu, îmi era greu să-mi imaginez că acea femeie frumoasă fusese cândva băiat. Că fusese cândva prinsă în corpul unui băiat, al unui bărbat. Nu sunt sexistă. Desigur, bărbații pot fi amanți atenți. Cel puțin, sunt sigură că aș fi șovinistă dacă aș ajunge la o altă concluzie în baza experiențelor mele mai mult sau mai puțin nefericite și nesemnificative. Ceea ce încerc să spun este că, după modul în care făcea dragoste cu mine, era limpede că Abalyn îmi înțelegea corpul, știa de ce are nevoie. Era atentă la nuanțe și știa ce-mi doresc. Aș zice că eram pentru ea ca

un instrument muzical, dar probabil că eram mai degrabă un joc video. Clitorisul meu și labiile mele, gura mea și sfârcurile mele, mintea mea și fundul meu, ceafa mea, spațiul dintre omoplați, cei o sută cincizeci de centimetri pătrați ai pielii mele – poate, dacă aș fi întrebat, mi-ar fi spus că tot corpul meu era aparatul de comandă cu care controla jocul cărnii mele.

Sper că nu sună ca într-una dintre cărțile alea proaste pe care le vezi pe rafturi la Shaw sau la Stop and Shop. Dacă așa pare, nu i-am făcut dreptate lui Abalyn. Nu e ca și cum nu aș mai fi scris niciodată despre sex în ciudățeniile alea de proze pe care mă simt obligată uneori să le scriu. Dar e diferit, chiar dacă nu-mi vine acum să explic *cum* anume e diferit.

Într-o dimineață, la aproape o săptămână după ce mi se păruse că o văzusem pe Eva Canning uitându-se la mine în Piața Wayland, Abalyn și cu mine stăteam pe cearșafuri transpirate, cearșafuri lăsate umede după futut. Cele mai bune partide de sex ale noastre erau dimineața, de parcă ar fi fost o punte naturală între vis și veghe. Stăteam împreună, soarele se revărsa prin geamul dormitorului peste sânii și burțile noastre. Era una dintre zilele mele libere și ne prefăceam că aveam de gând să stăm toată ziua în pat. Amandouă știam că nu va fi așa, că până la urmă o să ne plictisim și o să facem alte chestii, dar ne plăcea să ne punem în scenă, cum zicea Caroline când voia să spună că cineva juca teatru.

— Sunt mai bună decât ea? am întrebat, plimbându-mi degetele prin părul ei negru ca tăciunele.

Începeau să se arate rădăcini blonde, dar mi-am dat silința să nu observ, nedorind să stric momentul.

— Mai bună decât cine? a întrebat Abalyn.

— Știi tu. Mai bună decât ea. Mai bună decât Jodie.

— E un concurs?

— Nu, nu e niciun concurs. Sunt doar curioasă dacă mă compar, doar atât.

Și-a întors capul, m-a privit și s-a încruntat, făcându-mă să regret că am întrebat-o. A fost o întrebare tâmpită, din nesiguranță, și am vrut să o retrag, să o șterg din spațiul dintre noi.

— Jodie e Jodie, a zis Abalyn. Tu ești tu. Nu trebuie să-mi placă portocalele mai mult decât merele, nu?

— Nu, am șoptit și am sărutat-o pe frunte.

— Lui Jodie îi plac tot felul de căcaturi perverse, ceea ce e ca lumea. Dar uneori e obositor.

— Adică lovituri și legat?

— Ceva de genul, a oftat Abalyn. Mi-e foame. Îmi fac un sendviș cu unt de arahide și gem. Vrei și tu?

— Nu, i-am spus. Ar trebui să fac un duș. Vreau să pictez aici. Am cam neglijat pictatul.

— Care-i graba? m-a întrebat. Ai termene?

— Cam așa ceva. Adică, am tablourile mele, cele pe care le iubesc și la care țin cu adevărat, cele care sunt doar pentru mine. Și la alea pot lucra cât de mult vreau, nu? Și apoi mai sunt picturile mele cu Mystic și Newport.

M-a întrebat la ce mă refer așa că i-am explicat că pictam peisaje cu marea, pe care le vindeam apoi oamenilor verii, turiștilor. Câteodată stau afară, pe trotuarul fierbinte și le vând singură. Alteori, las galeriile să le vândă, dar ele își iau un comision. Tablourile mele de vară sunt destul de kitschoase și mă gândesc la ele ca la picturi de duzină. Dar îmi aduc destui bani cât să acopăr cheltuielile pe vopsele, pensule și pânze și toate cele pentru restul anului. Aproape niciodată nu vând

picturile pe care le fac pentru mine, ceea ce înseamnă că am enorm de multe atârnate pe perete și sprijinite de pereții apartamentului meu.

Abalyn s-a dus să-și facă sendvișul. Eu am făcut duș, apoi am băut o cană cu ceai și am mâncat un bol de Maypo cu o banană tăiată felii. Abalyn se așezase pe canapea, își deschisese laptopul și se logase deja la unul dintre MMORPG-urile ei (am prins jargonul destul de repede), cel cu orci și două feluri de elfi și capre spațiale cu accent rusesc.

În acea zi, pânza de pe stativ era una la care lucram de vreo lună și ceva. Tablourile care sunt doar pentru mine îmi iau întotdeauna mult timp. Aproape întotdeauna. Toate la timpul lor, cum spunea Abalyn. Până acum nu era mai mult decât un mozaic de pete negre și roșii atât de intense, încât erau aproape de culoarea curenților. Încă nu eram sigură ce trebuia să fie. Mi-am pus salopeta și am stat și m-am uitat la el. Am stat și am inspirat aroma liniștitoare de ulei de in și vopsea, de terebentină și ghips. Mirosurile astea sunt mereu prezente în camera în care pictez și îmi închipui că o să miroasă așa multă vreme după ce mă voi muta altundeva (presupunând că mă voi muta vreodată altundeva). Am stat și m-am uitat, ascultând sunetele familiare din salon, unde Abalyn omora monștri din pixeli. Abalyn înjură mult când joacă. Se auzeau înfundat sunetele jocului și înjurăturile ei.

La un moment dat, am luat un caiet și am început să schițez în cărbune. La început cred că am vrut ca schițele să fie studii pentru unde vreau să ajung. Sunt aproape sigură că asta am vrut să fac. Se auzea din stradă un radio de mașină – pop mexican zgomotos. Așa ceva auzi des în Armory. Nu mă mai enervează cum mă enerva la

început, când m-am mutat aici. O ascultam pe Abalyn, ascultam muzica și umpleam pagină după pagină după pagină cu schițele mele. Jos, în stradă, niște bărbați strigau în spaniolă. Mi-am trecut limba peste buze, am simțit gust de transpirație și m-am gândit că ar trebui să mă ridic să deschid un geam, să dau drumul la ventilatorul vechi de pe podea.

Când a bătut Abalyn la ușă să-mi spună că iese la o țigară eu desenam încă.

— Da, am zis. OK, am zis, vorbind atât de încet, încât am fost surpinsă că m-a auzit – sau poate că nu m-a auzit.

— Nu lipsesc mult, a zis. S-ar putea să merg până la colț, la magazin. Ai nevoie de ceva?

— Nu, i-am spus. Mulțumesc, dar nu am nevoie de nimic.

Apoi a plecat și eu mă uitam la caietul de desen deschis în poală. Cum am terminat cu el, am rupt paginile și podeaua din jurul scaunului era plină cu foi. Mă duceau cu gândul la frunze căzute. Am văzut apoi ce schițam, ce schițasem timp de două ore din nou și din nou, și din nou. Chipul Evei Canning. Nu puteai să o confunzi cu altcineva. Am stat mult timp, uitându-mă întruna la schițele acelea. Era Eva, dar era și zâmbetul crispat al *Necunoscutei de pe Sena*. În toate schițele avea pleoapele închise.

Și toate semănau atât de mult între ele, încât păreau fotocopii. Îi nimerisem fața din prima și după aceea am reprodus-o de douăzeci sau de douăzeci și cinci de ori.

— Asta ai văzut pe paginile alea, Imp? Ești absolut sigură că asta ai văzut?

Sunt. Mai târziu le-a văzut și Abalyn.

Unele schițe erau pătate – pete făcute de transpirația prelinsă de pe față și pete lăsate de degetele mele și de podul palmei drepte, din neatenție.

— Ai încercat să le ascunzi de Abalyn.

Nu, nu, nu am încercat. Dar le-am strâns pe toate până să se întoarcă ea. Le-am rulat într-un sul și le-am prins cu un elastic, apoi le-am pus pe un raft de sus. Capul mi-l simțeam incert și stomacul acru, dar asta ar fi putut fi din cauza căldurii. Lăsasem camera să se încingă, o lăsasem să se umple cu soarele după-amiezii, nu deschisesem niciun geam.

După ce am pus schițele deoparte, mi-am dat jos salopeta și m-am dus în bucătărie să îmi spăl cărbunele de pe mâini. Nu ascundeam nimic de nimeni, sau cel puțin nu eram conștientă că o făceam. Dar oricum, mă simțeam vinovată, la fel vinovată ca atunci când mătușa Elaine a intrat în baie peste mine și m-a prins masturbându-mă în timp ce mă uitam la pozele dintr-o revistă *Penthouse*. Exact la fel. Încă mă spălam pe mâini (deși erau curate), când s-a întors Abalyn de la magazin.

* * *

Cu douăzeci și cinci de pagini în urmă am spus că visele au început în noaptea în care am adus-o pe Eva Canning pe Willow Street. Dar nu am zis nimic despre vise. Ba nu, stai, acum văd că la pagina 109 am scris: „Cred că înainte de Eva *și* înainte de Eva, nu am depășit niciodată numărul obișnuit de coșmaruri. Înainte de Eva nu prea îmi aminteam visele. Iar când mi le aminteam, păreau de cele mai multe ori stupide și neimportante. Uneori chiar aveam senzația că îi dezamăgeam pe doctori sau pe dr Ogilvy, neoferindu-le mai mult material de lucru.

Nicio fereastră deschisă către inconștientul meu. Chestii de genul ăsta. Uneori apelau la arta mea, în lipsa viselor. Dar da, Eva Canning a schimbat toate astea. Mi-a adus vise urâte. M-a învățat ce înseamnă insomnia". Așa că, iată. Nu am neglijat subiectul atât de mult pe cât mă temeam. Adică subiectul viselor mele. Am vorbit despre visul lui Saltonstall și despre cel al lui Albert Perrault, dar nu mi-am făcut timp să descriu un vis de-al meu. Din nou amân și aș minți să spun că nu a fost cel puțin parțial o decizie conștientă.

Nu mi-a plăcut niciodată să vorbesc despre visele mele. Nu mi-a părut niciodată cu mult diferit de a le povesti oamenilor despre mișcările mele intestinale. OK, recunosc, asta a fost o analogie ciudată. Nu pot să nu mă întreb ce părere ar avea dr Ogilvy despre asta. Deosebirea dintre un munte și un mușuroi de cârtiță, bănuiesc, mai ales că e urmată de cuvântul „analogie", pe care îl pot despărți imediat în (anal)ogie.

În prima noapte – și în fiecare noapte dintre cea dintâi și cea în care i-am schițat repetat figura – au început visele. Ca străfulgerări strălucitoare în somn. După ce mă trezeam dimineața, lăsau în urmă imagini de care încercam apoi să scap toată ziua. Nu le-am povestit nimănui, deși *nimeni* se reducea cu ușurință doar la Abalyn. Nu mă întâlnisem cu nimeni în acea săptămână, cu niciunul dintre puținii mei prieteni. Nici cu Jonathan la cafeneaua din Westminster, nici cu Ellen de la Cellar Stories (deși am vorbit la telefon cu Johnny în joia aia). Știam că data viitoare când urma să mă văd cu dr Ogilvy, nu aveam să-i spun nici ei ce visam. Îmi păreau mesaje atât de private, atât de ale mele, că s-ar fi diluat dacă aș fi îndrăznit să le împart cu alți oameni. Și mai e și continua mea...

ce? – continua mea obsesie că cineva ar putea multiplica o bântuire doar prin simpla rostire a unor cuvinte cu glas tare, chiar și atunci când nu vrei de fapt decât să scapi de ea. Dar acum sunt singură. Nu ascultă nimeni. Nimeni nu citește aceste pagini peste umărul meu.

Visele nu erau toate la fel, deci nu ar fi corect să le numesc vise recurente. Nu e ceea ce numesc de obicei oamenii *recurent*. Dar semănau între ele. Visele aveau aceleași mame: Eva și cu mine. Uniunea dintre atingerea ei și nebunia mea. Așa cum spunea Poe. Mă rog, ceva de genul. *Pasiuni dintr-un izvor comun*, dacă visele pot fi numite pasiuni. Nu văd niciun motiv să nu le numesc pasiuni. Cu siguranță visele pe care mi le-a adus Eva erau la fel de arzătoare ca pasiunile, la fel de intense. Din fiecare m-am trezit fără suflare, uneori transpirând, dezorientată, temându-mă mereu că o voi trezi pe Abalyn (dar nu am făcut-o niciodată, doarme foarte adânc).

Marți noapte și miercuri dimineață, devreme, după plimbarea mea până la râul Blackstone, am început să țin un jurnal al viselor mele, pentru prima dată în viață. Mă gândeam la ce mi-a spus Rosemary când am împlinit unsprezece ani: „Poate o să vrei să-ți aduci aminte cândva. Când ceva ne impresionează puternic, e bine să nu uităm. Așa că e o idee bună să ne notăm".

Asta e o bântuire în bântuire, sfatul mamei mele sinucigașe ajunge din nou la mine după treisprezece ani.

Oamenii morți, gândurile moarte și, poate, momentele moarte nu sunt niciodată cu adevărat moarte și ne modelează fiecare clipă a vieții. Le subestimăm, iar asta le dă putere.

Iată relatarea viselor mele, scrisă cu un pix pe cele câteva pagini goale de la finalul romanului pe care îl citeam,

Mansfield Park, de Jane Austen (am avut mereu ceva cu Jane Austen și i-am citit fiecare roman de mai multe ori). E prima dată când le copiez din carte și prima dată după doi ani când le citesc:

> Miercuri (9 iulie): Am visat că Abalyn și cu mine ne certam pe *Moby Dick*. Ea îmi spunea cum s-a arătat Vishnu pentru prima dată oamenilor sub forma unui pește gigantic care salvează întreaga creațiune de potop, ca Noe cu arca lui. Zicea că era avatarul Matsya. Asta a spus. Afară ploua tare, foarte tare. Torențial. Și ea continua să arte (*sic*) cu degetul o fereastră. Nu era o fereastră din apartmentul meu. Nu știu unde eram. Atunci mi-am dat seama că nu ploaia se auzea, ci Eva Canning făcând duș. I-am spus lui Abalyn de mai multe ori că nu voiam să vorbesc despre asta și că nu am citit *Moby Dick*, dar ea o ținea pe a ei. Îmi tot zicea cât de proastă sunt că adun câini vagabonzi și pisici, și femei de pe marginea drumului. Totul părea foarte real, totul. Atât de real încât aproape că mă doare capul.

Notă: Nu știu prea multe despre hinduism. Nu știam atunci, nu știu nici acum. Dar iată un citat din Wikipedia despre Matsya: „regele pre-anticului Dravida și adept al lui Vishnu, Satyavrata, cunoscut mai târziu drept Manu, se spăla pe mâini într-un râu, când un pește mic i-a înotat în palme și l-a rugat să-i cruțe viața. L-a pus într-un borcan, care în curând nu l-a mai încăput. L-a mutat apoi într-un acvariu, într-un râu și, în cele din urmă, în ocean, dar în zadar". Mai târziu, asta avea să pară un fel de previziune. Nu, nu cred în previziune, clarviziune, percepție extrasenzorială, oameni precognitivi, orice. Doar avea *să pară* previziune.

Joi (10 iulie): Încă un vis care pare real. Aproape că mă zgudui, gândindu-mă la el. Nu îmi amintesc totul, dar îmi amintesc ceva. Urcam scările de la ușa din față către apartamentul meu. Către palier. Dar scările continuau, sus, sus, sus și, din când în când, trebuia să mă opresc și să mă odihnesc. Mă dureau picioarele. Genunchii și gambele, pulpele, de parcă aș fi mers multă vreme în zăpadă foarte mare. Urcam scări, mă așezam, mă ridicam, mă așezam, mergeam, mă ridicam. M-am uitat în urmă și scările erau o spirală al cărei capăt nu îl vedeam. Mă uitam în sus – la fel. Mi-era greață, ca un rău de mare, și încă o mai simt. Am continuat să urc, încercam să ajung acasă. Din când în când, aveam senzația ciudată că nu eram singură, că cineva mergea cu mine. Dar când mă uitam nu era nimeni. La un moment dat, s-a scurs apă pe scări, dar s-a oprit după ce mi-a udat picioarele. Nu vreau să mă mai gândesc la asta toată ziua.

Notă: Într-un târziu i-am povestit lui dr Ogilvy visul ăsta. E unul dintre puținele lucruri pe care i le-am spus până acum despre acele luni și ce s-a întâmplat. Dar am mințit-o și i-am zis că abia am avut visul, în urmă cu câteva zile. Mi-a spus că îi amintește de ceva, dar nu știa de ce anume. La întâlnirea următoare mi-a citit versurile astea din *Țara pustie* de T.S. Eliot:

Cine e al treilea care umblă mereu lângă tine?
Când număr, nu suntem decât tu și eu împreună,
Dar când mă uit înaintea mea pe drumul alb,
Acolo e mereu altul umblând lângă tine.[1]

[1] Trad. de Ion Pillat, în *Poezii*, Editura pentru Literatură, București, 1965.

Desprinse din context, nu prea au sens. Oricum, a zis că Eliot făcea trimitere la ceva ce a scris Ernest Shackleton în timpul sau după una dintre expedițiile sale în Antarctica. Am rugat-o să-mi scrie acele câteva rânduri: „Știu că pe parcursul acelui lung și istovitor marș de treizeci și șase de ore peste munții fără nume și ghețarii din South Georgia, deseori mi-a părut că eram patru, nu trei". Mi-a citit asta și apoi m-a întrebat:

— Încă te mai simți pierdută, Imp? Încă mai simți că nu e nimeni lângă tine?

Nu am chef să scriu ce am răspuns. Poate altădată.

Vineri (11 iulie): Încerc să nu o trezesc pe Abalyn. Cred că a stat trează mai mult decât de obicei azi-noapte. Oare visele astea trei compun un tipar ? Trei vise în trei nopți, ca niciodată. Coșmaruri-fulger. Eu și Caroline, Rosemary, Abalyn și alți oameni pe care îi știam în vis, dar nu cred că îi știu în realitate. Dansam în cerc pe plaja Moonstone, iar Eva Canning stătea în mijlocul cercului, cu o vioară în mână (nu cânta la vioară, o ținânea doar), fredona *Cadrilul Homarilor* de Lewis Carroll. În jur erau crabi morți, homari, pești, peste tot, încurcați în alge, urât mirositori. Eram desculță și, sub picioarele mele, tot felul de mortăciuni alunecoase, vâscoase, spini tăindu-mă în talpă. Ăsta e cel mai rău din toate trei, mai rău decât cel cu scările.

Sâmbătă (12 iulie): Nu am dormit mult. Nu e insomnie, doar că nu am vrut să adorm, știind că o să visez. Refuz, nu neputință. Înrăutățesc situația dacă le noaptez (*sic*)? Abalyn e deja trează și intră prea mult soare pe geam. Transpir. Dar coșmarul: aproape la fel ca noaptea trecută. Dansam în cerc pe plajă, ca la cântecul de

copii *Ring Around the Roses*. Erau și trandafiri de plajă. Trandafiri sălbatici. Caroline și Rosemary nu erau cu mine de data asta. O țineam pe Abalyn de dreapta și în stânga mea era un bărbat. Nu știu cine era. Cântam toți odată cu Eva *Cadrilul Homarilor*[1]. Dansând, cred, în sensul invers acelor de ceasornic, lovind nisipul, cu pești morți sub picioarele noastre. Putoare. Soarele sus, alb, fierbinte, poate pentru că în cameră era cald. Apoi ne-am oprit toți din dansat și Eva a arătat cu arcușul spre mine. A zis: „O doamnă bătrână a înghițit o muscă-ntr-o-doară". Atât. N-a continuat până la rimă, până la „poate-o să moară". I-am spus lui Abalyn că vreau să merg acasă. I-am spus că am lăsat cuptorul aprins. A zis că o să mergem acasă în curând, dar nu am mers.

Notă: Cenușă în apă, cenușă-n mare, Sărim cu toții-n sus, Toată lumea sare. (sau) Ea e în apă, ea e în ocean. (sau) hușa, ușa, cu toții cădem. Vezi *Rould Folk Song Index*, *7925 (Roud id *S263898), și vezi pagina de internet a English Folk Dance and Song Society: *A fost un vis*; *Tată, stai în cameră*; *Trei îngeri frumoși*; *În jurul patului* (10 iulie 1908; Roud id *S135469). Înțelesuri ascunse: Marea Ciumă a Londrei, 1665 (*Ring-a-ring o roses, A pocketful of posies, a-tishoo!, a-tishoo!, We all fall down*; Iona și Peter Opie, *The Singing Game*, Oxford, 1985), pp. 220-227 – dar interpretarea asta e controversată și nu a fost unanim acceptată. Există probleme. Și, de asemenea, epavele vaselor *Scandia* și *North Cape* pe plajă Moonstone, 1996.)

[1] Versurile din *Alice în Țara Minunilor* au fost preluate din volumul *Alice în Țara Minunilor. Alice în Țara din Oglindă*, de Lewis Carroll, Editura Art, București, 2010, traducere din engleză de Antoaneta Ralian, traducerea versurilor de Ioana Ieronim. (*N.red.*)

Sâmbătă (13 iulie): A fost ca un rahat de desen animat. Stupid ca un desen animat. Abalyn pregătește micul dejun și cântă în bucătărie (îmi place cum cântă; la Abalyn mă refer), și voi nota acest vis stupid ca desen animat, care nu m-a deranjat și nu mă va deranja, pentru că nu e mai bun decât o ironie ieftină. N-o să simt că nu mi-l pot scoate din cap toată ziua, sau că s-a lipit de mine și îmi trebuie o zi întreagă să mă descotorosesc de el. Oricum, în fine, de data asta eram pe stradă din nou, dar strada era râul, defileul râului Blackstone ridicându-se pe ambele părți, granit vertical, mai negru ca noaptea. Drumul era apă învolburată și albă curgând prin defileu, și mașina se rotea și se legăna și se înclina într-o parte și-n alta. Mi-era frică să nu mă răstorn.

Eva Canning era cu mine în mașină, umbla la radio, căutând un post care cred că nu există. I-am pus întrebări la care nu voia să răspundă. Apoi strada a devenit din nou o stradă ca oricare alta și mă întorceam spre oraș. Animale mă privesc de pe marginea șoselei și ochii lor strălucesc roșu și verde irizat, verde-albastru, așa cum ar fi strălucit ochii Evei (dar nu aveau cum, nu chiar, sunt doar speriată). Am văzut iepuri, vulpi, sconcși, nevăstuici, câini, pisici, nurci, oi, coioți, un urs. Altceva nu îmi amintesc. Când m-am uitat în oglinda retrovizoare, am vazut că ne urmăreau niște mierle mari. Ochii lor erau ca luminițele de Crăciun. Apoi s-a terminat, și m-am trezit. Mă durea pieptul, de parcă mi-aș fi ținut respirația în somn. Încă mă mai doare un pic. Al naibii vis stupid.

Duminică (14 iulie): În baie, privind-o pe Eva Canning la duș. Baia miroase a apă de râu, șampon, nămol, broaște țestoase, săpun. E atât de frumoasă. Nimeni nu ar trebui să fie atât de frumos. Oprește apa și iese,

tresărind când tălpile-i ating gresia. „Calc pe ace", a zis. „Calc pe cuțite ascuțite. Vrăjitoarea, baba mării, mi-a spus că așa o să fie, nu? Am ascultat-o?"

Îi dau un prosop și observ că lasă urme de sânge pe gresie. Se oprește în fața oglinzii de deasupra chiuvetei și șterge aburul de pe ea. Eva nu are reflexie. „Ce era să fac? M-a înecat în apa verde de sub pod. Au făcut vioară din sternul meu. Au făcut chei de întins coarda din degetele mele. În iarnă, am zăcut sub gheață și cerul era argintiu și sticlos." Încerc să scriu exact ce a zis. E pe aproape, dar nu chiar. Ăsta a fost cel mai apăsător vis. Să o sun pe dr Ogilvy?

Note: Vezi *Basmele lui Hans Christian Andersens*. Traducere de dna. H.B. Paull. Londra; Warne & Co., 1875. Vezi și „The Twa Sisters", *The English and Scottish Popular Ballads*, Francis James Childs (ref *10; 1 10A.7-8), cinci volume, 1882-1898.

Luni (15 iulie): Înapoi la scări, doar că de data asta cobor. Nu în sus, de unde curge apa continuu. Aproape că m-a doborât de câteva ori. Abalyn mă strigă pe nume de la baza scărilor, dar, ce să vezi, scările nu aveau bază. Era o cascadă nesfârșită în formă de scară. O cataractă. Asta trebuie să înceteze. Vreau să-i spun lui Abalyn despre vise, dar știu sigur că nu o voi face. Nu vreau să-i spun. Vreau să se termine cu visele.

Gata. Ăsta a fost ultimul. Visele nu au luat sfârșit după acea zi de luni. Doar că nu le-am mai notat. Nu mai aveam loc la finalul lui *Mansfield Park* și, pe deasupra, mi-era silă să le mai notez. Începuse să-mi pară că scormoneam prin propria-mi vomă să văd ce am mâncat.

Visele mă îmbolnăveau, dar eu întotdeauna m-am priceput să-mi ascund nebunia. Luni dimineața, Abalyn și cu mine ne-am futut de parcă nu avusesem niciun coșmar și apoi am mers să lucrez la tablouri. În schimb, am desenat-o pe Eva Canning.

* * *

Imp scrie: „Ești o mincinoasă. Ești o mincinoasă mică și jegoasă, și rea, și o știi, nu?"

Da, sunt o mincinoasă.

Sunt o mincinoasă mică și jegoasă, și rea.

Și o știu, sigur că o știu.

* * *

Iulie, cum lunile îmbătrânesc dintotdeauna și cum vor îmbătrâni mereu și, într-o zi, târziu în iulie, chiar înainte de moartea lunii și de nașterea lui august, Abalyn și cu mine aproape ne-am certat. Aproape, dar nu chiar. În tot timpul în care am fost împreună, nu cred că am avut vreodată o ceartă adevărată. Nu ne stă în fire niciuneia dintre noi. Și, privind în urmă, sunt împăcată măcar cu atât. Măcar nu ne-am certat și contrazis, și împuns cu vorbe urâte pe care să le regretăm toată viața, fără să le mai putem retrage vreodată.

Deci, e o după-amiază, o amiază târzie, seară târnă-tă, aproape de sfârșitul lunii iulie. Ceea ce înseamnă că trecuseră cam șase săptămâni și ceva de când Abalyn se mutase la mine. Ziua era desosebit de caldă. Genul de zi în care chiar îmi doresc ca apartamentul meu să aibă aer condiționat, deși costă prea mult, mult mai mult decât îmi pot permite, și chiar dacă nu am nevoie de aer condiționat în majoritatea zilelor de vară.

Dar în acea zi aș fi avut nevoie de aer condiționat. Țineam ambele geamuri deschise în camera în care pictam și aveam ventilatorul aprins pe unul dintre pervazuri, dar nu ajuta prea mult. Aerul era ca supa și mirosul de terebentină, semințe de in și uleiuri – care de obicei mă liniștea – făcea ca aerul să fie mai greu. A trebuit să-mi dau jos salopeta. Aveam o bentiță pe cap pentru a opri transpirația să se scurgă în ochi, dar tot mi s-a scurs de pe vârful nasului pe paletă. Transpirația mi se amesteca cu vopseaua, și mi se părea că e ceva rău (din nou cuvântul ăsta) și oarecum periculos. Mă pictam în pânză, toate acele minuscule părticele din mine captive în boabele de transpirație cu tensiune de suprafață. Îmi închideam sinele meu *fizic* în picturile mele. Stăteam acolo, transpirând, transpirând, încercând să potrivesc o anume nuanță de galben pe care o vedeam bine cu ochii minții, dar care continua să-mi scape. Am încercat să muncesc, am încercat să nu mă gândesc la transpirația din vopsea, încercând să nu mă gândesc la voodoo și magie, și la cum un artist ar putea deveni legat de ceva ce a făcut; cum și-ar putea pierde sufletul în acel ceva.

Cred că era cam șapte și jumătate când Abalyn a bătut foarte încet la ușă. Soarele cobora, dar în cameră nu se răcorea. M-a întrebat dacă poate intra. Voia să intre și să stea de vorbă cu mine în timp ce lucram. Am vrut să spun nu. Probabil că ar fi trebuit să spun nu, dar nu am spus-o. Eram singură în camera aia de câteva ore, amestecând galbenuri și transpirând în vopseaua mea, dar fără să pun ceva pe pânză. Nu puteam să mă opresc, dar nici nu mai voiam să fiu singură acolo.

A intrat și a închis încet ușa în urma ei, având grijă să nu o trântească. S-a așezat pe podea, nu departe de

scaunul meu, cu spatele la perete. Câteva secunde s-a uitat în liniște la fereastra de lângă ea, la acoperișuri, copaci și păsări.

— Ți-e foame? m-a întrebat, după un minut sau două. Mă gândeam să fac ceva rece la cină. Poate o salată mare sau ceva.

— Nu mi-e foame, i-am spus, scoțând un strop mic de carmin din tub – galbenul greșit devenea portocaliul greșit. E prea cald. Nu pot să mănânc când e așa cald.

— Atunci mai târziu, a zis. Nu îți iese bine? a întrebat.

— Nu îmi iese deloc, i-am spus. Nu pot să nimeresc culoarea asta. O tot stric și consum vopsea.

— Atunci poate ar trebui să faci o pauză.

— Dar nu *vreau* să fac o pauză, am răspuns și am auzit cum mi-a sunat vocea, aproape răstită la ea.

Mi-am cerut scuze și i-am spus că toropeala mă irită.

Avea o țigară în spatele urechii stângi, de parcă era un mecanic sau un fochist dintr-un film vechi. Mi s-a părut sexy, dar nu i-am spus. Continuam să mă uit la paleta mea, adăugând tot mai multă vopsea, stricând totul din ce în ce mai mult.

— Hei, Imp, a zis. Ești bine?

— Nu, am zis fără să ridic privirea. Mi-e cald. Mi-e cald și consum vopsea.

— Nu la asta mă refeream. Adică, ești bine în general?

Nu am răspuns imediat. Nu pot să-mi amintesc dacă nu am vrut să răspund sau eram doar prea distrată, încăpățânându-mă să găsesc galbenul corect și toate cele.

— Nu știu, i-am răspuns într-un târziu. Cred că da. Cred că sunt atât de bine pe cât sunt de obicei.

— Dacă nu ai fi, mi-ai spune?

Atunci m-am uitat la ea. Poate mi-am micșorat ochii. Poate m-am încruntat. Și-a schimbat expresia, de parcă ar fi văzut pe fața mea ceva deranjant sau neașteptat.

— Nu te-aș minți, Abalyn. Nu aș avea niciun motiv să te mint, nu?

A inspirat adânc și a lăsat aerul să iasă în expirații măsurate. Modul în care a expirat m-a dus cu gândul la înot. Înotam mult, dar acum nu, de când cu Eva, nu. A inspirat și a expirat, apoi Abalyn s-a uitat din nou la geamul deschis.

— Știu că nu m-ai minți, Imp. Nu la asta mă refeream. Dar uneori când ceva nu e în regulă e mai ușor să nu vorbești despre asta.

— Asta ar fi o minciună prin omisiune, i-am spus.

— Nu te-am acuzat de minciună, a zis și cred că și-a ținut respirația o secundă, iar eu m-am gândit din nou la înot. Poate ar trebui să te las în pace. Ochii de sticlă de mare ai lui Abalyn s-au mutat de pe fereastră pe parchet. Uneori mama spunea „lacrimi-de-sirenă" în loc de „sticlă de mare".

— Nu, am spus, probabil prea repede, cu prea multă grabă. Nu, te rog. Rămâi. E OK, sincer. Sunt doar iritată de la căldură. Nu vreau să fiu.

— Da, e ca în Hades aici. Ce culoare de galben cauți?

Era evident că doar se prefăcea interesată. Vorbea jenată, dar probabil că se gândea că liniștea ar fi fost și mai jenantă. Părea că se simțise obligată să spună ceva, ca să nu se întoarcă liniștea, așa că a spus asta.

— Adică ce *nuanță* de galben? am sugerat.

Eram ocupată încercând să diluez consecințele nefericite ale carminului, și nici măcar nu mi-a trecut prin cap că ar putea fi o întrebare fandosită, chiar nepoliticoasă, decât după ce mi-a ieșit pe gură.

— Sigur. Asta voiam să zic...

— Păi, un galben deschis, am răspuns, mușcându-mi buza de jos, holbându-mă la paletă. Cam ca un canar sau ca o sânziană. Dar nu prea deschis, știi? Mai mult galben Titanium decât galben Aureolin.

— Nu știu ce sunt astea.

— E în regulă. Nu pictezi, am zis. Nu trebuie să știi. Eu trebuie să știu. Eu ar trebui să știu să fac asta și, dacă nu pot să o fac, atunci nu știu să pictez.

— Mă îngrijorezi, a zis.

Vreau să spun „i-a scăpat ", dar nu o voi face.

Am râs și i-am spus că e ridicol.

— O să îmi iasă mie, mai devreme sau mai târziu. Aproape întotdeauna îmi iese. Uneori durează mai mult și căldura nu ajută deloc.

— Imp, nu vorbesc despre tablou, a zis.

Am încetat să mă holbez la vopseaua de ulei de pe paletă și am privit pânza.

— OK. Atunci despre ce vorbești?

— Vorbești în somn, a zis.

Îmi imaginez că știa exact ce voia să zică și îmi mai imaginez și că nu așa voia să înceapă. Dar era cald și nimic nu ieșea cum trebuia. M-am uitat la ea, apoi din nou la pânză. Încă era un mozaic de roșu și negru, fără o singură pată de galben. Abalyn se uita pe geam la asfințitul ce înghițea Willow Street.

— Abalyn, mulți oameni vorbesc în somn. Și tu probabil că vorbești în somn uneori.

— E ceea ce ai *spus* în somn.

— Stai trează și asculți ce vorbesc eu în somn?

— Nu, a protestat. De obicei mă trezești.

— Scuze, am zis fără urmă de sinceritate.

Eram prea nervoasă ca să fiu sinceră. Căldura mă iritase și acum Abalyn mă enervase.

— Îmi pare rău că vorbesc în somn și te trezesc. O să încerc să nu mai fac.

— Vorbești despre ea, a zis Abalyn. Mereu vorbești despre ea.

— Ea cine? am întrebat, deși știam exact care va fi răspunsul ei.

— Acea femeie, Eva, a răspuns. Mă trezești vorbind despre Eva Canning. Vorbind *cu* Eva Canning. De câteva ori ai și cântat, oarecum...

Vorbea din ce în ce mai pierit.

— Îmi mod cert nu cânt în somn, am râs. Nimeni nu cântă în somn.

Nu aveam nicio idee dacă oamenii cântă sau nu în somn, dar când a spus-o, am simțit ceva greu și rece ca gheața în stomac.

Rosemary Anne, tu cântai în somn? Când te-au legat de pat în camera ta din Spitalul Butler de pe bulevardul Blackstone, numărul 345, ai cântat în somn?

Caroline, bunico, ai visat vreodată cântece pe care să le cânți apoi în camere goale unde nimeni nu te putea auzi?

— De ce răspunzi la telefon dacă n-o sunat? m-a întrebat.

— Dacă *nu a sunat*, am corectat-o.

— De ce faci asta? Nu te-am văzut să faci asta înainte să o aduci acasă.

— De cât timp mă cunoșteai înainte de asta, Abalyn? Poate de o săptămână, atât. Probabil că am făcut-o toată viața. Nu ai avea de unde să știi.

— Probabil că nu, a oftat, vorbind și oftând într-o singură respirație șovăitoare.

Îmi dădeam seama că voia să se oprească, dar, acum că se pornise, nu avea de gând să o facă. Adică, să se oprească.

M-am gândit: „Te rog, nu mă mai întreba nimic, Abalyn. Nu pot amesteca galbenul corect, transpir ca un porc și te rog să nu-mi mai pui întrebări la care nu am răspuns".

— Am văzut ceva, a zis foarte încet, dar nu m-am întors să văd dacă încă se mai uita pe fereastră. A fost un accident. Nu scormoneam. Era un dosar pe masa din bucătărie și l-am dat jos din greșeală.

Desigur, era dosarul pe care îl începusem cu câțiva ani în urmă, cel cu numele „Perishable Shippen". Ce am aflat despre „sirena din Millville" și *Fată înecându-se*. În urmă cu o zi sau două adăugasem numele Evei Canning pe etichetă. Îl scrisesem cu cerneală verde.

— Abia l-am atins cu mâna.

Mi-am ținut privirea pe paletă: culoarea se transformase într-un portocaliu foarte palid și bolnăvicios.

— Tot ce era înăuntru s-a împrăștiat pe podea, a continuat. Le strângeam, să le pun la loc în dosar, Imp. Jur, asta e tot ce-am făcut.

— Le-ai citit? am întrebat, mușcându-mi buza de jos atât de tare, încât am simțit o ușoară urmă de sânge, ca fierul în apă.

Nu a răspuns.

Am pus paleta jos, în dezordinea de tuburi de vopsea și pensule.

— Chestiile alea sunt personale, am zis și vocea mea nu era mai puternică decât a ei.

— A fost un accident, a zis din nou. Nu am vrut să dau jos dosarul de pe masă. Strângeam după prânzul de ieri.

— Dar să citești ce scria în el nu e un accident. Nimeni nu citește din greșeală.

Nu mai păream nervoasă și mi-am dat seama că *nu eram*. Furia venise și plecase la fel de repede ca fulgerul, și acum nu mă simțeam decât obosită și epuizată de culoarea galbenă.

— Îmi fac griji pentru tine, asta e tot. Nu aș fi adus vorba, dar îmi fac griji pentru tine. Ești obsedată de femeia asta.

M-am întors către Abalyn și, când m-am mișcat, s-a clătinat scaunul, și m-am întins spre stativ să mă sprijin. Nu se mai uita pe geam, se uita la mine. Părea îngrijorată. Părea aproape speriată. Aș fi vrut să-i spun să nu își facă grji, că uneori îmi rămâne ceva în cap, dar că trece, în cele din urmă. Așa cum mereu găsesc culoarea care îmi trebuie – lucruri îmi rămân blocate în minte, dar mereu se deblochează, mai devreme sau mai târziu. Dar nu i-am zis nimic din toate astea. I-am spus cu totul altceva doar ca să o fac să tacă și să mă lase în pace, nu ca să o liniștesc.

— Plătesc un doctor să-și facă griji pentru mine, i-am spus. Sincer, mi se pare cam deplasat să mă iei așa la întrebări când abia mă cunoști. Toate astea chiar nu sunt treaba ta. Nu ești îngrijitoarea mea. Abia dacă ești iubita mea.

A mai stat puțin, uitându-se la mine, înainte să dea din cap și să se ridice. Și-a șters blugii de praf la spate.

— Dacă a ieșit prea dur, nu am vrut, să știi. Dar nu vreau să discut asta cu tine.

A dat din cap și a zis:

— Spune-mi când ți-e foame și fac ceva de mâncare. Sau mă duc și iau ceva de-a gata. Cum vrei.

A plecat, închizând ușa încet, la fel ca atunci când intrase. Am mers la fereastră și am rămas acolo până ce s-a întunecat.

* * *

Aproape am terminat cu acest așa-zis al patrulea capitol. Știu că în curând voi renunța și când (sau dacă) o să mă întorc la manuscrisul ăsta, voi scrie „5" la șaptesprezece rânduri mai jos, pe o pagină nouă. Fără niciun motiv anume. Evenimentele acelei veri sunt fără cusur în continuitatea lor și o femeie mai onestă nu le-ar despărți în capitole. Nu ar exista rânduri libere, semne de lire și numere desemnând noi capitole. Dacă mi-aș spune povestea cu fantome așa cum ar trebui, poate nici semne de punctuație nu ar exista. Sau spații între un cuvânt și următorul. Eu nu aud semne de punctuație în mintea mea. Gândurile mele curg toate laolaltă și eu le tai, le bat în cuie la un loc aici. Aș putea la fel de bine să fiu o lepidopteră înfigând cu grijă fluturi morți și molii în burete. Aceste cuvinte sunt toate niște cadavre acum, cadavre de molii și fluturi. Vrăbii în borcane cu capac.

Din greșeală, făcând curat în urma ei, Abalyn a dărâmat un dosar de pe masă. Nu trebuia să-l las acolo, dar nu eram obișnuită să mai fie cineva în jur. Nu eram obișnuită să-mi ascund fixațiile. Nu era vina ei. Gravitația a preluat controlul și paginile s-au împrăștiat, iar ea a citit ce era scris pe ele. I s-ar fi părut ciudate foile alea, iar noi, oamenii, ființele umane, suntem animale curioase. Dosarul conținea tot felul de fotocopii din ziare, reviste și cărți de la bibliotecă, unele dintre ele vechi de aproape un secol.

Dacă m-ar fi întrebat de ele, poate i le-aș fi arătat.

Sau nu. Nu m-a întrebat, așa că nu am de unde să știu.

Nu am aflat niciodată ce pagini a citit și ce pagini nu a citit. Nu am întrebat niciodată și Abalyn nu s-a oferit niciodată să-mi spună. Ar fi putut să le citească pe toate,

sau doar câteva. Acele hârtii sunt doar fluturi prinși în borcane. Sunt doar penele păsărilor frânte, căzute. Dar mă întrebam pe care le-a citit. Stând aici, în camera mea albastră, încă mă mai întreb. Dar asta e firesc, nu? E normal să te întrebi, chiar dacă știi că adevărul nu contează și nu ar schimba nimic.

În acea seară, în timpul cinei, niciuna dintre noi nu a zis prea multe. După asta, ea s-a dus în salon, pe canapea și la laptopul ei, lumea ei digitală, pixelată. La timpul ei dislocat. M-am dus în dormitor, unde am stat citindu-mi tăieturile din ziare (așa le văd, chiar dacă nu asta sunt). Am trecut peste titluri și peste notele scrise pe margini. Îmi amintesc că am citit două articole de ziar în acea seară. Citite de la început la sfârșit, vreau să zic.

Unul are titlul „Căutarea cadavrului femeii misterioase oprită, posibil farsă" și a apărut în *The Evening Call* (Woonsocket, vineri, 12 iunie 1914). Descrie cum doi băieți de cincisprezece ani erau într-o canoe pe râul Blackstone pe lângă Millville, Massachusetts, când au dat peste cadavrul unei femei plutind cu fața în jos în apa întunecată. Au împuns-o cu o vâslă, să fie siguri că e moartă, dar nu au încercat să o scoată din apă. S-au dus imediat la un polițist și, chiar în acea după-amiază, și din nou a doua zi, bărbați din Millville au sondat râul cu țăruși și au măturat prin zona în care pretindeau băieții că ar fi văzut cadavrul cu o plasă de pescuit. Dar nu s-a găsit niciun cadavru. Într-un final, au renunțat și au decis că nu fusese niciodată o femeie moartă, că băieții se plictisiseră în acea zi de vară și au inventat o poveste ca să anime spiritele.

Și al doilea articol pe care sunt aproape sigură că l-am citit în acea noapte e din *Worcester Telegram & Gazette* („Înotător pretinde că a fost atacat și rănit de animal

nevăzut", marți, 4 septembrie 1951). Trei fete (vârstele nu le sunt menționate) înotau deasupra barajului Rolling în Blackstone, lângă Millville, când una dintre ele a urlat, a început să bată apa și să strige după ajutor. Numele ei era Millicent Hartnett (*Mill*icent din *Mill*ville); numele prietenelor ei nu sunt menționate. Când fetele au ajuns la mal, au fost îngrozite să vadă o rană adâncă în piciorul drept al lui Millicent, mai sus de genunchi. Rana a fost destul de serioasă încât să necesite douăzeci de copci. Autoritățile au fost de părere că de vină ar fi fost o țestoasă mușcătoare (*Chelydra serpentina*), sau că fata și-ar fi prins piciorul sub un buștean scufundat. Millicent zicea altceva. Spunea că a văzut ce a mușcat-o și că nu a fost o țestoasă sau un buștean. Dar a refuzat să spună *ce* a fost. „Am văzut-o de aproape, dar nimeni nu vrea să mă creadă", a zis. „Nu vreau ca oamenii să creadă că sunt nebună sau că mint." Mama lui Millicent le-a spus reporterilor că fiica ei a fost o elevă bună, că era pragmatică, de încredere și că nu era genul de fată care să inventeze povești. Înotătorii au fost sfătuiți să evite barajul și cele trei fete se pare că au fost atât de supărate, încât au jurat să nu mai înoate în râu niciodată.

Ambii băieți au devenit soldați și au murit în Franța cinci ani mai târziu. Millicent Hartnett a crescut, s-a măritat și acum trăiește cu fiul ei cel mare în Uxbridge. Nu mi-a fost greu să aflu toate astea. M-am gândit deseori să o contactez pe Millicent, care ar avea în jur de șaptezeci și șase de ani, și să încerc să o fac să-mi spună ce a văzut în râu în acea zi. Dar nu cred că ar vorbi cu mine. Poate că nici nu și-ar mai aminti, cu toate că aproape sigur mai are cicatricea.

Chiar dacă Abalyn nu a citit niciunul dintre aceste două articole, mai sunt și altele, la fel de ciudate, pe

care ar fi putut să le citească. Pe la ora unsprezece, am închis dosarul și l-am băgat sub partea mea de pat. Am stins lampa și am rămas pe întuneric, ascultând zgomotele urcând din stradă și sunetele din apartamentele de deasupra și de sub mine. Abalyn a dormit pe canapea în acea noapte, iar dimineața nu am vorbit despre dosar. În mare, mai mult decât orice, mi-era rușine, și eram bucuroasă că trebuia să fiu mai devreme la serviciu. Era plecată când am ajuns acasă, dar lăsase un bilet să spună că e cu prietenii. Biletul promitea că nu va veni târziu, și nu a venit târziu. Nu i-am spus cât de tare mă speriasem când nu o găsisem așa, crezând că a plecat de tot, nici că am verificat să văd dacă lucrurile ei mai sunt acolo. Când s-a întors, Abalyn era un pic beată. Mirosea a bere, a aftershave Old Spice și a fum de țigară. Mi-a spus că mă iubește, ne-am futut și apoi am stat trează mult, mult timp, uitându-mă la ea cum doarme.

„A doua zi", scrie Imp, „mi-am cerut scuze".

Nu sunt sigură dacă chiar am făcut-o. Adică dacă mi-am cerut scuze. Dar îmi place să cred că da. Oricum, sunt sigură că aia a fost ziua în care i-am cerut să citească o povestire pe care am scris-o și care a fost publicată cu câțiva ani în urmă în *The Massachusetts Review*. Dacă nu mi-am cerut scuze în mai multe cuvinte, lăsând-o să citească acea povestire a fost un alt fel de scuză, una mai personală. Nu mai am o copie a revistei, dar atașez manuscrisul, pentru că știu că face parte din povestea mea cu fantome. Deja o pusesem pe hârtie cu mult timp înainte de a o întâlni pe Eva Canning, prima și a doua oară, în iulie și noiembrie. Povestea nu e faptică, dar e reală. O capsez de pagina asta pentru că nu găsesc o agrafă de hârtie.

SIRENA OCEANULUI DE BETON

de India Morgan Phelps

Liftul clădirii e stricat, așa că trebuie să-mi mișc fundul douăsprezece etaje până sus. Apartamentul ei e mai mic și mai împopoțonat decât mă așteptam, dar nu sunt întrutotul sigură ce credeam că voi găsi la capătul tuturor acelor scări. Nu cunosc prea bine această parte a Manhattanului, acest implant urât de clădiri la o stradă distanță de South Street și Roosevelt Drive și de terminalul pentru feriboturi. Îmi tot spune că, dacă mă uit pe fereastră (e numai una), pot vedea podul Brooklyn. Faptul că are vedere spre pod și East River pare o sursă mare de mândrie pentru ea. În apartament e prea cald, căldură umedă ce se scurge din calorifere, și atât de multe mirosuri neplăcute concurează pentru atenția mea, încât mi-ar fi greu să-i ofer unuia prioritate în fața altuia. Mucegai. Praf. Miros stătut de țigară. Mai bine zic că apartamentul pute și gata. Locul e înțesat dintr-un perete în altul cu vechituri, antichități prăfuite, rebuturi refuzate de victorienii și eduardienii de pe vremuri. Mi-e greu să-mi imaginez cum navighează prin dezordinea aia în scaunul ei cu rotile, antic și el. Complimentez lămpile Tiffany, care nu par imitații și sunt într-o stare mult mai bună decât restul mobilelor. Ea zâmbește, expunându-și dantura pătată de nicotină și neglijență. Cel puțin, bănuiesc că dantură e. Aprinde una dintre lămpi, abajurul e un cerc de libelule din sticlă colorată, și îmi spune că a fost un cadou de la un scenarist. Acum e mort, îmi zice. Îmi spune numele lui, dar nu am auzit niciodată de el și i-o spun. Zâmbetul ei galben-maroniu nu întârzie să apară.

— Nimeni nu-și amintește de el. A fost *foarte* avangardist, zice. Nimeni nu înțelegea ce voia să zică. Dar obscuritatea era prețioasă pentru el. Îl durea teribil că foarte puțini înțelegeau asta în opera sa.

Dau din cap o dată, de două ori sau de trei ori, nu știu, dar nici nu contează. Degetele ei subțiri alunecă pe abajur, lăsând urme în praf, iar acum pot vedea că libelulele au aripile de culoarea chihlimbarului iar abdomenele și toracele lor sunt de un albastru cobalt închis. Toate au ochii asemenea unor boabe roșii otrăvitoare. Mă roagă să iau loc și se scuză că m-a lăsat să stau în picioare. Arată spre un fotoliu de lângă lampă și la un șezlong, câțiva metri mai departe. Ambele sunt tapițate cu același brocart floral decolorat. Aleg fotoliul și nu mă mir să descopăr că toate arcurile sunt stricate. Mă cufund câțiva centimentri în fotoliu și genunchii mi se înalță spre tavanul pătat cu apă.

— Vă deranjează dacă înregistrez pe casetă discuția noastră? întreb, deschizând servieta, și mă privește pentru un moment, ca și cum nu prea ar fi înțeles întrebarea.

Ca să mă fac înțeles, scot micul reportofon digital Olympus și îl ridic să-l vadă.

— Mă rog, de fapt nu folosește casete, adaug.

— Nu mă deranjează, îmi spune. Presupun că e mult mai simplu decât să trebuiască să scrii tot ce auzi, tot ce spune cineva.

— Mult mai simplu, zic și dau drumul la aparat. Putem să îl oprim când doriți, desigur. Doar să-mi spuneți.

Așez reportofonul pe masă, lângă piciorul lămpii cu libelule.

— Foarte atent, zice. E foarte cumsecade din partea ta.

Și îmi dau seama că și ea, la fel ca apartamentul, îmi contrazice așteptările. Nu suntem în *Sunset Boulevard*,

nu e Norma Desmond, cu ale sale amicale figurine de ceară. Nu e nimic grotesc sau gotic la ea – nici măcar acel gotic de *Hollywood*. În ciuda ravagiilor celor nouăzeci și patru de ani, ochii ei verzi sunt luminoși și limpezi. Nici vocea și nici mâinile nu-i tremură și numai vechiul scaun cu rotile îi trădează infirmitatea. Stă foarte dreaptă și, de fiecare dată când vorbește, își mișcă mâinile, de parcă ar fi mai plină de energie și entuziasm decât pot cuvintele singure să transmită. Poartă doar un pic de machiaj, ruj deschis la culoare și o urmă de fard pe pomeți, părul ei lung și cărunt e prins la spate într-o coadă împletită. Are o grație naturală. Privind-o, la lumina lămpii cu libelule și la lumina ce intră prin singura fereastră, îmi dau seama că îmi arată fața *ei*, nu o mască a unei tinereți contrafăcute. Doar dinții pătați (sau proteza) poartă urmele degradării pe care o anticipasem și pentru care mă pregătisem. Într-adevăr, dacă nu ar fi mirosul rânced al apartamentului și căldura înăbușitoare, întâlnirea cu ea nu ar fi deloc neplăcută.

Scot un carnet de stenograf din servietă, apoi o închid și o așez la picioare, pe jos. Îi spun că nu mi-am notat multe întrebări, că prefer să permit interviurilor să se deruleze mai organic, și asta pare să o mulțumească.

— Nu mă iau după modelul interviului standard, spun. Prea forțat. Prea îngreunat de intențiile jurnalistului.

— Deci, te consideri jurnalist? întreabă și îi răspund că da, de obicei.

— Păi, eu nu am mai făcut asta de foarte multă vreme, răspunde, îndreptându-și fusta. Sper că înțelegi că mi-am ieșit din mână. Nu vorbesc des despre acele zile, sau despre pozele acelea. Totul s-a întâmplat cu atât de mult timp în urmă.

— Totuși, spun, trebuie să aveți amintiri plăcute.

— Trebuie? întreabă și, până să mă gândesc la un răspuns, adaugă: Există doar amintiri, tinere și, da, cele mai multe dintre ele nu sunt rele, iar unele sunt chiar agreabile. Dar sunt multe lucruri pe care am încercat să le uit. Fiecare viață cred că e așa, nu?

— Într-o oarecare măsură, răspund.

Oftează, de parcă nu aș fi înțeles nimic, și privirea îi fuge la un tablou de pe peretele din spatele meu. Nu l-am observat când m-am așezat, dar acum mă întorc să îl privesc mai bine.

Când o întreb dacă e original, ea încuviințează din cap, zâmbetul ei lățindu-se aproape imperceptibil, și arată spre tabloul cu sirena.

— Da. Singurul pe care îl am. Ah, am câteva litografii. Am afișe sau fotografii cu toate, dar ăsta e singurul tabloul original pe care îl am.

— E frumos, zic și nu e o laudă gratuită.

Tablourile cu sirene sunt motivul pentru care am venit la New York și am căutat-o în cocioaba mică și îmbâcsită de lângă râu. Am mai văzut un original așa de aproape, dar numai la muzeu. E unul în Newport, la Muzeul Național al Ilustrației Americane. L-am văzut și l-am văzut și pe cel de la Academia de Artă din Chicago, și încă unul, sirena din colecția permanentă a Societății Ilustratorilor de aici, din Manhattan. Dar sunt mai mult de treizeci atestate și pe cele mai multe din ele le-am văzut doar reproduse în cărți. Sincer, mă întreb dacă se știe de existența acestui tablou și cât timp o fi trecut de când cineva l-a admirat, în afara modelului, care stă aici în scaunul cu rotile. Am citit toate jurnalele artiștilor și corespondența (inclusiv scrisorile către modelul său), și

știu că sunt cel puțin zece picturi cu sirene care rămân nedocumentate. Bănuiesc că ăsta e unul dintre ele.

— Uau, casc gura mirat, neputând să mă uit în altă parte. E incredibil.

— E ultimul pe care l-a făcut, știi? zice. A vrut să-l am eu. Nici dacă mi-ar oferi cineva un milion de dolari nu m-aș despărți de el.

Mă uit la ea, apoi din nou la tablou.

— Cel mai probabil v-ar oferi zece milioane, îi spun și ea râde.

Ar putea fi ușor confundat cu râsul unei femei mult mai tinere.

— Nu ar conta deloc. Mi l-a dat mie și nu mă voi despărți niciodată de el. Niciodată. L-a numit *Privind țărmul din Reciful Balenei* și asta, adică titlul ăsta, a fost ideea mea. Mă ruga deseori să le dau nume. Cel puțin jumătate dintre ele sunt inventate de mine.

Eu știu deja toate astea, știu din scrisorile lui.

Tabloul ocupa o pânză mare, îngustă, cel puțin un metru douăzeci înălțime și șaptezeci centimetri lățime – cam prea mare totuși pentru acest perete – într-o ramă ornată. Rama a fost vopsită în negru ca abanosul, deși sunt sigură că e ceva mai puțin prețios; ici-colo, pe unde lustrul a fost zgâriat și ciobit, pot vedea lemnul decolorat. Dar nu pun la îndoială că tabloul e autentic, în ciuda numeroaselor deviații de compoziție, toate ușor de recunoscut celor familiari cu seria sirenelor. De pildă, sirena a fost așezată în prim plan și oarecum la dreapta, spre deosebire de perspectiva abordată de pictor în mod obișnuit. Și, ceea ce este și mai important, se uită în direcția opusă privitorului. Susținută de valuri aspre, își ține brațele întinse pe părți, părul ei lung plutind în jurul ei ca un ghem

des de alge, iar sirena se uită spre țărm și spre un far văruit așezat pe un promontoriu de granit. Țărmul stâncos e familiar, un loc sălbatic din Massachusetts sau Maine, sau Rhode Island. Privitorul ar putea să creadă că acesta este doar un tablou al unei femei înotând în mare, atât de puțin din ea se vede deasupra apei. Poate fi confundată cu o sinucigașă care privește o ultimă dată țărmul aspru înainte de a se scufunda. Dar, dacă te uiți puțin mai atent, solzii roșu-portocaliu ce îi pătează brațele sunt de neconfundat, iar în părul ei negru și încâlcit sunt prinse creaturi vii: crabi mici și stele de mare, viermi oceanici răsuciți în forme bizare și un pește cu ochii mari, cu gura deschisă, sufocându-se în aer.

— Ăsta e ultimul pe care l-a făcut, zice din nou.

Mi-e greu să-mi iau ochii de la tablou, și deja mă întreb dacă mă va lăsa să-i fac câteva poze înainte să plec.

— Nu e în niciun catalog, zic. Nu e menționat nicăieri în caietele lui sau în literatura de specialitate.

— Nu, nu ar avea cum să fie. A fost micul nostru secret, răspunde. După toți acei ani de lucrat împreună, a vrut să-mi ofere ceva special, așa că l-a făcut pe ăsta, ultimul, și nu l-a arătat niciodată nimănui. L-am înrămat când m-am întors din Europa după război, în '46. Timp de câțiva ani a fost ținut sul într-un tub de carton pe raftul de sus al dulapului unei prietene. De fapt, o prietenă comună, care îl admira mult, deși nu i-am arătat niciodată acest tablou.

Reușesc în sfârșit să îmi rup privirea de pe tablou, întorcându-mă spre femeia care stă dreaptă în scaunul ei cu rotile. Pare mulțumită de uimirea mea și îi pun prima întrebare care îmi vine în minte.

— L-a mai văzut *altcineva* până acum? Adică, în afară de voi doi și de mine?

— Sigur că da. A fost aici în ultimii douăzeci de ani și am vizitatori din când în când. Nu sunt o pustnică desăvârșită. Nu încă.

— Scuze. Nu am vrut să insinuez că ați fi.

Încă se uita în sus la tablou și am impresia că l-a *privit* multă vreme. E ca și cum, brusc, îl *observă*, și probabil că nu-și amintește când a fost ultima oară când l-a observat. Sigur, face parte din peisajul ei cotidian, un element al relicvariului înghesuit care e apartamentul ei. Dar, la fel ca în cazul lămpii Tiffany cu libelule, bănuiesc că se oprește foarte rar să se uite la el.

Urmărind-o cum privește cu atâta intensitate tabloul ce se ivea amenințător în spatele meu și al fotoliului cu brocart jerpelit pe care stau, sunt impresionat din nou de ochii ei verzi. Sunt de același verde pe care artistul l-a dat fiecărei reîncarnări a sirenei sale și îmi par chiar mai luminoși decât înainte, deloc înceţoșați de vârstă. Sunt un mariaj subtil de smarald cu jad și apă sărată puțin adâncă, adusă la viață de alchimii necunoscute. Îl apreciez pe pictor, pentru felul în care a reușit să-i redea ochii, reproducând perfect complexitățile irisului și sclerei, corneei, retinei și pupilei, pentru talentul de care e nevoie în transpunerea acestor nuanțe precise și complexe doar prin uleiuri și acrilice.

— Cum a început? întreb, destul de previzibil.

Desigur, artistul a scris în mod repetat despre geneza sirenei. Am găsit chiar și o disertație din 1967 pe acest subiect, ascunsă undeva prin ungherele Harvardului. Dar sunt destul de sigur că nimeni nu s-a obosit vreodată să-i pună aceeași întrebare modelului. Treptat și cu

părere de rău, cred, ochii ei verzi coboară de pe pânză și se întorc la mine.

— Nu e ca și cum ar fi un secret. Cred că le-a vorbit unor reporteri de la diverse reviste despre visele lui. Unuia din Paris și unuia de aici, din New York. Îmi vorbea deseori despre visele sale. Erau mereu atât de vii – și le nota. Oricând putea, le picta. Așa cum picta sirenele.

Mă uit la reportofonul de pe masă și îmi doresc să fi pus acea întrebare mai târziu. Spre final, nu la început. E clar că nu sunt în apele mele azi și nu transpir doar din cauza caloriferelor. Am fost dezarmat, tulburat, întâi de *Privind țărmul din Reciful Balenei*, apoi de faptul că mi-am lăsat privirea în ochii ei. Îmi dreg glasul și mă întreabă dacă aș vrea un pahar de apă sau poate un suc rece. Îi mulțumesc, dar dau din cap că nu.

— Sunt bine, dar mulțumesc.

— Poate deveni groaznic de sufocant aici înăuntru, zice și se uită în jos la covorul persan soios ce acoperă aproape întreaga suprafață a podelei.

E prima dată când o văd încruntându-se de când m-a primit în casă.

— Sincer, nu e atât de rău, insist, neizbutind să par câtuși de puțin sinceră.

— Ei, uneori sunt zile, spune, când pare că ești într-o saună. Sau o blestemată de junglă tropicală, Tahiti, Brazilia sau așa ceva, și mă mir că nu încep să aud papagali și maimuțe. Dar mă ajută împotriva durerii, de obicei mai mult decât pastilele.

Și iată singurul lucru pe care a insistat să nu-l discutăm: accidentarea din copilărie care a lăsat-o infirmă. Mi-a spus că mereu a disprețuit scriitorii și criticii care au încercat să vadă legături între sirene și paralizia ei. Nici

măcar să nu aduci vorba, m-a avertizat prin telefon, în urmă cu aproape o săptămână, şi am asigurat-o că nu o voi face. Doar că, acum, *ea* a adus vorba. Stau tăcută şi nemişcată în fotoliul stricat, acolo, sub ultimul tablou, aşteptând să văd ce va zice mai departe. Încerc din răsputeri să-mi limpezesc mintea, să mă concentrez şi să decid ce întrebare de pe scurta mea listă mâzgălită în caiet ar putea salva interviul.

— A mai *fost* ceva pe lângă vise, recunoaşte, aproape un minut mai târziu.

Vorbele ei au calitatea uşor stânjenitoare a unei confesiuni. Şi nu am idee cum să răspund, aşa că tac. Clipeşte şi îşi ridică din nou privirea către mine, fantoma palidă a acelui zâmbet trecut reîntorcându-i-se pe buze.

— V-ar deranja să fumez? întreabă.

— Nu, răspund. Deloc. Vă rog, orice vă face să vă simţiţi bine.

— Ei, în ziua de astăzi fumatul deranjează aşa de mulţi oameni. De parcă Papa ar fi adaugat fumatul pe lista păcatelor veniale. Uneori primesc cele mai cumplite ocheade, aşa că m-am gândit să întreb întâi.

— E casa dumneavoastră, îi spun, iar ea dă din cap şi bagă mâna în buzunarul fustei, scoţând de acolo un pachet de Marlboro roşu şi o brichetă.

— Nu pare să conteze pentru unii, zice. Am o femeie care vine de două ori pe săptămână pe aici să arunce gunoiul şi alte cele, o cubaneză, şi, dacă fumez când e aici, se plânge mereu şi încearcă să deschidă geamul, deşi i-am spus de fiecare dată că e fost blocat de ani întregi. Nu e ca şi cum nu o plătesc.

Ţinând cont de stratul gros şi evident nederanjat al prafului şi de mirosuri, mă întreb dacă nu cumva inventează

toate astea, sau dacă nu cumva cubaneza a încetat să vină cu mult timp în urmă.

— Când mi-a spus, i-am promis că nu voi mai zice nimănui despre asta, continuă ea, și aici se oprește să-și aprindă țigara și să pună pachetul și bricheta la loc în buzunar.

Suflă un nor cenușiu departe de mine.

— Absolut nimănui. A fost un fel de pact între noi, înțelegi. Dar în ultimul timp m-a cam apăsat. Mă trezesc uneori în miezul nopții și e ca un bolovan prins de gât. Nu cred că e ceva ce vreau să duc cu mine în mormânt. Mi-a spus asta în ziua când am început munca la al doilea tablou.

— Asta ar trebui să fie prin mai 1939, nu?

Și aici râde din nou și dă din cap.

— La naiba dacă știu. Poate că o ai notată acolo, în caietul tău, dar eu nu îmi aduc aminte data. Nu îmi mai aduc aminte. Dar... *știu* că a fost în același an în care s-a deschis Expoziția Internațională aici la New York și știu că a fost după ce a dispărut Amelia Earhart. O cunoștea pe Amelia Earhart. Cunoștea atâția oameni interesanți. Dar vorbesc aiurea, nu-i așa?

— Nu mă grăbesc nicăieri, răspund. Vorbiți liniștită.

Dar se încruntă din nou și se uită la vârful arzând al țigării preț de o secundă.

— Îmi place să cred, domnule, că sunt o femeie practică, zice, uitându-se direct la mine și ridicându-și bărbia doi, trei centimetri. Întotdeauna am vrut să mă consider o femeie practică. Iar acum sunt foarte bătrână. Foarte, *foarte* bătrână, și o femeie practică trebuie să recunoască faptul că femeile care *sunt* atât de bătrâne nu mai au mult de trăit. Știu că voi muri în curând și nu vreau să iau cu mine în mormânt adevărul despre sirene. Așa că îți voi spune și îi voi trăda încrederea. Dacă vei asculta, desigur.

— Sigur, îi spun, luptându-mă să nu-mi arăt entuziasmul, dar simțindu-mă ca un vultur. Dacă vreți, pot opri aparatul.

— Nu, nu... Vreau să pui asta în articolul tău. Vreau să se publice în revista aceea pentru care scrii, fiindcă mi se pare că oamenii ar trebui să știe. Dacă sunt încă îndrăgostiți de sirene chiar și după atâta timp, nu se cade să *nu* știe. Pare aproape indecent.

Nu îi reamintesc că sunt liber profesionist și că articolul a fost ideea mea, așa că nu există nicio garanție că cineva îl va cumpăra, sau că va fi vreodată tipărit și citit. Și asta pare indecent, dar îmi țin gura și o ascult vorbind. O să mă îngrijesc mai târziu de conștiința mea vinovată.

— În vara de dinainte să-l cunosc, înainte să începem să lucrăm împreună... începe, apoi se oprește să tragă un fum din țigară și se uită din nou la tabloul din spatele meu. Bănuiesc că asta s-a întâmplat în vara lui 1937. Marea criză încă se simțea, dar familia lui, acolo în Long Island, a trecut prin criză mai bine decât majoritatea. Avea bani. Uneori accepta comisioane de la reviste, dacă plata era decentă. *The New Yorker*, pentru ei a făcut niște lucrări, și *Harper's Bazaar*, *Collier's*, dar bănuiesc că știi lucrurile de genul ăsta, cercetând atâta despre viața lui.

Scrumul țigării crește periculos de mult, dar ea nu pare să fi observat. Mă uit în jur și văd o scrumieră, sticlă grea sau cristal, pe marginea unei măsuțe din apropiere. Nu pare să fi fost golită de câteva zile sau săptămâni – încă un argument împotriva realității servitoarei cubaneze. Fotoliul meu scârțâie și pocnește furios când mă întind în față să o iau. I-o ofer și își ia ochii de la tablou doar cât să o accepte și să-mi mulțumească.

— Oricum, continuă, de cele mai multe ori putea să picteze ce voia. Asta a fost o libertate pe care nu și-a

asumat-o niciodată cu încredere. Stătea în Atlantic City în acea vară, pentru că, spunea el, îi plăcea să se uite la oamenii de pe faleză. Uneori, stătea cu orele și îi schița, în cărbune și pasteluri. Mi-a arătat destul de multe schițe de faleză și cred că a intenționat întotdeauna să le transforme în picturi, dar, după știința mea, nu a făcut-o niciodată. În acea vară stătea la Traymore, un loc pe care nu l-am văzut niciodată, dar zicea că era minunat. Mulți dintre prietenii sau cunoștințele lui mergeau vara la Atlantic City, așa că, dacă dorea, nu-i lipsea niciodată compania cuiva. Mi-a spus că erau cele mai minunate petreceri. Uneori, seara, cobora singur pe plajă, pe nisip, adică, pentru că zicea că valurile, pescărușii și mirosul mării îl linișteau. În biroul său, cel din Upper West Side, ținea un borcan de maioneză umplut pe sfert cu scoici, arici de mare și chestii de genul. Le adusese din Atlantic City de-a lungul anilor. Pe unele le-am folosit ca decor în tablouri, apoi mai avea și un cabinet cu scoici din Florida și Nassau, și de la Cappe și nu mai știu de unde. Îmi amintesc că mi-a arătat scoici și stele de mare din Mediterană și din Japonia. Avea în mod sigur scoici din toată lumea – le adora – și lemne plutitoare.

Scrumează și se uită la tabloul cu sirena și farul, și simt că își trage un fel de curaj din el, curajul de care are nevoie să încalce o promisiune ținută timp de șaptezeci de ani. O promisiune pe care a făcut-o cu trei decenii înainte de nașterea mea. Iar acum știu ce nume are mirosul din apartamentul ei: miroase a timp.

— Era la sfârșitul lui iulie și soarele apunea, spune, vorbind foarte rar acum, parcă alegându-și fiecare cuvânt în parte cu mare grijă. Și mi-a zis că era prost dispus, pentru că avusese, cu o seară înainte, o pasă proastă la poker. Juca poker. Spunea că era una dintre puținele lui slăbiciuni.

Oricum, a coborât pe nisip și era desculț, așa mi-a zis. Mi-l amintesc spunându-mi că nu purta pantofi.

Și atunci mă gândesc că e posibil ca nimic din ce aud să nu fie adevărat, că inventează o poveste fantezistă ca să nu mă dezamăgească, minținд spre binele meu, sau poate pentru că zilele-i sunt atât de pline de monotonie și e hotărâtă să-l facă pe acest musafir neobișnuit să se simtă bine. Alung gândurile. Nu există nicio urmă de amăgire în vocea ei. Jurnalismul cultural nu m-a făcut mai bogat sau mai celebru, dar m-a ajutat să fiu în stare să recunosc o minciună când o aud.

— Mi-a spus: „Nisipul era atât de răcoros sub picioarele mele". S-a plimbat pentru un timp, apoi, chiar înainte să se întunece, a dat peste un grup de băieți de opt sau nouă ani, adunați în cerc. Valurile aduseseră ceva pe plajă. De fapt apa se retrăgea și ceea ce găsiseră băieții fusese adus de reflux. Își amintea că i se păruse ciudat că erau afară atât de târziu, băieții, adică, și că nu erau la masa de seară cu familiile lor. De-a lungul falezei se aprindeau luminile.

Acum și-a întors brusc privirea de la tabloul de pe peretele apartamentului, *Privind țărmul din Reciful Balenei*, ca și cum ar fi luat de la el tot ce-i trebuia și nu mai avea ce să-i ofere.

Își stinge țigara în scrumieră și nu se uită la mine. Își mușcă buza de jos, îndepărtându-și un pic de ruj. Bătrâna din scaunul cu rotile nu pare tristă sau nostalgică. Pare mai degrabă furioasă și vreau să o întreb *de ce* e nervoasă. În schimb, o întreb ce au găsit băieții pe plajă, ce a văzut artistul în acea seară. Nu răspunde imediat. Închide ochii și inspiră adânc, expirând apoi încet, neregulat.

— Scuze, am spus. Nu am vrut să vă presez. Dacă vreți să ne oprim...

— *Nu* vreau să ne oprim, zice, deschizându-şi din nou ochii. Nu am ajuns atât de departe şi nu am zis atât de multe doar ca să mă *opresc*. Era o femeie, o femeie foarte *tânără*. A zis că nu putea să aibă mai mult de nouăsprezece sau douăzeci de ani. Unul dintre băieţi o împungea cu un băţ, iar el a *luat* acel băţ şi i-a alungat.

— Era înecată? am întrebat.

— Poate. Poate că se înecase mai întâi. Dar era muşcată în două. Nu prea mai avea nimic mai jos de cutia toracică. Doar os şi carne şi un loc mare gol unde fuseseră organele ei, stomacul şi plămânii, şi toate. Dar nici urmă de sânge nicăieri. Era ca şi cum nu ar fi avut niciodată niciun strop de sânge în tot corpul. Mi-a spus: „Niciodată nu am văzut ceva mai groaznic". Or, ştii, se întâmpla după ce s-a întors în State după războiul din Spania, unde a luptat împotriva fasciştilor. A participat la asediul Madridului şi acolo a văzut lucruri îngrozitoare, îngrozitoare. Mi-a zis: „Am văzut *atrocităţi*, dar asta a fost mai rău..."

Apoi vocea i se pierde şi se uită la scrumiera din poala ei, la rotocolul de fum ce se ridică leneş din ţigara ajunsă la filtru.

— Nu trebuie să continuaţi, spun, aproape şoptind. Pot înţelege dacă...

— Ei, la naiba, zice şi ridică din umerii slabi. Nu mai e aşa mult de zis. S-a gândit că a fost tăiată în două de un rechin – poate unul mare sau câţiva mai mici. A tras-o de braţe şi a târât-o în sus pe nisipul uscat, înspre faleză, ca să nu fie luată din nou de apă. S-a aşezat lângă cadavru, pentru că la început nu a ştiut ce să facă, şi a zis că nu a vrut să o lase singură. Nu ştiu cât timp a stat acolo, dar a spus că era deja întuneric când a plecat să caute un poliţist.

Corpul era încă acolo când s-au întors. Nimeni nu-l mutase din loc. Băieții nu se întorseseră. Dar toată treaba a fost mușamalizată, deoarece Camera de Comerț se temea că frica de rechini ar alunga turiștii și ar distruge restul sezonului. Se mai întâmplase. A zis că s-a dus direct înapoi la Traymore, și-a făcut bagajele și a luat un bilet la primul tren către Manhattan. Și nu a mai vizitat niciodată Atlantic City, dar a început să picteze sirenele chiar în anul următor, imediat după ce m-a găsit. Uneori mă gândesc că ar fi trebuit să o iau ca pe o insultă. Dar nu am făcut-o și tot nu o fac.

Apoi tace așa cum tace un povestitor când se termină povestea. Mai inspiră o dată adânc, își dă scaunul cu rotile mai în spate cu vreo treizeci de centimetri, până se izbește de șezlong. Râde nervos și își aprinde altă țigară. I-am pus și alte întrebări, dar nimic legat de Atlantic City sau de femeia moartă. Vorbim despre alți pictori pe care i-a cunoscut, muzicieni de jazz și scriitori, vorbește despre cât de mult s-a schimbat New Yorkul, cât de mult s-a schimbat toată lumea în jurul ei. În timp ce vorbește, am senzația ciudată și neliniștitoare că, oarecum, mi-a transferat greutatea acelui secret vechi de șaptezeci de ani și mă gândesc că, și dacă articolul se vinde bine (nu am niciun dubiu că așa o să fie) și o să fie citit de un milion de oameni, de o sută de milioane de oameni, greutatea nu va scădea.

Așa te simți când ești bântuit, mă gândesc, apoi încerc să alung gândul, spunându-mi că e melodramatic, absurd, copilăresc. Dar ochii ei de jad, ochii ei de sirenă mă asigură de contrariul.

E aproape noapte când terminăm. Mă roagă să rămân la cină, dar găsesc o scuză, spun că trebuie să mă întorc

la Boston. Îi promit că îi voi trimite prin poștă articolul când e gata și spune că o să-l aștepte. Nu prea primește corespondență în ultimul timp, câteva facturi și reclame, dar niciodată nimic ce ar vrea să citească.

— Sunt atât de fericită că m-ai contactat, spune în timp ce bag reportofonul și carnetul la loc în servietă și o închid.

— A fost amabil din partea dumneavoastră să-mi vorbiți atât de sincer, răspund și ea zâmbește.

Mă mai uit o dată la tablou înainte să plec. Mai devreme mă gândisem că aș putea trece pe la un cunoscut, un fost care are o galerie în East Village. Îi datorez o favoare și informația asta ar regla cu siguranță conturile. Dar stând acolo, uitându-mă la femeie palidă, cu urme de solzi, plutind în valurile spumoase, părul ei negru și ud amestecându-se cu crabi și pești încolăciți, și doar umbra aceea vagă care se distingea sub coroana de păr plutitoare, *văzând-o* cum nu am văzut niciodată vreuna dintre sirene, știu că nu o să-l caut. Poate că voi menționa tabloul în articolul pe care îl scriu, poate că nu.

Mă conduce la ușă și ne spunem la revedere. Îi sărut mâna când mi-o oferă. Nu cred că am sărutat până acum mâna unei femei. Încuie ușa în urma mea, două încuietori și un lanț, apoi rămân pe hol. E mult mai răcoare aici decât în apartamentul ei, în umbrele care s-au adunat aici, deși sunt ferestre la ambele capete ale holului. Undeva în clădire, jos, oameni se ceartă zgomotos și un câine latră. După ce cobor scările și ajung pe trotuar, luminile încep să pâlpâie pe stradă.

SFÂRȘIT

5

Am ieșit la o plimbare cât timp a citit Abalyn *Sirena oceanului de beton*. Cu toate că nu pot explica de ce, cumva mi se părea în neregulă să stau cu ea în apartamemt în timp ce-mi citea povestea. Mă temeam că s-ar simți incomod. Nu am vrut să simtă că citesc peste umărul ei, așteptând neliniștită o reacție. Nu i-am arătat povestirea ca să văd cât de mult îi place sau dacă i se pare bine scrisă. Nici măcar nu cred că mă interesa dacă o înțelegea sau nu. Poate că mă dădeam peste cap să-i arăt punctul meu slab, ca o ispășire pentru lucrurile pe care i le spusesem cu o zi înainte în camera în care pictez. Ea își făcea griji pentru mine, iar eu mai că am sărit să o linșez. Nu ne certaserăm, dar aproape. Poate speram că, lăsând-o să citească *Sirena oceanului de beton*, restabileam încrederea dintre noi. Știu ce am spus mai devreme, că Abalyn și cu mine nu ne certam, nu ne contraziceam și nu ne aruncam vorbe urâte, că atunci când ne-am despărțit nu ne răniserăm una pe alta astfel încât să ne petrecem tot restul vieții regretând răul pe care ni l-am făcut.

Uneori spun lucruri care îmi doresc să fie adevărate, de parcă simpla aruncare în lume a cuvintelor le-ar face să fie reale. Iluzii. Gândire magică, parte și parcelă a minții mele nesănătoase. Spun lucruri care nu sunt adevărate

pentru că am *nevoie* ca ele să fie adevărate. Asta fac mincinoșii și oamenii ridicoli. Cum spunea Anne Sexton: „Nevoia nu e tocmai credință".

În fine, am mers de pe Willow Street până în parc, la terenurile de antrenament Dexter, unde nimeni nu se mai antrenează pentru nimic. M-am plimbat pe sub copaci, adunând de pe jos ghinde, castane și dopuri ruginite de sticle și punându-le în buzunare. M-am trezit numărându-mi pașii și încercând să îmi amintesc dacă mi-am luat medicamentele. Am traversat Dexter Street și am mers spre est până la intersecția cu Powhatan înainte să mă întorc acasă. Am numărat ferestrele tuturor caselor pe lângă care am trecut. Am avut grijă să evit privirile puținilor oameni pe care i-am întâlnit.

Acasă am găsit-o pe Abalyn în bucătărie, făcea cafea. Toată ziua bea cafea. Nu am întâlnit niciodată pe cineva care să bea la fel de multă cafea. Dar nu părea să o țină trează sau să o agite. I-am spus că am venit acasă, deși, desigur, mă auzise când am intrat. M-am așezat pe canapea, lângă *The Massachusetts Review*, revista în care fusese publicat textul meu.

Abalyn m-a întrebat din bucătărie:

— Vrei să vorbim despre ea?

— Adică despre povestire.

— Da. Nu trebuie, dacă nu vrei.

M-am uitat la coperta revistei, o fotografie făcută într-o clasă abandonată, distrusă. Scaune și bănci răsturnate, o tablă pe care nu era scris nimic. Găuri în pereți și în tavan, descoperind tencuiala și șipcile.

— Nu mă deranjează, i-am spus.

Apoi am întrebat-o dacă i-a plăcut, deși îmi promisesem că nu o s-o fac.

Abalyn a ieșit de după tejgheaua care desparte bucătăria de salon, ținând în mâini cana uriașă de cafea pe care a adus-o cu ea când s-a mutat la mine. A venit și s-a așezat pe canapea cu mine, iar revista era între noi.

— Cred că e tristă și îngrozitor de întunecată, a zis. Nu e genul de lucru pe care îl citesc de obicei, dacă mă întrebi. Dar asta nu are nicio legătură. În mare, citind-o m-am întrebat de ce nu mai scrii. Dacă aș putea scrie și eu așa, Imp, aș face-o.

— Scrii. Scrii recenziile tale.

— Doar nu crezi pe bune că e același lucru? a întrebat, apoi a sorbit din cafeaua ei neagră.

Când nu i-am răspuns a zis:

— Eu scriu *conținut*. Sunt plătită, când sunt plătită, să umplu spațiul, și asta e cam tot. Le spun tocilarilor ce cred eu despre jocurile pe calculator și de cele mai multe ori mă ignoră, sau mai rău.

— După ce am terminat-o nici măcar nu am citit-o. De cele mai multe ori, aș prefera să pictez. Mă gândesc la câte o poveste din când în când și mă forțez să le scriu. În principal pentru că lui Rosemary îi plăcea cum scriu. Dar am primit doar cincizeci de dolari pentru povestea asta. E mai ușor să fac bani din tablouri. Se vând pentru mult mai mult. Adică cele pictate la duzină, cele pe care le cumpără oamenii verii.

— Acele tablouri ale oamenilor verii sunt ca recenziile mele, a zis Abalyn. Doar conținut pe care îl verși mecanic ca să primești un cec. Știi că nu e artă în ele și nu te prefaci că ar fi. Știu asta de la tine.

— Da, am zis. Știu.

Și brusc nu vreau să mai vorbesc despre *Sirena oceanului de beton*, și îmi cam pare rău că am lăsat-o pe

Abalyn să o citească. Am brusc impresia că actul meu de ispășire a fost cu totul disproporționat, oricare ar fi fost răul pe care mi-am imaginat că îl făcusem cu o zi în urmă.

Tocmai voiam să schimb subiectul, să-i spun eventual despre plimbarea mea, să îi arăt castanele și dopurile mele de sticlă, când a zis:

— M-a făcut să vreau să te întreb ceva.

— Ce anume?

— Povestea ta, a oftat și și-a dat cumva peste cap ochii ei albastru-verzui înainte de a mai lua o gură de cafea.

— Nu e mai bună cu lapte și zahăr? arăt spre cană.

— Este, atunci când o vreau cu lapte și zahăr, a răspuns. Când vreau cafea neagră, e mai bună neagră.

Tonul vocii ei m-a făcut să mă tem că-și va da din nou ochii peste cap. Urăsc când oamenii își dau ochii peste cap din cauza mea. Dar nu a făcut-o. Nu și-a dat ochii peste cap.

— Nu te întreb, dacă nu vrei. Nu insist.

— Dacă nu mă întrebi, o să mă întreb *eu* mereu ce m-ai fi întrebat. Când cineva îi spune cuiva că are o întrebare, ar cam trebui să o pună. Altfel, e indecent.

I s-a părut că *indecent* a fost o alegere ciudată, dar nu a explicat de ce. Abalyn a pus întrebarea. Apoi am stat și m-am uitat în gol la coperta *The Massachusetts Review* (volumul 47, numărul 4, iarna 2006), la podea și la pantofii mei. Din bucătărie auzeam ticăitul zgomotos al ceasului, de parcă ăsta ar fi fost un fel de joc și dintr-o clipă în alta s-ar fi auzit o sonerie sau un clopot care mi-ar spune că mi-a expirat timpul.

— Chiar nu trebuie să-mi răspunzi, mi-a reamintit.

Dar i-am răspuns. Cât de bine am putut. Cred că mai bine nu scriu întrebarea ei. Sau răspunsul meu. Nu acum. Poate mai târziu, dar acum nu.

* * *

Nu mai știu ce zi din săptămână era, ce zi din lună, dar ziua următoare am sunat la muncă și am zis că sunt bolnavă. Nu eram, dar așa mi-am motivat absența. Abalyn și cu mine ne-am trezit devreme și am luat trenul de Boston spre Cambridge. Am mâncat tăieței și supă miso, apoi am mers la un magazin de benzi desenate care îi plăcea ei. Cunoștea pe cineva care lucra acolo, un tip înalt și slab pe nume Jip. Nu cred că Jip era numele lui real, dar nu am aflat niciodată. Jip și Abalyn au fost împreună pentru scurt timp și îi dădea mereu reducerea de angajat. Ne-am cumpărat înghețată și ne-am uitat la punkeri și gotheri, și skateri. Pe la jumătatea după-amiezii ne-am răsfățat și am pus la bătaie optsprezece dolari ca să putem intra la Muzeul de Istorie Naturală de pe Oxford Street.

Prima dată am fost la muzeul ăla cu Rosemary și Caroline. Cred că aveam zece ani. Nu prea s-a schimbat de atunci. Nu cred că s-a schimbat mult de când a fost înființat în 1859 de un zoolog elvețian pe nume Louis Agassiz. Lou-ii Aga-sii. În special imensa sală a mamiferelor, cu vitrinele ei înalte de sticlă și balcoane șubrede, înguste (ar putea fi o pasarelă) și filigran de fier forjat. Miroase a praf și a timp. Poți sta pe o bancă, înconjurată de girafe și zebre împăiate, un craniu de rinocer, specimene de primate aranjate să ilustreze evoluția omului, schelete gigantice de balene suspendate de tavanul înalt. Poți să stai acolo și să te minunezi, să fii liniștită. M-am gândit de

mai multe ori că mătușa Caroline, cea care păstra vrăbii moarte în borcane, ar fi adorat muzeul ăsta. Dar nu cred că l-a vizitat vreodată. Muzeul deține o fosilă de arici de mare colecționată de Charles Darwin în 1834.

Abalyn voia să vadă mai întâi dinozaurii, așa că ne-am dus să-i vedem, pe urmă am mers prin holurile înguste înțesate cu sute de păsări mâncate de molii, pești și reptile așezate în poziții naturale. Abalyn a zis că nu prea îi plac muzeele, deși a fost la vreo două, trei în New York și Philadelphia când era mică. Mi-a spus că a fost la Muzeul Mütter, care i s-a părut unul dintre cele mai ciudate locuri din lume. Eu nu am fost la Mütter, dar din descrierea ei mi s-a părut într-adevăr ciudat. E un muzeu medical plin cu felii de carne bolnavă ce aparțin-nuseră unor persoane foarte faimoase, fetuși deformați în borcane (m-a învățat cuvântul *teratologie*) și modele anatomice vechi de ceară. Am stat împreună sub oasele unei balene (*Balaena australis*), iar Abalyn mi-a povestit cum a văzut craniul unei femei căreia îi crescuse un corn în frunte.

Când nimeni nu se uita la noi, ne sărutam sub privirea tuturor acelor ochi orbi de sticlă. I-am gustat gura în acel relicvar tăcut.

Cred că a fost una dintre cele mai bune zile petrecute împreună. Aș presa-o între foi cerate ca pe un mugur de trandafir sau un trifoi cu patru foi, dacă aș ști cum pot fi păstrate amintirile în felul ăsta. Dar nu. Adică nu știu. Iar amintirile se șterg. Nu am poze din acea zi. Am ecusonul ăla ciudat de plastic pe care m-au pus să-l port ca să arăt că am plătit să intru. Îl țin undeva într-o cutie. După ce a plecat Abalyn – și după Eva (prima și a doua oară) – purtam uneori ecusonul la gât.

Pe drumul înapoi spre Providence am ațipit. Mereu mi-a plăcut să dorm în trenuri. Ritmul roților de oțel pe șine mă îmbie la somn. M-am sprijinit de Abalyn și am dormit. M-a trezit când intram în stație.

Am vrut să scriu ceva despre acea zi, pentru că, deși nu mai știu ce zi din săptămână era, a fost ultima zi bună din vara aia. A fost ultima zi din vara aia în care am crezut că ceea ce aveam cu Abalyn putea să dureze. Liniștea de dinaintea furtunii. Uneori vorbim în clișee pentru că nu există cuvinte mai bune. În fine. Dacă reușesc să spun povestea Evei, lupul de noiembrie, în ea am avut mai multe zile bune decât în această primă versiune a poveștii mele cu fantome.

Abalyn a făcut spaghete cu sos marinara pentru cină și ne-am uitat la desene animate.

La un moment dat, după miezul nopții, m-a luat somnul în timp ce îi spuneam povești din copilărie, povești despre mama mea și bunica mea, și nemernicul de taică-meu. I-am promis că-i arăt lista mea cu „felurile în care moare tati" (nu i-am mai arătat-o). Ideea listei i s-a părut foarte amuzantă și am întrebat-o de ce, fiindcă mie nu mi s-a părut niciodată amuzantă.

— Scuze, a zis. Am și eu poveștile mele cu Tatăl de Coșmar. La un moment dat a trebuit să le opresc, ca să nu mă mai obsedeze, și am încercat să râd de cât de oribil și cretin era totul. Este. O știi și tu. Adică, încă mai trăiește.

— Și al meu s-ar putea să mai trăiască, am zis. Habar n-am. Nu vreau să știu.

— Foarte bine, a zis și a stins televizorul în mijlocul unui episod din *Ren și Stimpy*.

(Abalyn susținea că niciun desen animat bun nu s-a mai făcut din anii '90 încoace și nici măcar nu voia să audă de Spongebob. Nu m-am uitat la prea multe desene animate, așa că nu am contrazis-o.) A așezat telecomanda și și-a îndoit picioarele într-o poziție lotus cam stângace. Stăteam pe jos, pentru că zicea că la desene animate trebuie să te uiți mereu stând pe jos. Mâncam cereale Trix direct din cutie, ceea ce era, zicea, o altă componentă importantă a ritualului ei de văzut desene animate.

Abalyn mi-a vorbit despre tatăl ei, pe care îl numea Sfântul Graal al Cretinilor. Mi-a povestit cum a lovit-o cu pumnul în față când i-a spus pentru prima dată că e trans și mi-a arătat o cicatrice deasupra sprâncenei stângi.

— De la inelul lui de absolvire. Mama a zis doar că și-ar fi dorit să fiu moartă, sau să nu mă fi născut niciodată. Aveam șaisprezece ani și am fugit de acasă.

— Unde ai plecat?

— Am stat pe la cine am apucat. De câteva ori am fost fără adăpost, dar nu a fost atât de rău pe cât se credea. A fost mai bine decât cu Sfântul Graal al Cretinilor și cu maică-mea. E un depozit vechi pe la Federal Hill unde dormeam cu mai mulți. Am cerșit, am căutat prin tomberoane, am fraierit pe câte unii, căcaturi din astea. Tot ce se putea, trebuia să supraviețuiesc. Pe urmă a fost mai bine, m-am cuplat cu un tip și m-a întrebat dacă nu vreau să mă mut cu el.

Am întrebat-o dacă era același tip care a plătit pentru operație.

— Nu, nu el. Altul. Phil din Pawtucket.

— Ai stat în Pawtucket?

— Nu, dar Phil a stat acolo, înainte să ne întâlnim. Se prezenta mereu ca Phil din Pawtucket. Era cam pervers,

dar era mai bine decât să trăiesc pe străzi. Și avea o combină mișto.

— Îmi pare rău că ai trecut prin toate astea.

— Eh, știu unii care au dus-o și mai rău.

— Dar să ai o mamă care să-și dorească să nu te fi născut?

Asta mă șocase mai tare decât pumnul în față al tatălui.

— Cum poate cineva să nu-și mai iubească copilul?

— Habar n-am. Poate că nu m-a iubit de la bun început. Mereu m-am gândit că ar avea mai multă logică. Oricum, asta a fost acum mulți, mulți ani. Nu prea mă mai gândesc la asta. Trecutul e trecut. Las-o așa.

Mi-am cerut scuze dacă eu am adus vorba despre toată chestia cu transsexualitatea, copilăria, părinții. Nu eram sigură dacă începusem eu sau ea. A mâncat un pumn de Trix și a zis să nu-mi fac griji.

— Cum ziceam, râd cât de mult pot. Râd ca să țin lupii la distanță.

Râd ca să țin lupii la distanță.

Dumneavoastră ați râs, domnule Saltonstall? Dumneavoastră, domnule Perrault, ați râs, ca să țineți lupii la distanță? Ați făcut-o și apoi ați uitat fiecare cum se face, sau au crescut lupii prea mult? Prea mari, prea răi, au pufnit, au pufăit și vai dar ce ochi mari aveți până când ați căzut de pe cal și ați distrus motocicleta. Mamă, tu ai avut lupi? Dar tu, Caroline?

„Oprește-te", a scris Imp, lovind tastele un pic prea tare – litera *o* a făcut mici găuri în hârtie. „Asta nu e povestea cu fantome în care apare lupul. Asta e povestea cu fantome în care apare sirena. Nu le amesteca."

Nu le amesteca.

E ca și cum ai încerca să deosebești ziua de noapte fără apus și răsărit între ele. Mai bine aș încerca asta. Ar avea la fel de mult succes.

Sunt foarte conștientă că Abalyn a susținut mai devreme că a absolvit liceul, apoi a mers la URI să studieze bioinformatica și că asta pare a fi în conflict cu povestea ei despre fugitul de acasă la șaisprezece ani și locuitul pe străzi. Dar pentru mine nu a contat niciodată dacă ambele erau cumva adevărate, sau dacă una dintre ele era o minciună și ea era doar o mincinoasă nepriceputǎ, care-și amesteca poveștile. Sau dacă nu îi păsa ce gândeau oamenii, și poate că își schimba biografia la fel de des ca hainele. Nu era treaba mea.

În orice caz, „Cum ziceam, râd cât de mult pot. Râd să țin lupii la distanță".

— Nu ar fi trebuit să aduc vorba despre asta. Putem să schimbăm subiectul dacă vrei. Nu mă deranjează.

Mi-a zâmbit fără convingere și a mai mâncat un pumn de Trix.

— E OK, a zis. S-a întâmplat. Lucrurile care ți se întâmplă te fac cine ești, bune sau rele. Pe deasupra, m-ai lăsat să-ți citesc povestea. Un fel de schimb reciproc.

— Nu, nu e. E mult mai personal decât povestirea mea.

— Sunt travestită, Imp. De obicei nu încerc să mă prefac că aș fi altceva. Dacă o fac, când o fac, e mai rău. Asta sunt eu. Trăiesc cu asta.

— Păi – sper să nu sune prea ciudat –, eu cred că e foarte tare. Câți oameni au experiența unei asemenea transformări fizice, așa cum ai trăit-o tu? La început erai ceva și ai devenit altceva. Ai luat o decizie. Ești curajoasă.

S-a uitat lung la mine, apoi a zis:

— Am fost întotdeauna femeie, Imp. Hormonii și operația nu m-au schimbat dintr-un lucru în altul. De aia urăsc sintagma „schimbare de sex". E înșelătoare. Nimeni nu mi-a schimbat vreodată sexul. Doar mi-au adus carnea mai în acord cu mintea. Cu genul meu. Și nu sunt prea sigură că a fost o decizie. Nu cred că aș mai fi fost în viață acum dacă nu aș fi făcut-o. Dacă *nu aș fi putut* să o fac.

Nu părea supărată sau ofensată. A vorbit cu răbdare, deși era ceva oboseală în spatele vocii ei, și mă întrebam de câte ori a fost nevoită să explice toate astea, și câtor oameni.

— Nici măcar nu cred că înseamnă că sunt curajoasă, a adăugat.

M-am simțit prost și am vrut să îmi cer iertare, dar nu am făcut-o. Uneori scuzele nu ajută la nimic.

Când s-a sinucis Rosemary, spitalul mi-a cerut iertare. Când s-a sinucis Caroline, Rosmary nu mi-a cerut iertare și a fost mai bine așa.

— Oricum cred că e tare, am zis, de-aiurea. Chiar dacă trebuia să o faci, chiar dacă nu prea ai avut de ales, și chiar dacă nu ți-au schimbat sexul cu adevărat.

Adevărul e că nu am înțeles, dar aveam să înțeleg. În săptămânile și lunile ce au urmat, supraviețuindu-i Evei și supraviețuindu-i Evei, aveam să învăț mult mai multe – prea multe – despre cum e să fii într-un fel pe interior și în alt fel pe exterior. Cum e să fii prizonier în propria carne, să-ți dorești atât de tare să fii liber, încât moartea devine în cele din urmă o opțiune, așa cum a devenit o opțiune pentru mama și bunica mea. Captivă într-un corp, captivă într-o minte. Nu cred că una e cu mult mai diferită decât alta. Nu, sub nicio formă *nu* pretind că faptul că Abalyn era transgen ar fi la fel cu

faptul că eu, Caroline și Rosemary eram nebune. Peste tot sunt capcane și am citit poveștile despre coioți care și-au ros labele pentru a scăpa din ele. Coioți, lincși, ratoni și lupi. Și lupi. Și lupi. Fălci de oțel se strâng nemilos, neiertător, și te doare, până când faci ce trebuie să faci ca să supraviețuiești. Sau părăsești lumea. De-asta nici acum nu pot să o urăsc pe Eva Canning – sau oricare altă fantomă.

— Poate, a zis Abalyn. Nu sunt jignită dacă așa ți se pare. Într-o zi oamenilor nu li se va mai părea ceva neobișnuit. Sau cel puțin așa îmi place să sper. Îmi place să cred că într-o zi va exista înțelegerea asta, că pur și simplu unii oameni sunt așa. Homosexuali. Heterosexuali. Transgen. Negri. Albi. Cu ochi albaștri. Cu ochi căprui. Pește. Pasăre de curte. Orice.

— Nebuni sau sănătoși, am zis.

— Sigur, și asta, și a zâmbit din nou.

Era un zâmbet mai puțin rezervat decât primul și m-am bucurat să-l văd. M-a făcut să mă simt mai puțin jenată.

— Mai ia niște Trix, a zis, întinzându-mi cutia. Știi tu, pentru copii.

— Iepure prostuț, am zis, ca-n reclamă, apoi am stat să aleg câteva din cele galbene, cu aromă de lămâie.

A început să vorbească din nou, iar eu mi-am rontăit pumnul de cereale și am ascultat-o. Își ura vocea, dar mie îmi lipsește atât de mult, încât în unele zile nu vreau să aud nicio altă voce.

— Aveam în copilărie un vis. Înainte să pot înțelege ce se întâmplă. Cred că l-am visat de o sută de ori, până să mă prind. Îți povestesc, dacă vrei.

Am dat din cap că da, pentru că nu îmi place să vorbesc cu gura plină.

— Bine, și asta e cel puțin la fel de personal ca povestirea ta, și nu încerca să-mi spui că nu-i așa.

Am înghițit și i-am promis că n-o să spun.

— OK, când eram copil, înainte să îmi dau seama că nu eram băiat, aveam un vis. Nu-l voi numi coșmar. Era înfricoșător, dar niciodată nu mi s-a părut că e un coșmar.

Abalyn a scos o țigară din pachet, dar n-a aprins-o. Niciodată nu fuma în apartament.

— Ai auzit vreodată de Filis și Demofon?

Auzisem, pentru că îmi plăcuseră întotdeauna miturile grecești și romane, dar am mințit și i-am spus că nu. M-am gândit că i-aș strica povestea, dacă îi spun că știu despre Filis și Demofon.

— Demofon a fost un rege atenian și s-a căsătorit cu Filis, fiica regelui Traciei. Imediat după nuntă el a trebuit să plece să lupte în războiul troian. Ea l-a așteptat și l-a așteptat să se întoarcă acasă. Stătea pe malul mării și îl aștepta, dar anii au trecut și el nu s-a mai întors. Până la urmă s-a spânzurat, gândindu-se că a murit în război. Dar zeiței Atena i s-a făcut milă de ea și a adus-o din nou la viață sub forma unui migdal. Demofon însă nu fusese ucis și, când s-a întors acasă, a îmbrățișat migdalul și acesta a înflorit.

— Eu n-o știam așa, am zis, iar ea s-a oprit și s-a uitat la mine.

— Imp, tocmai ai zis că nu o știai.

Eram nervoasă pe mine că îmi scăpase adevărul, dar i-am spus că uitasem că o știam.

— Mi-am amintit-o când te-am auzit povestind-o.

— Bine, da, oricum, cred că am studiat povestea în școală. *Mitologia* lui Bullfinch, sau așa ceva. Poate că așa a început.

— I-ai visat? am întrebat, dorindu-mi să n-o mai întrerup, dar neputându-mă abține.

— Nu. Și poate că oricum nu în felul ăsta trebuie să încep povestea cu visele mele. Dar e primul lucru care mi-a venit în minte. Visam că sunt un copac. Mă plimbam într-un oraș pe străzi foarte înguste, clădirile, atât de apropiate unele de altele, încât abia dacă vedeam cerul când mă uitam în sus. Era greu chiar să îmi dau seama dacă era noapte sau zi. Cred că de cele mai multe ori era zi. Era un oraș urât, gunoaie și șobolani peste tot. Aerul era atât de murdar, încât mă usturau nările. Trotuarele erau pline ochi cu sute și sute de oameni, și mergeau toți într-o singură direcție, doar eu încercam să merg în cealaltă. Eram îngrozită că aveam să cad și că mă vor zdrobi. Știam că nu s-ar opri să mă ridice, sau măcar să mă ocolească ori să sară peste mine. M-ar fi călcat pur și simplu în picioare. Am ajuns la o alee care era chiar mai îngustă decât strada, am reușit să ies din mulțime și să mă ascund acolo.

— Dar ai zis că erai un copac, nu?

— Partea aia vine mai încolo. Pe trotuar și pe alee încă eram eu.

— Erai băiat?

S-a încruntat și a zis că *arăta* ca un băiat.

— Nu puteam să respir de la greutatea atâtor corpuri. Toți se uitau la mine cu multă ură, de parcă prezența mea îi enerva. Când am ajuns în alee am văzut că era o fundătură. Nu erau decât un zid de cărămidă la capătul ei și mai multe containere de gunoi, așa că iată-mă gândindu-mă

că voi trăi restul vieții într-o alee, pentru că eram al naibii de sigură că nu voiam să mă întorc în mulțimea aia. Dar apoi am văzut o ieșire de incendiu. Cineva lăsase scara jos și m-am dus într-acolo și am început să urc, dorind doar să revăd cerul. Am urcat mult timp, clădirea era foarte înaltă. Când treceam pe lângă geamuri, oamenii dinăuntru se uitau la mine. Toate geamurile aveau gratii de fier. Împotriva hoților, bănuiesc. Dar cei din apartamente parcă erau la pușcărie. Aveau ochii albi și știam că sunt geloși, chiar dacă nu știam de ce. Unii dintre ei își lipeau palmele de geam. Am încercat din răsputeri să nu mă uit la ei și am urcat cât puteam de repede. M-am ținut strâns de balustradă și nu m-am uitat în jos prin grilaj. Nu voiam să mai văd niciodată aleea aia. Eram hotărâtă ca, indiferent unde ar fi dus scara, să nu mai cobor niciodată de acolo. Într-un târziu am ajuns sus, dar nu era un acoperiș. Era un câmp verde. Eram atât de obosită de mersul contra mulțimii și de urcat, încât m-am prăbușit în iarbă. Îmi venea să plâng, dar nu voiam. Am stat acolo mult timp, cu nasul în păpădii, încercând să-mi recapăt suflarea. Iar când m-am uitat din nou în sus am văzut o femeie cu părul alb, atât de alb încât poate era argint. Pe frunte avea desenat cu roșu semnul astrologic al planetei Marte. Uneori era desenat cu cerneală, alteori cu sânge. Uneori era tatuat pe piele. Pielea îi era albă ca laptele.

— Ăsta e și simbolul bărbatului, am zis. Simbolul astrologic al planetei Marte. Cercul cu săgeata. Simbolul femeii e asociat planetei Venus. Cercul cu crucea în jos.

— Iisuse, a oftat și s-a uitat din nou la mine. Știu asta, Imp. Chiar și atunci o știam.

Și-a luat cutia de Trix înapoi.

— Vrei să auzi restul sau ce?

— Vreau, i-am zis. Chiar vreau.

Abalyn a așezat cutia de cereale pe jos, lângă telecomandă.

— Deci, femeia asta palidă cu părul argintiu stătea deasupra mea. Și a zis: „Fiică, ce vei alege? Calea Acelor sau Calea Boldurilor?" I-am spus că îmi pare rău, dar nu știu la ce se referă. Știam, dar în vis nu-mi aminteam că știam. A zis...

— E mai ușor să prinzi lucruri laolaltă cu bolduri, am șoptit, întrerupând-o pentru a patra, a cincea sau a șasea oară – dar Abalyn nu a părut iritată, a părut surprinsă. Calea Acelor e mult mai dificilă, pentru că e mult mai greu să prinzi lucruri laolaltă cu ace. Asta ți-a zis?

— Da, a zis Abalyn, nu șoptind, ci vorbind încet.

Din câte îmi amintesc, a albit. Dar probabil că amintirea mea exagerează. Probabil că nu s-a albit, nu cred.

— Da, cam asta e, în mare. Știi ce înseamnă?

— E dintr-una din variantele vechi ale *Scufiței Roșii*, dinainte să fie păstrată în scris. Asta e alegerea pe care i-o propune lupul fetei când se întâlnesc în pădure. În alte versiuni, drumurile sunt numite Calea Pietricelelor și Calea Spinilor. Iar în Tirol, Calea Rădăcinilor și Calea Pietrelor. Știu cam multe despre Scufița Roșie.

— Clar, a zis Abalyn, tot încet.

— Urăsc povestea aia, i-am mărturisit, apoi am întrebat-o ce cale a ales.

— Nu am ales. Am refuzat să aleg. Așa că femeia cu părul de argint m-a transformat într-un copac.

— Ca pe Filis.

— Corect, a răspuns, apoi nu a mai zis nimic un minut sau două.

Acea liniște stânjenitoare a părut să țină o veșnicie, dar nu avea cum să fi durat mai mult de două minute. Începusem să cred că Abalyn nu va mai termina de povestit visul, dar a început să vorbească:

— Am fost un copac mulți ani. Așa mi-a părut. Am văzut câmpul întunecându-se, apoi a venit iarna și l-a acoperit cu zăpadă. Apoi a venit primăvara și totul era din nou verde. Am văzut anotimpurile schimbându-se, din nou și din nou. Frunzele mele s-au făcut galbene și aurii și au căzut pe pământ. Membrele mele se goleau, apoi aveau muguri și boboci, și frunze verzi. Nu era neplăcut, mai ales după ce mă pierdusem prin oraș. Aproape că voiam să rămân copac pentru totdeauna, dar știam că femeia cu părul argintiu n-o să mă lase, că, mai devreme sau mai târziu, avea să se întoarcă să-mi pună din nou întrebarea.

— Ce fel de copac? am întrebat.

— Nu știu. Nu știu nimic despre copaci.

— S-a întors?

— Da. Și, așa cum mă așteptam, a pus din nou întrebarea, Calea Boldurilor sau Calea Acelor. Am ales Calea Acelor, pentru că am crezut că se va gândi că sunt lașă sau leneșă dacă aleg calea mai ușoară dintre cele două. Îi eram recunoscătoare că mă lăsase să fiu un copac, și nu voiam să o dezamăgesc, sau să o fac să creadă că aș fi nerecunoscătoare.

— Scufița Roșie a ales Calea Boldurilor.

— Și a fost mâncată de lup.

... ca să țin lupii la distanță.

— De fapt nu am visat că merg pe Calea Acelor, nu la propriu, a zis. Metaforic, da. Eram o metaforă cu totul, până la urmă.

S-a uitat în jos la țigara neaprinsă dintre degete și voiam să-i spun să fumeze. Dar a continuat să vorbească.

— Ți-am zis că semnul de pe frunte nu mai era Marte? Era Venus.

— Bănuiam, i-am spus.

A dat din cap.

— După asta devine cam prostesc. Copilăresc.

— *Erai* un copil.

— Da. Totuși.

— Deci? Ce era așa prostesc? Ce s-a întâmplat după?

— A zis că am învățat să am răbdare. Că am învățat că nu pot obține tot ce vreau deodată și că nu devine niciodată mai ușor. Că am învățat că s-ar putea să nu obțin niciodată ce vreau. Și ăsta e mersul vieții, mi-a zis, iar eu nu voi primi niciun tratament special. Dar apoi și-a atins semnul de pe frunte și m-am transformat în fată. Doar o fracțiune de secundă, înainte să mă trezesc, mereu la fel. După aceea, încercam să adorm la loc, voiam să mă întorc în vis și să nu mă mai trezesc niciodată.

— Nu cred că e așa copilăresc, am zis.

A dat din umeri și a bolborosit:

— În fine. Psihologul meu era de părere că nu avusesem niciodată visul ăsta, că era doar un fel de poveste încurajatoare pe care o inventasem ca să-mi ofer speranță sau un căcat de genul ăsta. Dar am tot avut visul ăsta, nici nu mai știu de câte ori. Încă îl mai am, dar nu prea des. Nu ca înainte.

— Nu contează dacă a fost un vis sau o poveste, nu? am întrebat-o și a zis că nu îi plăcea să fie numită o mincinoasă când chiar nu mințea.

— A ajutat, totuși.

A ridicat iar din umeri.

— Habar n-am. Nu văd în ce măsură viața mea ar fi arătat altfel fără el. Când mă uit în urmă, tot ce am decis să fac mi se pare aproape inevitabil.

— Nu le-ai zis niciodată părinților tăi.

Nu era o întrebare, pentru că eram deja destul de sigură care va fi răspunsul.

— Nu, la naiba. Mama, dacă i-aș fi spus, și-ar fi ucis copilul-demon în somn. Tata cred că m-ar fi fugărit cu un fier încins.

A râs și am întrebat-o de ce cu fierul încins. A râs și a pus țigara înapoi în pachet.

— Așa făceau oamenii când credeau că zânele le-au furat copilul și au lăsat altul în loc. Zânele nu suportă fierul, așa că...

— Dar dacă se înșelau...

— Exact.

Atunci mi-am amintit despre copiii înlocuiți de spiriduși și fiarele încinse sau despre aruncarea în cărbuni încinși a copiilor bănuiți că ar fi schimbați, sau despre abandonarea lor afară, în frig. (Vezi: *Oameni ciudați și misterioși: Zânele în conștiința victoriană*, de Carole G. Silver, Oxford University Press, 1999; capitolul 2.) Dar nu i-am spus lui Abalyn că îmi amintisem. Nu, nu știu de ce. Ba știu. Mi-a părut irelevant. Ceea ce știam și ceea ce nu știam nu avea nimic de-a face cu această poveste cu fantome, care era a lui Abalyn, *nu* a mea. Nu era deloc a mea. Mai puțin partea cu înlocuirea, din cauza a ceea ce se întâmplase deja și a ceea ce urma să se întâmple. Vederea unei iluzii, pusă acolo să mă amăgească sau să mă protejeze, dar, oricum, să ascundă adevărul (sau doar faptele). Spitalul Butler, care-și schimbase numele. Eva și Eva, iulie și noiembrie. *Fată înecându-se* și toate acele tablouri și

sculpturi teribile ale lui Perrault. Dacă mă uit în urmă, cum spunea Abalyn, toate astea sunt înlocuiri, nu-i așa?

Imp a scris: „Eva și Eva, poate. Nu ești așa sigură de restul".

Nu, nu sunt. Dar Eva Canning. Ceea ce a urcat în mașina mea, ceea ce am găsit într-un loc sălbatic și am adus acasă, ceea ce a plecat și a așteptat a venit la mine de două ori.

— E genul de discuție pe care o au cuplurile normale? am întrebat-o pe Abalyn și asta a făcut-o să zâmbească.

— Nu știu dacă sunt femeia potrivită pe care s-o întrebi despre ce e normal, a răspuns. Dar asta suntem acum? Un cuplu?

— Nu suntem?

Auzind întrebarea m-am temut brusc să nu fi greșit, să nu mă fi înșelat, să nu fi stricat totul.

— Sigur, Imp. Dacă vrei tu să-i dai un nume.

— Vreau, dar numai dacă nu te superi. Dacă mă înșel, dacă nu e ceea ce suntem... e OK. Adică...

Și atunci m-a sărutat. Cred că m-a sărutat ca să tac. M-am bucurat pentru că, auzindu-mă, îmi doream teribil de mult să tac. Cuvintele îmi ies din gură ca stâncile care se prăvălesc de pe un deal, și din când în când cineva trebuie să mă oprească. A fost un sărut lung.

Când am terminat, am întrebat-o dacă pot să-i pun câteva dintre discurile lui Rosemary să le asculte, câteva dintre preferatele mele.

— Voi încerca să le evit pe cele cu adevărat libidinoase. Și nu trebuie, știi, să te prefaci că îți place dacă nu-ți place, i-am spus.

— N-o să mă prefac, m-a asigurat și și-a încrucișat degetele. Dar nu eu trebuia să-ți fac educație muzicală, și nu invers?

— Mai întâi trebuie să știi cu ce ai de-a face.

Așa că, pentru următoarele trei ore, am stat pe perne de la second-handul caritabil, în fața pick-upului lui Rosemary și i-am ascultat discurile. Am pus melodii de pe *Madman Across the Water* al lui Elton John, *Dreamboat Annie* de Heart (care a decis că-i plac), *Aqualung* de Jethro Tull și de pe *Agents of Fortune* de Blue Öyster Cult. Nu m-a lăsat să pun nimic de Doobie Brothers sau Bruce Springsteen. S-a ridicat de câteva ori și a mimat cântatul la chitară. Am ascultat șuieratul și pocniturile plăcilor zgâriate de vinil, ne-am sărutat și nu am mai vorbit despre vise urâte sau despre copilărie sau despre copii schimbați. Era după ora patru când ne-am dus la culcare și așa s-a încheiat acea zi lungă, lungă. Ultima noastră zi bună (în povestea cu fantome din iulie). Ultima zi înainte de galerie, de râu, de cadă și de plecarea lui Abalyn.

Mă dor degetele de atâta scris și nu văd de ce nu m-aș opri aici. Nu de tot.

* * *

Nu știu sigur câte zile au trecut între ultima noastră zi bună împreună și ziua în care, pentru prima dată de când o întâlnisem pe Abalyn, m-am dus la Muzeul RISD. Nu cred să fi fost mai mult de două sau trei. Cu siguranță nu mai mult de trei. Știu, totuși, că era joi seară, ceea ce ar fi făcut să fie a treia joi din iulie (intrarea este gratuită după 5 în a treia zi de joi a fiecărei luni – încerc să nu cumpăr niciodată bilet). Dar recunosc că această cronologie nu pare corectă. A fost și după-amiaza în care Abalyn și cu mine aproape că ne-am certat, apoi ultima noastră zi bună... nu îmi amintesc să fi venit atât de repede după

ceartă. Așa că iată încă ceva care mă face să mă îndoiesc de memoria mea. Dacă a *fost* a treia joi din luna iulie 2008 (în data de șaptesprezece), atunci Abalyn se poate să fi plecat abia pe la începutul lui august, or eu eram aproa pe sigură că a plecat la sfârșitul lui iulie. Timpul se de formează. Încep să am impresia că *percepția* mea asupra timpului se prăbușește în sine, comprimând evenimente și amintiri.

* * *

Conduc cu geamul pe jumătate deschis. Orașul e în văluit într-un amurg lung de vară, niciun nor pe cerul violet-albăstrui, în timp ce trec podul Point Street. Două lebede plutesc pe râu și un cormoran e cocoțat pe un pilon vechi și mucegăit. Pilonii ies din râu ca un os rupt, iar cormoranul își întinde aripile, uscându-și penele. E mult trafic și pute a gaze de eșapament și a transpirația mea. Simt un miros de crustă arsă dinspre o pizzerie, chiar înainte să intru pe South Main. Nu am mâncat de seară și am sărit peste prânz – mirosul pâinii arse îmi amintește că mi-e foame.

I-am spus lui Abalyn că merg la bibliotecă. Nu m-a întrebat la care dintre ele, deși, dacă ar fi făcut-o, aș fi spus că la biblioteca publică din centru. Sediul central al bibliotecii publice e deschis până la 8.30 lunea și joia. Avea un termen-limită și nu m-a rugat s-o iau cu mine.

— Ai grijă, a zis fără să ridice privirea din laptop.

— O să am, am răspuns și, când m-a întrebat dacă mi-am luat mobilul, am zis că da.

I-am zis că mai e niște mâncare chinezească în frigider.

Cu o noapte înainte visasem tabloul *Fată înecându-se* și a doua zi – ziua asta – mă gândeam întruna la tablou. La muncă am fost neatentă, făceam greșeli tâmpite când chemam lumea sau când încercam să le arăt raionul pe care îl căutau. Apoi, pe drumul spre casă, am intrat pe strada greșită și m-am rătăcit. Abia dacă i-am spus o vorbă lui Abalyn până să-i zic că ies. Îmi intrase în cap că, dacă văd pictura, dacă o am în față, poate nu mă mai obsedează.

Pe South Main sunt copaci și vântul care intră prin geamul deschis al mașinii miroase mai puțin a gaze de eșapament. Parchez vizavi de magazinul muzeului și rămân o clipă lângă mașină, gândindu-mă că venirea mea aici ar putea fi o greșeală. Îmi părea rău că n-o rugasem pe Abalyn să vină cu mine. M-am gândit să mă urc în Honda și să merg înapoi acasă. Apoi îmi spun că mă port ca o lașă, bag cheile în buzunar, trec strada și intru la răcoare și aer curat.

E o expoziție specială dedicată modelelor artiștilor pictate *de* artiști, și mă folosesc de ea ca de o scuză comodă ca să evit întâlnirea cu *Fată înecându-se* pentru încă douăzeci de minute sau așa. Sunt expuse lucrări de Picasso, Klimt, Matisse, Angelica Kauffman, picturi și studii în cărbune și fotografii, o caricatură din *The New Yorker*. Mă opresc și le studiez cu atenție pe fiecare în parte, dar nu mă pot concentra. E imposibil să mă concentrez pe imaginele astea, oricât de splendid ar fi executate și oricât de revelatoare sau intime ar fi. Nu pentru asta am venit.

„Hai odată", gândesc. Dar nu cu vocea *mea*. Asta e vocea pe care am visat-o cu o noapte în urmă, vocea pe care am visat-o în mod repetat, cea pe care am auzit-o pentru prima dată în acea noapte lângă râul Blackstone.

Scot telefonul și aproape că o sun pe Abalyn. Observ că unul dintre ghizi e cu ochii pe mine, pun la loc telefonul în geantă și plec. Trec dintr-o galerie în alta până ce ajung în mica încăpere octogonală cu pereți verzi și rame aurite. Sunt unsprezece picturi în ulei ale unor artiști din New England, dar prima pe care o vezi, intrând dinspre sud, e cea a lui Saltonstall. Privesc repede în altă parte și mă întorc cu spatele la ea. Mă plimb încet prin cameră în sensul invers acelor de ceasornic, oprindu-mă în fața fiecărei pânze înainte de a trece la următoarea. Fiecare tablou mă aduce cu câțiva pași mai aproape de *Fată înecându-se*, și continui să-mi spun că nu e prea târziu, încă pot să părăsesc muzeul fără să mă fi uitat decât cu coada ochiului la lucrul ăla.

(*Lucru*. Scriu cuvântul și mi se pare hidos. Pare încărcat de o amenințare imposibil de definit. Are prea multe înțelesuri posibile, și niciunul nu este destul de determinat pentru a-l exclude de la bun început. Dar, în acea seară, mă raportasem la *Fată înecându-se* ca la un lucru. Probabil că am tot încercat să fac un lucru din tabloul ăsta încă de când Rosemary m-a adus prima oară la muzeu, de ziua mea, cu aproape unsprezece ani în urmă.)

Și în camera asta e un ghid și se uită la mine. Par suspectă? Mi se vede anxietatea pe chip? Sau e doar plictisit și eu sunt ceva nou cu care să-și ocupe timpul? Îl ignor și încerc să mă prefac interesată de celelalte tablouri – două peisaje de Thomas Cole (1828 și 1847), *Pădure braziliană* (1864) și *Mlaștinile din Newbryport, Massachusetts* (1875-1878) de Martin Johnson Heade, și ultimul, înaintea lui Saltonstall, William Bradford cu al său *Apus polar* (1874). Cu asta fac cinci. Dacă aș fi fost catolica de care îmi spunea mama să mă feresc, ar fi avut sens să îmi

pară dintr-odată că opririle mele în fața fiecărui tablou seamănă cu procesiunea sinistră și grotescă a opririlor de pe Drumul Crucii. Dar nu sunt catolică și e foarte ciudat. Ăsta, al cincilea, *Apus polar*, ar fi scena în care Simon din Cyrene duce el crucea în locul lui Hristos, iar următoarea, următoarea ar fi Veronica ștergându-i fruntea lui Iisus. Comparația nu-mi aparține, încă un *lucru* ce se ridică să mă bântuie, și o alung.

O alung și, cu gura uscată ca praful și cenușa, mă întorc să confrunt *lucrul* care m-a adus aici. Și ajung acolo, dar acel lucru nu e tabloul lui Phillip George Saltonstall cu o femeie stând în râu. Mă întorc și Eva Canning e în fața mea. Chiar așa, la fel de ridicol ca o scenă dintr-un film de groază, o scenă care e menită să fie neașteptată, să te ia prin surprindere și să te facă să sari în scaun. Când e gata, râzi nervos și te simți prost. Nu sar. Nu râd. Nici măcar nu respir. Doar stau acolo, uitându-mă la ea. Poartă aceeași rochie roșie pe care e posibil să o fi purtat în acea zi în care am crezut că o văd în Piața Wayland. Aceiași ochelari rotunzi, cu rame subțiri, care mă fac să mă gândesc la John Lennon. Zâmbește, iar părul ei blond strălucește discret sub lumini. De data asta nu e desculță. Poartă niște sandale de piele foarte simple.

— India. Ce surpriză plăcută, îmi spune. Ești ultima persoană pe care mă așteptam să o văd în seara asta.

Îmi vorbește cald și amical, ca și cum am fi două vechi prietene ce se întâlnesc întâmplător. E doar o coincidență fericită, nimic mai mult.

Și spun primul lucru care îmi trece prin minte. Spun:

— Ai fost în mintea mea. Acum câteva minute. Ai zis: „Hai odată".

E un tremur în vocea mea. Vocea mea e inversul vocii Evei, la fel și ceea ce am spus, implicit că această coincidență *nu* e fericită. Posibil să nici nu fie o coincidență.

Zâmbetul ei nu se lasă așteptat.

— Am fost? mă întreabă și eu dau din cap că da. Ei bine, trăgeai de timp. Ezitai, nu-i așa?

Nu spun da sau nu. Nu trebuie. Deja știe răspunsul. Stând aici în fața mea, în acest decor lumesc, îmi pare un *lucru* scos din context. Imaginea Evei stând goală la marginea străzii e mai logică pentru mine decât imaginea ei stând aici în galerie și, într-un fel, pare mai goală aici decât prima dată când am văzut-o. Chiar în fața tabloului *Fată înecându-se* e o bancă de lemn, iar ea se așază și mă invită să fac la fel. Mă uit la ghid – încă mă urmărește. Nu, acum ne urmărește pe amândouă. Mă așez lângă ea.

— Ai venit să vezi tabloul meu, zice. (Sunt foarte sigură că asta e ceea ce a spus. Tabloul *meu*. Nu *tabloul*.) Unde e Abalyn? întreabă.

— Acasă, răspund și vocea nu-mi mai tremură. Nu-i prea plac muzeele.

— Am vrut să te sun să-ți mulțumesc. Nu știu ce s-ar fi întâmplat cu mine dacă nu apăreai. A fost nepoliticos din partea mea să nu te sun. Ah, și încă mai am hainele pe care mi le-ai împrumutat. Trebuie să ți le dau înapoi.

— Nu a fost un accident, nu? În acea noapte, adică.

— Nu, zice. Nu, Imp, nu a fost. Dar nu erai obligată să oprești pentru mine. Asta a depins de tine.

Nu mă minte. Nici urmă de înșelătorie. Nu neagă nimic, deși îmi doresc să o fi făcut. Îmi doresc să încerce măcar să facă să pară totul ceva mai puțin real. Să-și dea silința să facă aceste evenimente să pară perfect obișnuite. Stau și mă uit la *Fată înecându-se* și prind mirosul familiar,

confortabil, al mării, care vine dinspre Eva. Nu-mi pare ciudat că miroase a mare. Dacă e să-mi pară cumva, atunci îmi pare potrivit, coerent, inevitabil.

— A fost un bărbat tare trist, zice și arată spre tablou. Era un om al melancoliei. E păcat că a murit atât de tânăr, dar deloc neașteptat.

— Deci tu nu crezi că a fost un accident că a căzut de pe cal?

— E a doua oară când folosești cuvântul ăsta. Pari preocupată de cauzalitate și circumstanțe. Dar da, mă îndoiesc serios că a fost un accident. Era un călăreț desăvârșit, să știi.

— Nu am știut, îi spun și nu-mi iau ochii de la tablou.

În mod paradoxal, îmi pare cel mai sigur loc din galerie pe care să-mi opresc privirea, deși pădurea întunecoasă din spatele femeii ce se îmbăiază pare mult mai amenințătoare decât mi-a părut vreodată.

— Nu eram obligată să opresc. Chiar crezi asta. Chiar aveam de ales?

— Da, Imp. Ai fi putut să mergi mai departe și să nu te uiți înapoi. Nimeni niciodată nu a fost obligat să oprească pentru mine. Sau măcar să mă audă. În fine, ai oprit și acum mă tem că vremea alegerilor a rămas în urma noastră.

Aceste cuvinte puteau avea multe sensuri diferite, iar eu nu vreau să știu exact ce voia să spună. Așa că nu îi cer să explice. Cred că *voi afla destul de curând.*

— Oare pentru că sunt nebună? întreb în schimb. Ăsta e motivul pentru care te-am auzit?

— Ești prea aspră cu tine, spune, și nici asta nu prea știu ce înseamnă.

— Pot să întreb ce urmează să se întâmple?

Zâmbește din nou, dar nu la fel ca data trecută. Zâmbetul de acum o face să pară înspăimântată și e o tristețe în el care mă duce cu gândul la ce a zis despre Phillip George Saltonstall.

— Nu există un scenariu, răspunde și-și îndreaptă ochelarii. Nici încheiere dinainte cunoscută. Amândouă trebuie să așteptăm să vedem ce urmează să se întâmple. Și eu, și tu.

— Nu vreau ca Abalyn să aibă de suferit.

— Nu ești genul de persoană care să dorească răul cuiva, nu-i așa, Imp? Cu excepția tatălui tău, dar nu te pot judeca pentru asta.

Nu o întreb cum de știe de tatăl meu. Îmi pot da seama că nu e important. Stând aici cu ea sunt copleșită de un sentiment de déjà-vu mai puternic decât oricare pe care l-am avut vreodată. Mă ametește. Aproape că mă îmbolnăvește.

— Ar trebui să mă întorc acasă, zic și-mi închid ochii.

— Da, ar trebui. Te așteaptă. Își face griji când ieși singură.

Apoi Eva se apleacă și-mi șoptește la urechea dreaptă. Respirația îi e caldă, dar mirosul mării devine din ce în ce mai grețos pe măsură ce se apropie de mine. Expiră și mă gândesc la mâlul din timpul refluxului. Mă gândesc la nămol, trestii și crabi. Scoici gata să fie scoase din așa cunzișurile lor comfortabile. Pește rămas pe mal, la mila soarelui și a pescărușilor. Cuvintele ei, apă sălcie, apă din estuar, picură în mine, iar eu îmi mușc limba și îmi țin ochii închiși cât pot de strâns.

— „Nu păli, melcule", șoptește, „mai bine dansează în aceste ape. Vrei sau nu, vrei sau nu, vrei sau nu să dansezi?"

Buzele i se ating de lobul urechii mele și tresar. Și vreau să o sărut. Îmi imaginez acele buze alunecând peste fiecare centimentru al corpului meu. Cuvintele i se scurg și mă întreb câtă apă va încăpea în urechea mea, în craniul meu. Cât mai e până când apa o să-mi ajungă în gură și pe gât în jos și o să mă înec în revărsarea blândă a cuvintelor Evei Canning.

Șoptește:

— „Ce importanță are cât de departe ajungem? îi răspunse prietenul solzos. Mai e un mal, să știi, pe partea ailaltă."

Apoi nu mai vorbește și nu mai simt mirosul țărmului inundat de flux. Simt doar mirosul curat al muzeului. Știu că a dispărut, dar îmi țin ochii închiși până când ghidul se apropie de mine și mă întreabă dacă e totul în regulă, dacă sunt bine. Deschid ochii și văd că Eva nu mai e acolo.

— Unde a plecat? întreb. Ați văzut-o plecând?

— La cine vă referiți, domnișoară? întreabă confuz.

Are acea expresie ciudată pe care o au oamenii când încep să realizeze că ceva nu e în regulă cu mine.

Nu mă obosesesc să repet întrebarea.

* * *

M-am gândit la ce am scris mai devreme legat de cuvântul *lucru*, și cum un *lucru* definit într-un mod imperfect, zărit doar pe jumătate, are potențialul de a deveni mult mai periculos decât pericolele văzute clar.

Am petrecut o zi și jumătate compunând propoziția asta. Trebuie să fi scris vreo douăzeci și cinci sau treizeci de versiuni diferite pe hârtie înainte de a-mi da voie să o scriu aici. Nu sunt o scriitoare grijulie, de obicei nu,

și sunt deosebit de indolentă (alt cuvânt de care râdea Abalyn: „Imp, nimeni nu spune *indolent*"), am făcut puțin sau deloc efort să-mi controlez mintea dezordonată. Odată ce aștern pe hârtie evenimentele, atât de bine cât pot, nu prea contează dacă manuscrisul ăsta e ordonat sau nu.

Dar cuvântul *lucru*. Conceptul vag de *lucru*, versus imaginea concretă a unui *lucru* dat. Am început să mă gândesc la filmul *Fălci*. Am menționat deja că nu mă prea interesează filmele și nu am văzut prea multe. Aș zice că nu, comparativ cu majoritatea oamenilor. Comparativ cu Abalyn, care deseori avea replici împrumutate din filme, care presăra în conversațiile noastre trimiteri la filme pe care nu le-am văzut niciodată, dar pe care părea să le știe pe de rost. În fine, am văzut *Fălci*. L-am văzut înainte de Abalyn și înainte de Eva Canning. Tot nu sunt sigură dacă mi-a plăcut sau nu, dar asta nu prea contează. Sunt sigură că a fost unul dintre multele lucruri care m-au inspirat să scriu *Sirena oceanului de beton*.

Filmul începe cu moartea unei tinere. Spre deosebire de următoarele victime, ea nu e omorâtă de un rechin. Nu, e omorâtă și devorată de un *lucru* pe care nu-l vedem niciodată. Își părăsește prietenii și căldura unui foc de tabără, își părăsește prietenii și siguranța malului și intră în marea rece. Soarele răsare în timp ce ea se dezbracă și intră în apă. Apa e neagră și tot ce e sub ea ne este ascuns. Un *lucru* de sub apă o prinde și e smucită violent dintr-o parte în alta. Țipă și se ține cu disperare de geamandură, de parcă așa ar putea să se salveze. O auzim cum strigă: „Doare". *Doare* – e ceva la fel de oribil și gol de orice determinare ca *lucru*. Atacul nu durează prea mult. Mai puțin de un minut. Apoi dispare, trasă în jos în abisul negru

din Long Island și noi putem doar ghici *ce* o trage în jos. Marea e o complice a atacatorului ei, ascunzându-l, deși această forță nevăzută n-are cum să fie la mai mult de câțiva centimetri de suprafața apei.

Mai târziu, când am dat peste povestea lui Milicent Hartnett mușcată de un *lucru* în râul Blackstone la Rolling Dam, un *lucru* pe care nici ea și nici prietenele ei nu l-au văzut vreodată, m-am gândit imediat la scena asta. M-am gândit la cât de norocoasă a fost Millicent Hartnett în acea zi din vara lui 1951. Ar fi putut fi fata trasă în jos în *Fălci*.

Restul filmului nu mi s-a părut înfricoșător. E doar un film despre un rechin foarte mare, pe care îl vedem din nou și din nou, și din nou. Ni se arată rechinul și apoi nimic nu mai e lăsat la voia imaginației. Un rechin poate doar să omoare o femeie. Un rechin poate fi înțeles și evaluat. Un rechin e un simplu pește care poate fi găsit și distrus de trei bărbați într-o barcă *mică* și permeabilă. Nu e nici de departe un *lucru* la fel de tulburător ca *răufăcătorul* din scena de deschidere a filmului.

Nu ar fi trebuit să scriu *răufăcător*, așa că l-am tăiat. Până la urmă, ce a maltratat-o și a tras-o pe nefericita fată în moartea ei era doar ceea ce era. Ea era intrusa. Ea s-a dus la *el*, invadându-i lumea, nu invers.

În tabloul lui Phillip George Saltonstall, primejdia e complet ascunsă. E un *lucru* doar sugerat. Femeia goală stă în apa de nepătruns a râului, același râu întunecos în care, la cincizeci și nouă de ani de la terminarea tabloului, Millicent Hartnett avea să fie mușcată de un *lucru* nevăzut de nimeni niciodată. Aceleași ape întunecoase despre care se spune că ar fi bântuite de „sirena din Millville". Femeia din tablou se uită peste umăr către mal și către o

pădure care sugerează amenințare. S-a întors dinspre apa liniștită din prim-plan, care ar putea fi la fel de periculoasă cum par copacii. Copacii ar putea fi doar o mistificare, un act de prestidigitație menit să-i abată atenția femeii de la primejdia care nu se ascunde în spatele copacilor, ci sub apa înșelător de calmă.

Stă între Scila și Caribda, intrând naivă într-un New England provizoriu care e ca strâmtoarea Messina.

Nu ceea ce vedem. Ci ceea ce suntem lăsați să ne închipuim. Acesta este geniul *Fetei înecându-se* și geniul multor altor tablouri dezgustătoare ale lui Albert Perrault. NOUĂ ni se spune că formele nedefinite din jurul fetei îngenuncheate în *Fecunda ratis* sunt lupi, dar nu prea seamănă cu lupii. Ar putea fi orice alt*ceva*. Este trucul din *Fălci* și din Saltonstall – inversat, dar cu același efect. Invocarea necunoscutului.

Nu de cunoscut ne temem cel mai mult. Cunoscutul, oricât de oribil și periculos la adresa vieții și corpului nostru, este ceva ce putem înțelege. Putem oricând răspunde cunoscutului. Putem să facem planuri împotriva lui. Putem să-i învățăm slăbiciunile și să-l învingem. Un lucru atât de simplu ca un glonte ar putea fi de ajuns. Dar necunoscutul ne scapă printre degete, la fel de insubstanțial ca ceața.

H.P. Lovecraft (1890-1937), un scriitor retras care a trăit aici în Providence (și care mi-e rudă îndepărtată) a scris: „Cea mai veche și puternică emoție a omenirii este frica și cea mai veche și puternică frică este frica de necunoscut". Nu prea mi-a plăcut Lovecraft niciodată. Proza lui e înflorită și poveștile lui mi se par inepte. Dar lui Abalyn îi plăcea mult. Oricum, are dreptate în privința fricii de necunoscut. Pune punctul pe i.

„Unde bați cu asta?" scrie Imp. „Mă pierzi. Stăteai pe o bancă într-un muzeu cu Eva Canning și ba era acolo, ba nu mai era. La început ghidul a văzut-o, apoi nu a văzut-o. Și nu se ascundea. Ai văzut-o clar ca bună ziua. O femeie palidă, blondă, cu o rochie roșie și sandale de piele. O femeie palidă cu ochi albaștri ca două albăstrele, care a stat lângă tine, care s-a apropiat de tine și te-a atins. Nu a ascuns nimic."

Nu. Nu.

Asta e o minciună. Mi-a arătat *ceva* asemănător cărnii tangibile, obișnuite, vulnerabile a rechinului pe care îl vedem la un moment dat în *Fălci*. Mi-a arătat asta ca să ascundă scena de la începutul filmului, ca să mascheze necunoscutul ce înoată sub suprafața ei. În seara aia a venit pentru a treia oară la mine îmbrăcată în pielea unei femei, pentru că știa, cred, că nu sunt pregătită încă să-i văd adevărul. Adevărul ei a fost atunci și va fi mereu, până la urmă, necunoscut. Foarte curând, avea să-mi arate lucruri pe care puteam să le înțeleg doar pe jumătate, dar niciun mister pe care să-l fi pătruns. Necunoscutul este imun la facultățile rațiunii umane. Dacă Eva Canning m-a învățat ceva, atunci asta este.

Zise un pește alb către melc: „Mergi mai iute, dragă,
Că vine-n grabă un delfin și mă calcă pe coadă".

Imp scrie: „În acea seară, la muzeu, chiar dacă și-a ascuns adevărata față, nu te-a mințit. Ți-a răspuns la toate întrebările. Te-a avertizat ce avea să urmeze, chiar dacă avertismentul a fost ascuns. Ăsta este, în cel mai bun caz, un paradox."

Imp scrie. Eu scriu. „Așa văd și eu lucrurile."

Vrei sau nu, vrei sau nu, vrei sau nu să dansezi?
Vrei sau nu, vrei sau nu, vrei sau nu să dansezi?

Poate că ar trebui să rup aceste ultime pagini. Poate că nici eu nu știu ce vreau să zic. Sau ar fi trebuit să petrec mult mai multe zile lucrând fiecare propoziție pe nenumărate bucățele de hârtie, neîndrăznind să le pun una lângă alta decât după ce găseam cuvintele perfecte.

Nici măcar nu mai sunt sigură că-mi pot auzi propria voce. Foarte curând, în timp ce-mi spun povestea cu fantome, îi voi zice lui Abalyn că nici măcar nu mai sunt sigură că-mi pot auzi propria voce.

Tu ai intrat în dans, Rosemary Anne? În acea ultimă noapte, la spital, a venit la tine vreo sirenă să-ți vorbească și *ție* despre plăcerea nebună ce vom avea când homarii de-a valma în mare ne vor arunca? Ai ascultat-o?

* * *

„Așadar, Saltonstall s-a dus la râul Blackstone și acolo a văzut ceva, ceva s-a întâmplat acolo, ceva ce avea să-l bântuie." Am scris propoziția asta cu multe pagini în urmă, când eram destul de sigură că nu voi ajunge prea departe cu povestea mea cu fantome. Trebuie să mă întorc la ce a văzut Saltonstall înainte de a trece la ce a fost mai rău. Adică ceea ce este mai rău din *această* primă încarnare a bântuirii mele.

Acea parte a minții mele care se comportă ca un Cititor este nerăbdătoare să știe ce se întâmplă mai departe, chiar dacă ar trebui să înțeleagă că voi construi narațiunea doar în ritmul meu, după cum îmi găsesc curajul să o fac. Nu îmi propun să împac Tirania Intrigii. Viețile nu se derulează în intrigi ordonate, și este artificial în cel mai rău sens să insistăm ca poveștile pe care le spunem – nouă sau unii altora – să se conformeze, cu forța, intrigii, narațiunii lineare A-Z, celor trei acte, dictatelor

lui Aristotel, desfășurării acțiunii, punctului culminant, scăderii acțiunii și, mai ales, artificiului deznodământului. Nu văd să existe prea mult deznodământ în lume; ne naștem, trăim și murim, iar la sfârșit nu rămâne decât o grămadă urâtă de treburi neterminate.

Pentru mine și Abalyn nu a existat niciun deznodământ, cât despre Eva Canning, încă nu mi-am găsit liniștea, nu am găsit o încheiere. Ce cuvânt idiot, ce concept idiot – încheiere. Saltonstall a murit când încă era în căutarea unei încheieri. Albert Perrault a murit înainte să ajungă atât de departe.

E doar un accident că am găsit exact ceea ce pretindea că a văzut la barajul Rolling și a inspirat *Fată înecându-se*. E un alt lucru îngropat în corespondența lui cu Mary Farnum, scrisori care, cel mai probabil, nu vor fi niciodată indexate sau publicate, și care sunt împrăștiate prin trei instituții diferite. În acea după-amiază din august 2002, în ziua în care am găsit în *O scurtă istorie a pictorilor și ilustratorilor din New England*, de Smithfield, o menționare scurtă a lui Saltonstall și a fantomei ce se spune că bântuie râul Blackstone. Bibliotecara de la Ateneu, știind că încerc să găsesc orice pot despre Saltonstall, mi-a spus că unele din scrisorile lui au ajuns la biblioteca John Hay a Universității Brown. Cunoștea pe cineva acolo și s-a oferit să dea un telefon și să programeze o întâlnire în care să le pot examina. Am fost la Hay o săptămână mai târziu și asta este ceea ce am găsit (într-o scrisoare către Mary, datată 7 martie 1897):

> Draga și scumpa mea Mary,
> Sper că dumneata și mama dumitale sunteți bine, și că tatăl dumitale se simte mai bine decât la ultima mea vizită. Voi pleca la Philadelphia peste trei zile și am

simțit nevoia să îți mai scriu o dată înaintea călătoriei mele spre sud. Dacă sunt foarte norocos, călătoria va fi un succes și voi reveni cu o oarecare garanție de siguranță financiară pentru anul ce urmează! Mi-aș dori să fi putut veni cu mine, întrucât sunt sigur că orașul acesta și toate desfătările sale ți-ar fi fost pe plac.

În ultima scrisoare m-ai întrebat despre spaima mea din vara trecută, de la baraj, și recunosc că nu am intenționat să insist asupra acelei zile stranii. Într-adevăr, acum regret că am adus vorba. Aș prefera să nu îți petreci serile gândindu-te la asemenea întâmplări morbide, stranii, ce ar fi mai potrivite într-o povestire de Poe sau Le Fanu decât în schimbul nostru epistolar. Dar ai fost atât de insistentă și, după cum ai observat, încă nu știu cum ți-aș putea refuza ceva ce e în puterea mea să-ți ofer. Așadar, mă supun, dar să știi cont că am făcut-o fără tragere de inimă.

În acea după-amiază am decis să mă îndepărtez de baraj (pe partea cu Millville). Un domn din oraș a avut amabilitatea să mă informeze că există un banc pietruit, preferatul pescarilor locali și al flăcăilor ce vin să înoate. Am găsit-o a fi o poziție avantajoasă, agreabilă, oferindu-mi o priveliște clară și neobstrucționată asupra ultimei cotituri a râului, chiar după mlaștină. Locul mi-a părut straniu, dar opinia mea a fost fără îndoială influențată de întâmplarea pe care sunt pe cale să ți-o relatez. Cu toate acestea, m-a tulburat, în ciuda peisajului spre care se deschidea, și m-am mirat că locul putea fi, cum mi se zisese, atât de popular.

Era destul de târziu și profitam de ultima lumină bună, terminam ultima schiță înainte de a-mi strânge cărbunele

și șevaletul. Atenția mea era absorbită de pădurea ce se afla chiar în fața mea. În acel punct, râul are cincisprezece metri, nu cu mult mai mult decât lățimea barajului. Deci am văzut limpede ce am văzut. Se auzea un foșnet în tufișurile de pe malul celălalt și la început am crezut că e o căprioară care vine să se adape. Dar o femeie tânără a ieșit de după arțari (neobișnuit de deși aici, aș adăuga). Era îmbrăcată foarte modest și mi-am imaginat că e o femeie din Millville sau Blackstone. A privit înspre mine, sau așa mi s-a părut, și i-am făcut cu mâna, dar nu a dat niciun semn că m-ar fi zărit. Am strigat-o, dar tot nu am izbutit să îi atrag atenția, doar dacă nu cumva, desigur, mă ignora dinadins. Gândindu-mă că eu aveam treaba mea, ea, pe a ei, am adăugat-o imediat în schiță. Nu mi-am luat ochii de la ea mai mult de o jumătate de minut, dar, când mi-am ridicat din nou privirea, am văzut că se dezbrăcase și înaintase destul de mult în râu, încât apa îi ajungea până la genunchi. Nu aș vrea să crezi că sunt un bărbat de o moralitate îndoielnică (deși știu că în genere se consideră că toți artiștii sunt astfel), dar nu mi-am luat privirea de la ea imediat. S-a uitat în urmă la copaci de câteva ori și am realizat cât de adâncă era umbra de sub arțari. Umbra de acolo părea aproape solidă – o calitate mai puternică decât simpla lipsă a luminii, blocată de crengile lor dese. Întorcându-mă la imaginea căprioarei, pomenită mai devreme, mi-am dat seama cu surprindere că era la fel de atentă ca o ciută care a auzit sunet de pași apropiindu-se, în momentul în care își înalță capul, înainte de a fugi.

Să știi, Mary, că nu ți-aș lua-o în nume de rău dacă nu vei crede ceea ce urmează, punând-o pe seama căldurii zilei, a soarelui care m-a bătut în cap sau a oboselii

mele. De fapt, aș prefera să faci asta. Dintr-odată, apa a început să se învolbureze, la doar un metru sau doi de femeie, de parcă un pește imens ar fi lovit, de dedesubt, suprafața apei. Fără îndoială îți este cunoscută această imagine: un crap foarte mare sau un somon sărind deasupra apei, după o biată libelulă. Dar această tulburare a depășit ca durată zbaterea unui pește înfometat. La început erau stropi de apă, acum era spumă. Câteva secunde mai târziu, femeia dezbrăcată s-a întors cu fața către râul învolburat. M-am ridicat, alarmat, convins că se va retrage, că are să se întoarcă la mal, ca nu cumva agitația aceea să se transforme într-un pericol. Dar nu. Din contră, se uita la râu cu cea mai mare atenție.

În acea clipă o formă neagră ca smoala s-a ridicat din apă. Știu că este o descriere vagă, dar mai bine de atât nu pot. A fost vizibilă o secundă numai și nu s-a concretizat în ceva mai deslușit. Cu toate astea, am rămas cu impresia tulburătoare că îmi fusese dat să văd nu vreun pește, ci, probabil un șarpe mare, gros cât un stâlp de telegraf și mai mare decât orice șarpe pe care mi l-am imaginat oriunde în afara tropicelor africane sau amazoniene. Nu un șarpe propriu-zis, dar aceasta este cea mai apropiată comparație pe care o pot face, în încercarea de a-i oferi mai multă substanță decât umbrelor de sub arțari. Am vrut să-i strig femeii să se îndepărteze, dar forma dispăruse deja, la fel și femeia, iar apa era atât de liniștită încât abia îmi venea a crede că văzusem ceva. Am început imediat să îmi strâng lucrurile, profund tulburat, nedorindu-mi nimic mai mult decât să plec de lângă râu în cea mai mare grabă.

Poftim. Acum știi, Mary. Acesta a fost episodul macabru de la râu. Consider că ți-am satisfăcut curiozitatea

ta firească și te-aș ruga să înlături din minte întreaga chestiune. Este cu totul absurd și nu am încredere că simțurile mi-au fost loiale în acea zi. Pe drumul înapoi spre Millville, m-am trezit povestindu-i unui comerciant ceea ce credeam că am văzut și în mod sigur i s-a părut că am mintea zdruncinată, fiindcă a refuzat politicos să vorbească despre acest subiect. Nu aș vrea să fii privită cu aceeași suspiciune!

Voi încheia acum, dar să fii sigură că voi trimite cel puțin o ilustrată cât timp sunt în Phila. Să fii bine.

Cu drag,
PG

Oare Saltonstall a auzit poveștile despre fantoma lui Perishable Shippen? Nu am găsit în niciuna dintre scrisorile lui vreun semn că ar fi auzit de ele. Dacă ar fi știut, nu credeți că ar fi amintit de această legendă aici?

Ochii mă ustură și mă dor degetele. Tastele astea sunt lipicioase și trebuie unse. Oricum, nu am inima sau stomacul, sau orice altceva să scriu despre lucrurile care s-au întâmplat după ce a venit Eva la mine la muzeu. Încă nu. Mâine, poate. Poate mâine.

— Imp, nu o să fie mai ușor mâine decât ar fi azi. Nu încerca să te păcălești că va fi.

Nu am spus că ar fi mai ușor. Am spus doar că nu mă simt în stare chiar acum. Vreau să termin cu asta. Vreau s-o scot din mine, ca să nu-mi fie frică s-o scot din mine. Îmi stă în gât ca un nod. Mă doare și vreau să-l dau afară, te rog.

6

(PIESĂ ÎN CINCI ACTE)

INTRIGA (1):
Actul I: Veşmânt de ascet

Abalyn şi cu mine nu ne-am dus la râul Blackstone a doua zi după ce Eva Canning a venit la mine în muzeu. Aşa mi se pare, de cele mai multe ori, dar, dacă stau să mă gândesc, realizez că au trecut câteva zile. Inclusiv o vizită la dr Ogilvy. Nu am auzit-o pe recepţionistă când a zis că pot să intru. Eram prea preocupată să notez ceva pe marginile unei pagini dintr-un număr vechi de un an al revistei *Redbook*. Într-un târziu a ieşit dr Ogilvy să vadă dacă s-a întâmplat ceva şi m-a găsit scriind în revistă. Scrisesem versuri din *Cadrilul Homarilor* din nou şi din nou, din nou şi din nou, dezordonat. M-a întrebat dacă sunt bine – „Imp, s-a întâmplat ceva?" – şi, când nu am răspuns (am încercat, dar aveam capul prea plin de Lewis Carroll), a întrebat dacă poate să se uite la ce am scris. Am clipit de câteva ori şi am abandonat exemplarul din *Redbook*.

S-a uitat la scrisul meu dezordonat şi a vrut să ştie ce însemna. Nu ce *era*, ci ce *însemna*.

— Nu știu, am zis, lovindu-mi piciorul cu pixul și întinzându-mă să iau altă revistă (*Cosmopolitan*, cred). Dar nu îmi mai iese din cap.

A spus că ar fi mai bine să discutăm la ea în birou și a zis că, dacă am nevoie să iau revista cu mine, e OK. Dar eram deja de cincisprezece minute în ora mea. Biroul doctorei Ogilvy e mic și decorat cu fluturi și gândaci, și alte insecte colorate prinse în ace în spatele unor rame de sticlă. Mi-a spus cândva că la un moment dat voia să studieze entomologia la facultate.

— India, când spui că nu poți să ți le scoți din cap, presupun că înseamnă că aceste gânduri sunt involuntare și nedorite.

— Dacă ar fi dorite nu aș vrea să scap de ele, nu-i așa?

Și am scris:

Se-nghesuie homarii și broaștele țestoase, le vezi
Colo pe scândură? Vrei și tu să dansezi?

pe marginea unui articol despre cum să-ți condimentezi viața sexuală aflând totul despre fanteziile sexuale secrete ale bărbaților.

— De cât timp se întâmplă?

— Nu sunt sigură, am mințit.

Totul începuse când Eva mi-a șoptit la ureche, bineînțeles. Dar știam că nu trebuia să mai apuc să-i povestesc lui dr Ogilvy despre Eva Canning.

— Mai mult de o zi?

— Da.

— Mai mult de două zile?

— Poate.

— Ai vorbit cu cineva despre asta? a întrebat și i-am spus că prietena mea m-a surprins scriind poezia pe spatele unui șervețel cu o zi în urmă (ieșisem să mâncăm hamburgeri).

— Ce i-ai zis?

— I-am spus că nu-i nimic și am aruncat șervețelul.

Am scris în grabă:

Sub apele oceanelor
Sunt homarii mari și grași
Și-abia așteaptă să danseze
cu tine și cu mine.
Somonul meu cel drag!

în *Cosmopolitan*.

— De mult nu a mai fost atât de grav, am zis. Nu am putut să merg la serviciu ieri. Șeful meu nu e fericit. Mă tem că mă va concedia, și nu-mi permit să-mi pierd slujba.

— Ai lipsit multe zile.

— Câteva, am zis. Îi tot spun, când îl sun, că sunt bolnavă, dar nu mă mai crede. Am fost întotdeauna un angajat bun. Ai zice că m-ar putea lăsa puțin în pace.

— India, ai vrea să îl sun și să-i explic?

— Nu, am răspuns.

Am spus nu de șapte ori și nu m-am uitat în sus, pentru că nu am vrut să văd expresia de pe fața doctorei Ogilvy. Știam cum era și fără să mă uit. Am scris:

Somon, hai sus! Somon, hai jos!
Somon, înnoadă-ți coada!
Dintre toți peștii din ocean,
Somonu-i cel mai bun!

și m-a întrebat dacă am întrerupt tratamentul. I-am spus că nu, că nu ratasem nicio doză. Era adevărul. Apoi m-a rugat să-i dau revista. Am strâns-o tare, atât de tare, încât am rupt pagina pe care scrisesem, dar apoi i-am dat-o. Mi-am cerut scuze că am distrus-o și m-am oferit să o înlocuiesc – la fel și *Cosmopolitanul*.

— Nu îți face griji pentru asta. Nu sunt importante. S-a uitat la pagină pentru un moment, apoi a întrebat: Știi ce e asta, bănuiesc?

— „Cântecul Falsei-Broaște-Țestoase". Din capitolul 9 din *Alice în Țara Minunilor*, publicat prima dată la Londra în 1865 de Macmillan and Company.

Îmi loveam piciorul cu pixul foarte tare, lovind de șapte ori, apoi iar de șapte ori și iar de șapte ori.

— Vom modifica nivelul medicamentației tale, a zis, apoi mi-a dat revista înapoi. Ești OK cu asta?

A mâzgălit iligibil pe un rețetar și eu am mâzgălit aproape la fel de iligibil în *Cosmopolitan*:

Vrei sau nu, vrei sau nu, vrei sau nu să dansezi
Vrei sau nu, vrei sau nu, vrei sau nu să dansezi.

— Când ai învățat poezia asta? m-a întrebat dr Ogilvy.

Fără să mă gândesc, pentru că eram prea ocupată să scriu, am zis:

— Niciodată. Niciodată nu am învățat poezia asta sau oricare altă poezie.

A rupt două pagini din carnet, dar nu mi le-a dat imediat.

— Dacă te trimit acasă azi, o să fii în siguranță? Poți să conduci?

I-am spus că am luat autobuzul de pe Willow Street și a zis că așa e mai bine.

— O să fii în siguranță? a întrebat din nou.

— Ca într-un seif, am răspuns.

Când am ridicat privirea, se uita la mine cu scepticism.

— Prietena ta știe despre boală?

— Da. I-am spus imediat după ce ne-am întâlnit.

Și am scris:

Când se usucă nisipul, el ca un cintezoi voios
Privește de sus la rechinul cel mai fioros:
Dar când apele cresc în flux și rechinii-s aici
Vocea îi tremură-n triluri subțirele și mici.

Mi-a înmânat rețetele și m-a rugat să fiu atentă, să încerc să merg la serviciu și să o sun dacă starea mea se înrăutățește sau dacă nu mi-e mai bine în câteva zile. Se vedea că nu voia să mă lase să plec, că se gândea la spital. Știe – a știut-o și atunci – că ar trebui să mă forțeze ca să stau chiar și o singură noapte într-un spital. Știa aproape tot ce era de știut despre Rosemary Anne. Știa că ar trebui să fie mult mai rău decât transcrierea obsesivă a poemelor lui Lewis Carroll pe șervețele și ziare vechi până să merg la spital, și chiar și atunci aș merge doar zbătându-mă și urlând.

Am zis:

— Sfântul Ignațiu de Loyola avea obsesii. Gânduri intruzive, adică. Îl îngrozea gândul de a călca pe paie care formau semnul crucii, pentru că se temea că ar fi dat dovadă de lipsă de respect față de Hristos. Nu știu unde am citit asta. Trebuie să o fi citit undeva. Cred că mulți oameni care au devenit sfinți au fost de fapt doar nebuni.

Am apăsat prea tare și am rupt pagina.

Dr Ogilvy a tăcut pentru o clipă.

— Știi că nu sunt credincioasă, am zis. Știi că nu am crezut niciodată în Dumnezeu și toate alea.

— Nu vrei să rămâi în camera de așteptare vreo două ore? a vrut să știe. Poți pleca oricând, dar cred că ar fi o idee bună să mai stai un timp. Pentru orice eventualitate.

— Nu, am răspuns și am închis revista, am făcut-o sul și am strâns-o. Trebuie să merg acasă. O să fiu bine, promit. O să sun dacă se înrăutățește.

— Și ești sigură că nu știi ce a declanșat episodul ăsta?

— Sunt sigură.

Iată și a doua mea minciună.

— Suni când ajungi acasă?

I-am spus că da. Era un preț mic de plătit pentru a scăpa din biroul ei și a ieși din clinică, departe de privirea ei iscoditoare și de întrebările ei. M-a condus afară până la recepționistă și am scris un cec pentru ședință. Ne-am salutat. Trebuia să fac pipi, așa că am intrat la baie înainte să ies din clădire. Am stat pe capacul de plastic și am scris:

Nu păli, melcule – mai bine dansează-n aceste ape.

Și am desenat chiar și un melc sub versuri. Aproape că mi-am pierdut autobuzul. Doar „aproape". Eram acasă înainte de ora patru, dar Abalyn luase Honda și plecase la piață. Lăsase o listă explicând că a plecat să cumpere lapte, cafea, cereale, unt de arahide, „produse de igienă feminină", baterii AAA, Red Bull și morcovi. Am sunat-o pe dr Ogilvy, dar era cu alt pacient, așa că a trebuit să-i las un mesaj pe căsuța vocală. M-am așezat pe canapea și am așteptat-o pe Abalyn să se întoarcă. Am vrut să arunc revista la coșul de gunoi, dar am ratat. Îmi lăsasem unul

dintre caietele de desen pe canapea cu o seară înainte, așa că am scris în el versuri din *Cadrilul Homarilor*. Când pixul a rămas fără pastă, m-am oprit până am găsit altul

INTRIGA (2):
Actul II: Găsește râul

Abalyn și cu mine stăm împreună la una dintre mesele lungi de stejar de la subsolul Ateneului. Ca de obicei, biblioteca de aici este mai gălăgioasă decât majoritatea altor biblioteci, dar niciodată nu m-a deranjat. Vocile bibliotecarilor mi se par liniștitoare, ca și clădirea, piatra și cimentul așezate la locul lor cu o sută treizeci de ani în urmă, în același an în care Saltonstall a văzut ce a văzut în Blackstone. Fă calculul. Trage liniile paralele și unghiurile abrupte, apoi marchează punctele de intersecție. Biblioteca mă liniștește. Sunt înconjurată de mirosul de cărți vechi, de praf, de tot ce a îmbătrânit și încă îmbătrânește. Ateneul e un înveliș în care mă ascund. Stau vizavi de Abalyn. Am un caiet de dictando în fața mea. L-am cumpărat de la Walgreen, de pe Atwells Avenue, cu o zi în urmă și primele șaptezeci și patru de pagini sunt pline, față-verso, cu versuri din *Cadrilul Homarilor*, scrise în ordine aleatorie. Numărul șapte apare în fiecare din cele patru colțuri ale fiecărei pagini. Eu scriu în caiet și Abalyn vorbește, nu șoptește.

— E o idee proastă, zice, uitându-se la caietul meu.

Îi e frică. Aș zice că-i pot mirosi frica, dar nu pot. Poate că îi simt frica, sau doar o văd în ochii ei verzi, de culoarea lacrimilor de sirenă. Tot încearcă să-mi ia caietul, deși

tocmai asta nu ar trebui să facă. Noaptea trecută a sunat la numărul de urgență al dr Ogilvy, dar dr Ogilvy s-a scuzat și a refuzat să vorbească despre mine cu ea. Nu am semnat un acord cu psihiatrul meu care să-i permită să discute cazul meu cu altcineva.

— Se poate să funcționeze, zic, fără să ridic ochii din caiet.

Ajung la ultimul rând, apoi trec atent cei patru de șapte fără de care nu se poate, înainte de a da pagina. Șapte, șapte, șapte, șapte, douăzeci și opt.

— Nu ai de unde să știi, Imp. Poate o să fie mai rău. E posibil, nu-i așa?

— Aproape orice e posibil, zic. Aproape orice. Nu trebuie să mergi cu mine. Îți tot spun că pot să merg și singură.

— Pe naiba o să mergi singură, zice. Vreau să stau cu ochii pe tine, mi-e frică!

Mă uit la ea și mă doare să o văd atât de speriată.

— Nu spune așa ceva. Te rog, nu. Nu mă face să mă simt captivă.

— Știi că nu asta încerc să fac.

Mă întorc la mâzgălit, pentru că trebuie, așa că nu mai sunt nevoită să mă uit la expresia de pe fața ei.

— Știu. Dar asta faci.

Plecăm din Providence pe la ora unu. E cald în acea zi, în jur de treizeci de grade. Vântul care intră prin geamul deschis nu prea ne răcorește și mirosul transpirației mă duce cu gândul la mare, iar marea mă duce cu gândul la Eva Canning. Scriu în carnetul meu. Eva Abalyn conduce și se uită drept în față. Niciodată nu-și ia ochii de pe șosea.

Noaptea trecută Abalyn a căutat pe Google „Eva Canning" (e uimitor câte lucruri nu știam că există înainte

ca Abalyn să locuiască cu mine) și a găsit patru sute șapte zeci și trei de rezultate, aproape toate fiind în mod sigur despre altcineva, și nu despre Eva Canning a mea. Dar era mare lucru. Am lângă mine foile scoase de Abalyn la imprimantă. Un articol din *Monterey County Herald*, altul din *The San Francisco Chronicle* și încă vreo câteva, toate din aprilie 1991. Fac legătura între o femeie pe nume Eva Canning și o femeie pe nume Jacova Angevine. Într-unul dintre articole e o fotografie cu Eva stând lângă Jacova Angevine, care a fost conducătoarea unui cult, un cult ce a sfârșit printr-un înec în masă, o sinucidere în masă, în vara lui 1991. Angevine i-a condus în mare lângă un loc numit Moss Landing din California, nu departe de Monterey. Voi cita aici un pasaj scurt din *Herald* și unul din *Chronicle*:

> Cadavrele a cincizeci și trei de bărbați și femei, toți presupuși membri ai unui cult religios cunoscut sub numele de Ușa Deschisă a Nopții, au fost recuperate în urma înecului de joi de lângă Moss Landing, California. Poliția a descris morțile drept sinucidere în masă; victimele aveau toate între 22 și 36 de ani. Autoritățile se tem că cel puțin douăzeci de alte persoane au murit în episodul bizar și eforturile de căutare continuă de-a lungul coastei Monterey County. (*Monterey County Herald*)

Și:

> Protestatarii cer Institutului de Cercetări Acvatice din Golful Monterey (ICAGM) să încheie explorarea canionului submarin imediat. Aceștia susțin că acest canion, lung de patruzeci de kilometri, este un tărâm

sacru, profanat acum de cercetători. Jacova Angevine, fost profesor la Berkeley și conducătoare a controversatului cult Ușa Deschisă a Nopții, compară lansarea noului submersibil *Tiburón II* cu răscolirea piramidelor egiptene de către hoții de morminte. (*San Francisco Chronicle*; a se nota că *tiburón* înseamnă „rechin" în spaniolă.)

În mod evident, al doilea articol a fost scris înaintea primului. Într-un articol de pe un site dedicat sinuciderilor cultice sunt listate numele celor mai mulți dintre înecați. Unul dintre ele aparține unei femei de treizeci și unu de ani, Eva Canning din Newport, Rhode Island. Pagina de internet speculează că ar fi fost iubita Jacovei Angevine și o menționează ca preoteasă a cultului Ușa Deschisă a Nopții (pe care unii jurnaliști îl numeau Cultul Lemingilor). Numele Evei Canning apare la secțiunea de mulțumiri a unei cărți pe care Jacova Angevine a publicat-o cu câțiva ani în urmă, *Waking Leviathan* (*Trezind Leviatanul*), și undeva cineva scria că volumul a fost scris înainte ca acest cult să ia naștere.

Am stat și am ascultat, și am scris în caietul meu, în timp ce Abalyn îmi citea articolele. Când a terminat, s-a lăsat o liniște lungă, apoi a întrebat:

— Ce zici?

— Nu știu ce înseamnă toate astea, am răspuns. Nu poate fi aceeași Eva Canning.

— Ți-am arătat fotografia, Imp.

— Fotografia nu e foarte clară. (Asta e adevărat. Nu era.) Nu poate fi aceeași Eva Canning, știi doar. Știu că știi asta.

Abalyn a arătat către unul dintre articole care men ționa că multe dintre cadavre erau „într-o stare avansată de descompunere" când au fost recuperate de Garda de Coastă. Unii păreau să fi fost hrană pentru rechini (*tiburón* adică).

— Poate că nu s-a înecat acolo, Imp. Poate au greșit când au identificat cadavrele și s-a întors în est. Practic asta e crimă, să-i duci pe oameni așa la moarte. S-ar as cunde.

— Și nu și-ar folosi numele real, am subliniat eu.

Abalyn s-a uitat la mine, iar eu m-am uitat la fereastra salonului, la lună și la farurile mașinilor care treceau pe Willow Street. Era o întrebare pe care nu voiam să o pun, dar până la urmă am pus-o.

— Tu ai auzit vreodată de cultul ăsta? Adică... până azi. Eu nu am auzit niciodată. Dacă ar fi fost o chestie atât de mare, nu am fi auzit de ea până acum?

Abalyn a deschis gura, dar a închis-o la loc fără să mai spună nimic.

— Nu știu ce înseamnă toate astea, am zis din nou. Dar nu are cum să fie aceeași Eva Canning. E absurd. Și e absurd și că niciuna dintre noi nu a auzit de asta până acum.

— Eram copii, a zis.

— Nici măcar nu ne născuserăm când Jim Jones i-a făcut pe toți oamenii ăștia să se otrăvească, sau când Charles Manson a intrat în închisoare. Dar știm tot. Or, chestia asta sună cel puțin la fel de rău, dar nu am auzit despre ea. Cred că e o păcăleală.

— Nu e o păcăleală, a zis, apoi a renunțat la subiect.

A aruncat printurile, dar mai târziu, când nu se uita, le-am scos din coșul din bucătărie și am șters zațul de

cafea de pe ele. Le-am adăugat dosarului meu dedicat sirenei din Millville, dosarul pe care l-am mai numit și „Eva Canning".

Soarele e un diavol alb, ochiul arzând al unui zeu în care nu cred, uitându-se în jos la întreaga lume. Cauciucurile Hondei vâjâie pe asfalt. Mergem spre nord și vest, urmărind aburul căldurii dansând peste autostrada 122, prin Berkeley, Ashton, Cumberland Hill, Woonsocket. Trecem granița statului în Massachusetts și traversăm râul Blackstone, conducem încet prin Millville. Văd un câine negru pe marginea drumului. Roade ceva – cred că e o marmotă lovită de o mașină în timp ce traversa strada.

— Va trebui să-mi arăți, zice Abalyn.

Pare furioasă, speriată și obosită. Știu că așa era. Mie mi-e doar foarte cald și sunt obosită. Capul mi-e prea plin de Lewis Carroll să fiu speriată. *Cadrilul Homarilor* răsună și bubuie în capul meu ca tunetele sau clopotele de biserică.

I-am arătat locul în care am văzut-o pe Eva și locul în care am oprit în acea noapte. A întors pe trotuarul cuiva, ca să nu fie nevoie să traversăm autostrada, și mi-a parcat mașina aproape în același loc în care stătuse Eva, goală și udă toată, când am vorbit prima oară cu ea. E atât de cald încât aproape nu pot respira. Cred că o să mă sufoc, atât e de cald. E cu puțin trecut de ora două, dar uneori timpul trece încet, alteori repede. Niciodată nu poți avea încredere în ceasuri. Sunt capricioase.

— Asta e așa o idee proastă, zice din nou, înainte să coborâm din mașină.

Nu răspund. Iau caietul cu mine. Lăsăm geamurile deschise.

Cărarea ce duce la râu e ușor de găsit, deși e pe jumă tate ascunsă de tufișuri. Merg în fața lui Abalyn și suntem atente la iedera otrăvitoare. Îmi zgârii gleznele în plante târâtoare și ghimpi de mur. Cărarea e abruptă și nu e mai lată de șaptezeci de centimetri. Pe alocuri sunt șanțuri adânci de la ploaie. Cu cât ne îndepărtăm mai mult de șosea, cu atât aerul se umple de mirosul râului Black stone și al plantelor din jur, și miroase mai puțin a șosea și a asfalt topit. Sunt fluturi-monarh și bondari aiuriți.

La capătul cărării șerpuite sunt câțiva copaci, dar nu e cu mult mai răcoare la umbră decât la soare. Mi-am numărat pașii de la mașină. Cincizeci. Am ajuns într-un luminiș mare, stâncos. Printre bolovanii de granit sunt petice de nămol. Râul e de culoarea supei de mazăre iar apa e atât de liniștită încât nici nu pare să curgă. Văd trei broaște țestoase stând la soare pe un buștean și i le arăt lui Abalyn. Libelule irizate zboară ușor peste râul verde-mazăre, iar aerul vibrează de țârâitul cicadelor și al altor insecte. Din când în când un pește provoacă riduri pe suprafața apei. Aveam să mă întreb, câteva ore mai târziu, dacă ăsta a fost locul în care Saltonstall a schițat în ziua în care a văzut-o pe femeie coborând din pădure de pe partea cealaltă a râului.

Abalyn se așază pe un bolovan și își șterge transpirația de pe față cu tricoul. Își scoate pachetul și-și aprinde o țigară, așa că acum aerul mai miroase și a tutun ars.

— Deci, după ce ne uităm mai exact, Imp?

— Poate că nu ne uităm *după* nimic. Poate doar ne uităm, răspund și ea dă din cap și se uită peste râu.

— Ăsta e un căcat, zice.

Aproape că a șuierat ultimul cuvânt. Vorbește ca un șarpe nerăbdător, dacă șerpii nerăbdători ar putea vorbi.

Sibilant, de parcă o limbă bifurcată i-ar ieși printre colți. Stă pe piatră și eu stau lângă ea. Nu sunt sigură cât de mult, dar nu mai mult de douăzeci de minute, cred. Da, douăzeci de minute cel mult.

— Imp, nu e nimic de văzut, zice Abalyn, rugător, spunând, în același timp, și: „Putem pleca dracului de aici, te rog frumos?" apoi adaugă cu voce tare: Cred că fac un rahat de insolație.

Și atunci văd urmele de picioare în nămol. Trebuie să fi fost acolo tot timpul, dar eu fusesem prea ocupată să cercetez râul și copacii de pe cealaltă parte a râului ca să le observ. Sunt mici, subțiri, cu degete lungi. Pot fi ale unui copil care a coborât să înoate. Duc afară din apă, apoi din nou înăuntru, desenând un semicerc pe mal. Nu par să ducă în sus pe potecă. Dar, îmi spun, poate că poteca e prea tare și uscată pentru ca o pereche de tălpi desculțe să lase urme în ea.

— Hai, Imp. Mergem acasă. Trebuie să ieși din căldura asta, zice și-și aruncă țigara în râu.

Se ridică și-mi atinge foarte blând cotul stâng.

Îmi strâng caietul la piept și mă uit la urmele de picioare câteva minute, *Cadrilul Homarilor* urlă mai puternic decât cicadele prin copaci. Mă gândesc la cum am văzut-o pe Eva (sau cum doar mi se păruse că am văzut-o pe Eva) atunci în Piața Wayland și cum era desculță.

— Îmi pare rău, zice Abalyn. Îmi pare rău dacă nu te-a ajutat.

— Îmi pare rău că te-am târât cu mine până aici, răspund și vocea mea are o intonație ciudată, pentru că trebuie să am grijă să inserez fiecare cuvânt printre silabele *Cadrilului homarilor*.

— Promite-mi că îți suni doctora din nou când ajungem acasă, bine?

Nu am făcut-o. Adică nu i-am promis. Dar am lăsat-o să mă conducă înapoi la mașină.

DESFĂȘURAREA ACȚIUNII
Actul III: Șapte frați chinezi

Situația nu s-a îmbunătățit după călătoria cu mașina la râu. Urechelnița, adică. Așa numea Caroline ceva ce-i rămânea în minte – un cântec, un refren al unei reclame de la televizor. Sunt sigură că tot urechelniță mi-ar fi numit și *Cadrilul Homarilor*. Mai mult, îmi amintesc un episod dintr-un serial, *Night Gallery*, pe care l-am văzut pe când locuiam cu mătușa Elaine în Cranston. În episodul ăla, un bărbat plătește un altul să-i plaseze o „urechelniță" în urechea unui al treilea bărbat, un rival în dragoste. Dar se încurcă. Urechelnița este inserată din greșeală în urechea celui care a plătit și face ouă în creierul lui. În realitate urechelnițele nu fac asta, nu sapă tunele în creierul oamenilor și nu fac ouă în capul lor. Oricum, mi s-a făcut frică și o vreme am dormit cu vată în urechi. În episodul din *Night Gallery*, bărbatul cu urechelnița avea dureri insuportabile – insecta își croia drumul prin creierul său. Nu cred că e cu mult diferit față de ce mi-a făcut mie Eva Canning, când s-a aplecat spre mine în acea zi în muzeu și mi-a șoptit la ureche.

Această urechelniță, aceste gânduri intruzive, cu ecou, ea le-a pus în mișcare. Ea a rostit cuvintele care au transformat Aokigahara în Pădurea Sinucigașilor. Și-a lăsat ouăle printre circumvoluțiunile cerebelului meu.

A făcut alveole în materia mea cenușie, modelând-o după voia sa. Am știu asta, deși nu am îndrăznit să le spun doctorei Ogilvy și lui Abalyn sau oricui altcuiva. Eram destul de nebună și fără să spun povești despre o sirenă care m-a vrăjit pentru că nu am avut prezența de spirit să urmez exemplul lui Odiseu și să-mi îndes ceară în urechi. Sau măcar vată. Am luat-o la mine acasă și m-a răsplătit cu o cacofonie de aiureli victoriene.

Nu am sunat-o pe dr Ogilvy când am ajuns acasă. Abalyn m-a tot rugat să o fac, dar nu am făcut-o. I-am spus că o să treacă, pentru că mereu trece. Dar nu avea cum să treacă, nu de data asta, așa că știam că mințeam.

Apoi a mai venit o zi, am umplut caietul și am mai cumpărat unul. Am consumat două pixuri și l-am început pe al treilea. Niciodată, dar niciodată, nu a fost atât de rău, nici pe jumătate, gânduri nedorite, asurzitoare îmi răsună în minte – nici măcar înainte de medicamente. Nu sufăr de migrene, dar poate așa sunt migrenele: un șir de cuvinte care se rotesc în buclă prin cap, zi și noapte, chiar și atunci când visezi. Scrii cuvintele pe hârtie, compulsiv, nu te poți opri. Mi-am dublat doza de Valium, apoi am triplat-o. Abalyn era cu ochii pe mine, în afară de momentele în care încerca să nu stea cu ochii pe mine. A încercat să mă facă să mănânc, dar Valiumul îmi face rău la stomac și, pe deasupra, era greu să mănânc în timp ce umpleam caiet după caiet.

În sfârșit, în ziua de *după* ziua de după ziua de la râul Blackstone i s-a făcut atât de frică și s-a enervat atât de tare, încât m-a amenințat că o să cheme salvarea. Dar nu a făcut-o. În schimb, a început să plângă și a ieșit să ia aer. Voi spune că a fost pe trei august, chiar dacă nu era. Soarele apunea și înăuntru era sufocant, deși toate

geamurile erau deschise și ventilatoarele funcționau la maximum.

Abalyn a trântit ușa și în clipa următoare a sunat telefonul. Nu telefonul meu mobil, ci telefonul vechi, de culoarea unui avocado, montat pe peretele bucătăriei. Cel pe care abia dacă îl folosesc vreodată. E atât de vechi, încât are un disc cu numere. Mai nimeni nu mă sună pe telefonul ăla și m-am întrebat de multe ori de ce mai plătesc abonamentul. Ușa s-a trântit; telefonul a sunat. Stăteam pe canapea și m-am oprit din scris la jumătatea versului despre plăcerea nebună ce vom avea când cu homarii de-a valma în mare ne vor arunca. Telefonul a sunat cam de vreo doisprezece ori până să mă ridic și să traversez salonul spre bucătărie și să răspund. Poate că era șeful meu, mă suna să-mi spună că sunt concediată. Poate era mătușa Elaine, sau chiar dr Ogilvy, deși amândouă mă sunau pe mobil.

Am ridicat receptorul și nu cred că am auzit nimic un minut întreg. Uneori cred că *am auzit* totuși ceva, acel sunet pe care îl auzi când îți pui o cochilie la ureche. Deci ori tăcere, ori un sunet care imita marea și vântul. Când mi-a vorbit Eva Canning, nu m-a surprins deloc. Nu știu ce mi-a spus. Sunt destul de sigură că am uitat imediat ce a tăcut și am închis. Dar am impresia că a vorbit foarte mult. Am impresia că mi-a spus niște secrete extraordinare și minunate, dar și secrete urâte și rele. Când s-a terminat, *Cadrilul Homarilor* încă reverbera în acel spațiu construit între ochi, îmi zvâcnea în tâmple și mi se rostogolea în urechi. Dar nu mai simțeam nevoia să-l scriu, și asta a fost probabil cea mai mare ușurare pe care am simțit-o vreodată (cel puțin în versiunea din iulie a bântuirii mele).

M-am întors în salon, m-am dus la geam și m-am uitat la stradă. Lăstuni de horn se apropiau în picaj de

acoperișuri, fugărind țânțari. Câțiva adolescenți hispanici puseseră o masă pe trotuarul de vizavi și jucau domino la lumina străzii, ascultând tare muzică pop mexicană. Nu era nicio adiere de vânt. Departe în nord am auzit un tren fluierând. Părea o seară ca orice altă seară de vară în Arsenal. Poate că o așteptam pe Abalyn să se întoarcă acasă. Poate că stăteam acolo ca s-o văd când vine.

Sub apele oceanelor
Sunt homarii mari și grași...

Când am văzut că Abalyn nu se întoarce, am închis fereastra și am blocat-o. Nu m-am dus și la celelalte ferestre să le închid și să le blochez. Doar pe *aia* era important să o închid și să o blochez. Era ceva simbolic. Închizând o fereastră, închideam o ușă. Caroline dând drumul la gaz, Rosemary Anne obosind să se mai lupte și hotărându-se să-și înghită limba.

Și-abia așteaptă să danseze cu tine și cu mine,
Somonul meu cel drag!

Țin minte toate acele mici detalii legate de ce am văzut pe geam, dar nu-mi amintesc cum am mers spre baie. Nu-mi amintesc nimic între geam și baie: lumina aprinsă și stinsă de șapte ori, apa rece deschisă și închisă de șapte ori. Îmi amintesc că baia mirosea a mentă, de la săpunul lui Abalyn, și că încă mai puteam auzi muzica din stradă, chiar și peste bâzâitul monoton al *Cadrilului homarilor*. Am stat pe marginea căzii și m-am uitat cum se umple cada de fontă. Căldura era insuportabilă și știam că în apă o să mă simt ca-n rai. Nu-mi puteam explica de ce nu mă gândisem mai devreme să fac o baie

rece. Am dat vina pe caiet și pe pix, pe faptul că Abalyn era supărată.

Mi-am ținut mâna sub robinet și era ca și cum mi-aș fi scufundat degetele în gheață lichidă, aproape *prea* rece. M-am dezbrăcat și am lasat hainele să zacă acolo unde au căzut pe gresia alb-albastră. Când cada era pe punctul de a da pe afară, am închis robinetul și am intrat în apă. M-a ars, atât de rece era. Dar știam că arde numai la început, după aceea o să fiu amorțită și n-o să-mi mai fie cald niciodată. Am stat în apa arzândă, gândindu-mă cum a fost adusă toată din rezervorul Scituate, unspre zece sau doisprezece kilometri mai la vest. Uneori, iarna, rezervorul înghețа și aduna patinatori. În vară avea cel mai închis albastru. M-am gândit la multele șuvoaie de apă care curgeau în rezervor și la apa care venea din subteran, la ploaie și la cum, până la urmă, toate vin din mare. Și cum, în final, toate vor ajunge înapoi în mare, într-un fel sau altul.

N-ai tu idee plăcerea nebună ce vom avea:
Cu homarii de-a valma în mare ne vor arunca!

M-am întins, mi-am ținut respirația și am strâns tare marginile căzii până a trecut șocul inițial.

Se-nghesuie homarii și broaștele-țestoase...

Părul îmi plutea în jurul umerilor, peste sâni și burtă, ca algele ce plutesc într-un ochi de apă rămas după reflux. Pe măsură ce mă scufundam, cada dădea pe afară și curgea pe jos.

Contează cât mergem?

Nu am închis ochii. Nu am vrut să-mi închid ochii și știam că nici Eva nu voia să închid ochii. M-am scufundat în cadă. Am băgat capul sub apă și m-am minunat de oglinda argintie de deasupra mea. Ar fi putut fi la fel de bine mercur vărsat peste cer, la cum sclipea.

De cealaltă parte e țărm – colo, mai jos...

Prima respirație a fost ușoară. Doar mi-am deschis gura și am inhalat. Pe urmă însă mă înecam, întregul meu corp se împotrivea potopului ce mi se scurgea în jos pe gât, în plămâni și în stomac. M-am împotrivit și eu, dar aproape că nu mă simțeam în stare de o a doua respirație.

Nu păli, melcule – mai bine dansează-n aceste ape.

Vărsam marea în mine, chiar dacă nu-i simțeam gustul sărat. Vărsam marea în mine și, în timp ce plămânii îmi luau foc și corpul lupta împotriva mea, urechelnița a murit. A murit sau doar s-a oprit și nu mai rămăsese niciun sunet în capul meu în afară de revărsarea apei și de bătaia încăpățânată și insistentă a inimii mele. Deasupra, cercul de mercur se mișca încoace și încolo, se înnegrea, iar eu am închis ochii și mi-am scrâșnit dinții.

PUNCTUL CULMINANT
Actul IV: Încearcă să nu respiri

Și atunci mâinile puternice ale lui Abalyn s-au înfipt în umerii mei, mă trăgeau și mă scoteau din gheață, ridicându-mă din cadă. Poate că nu-mi amintesc *cu adevărat* această parte. Poate că nu eram conștientă, dar, dacă

nu sunt amintiri reale, m-am păcălit timp de doi ani și jumătate. Abalyn m-a așezat pe jos și m-a ținut în timp ce tușeam și vomitam apa și tot ce mâncasem la prânz, până ce gâtul mi s-a uscat și m-a durut pieptul. Se înjura pe ea și mă înjura și pe mine, și plângea cum nu am mai auzit pe nimeni să plângă până atunci, și nici de atunci încolo. Eu n-am plâns niciodată așa, nu am fost niciodată atât de zdrobită de durere și de furie, de confuzie încât să *trebuiască* să plâng așa. Durere, furie, confuzie. E o aroganță să pretind că aș ști ce simțea în timp ce eu vomitam și scuipam în brațele ei.

După ce n-a mai rămas nimic în mine, Abalyn m-a ridicat din nou și m-a dus la pat. Niciodată nu realizasem cât de puternică era, atât de puternică încât să mă care așa. Dar a făcut-o. A mototolit cearșafurile și m-a mângâiat, întrebându-mă încontinuu ce naiba făceam. Nu aveam cum să răspund, dar ea continua să mă întrebe oricum. *Imp, ce dracu voiai să faci?*

A vrut (din nou) să sune la ambulanță, dar am putut da din cap că nu, și asta a oprit-o. Sunt surprinsă că a oprit-o, dar a oprit-o.

— Oprește-te! scrie Imp.

Scriu și eu.

— Nu trebuie să mai faci asta. Trebuie să te oprești. Nu contează ce a zis. Așa că oprește-te. Oprește-te, pune paginile astea deoparte și termină cu rahatul ăsta. Ai milă de tine.

— Nu, scriu eu.

— Oprește-te și continui altă dată.

— Dar *poți* să o faci. Ai spus ce contează. Tu nu te-ai înecat și urechelnița a murit și Abalyn a plecat, și poți ajunge la restul mâine sau în altă zi.

E un gând atât de al dracului de egoist, dar îmi doresc să mă fi lăsat să plec în acea zi. Îmi doresc asta la fel de mult cum îmi doresc să sune telefonul și de data asta să fie Abalyn.

— Oprește-te. Destul. E destul pentru azi.

E destul pentru totdeauna.

DEZNODĂMÂNT
Actul V: Bomba de trezire

N-ar fi trebuit să fie cinci acte. Dar m-am înșelat și sunt.

Acum patru zile am spus „e destul pentru totdeauna" și timp de patru zile nu m-am așezat în scaunul ăsta în camera alb-albastră cu prea multe cărți. Dar iată-mă din nou aici. Din nou pentru că, pentru că, pentru că... chiar și în timp ce încercam să-mi spun povestea cu fantome, povestea mea cu sirena și vârcolacul, ca pe un lucru care mi s-a *întâmplat* în trecut, continuă să se întâmple tot felul de lucruri. Noi evenimente apar cu încăpățânare, și știu că fac parte din aceeași poveste, ea continuând să se deruleze în jurul meu, încurcând și mai mult, fără pic de considerație, toată această încurcătură lipsită de speranță. În tot acest timp am vrut cu disperare să spun că aceste zile *au fost*, iar acum, nu-i așa, s-au terminat. Eu doar înregistram istoria. Le-am împins departe de mine, încercând să le las în urmă.

Și, da, istoria are urmări, dar măcar *s-a terminat*. Ți-o amintești, dar nu o trăiești. Îmi imaginez că majoritatea

oamenilor asta crede și așa am vrut și eu să cred, pentru că poate, crezând asta, n-aș mai trăi această poveste cu fantome. Aș scrie SFÂRȘIT și aș pleca, și nu ar mai fi nicio durere și nicio frică. Niciun gând despre Abalyn și Eva, și lupi, și sirene, drumuri ninse și râuri nămoloase. Niciun Saltonstall. Niciun Perrault.

Dar. În *Lungul drum al zilei către noapte*, Mary zice „Trecutul este prezentul, nu-i așa? Și e și viitorul. Cu toții încercăm să ne mințim că nu e așa, dar viața nu ne lasă" (Lui Rosemary i-a plăcut foarte mult Eugene O'Neill) Aseară, când m-am întors de la serviciu, am căutat piesa pentru că nu mai eram sigură dacă îmi aminteam corect replica, dar așa era. Trecutul e prezent. Și viitorul e prezent. Și, hei, uitați-vă la mine cum încerc să las impresia că știu ceva, când de fapt ideea aici e că nu mai sunt sigură dacă știam ceea ce credeam că știam. Pentru că încă se mai întâmplă lucruri și trecutul e prezent, cum spunea Mary Cavan Tyrone. Ea lua morfină și era și ea nebună, în plus e vie doar atunci când actrițele o aduc la viață, dar a văzut. A văzut și tot ce pot eu să fac este să-i împrumut viziunea.

Asta mi s-a întâmplat (mi se întâmplă) ieri (azi):

Eram la muncă și, în pauză, am vrut să fac o plimbare. Nu e neobișnuit. Am ieșit din magazinul de arte plastice și am dat colțul în Elm Street, apoi am intrat pe Hospital Street. Treceam pe lângă parcarea muzeului pentru copii din Providence când am văzut-o pe Abalyn cu o femeie pe care nu o cunoșteam și cu o fetiță, ieșind dintr-o mașină roșie parcată lângă trotuar. Aș fi putut să mă întorc și să merg înapoi la serviciu. Dacă aș fi făcut așa, totul ar fi fost diferit și acum nu aș scrie asta. Dar acest „dacă aș fi făcut așa" nu contează, pentru că nu m-am întors. Doar m-am oprit și am stat acolo, sperând ca

Abalyn n-o să mă observe, dar eram atât de fericită să o văd din nou după așa de mult timp, încât amețisem, dar amețisem și pentru că urca în mine durerea de a fi pierdut-o de două ori, ca și cum tocmai se întâmplase, ca și cum durerea ar fi fost recentă. Parcă ne-am fi despărțit în urmă cu doar o săptămână.

M-a văzut și s-a uitat la cealaltă femeie, așteptând parcă un fel de sugestie sau de permisiune, sau părând că voia să-mi ceară iertare pentru ceva ce încă nu făcuse. Apoi a spus ceva, dar n-o puteam auzi, deci nu avea cum să fi vorbit foare tare, și a venit spre mine.

— Hei, Imp, a zis.

Nu mai are părul negru. L-a lăsat să crească și e mai mult blond, dar culoarea ochilor nu i s-a schimbat.

— Bună, am spus și nu știam ce să spun mai departe.

— A trecut mult timp, a zis Abalyn, de parcă eu aș fi putut să nu știu asta. Ești bine?

— Da, am răspuns. Sunt bine. Cine sunt prietenele tale?

S-a uitat peste umăr la femeia și la fetița care o aștep-tau în parcare lângă mașina roșie. S-a întors către mine. Când a vorbit din nou, părea la fel de neliniștită și ame-țită ca mine.

— A, da. Ele sunt Margot și nepoata ei, Chloe. O du-cem pe Chloe la muzeu. Nu a mai fost niciodată.

— Ție nu îți place la muzeu, am zis.

— Păi, e pentru Chloe, nu pentru mine.

— Margot e noua ta iubită? am întrebat, auzindu-mi cuvintele și știind că spun tot ce nu ar trebui să spun.

— Da, Imp, a răspuns Abalyn și în colțurile gurii i-a apărut un mic zâmbet. Margot e iubita mea.

Au fost câteva secunde de tăcere jenantă care pro babil au părut mai lungi decât erau în realitate, apoi am zis – ba nu, am trântit:

— Am scris despre tot.

S-a uitat la mine, încă încruntându-se puțin, apoi a întrebat:

— Care tot?

Dorindu-mi să-mi pot lua cuvintele înapoi, dorin du-mi să fiu în camera de pauză de la muncă, sau în curte nu acolo pe trotuar, cu Abalyn, care se holba la mine, am zis:

— Știi tu, tot ce s-a întâmplat. Ce s-a întâmplat înai inte să pleci. Râul și cele două Eve. Sunt abia la partea în care încerc să mă înec în cadă, dar nu cred că scriu mai departe. Am spus povestea din iulie și nu cred că e neapărată nevoie să mai spun și povestea din noiembrie.

Cuvintele ieșeau din mine de parcă aș fi avut Tourett și nu mă puteam controla. S-a uitat peste umăr la Margot și la Chloe, apoi s-a întors din nou către mine.

— Cele *două* Eve?

— Da, am răspuns. Amândouă. Iulie și noiembrie.

A urmat o tăcere jenantă mai lungă decât prima și a încercat să zâmbească, dar nu i-a ieșit prea bine.

— Nu sunt sigură că înțeleg, Imp. Nu a existat decât o singură Eva Canning. M-ai pierdut.

S-a oprit, s-a uitat în sus la soare și și-a îngustat ochii. M-am gândit că o să mă întrebe dacă nu cumva nu mi-am luat medicamentele, dacă greșeam dozele. Cam așa voi bea. Dintr-odată mi-am simțit stomacul plin cu pietre.

— A fost iulie și apoi a fost noiembrie, i-am spus, ros togolind în continuare cuvinte, părând insistentă, deși

nu dorisem decât să par sigură pe mine și un pic uimită. Prima dată când ai plecat, nu? Pe urmă...

— Îmi pare rău, Imp, m-a întrerupt. Mă bucur să te văd din nou. Pe bune, dar trebuie să plec.

— De ce te prefaci că nu știi despre ce vorbesc?

— Pentru că nu știu. Dar e în regulă. Nu contează. În fine, trebuie să plec acum.

— Mi-e dor de tine, am zis.

Nu ar fi trebuit, dar am zis-o.

— O să vorbim cândva, a promis, dar știam că o spune doar așa... Ai grijă de tine, da?

Apoi a plecat. Am rămas pe trotuar și m-am uitat la ea și la femeia pe nume Margot și la fetița pe nume Chloe intrând în Muzeul Copiilor.

Nu a existat decât o singură Eva Canning.

Doar una.

În drum spre magazin, dar și în restul zilei și mare parte a nopții trecute am încercat să fiu furioasă și atât, vrând doar să cred că întâlnirea cu mine a enervat-o și a rușinat-o. Probabil a fost o glumă crudă. Poate că nu a vrut să fie o glumă crudă, dar asta a fost. Phillip George Saltonstall nu a vrut să perpetueze o bântuire când a pictat tabloul acela, și nici Seicho Matsumoto, când a publicat *Kuroi Jukai* și a schimbat o pădure într-un loc în care oamenii se duc să moară. Aș fi sunat-o pe Abalyn ieri-noapte, dacă aș fi avut numărul ei de telefon. Aș fi sunat-o și i-aș fi zis să-și ceară scuze și să se explice, i-aș fi spus că am simțit că își râde de mine. Am stat lângă telefon, în bucătărie, și m-am așezat pe canapea cu mobilul în mână. Probabil că aș fi reușit să-i găsesc numărul dacă aș fi încercat, dar n-am încercat. M-am gândit să-i trimit

un e-mail, pentru că sunt aproape sigură că are aceeași adresă, dar n-am făcut nici asta.

Abalyn nu m-a păcălit niciodată. De ce ar face o acum, chiar dacă nu se simțea în largul ei să stea de vorbă cu mine în timp ce noua ei prietenă era acolo, destul de aproape să audă tot ce vorbeam? Nu cred că m-a mințit chiar dacă mi-ar conveni mai mult explicația asta. Dar atunci înseamnă că era pur și simplu confuză și nu-și mai amintea bine, numai că ar fi absurd. Asta ar însemna că a uitat lunile alea și toate lucrurile alea cumplite. Dacă ea crede că a existat o singură Eva – nu contează dacă prima sau a doua – înseamnă că a uitat lucruri atât de îngrozitoare încât sunt imposibil de uitat.

Nu am dormit noaptea trecută. Am stat trează până a răsărit soarele, forțându-mă să îmi pun cea mai grea întrebare, întâi în gând, apoi cu voce tare. Forțându-mă să fiu tare ca betonul, ca să nu o mai neg. Pentru că Eva m-a învățat că necunoscutul este imun la facultățile rațiunii umane, că ceva nevăzut, dar înfometat, care stă sub apa pe care nu-l poți vedea e mai înspăimântător decât un rechin de șase metri înfometat. Pentru că necunoscutul este chiar mai înspăimântător decât un adevăr atât de groaznic încât îți frânge întreaga lume.

În urmă cu vreo două sute de pagini am scris: „Spun neam că nu are rost să scriu toate astea, dacă tot ce îmi iese e minciună". Dacă nu sunt sinceră, atunci nimic din toate astea nu înseamnă nimic și aș fi putut la fel de bine să scriu aceeași propoziție la nesfârșit. Sau nici măcar o propoziție adevărată, doar aceeași literă de sute de mii de ori. Nu am vrut să spun ce am spus, asta e tot ce am făcut.

A existat oare o singură Eva Canning? Și, dacă da, care e cea reală?

Scrisul face ca totul să fie chiar mai dur decât betonul. Scrisul face ca totul să fie la fel de dur ca diamantul.

Dar întrebările nu vin cu răspunsuri atașate convenabil și am știut întotdeauna că e un paradox aici. O particulă și o undă. Acțiune fantomatică la distanță. Iulie și noiembrie. Dacă spun întrebarea mea groaznică cu voce tare nu se schimbă nimic. Știu mai puține decât am crezut vreodată că știu. Asta e tot ce înseamnă puterea de a formula această întrebare.

Doar că mai înseamnă și că nu mă pot opri aici.

7 / 7 / 7 / 7
7 / 7
7
ȘAPTE
7
7 / 7
7 / 7 / 7 / 7

Toate gândurile noastre sunt boabe de muștar. Ab
acum multe zile. Multe zile. Multe zile de boabe d
muștar, India Phelps, fiică a unor femei nebune, nepoat
nu vrea să spună niciun cuvânt și ca urmare nu se poat
opri din vorbit. Povestea tristă, tristă, povestea durero
a unei fete care a oprit pentru două străine care nu au vrut
nu au putut nu au putut nu au vrut să se oprească pentru
mine. Ea, ea care sunt eu, și mă târăsc pe marginile pro
priei mele vieți, prea speriată să desfac capacul și să vărs m
maioneză boabele de muștar. Muștar alb, muștar negru
muștar maro de India. Le varsă pe o podea de bucătărie
așa că trebuie să le numere de șapte ori șapte ori înain
te de a le pune la loc în borcanul falca borcanul falca d
mirodenii. A înșurubat capacul strâns pentru că o dată a
fost mai mult decât suficient, mulțumesc. Exagerează, da
le-a numărat de mai multe ori, nu doar o dată, altfel nu s
poate, nu? Un cot, din greșeală, și India Phelps pierde o
oră și jumătate, ca dracu', numărând boabele împrăștiate
pe podeaua neregulată, prinse în spațiile goale dintre
plăcile de lemn, boabele care au ajuns sub frigider și au
gaz și trebuie recuperate, ce mai contează cât timp îi ia
Timpul meu e al meu. Limbi negre, limba pentru oră, o
alta, de-un cot, limbă lungă și frâu la limbă, limba pentru

minut, linia vieții, linia sufletului, toate buzunarele pe dos, în direcția inversă acelor de ceasornic, pline de flori. India Morgan Phelps, *imp*, demon, toți i-au spus demon toată viața, li se părea drăguț, inima-i la fel de putredă ca merele căzute pe jos. Tastele astea negre emailate sunt la fel de bune ca boabele de mușt ar, dacă stau să mă gândesc la sunetul pe care îl fac.

Și uite-o cu o fată pe nume Chloe și cu o femeie al cărei nume spunea că e Margot, dar de unde să știu că nu mințea – că nu se mințea, că nu mă mințea și nu inventa nume. Nu m-a întrebat dacă mai iau medicamente, dar am văzut-o în ochii ei, ochii ei verzi ca dozele de Coca-Cola purtate de valuri. Îmi spune ea că nu a existat decât o singură poveste, una s-a întâmplat, când în capul meu sunt două – și cum, cum. Cum. Nu am pus mâna pe telefon. Nu, am ridicat receptorul, dar nu te-am sunat pe tine, pe Abalyn sau Ogilvy sau pe orice altcineva. Bănuiala că ar putea să aibă dreptate e mai rea decât orice certitudine, dar mi-e prea greu să ridic receptorul sau să-i scriu un e-mail ca să cer o confirmare pentru eul meu demonic. Necunoscutul e înspăimântător, dar certitudinea e o condamnare. Bate, bate, bate, bate o tastă a mașinii de scris, bate fierul, bate în retragere, bate din palme – sau e „din mâni"? Bate palma, mă bate gândul morții. M-am gândit de mai multe ori la asta în ultimele zile, în timp ce-mi număram boabele de mușt ar vărsate. Ar fi ușor, deși corpurile nu vor niciodată să renunțe cu ușurință la fantomă, dar cu puțin noroc s-ar termina și gata cu jocurile de-a asta-i adevărată sau aia-i adevărată, dar numai nebuna de pe Willow Street ar îndrăzni să fie atât de proastă încât să creadă că ambele sunt adevărate.

Asta mă duce cu gândul la Wolf Den Road, așa-zisa supranumita Wolf Den trasată în țărână între troiene de pădure ca zăpada în nordul și vestul Connecticutului. În acea noapte de noiembrie nu-i cunoșteam etimologia, dar acum o știu. Știu de crima lui Israel Putnam din iarna dintre 1742-1743, pe când iernile durau ori se întindeau dintr-un an în altul. Justificările sunt aproape la fel de sălbatice și improbabile ca legendele lui Gévaudan, La Bête du Pomfret, ne spune istoria, care a măcelărit oi toată iarna, numărul exact variind de la o sursă la alta. Nu cred că e vreuna demnă de încredere. Cred că lupului i s-a înscenat totul, iar asta mă face să mă gândesc la lup și la fata în roșu, și cine pe cine vâna. Șaptezeci de oi și capre într-o singură noapte. Nu înghit așa ceva, dar nu înghit o grămadă de alte lucruri pe care alții le înfulecă pe nemestecate, întregi, pentru ca pădurarul să le elibereze, pe jumătate digerate, tăind burta umflată a lupului. Miei și copii mutilați, supraviețuitorii sunt mutilați destul de rău încât să fie omorâți, ca în cazul câinilor turbați, nebună turbată cu o demonică neîncredere în Imp. Stâne devastate. Păstori devastați ai Connecticutului. Deci a existat o miliție de Păstori ai Israelului și prieteni ciudați ai oilor și ai caprelor, și ea a lăsat-o curată, urme de labe în zăpada proaspătă au trădat-o astfel încât nu au avut niciun fel de probleme să o vâneze. Mă face să mă întreb dacă voia și ea să moară și să fie găsită, chiar dacă nu le-a făcut întru totul ușoară misiunea acelor răzbunători ai Domnului. Câinii au coborât gâtlejul de piatră și au ieșit scâncind, cu cozile între picioarele lor slabe – mai mare rușinea, cum să trimiți câini să facă treburile sângeroase ale oamenilor, asmuțindu-i asupra strămoșilor lor.

Eva Canning, tu, cea a serilor de noiembrie, pierdută, înfometată și fără speranță, ghemuită-n întuneric, alungai potăile care se târau înapoi la stăpânii lor jigniți. Deja îți măcelăriseră atât de mulți copii. Și iată bărbații cum stau toată iarnă la gura bârlogului de piatră, necăjindu-se. Pietre alunecoase, cu zăpadă și gheață, și sângele încă nevărsat pentru răzbunarea stânelor. Putnam și-a făcut o torță din scoarță de mesteacăn și i-a rugat să-l coboare cu o sfoară în crăpătură, pentru că, dacă vrei ca o treabă să fie bine făcută, zic ei, trebuie să o faci chiar tu. Nu o lăsa pe seama câinilor ce au fost și ei cândva lupi. Hai să luăm în calcul o conspirație făcută cu complicitatea câinilor. Să presupunem, așa cum presupunem că boabe de muștar aduc un dezastru sigur și deloc necunoscut dacă nu-s numărate. Bunul și dreptul Squire Putnam, sfântul patron al oilor și al caprelor, al copiilor și al mieilor, al cotletelor de berbec, coborât cu capul în jos în pântecele împuțit, într-un întuneric cu siguranță necunoscut, pentru a exorciza drăcușorul din Pomfret, văzut mai târziu pe câmpuri înghețate. Iată că drăcușorul alege Calea Acelor, de dragul fermierilor buni creștini din New England. Lupi ce fac rău în miezul iernii, mânați de o foame cruntă. Farurile mele luminează străzi lăturalnice, fără intenția de a merge undeva anume, fără să știe epopeea falsei-broaște-țestoase ai cărei eroi au fost Israel Putnam și fantoma pe care a eliberat-o în acea noapte îndepărtată – cercetările mele au scos la iveală că Sfânta Scriptură face treisprezece referiri la lupi. Am o listă chiar aici. Vezi *Faptele Apostolilor* 10:29. Sari peste versiunea asta. Amintește-mi mai târziu.

Cântul întâi, *Infernul*, scris de Dante Alighieri. Nu e despre Israel Putnam ucigătorul de lupi din Pomfret,

pierdut în luminișurile primitive și încolțit de trei fiare sălbatice. Una dintre ele era o lupoaică. Vinerea Mare, 1300 d.Chr.: *Ed una lupa, che di tutte brame.* Apoi s-a arătat o lupoaică; *sembiava carcanella sua magrezza*, părea să poarte orice poftă în slăbiciunea sa; *e molte genti fè già viver grame*[1], simpla ei vedere mă apăsa cumplit. Prădarea tuturor acestor cățele nelegitime, încât ai putea crede că era o lupoaică în Eden, și nu un șarpe.

(unde vei auzi strigătele disperării)

La început nu m-a văzut. Nu sunt sigură când m-a recunoscut, dar nu înainte să opresc pentru ea, domnule Putnam. Nu e ca și cum mă urmărea în noaptea aia ca să-mi facă rău în pădurea cu ramuri sterpe și cu o crustă de zăpadă ce ascundea în mod decent de privirea mea un miliard de frunze căzute. Nu e ca și cum era la vânat în acea noapte. Am dat peste ea, Abalyn. Eu ieșisem la vânat, nu ea.

Voi numi această parte: „Lupul care a strigat «Fata»".

Dar cocoșată aici, în scaunul meu de lângă fereastră, în casa din Willow Street, nu-l voi lăsa pe Israel Putnam să scape, n-o să mă întorc la Eva Canning (asta-i A Doua Venire, nu prima, este bestia neîmblânzită, cu mers greoi).

(care mă urmărea și-mi pândea pașii)

Ceea ce citesc spune că groapa către vizuina lupoaicei din Pomfret era adâncă de patru metri și jumătate. Apoi încă trei metri pe orizontală și nici măcar un metru dintr-o parte în alta, având tavanul atât de jos încât

[1] „Și iată și-o lupoaic' apoi că pare, / cu mii de pofte'n slabu-i trup răpus, / Căci multei lumi îi face zile amare." (Dante Alighieri, *Divina Comedie, Infernul*, Cântul I, ESPL, București, 1954, traducere de G. Coșbuc.) (*N.red.*)

sfântul ucigător de lupi a trebuit să se târască pe burtă. Povestea asta e din ce în ce mai neverosimilă, așa cum Margot nu e cel mai inteligent pseudonim, numele copilului era India Imp, eu știu cât știi și tu. La dracu'. La dracu'. Boabele de mușt ar se tot întorc, și chiar și fără ele probabil că m-aș pierde, îndepărtându-mă de calea mea, dar boabele de mușt ar nu ajută deloc, nici măcar un pic. Domnul Putnam a spus că lupul avea ochi focoși. *Ar spune* asta. Ar înflori și ar exagera, ca vânătorii și pescarii. Toți ochii Evei mele fulgerau roșu. Nu, vorbesc serios. Israel Putnam, așadar, și-a încărcat muscheta cu praf de pușcă negru, nouă alice mortale, și a ucis mârâind cățeaua lupoaică cu ochi de foc, târând-o afară în uralele mulțimii adunate. Ea, moartă, a fost târâtă, un cadavru, la un kilometru și jumătate de sanctuarul ei și bătută într-un țăruș de fier de ușa unui hambar sau așa ceva. Ea era dovada întâietății omului și a vinei lui Putnam, dar eu nu văd nicio dovadă, nu aud nicio mărturie – în afară de cele simple, circumstanțiale – care să demonstreze că a fost comisă o crimă. Să-mi aduci aminte mai târziu.

Așa că a fost numită Wolf Den Road, dar când am găsit-o pe Eva-lupul eram de fapt pe Valentine Road și am zis doar așa, ca să sune mai bine. Dar nu se poate să nu fi fost niciodată pe Wolf Den Road. Cred că a fost.

A omorât lupul la ora zece și oamenii spun că era ultimul lup din Connecticut. Generalul Israel Putnam, viitor erou în războaiele ce aveau să urmeze – Revoluția Americană, cea Franceză și cea Indiană. Dar tot criminal o să-i spun, criminalul care a eliberat fantoma pe care am găsit-o în acea noapte friguroasă, goală, rătăcită și temătoare pe drumul acela de țară înghețat. Trebuie să fi venit la el, ca spectrul vampirului din Mercy Brown care-și vizita

frații și surorile. Trebuie să-l fi bântuit și el din cauza vin a luptat în războaiele astea, sperând, împotriva oricăr speranțe, să domolească vina pe care o simțea după ev nimentele din iarna lui 1742-1743.

E o povară cumplită, chiar dacă ești un sfânt pios în mat cu alice de oțel, e o povară cumplită să înțelegi că ești cel care a făcut posibilă dispariția lupilor din întregul Con necticut. E posibil să se fi mândrit cu asta, a, sunt sigură, dar cred că doar de fațadă, pentru ca alții să nu-i vadă vina

Eva a grăit: „M-ai găsit". Dar a sunat mai mult ca un mârâit decât a ceva în limba oamenilor. Dar nu, evident, nu-i așa? Nu a zis nimic în seara aia, nici multe nopți după ce am adus-o acasă în bârlogul meu din Willow Street iar Abalyn era pe bună dreptate oripilată și voia să o trimit de acolo, dar nu am făcut-o. Abalyn i-a spus într-un fel pe care nu-l voi reproduce aici.

Eva Canning era fantoma ultimului lup mort, la fel de sigur precum era fantoma lui Elizabeth Short, Dalia Neagră, uciderea vârcolacului, undeva departe, unde n-am fost niciodată, în Los Angles, în iarna lui 1947. O altă iarnă, la capătul continentului – la celălalt capăt al continentului. Cred că ea, adică Elizabeth Short, adică reîncarnarea Evei Canning, adică fantoma reîncarnată a ultimului lup din Marele Stat al Connecticutului... cred că EA, cu majuscule, EA a ales Calea Boldurilor. Cred că a purtat o pelerină roșie, dacă a fost tăiată în două așa, i s-a scurs tot sângele, fața ei era cioplită ca a unui dovleac pe post de felinar, tăiată de la o ureche la cealaltă cu Zâmbetul de Glasgow, zâmbetul vârcolacului – cred că niște jurnaliști au început asta, și așa a fost și cu uciderea vârcolacului, pentru că lupii au zâmbete atât de mari, dinți așa de mari. Uneori mi se pare că jurnaliștii voiau să spună

că ea era vârcolacul ucis iar alteori, fără nicio îndoială, că a fost ucisă de el. A fost obligată să mănânce căcat, fecale, a zis legistul. Avea toți dinții stricați, putreziți ca merele căzute spre sfârșitul verii. Ei, polițiștii, erau de părere că o lovitură în cap a omorât-o, nu faptul că a fost tăiată în două, care bănuiesc că e un act de milă. Ca atunci când am oprit lângă pădure într-o seară înzăpezită, pentru că ea nu voia nu putea nu voia să oprească pentru mine.

O dată. Nu de două ori. Nu a existat decât o singură Eva.

Vezi, Imp? Vezi ce e asta? Hârtie pe tambur. Dovleac. Doisprezece șoareci fermecați. Ai ochi și vezi, înțelegi da, ce și cum te rog trebuie să oprești nebunia asta înainte să devină mai rău cidru putrezit și chiar trebuie s-o iei de la capăt cu blestematele alea de boabe de mușt ar? Cuvintele n-o să le poți strânge ca pe boabele de mușt ar, să le pui la loc acolo de unde au venit. Înțelegi asta, da? Of, doamne. Of, doamne, dumnezeule.

Sunt o femeie moartă. Moartă și nebună.

7 / 7 / 7
7 / 7
7

Nu e numărul șapte un număr sacru? Este, nu-i așa? Numărul lui Dumnezeu. Pun așadar acești șapte aici împotriva fantomelor ce-mi populează mintea și împotriva drăcușorului ce sunt, împotriva demonilor, vârcolacilor, sirenelor, vânătorilor cu muschete, a iubirilor pierdute, a femeilor pe care n-are cum să le cheme Margot și a fetițelor pe care nu le cheamă Chloe, împotriva reculului, consecințelor, exploziilor, boabelor de mușt ar. Împotriva mâniei și a absenței distinșilor domni Risperdol, Depakene și Valium, pe care i-am neglijat într-un hal fără

hal, lăsându-le pe domniile lor să se stingă, părăsiți, inu
tili ~~în chihlimbar baltic presărat cu furnici carbonizate și~~
~~țânțari.~~ Îi închid în dulăpiorul de medicamente din baie.
Îi închid. Ei întunecă lucrurile adevărate. Dr Ogilvy știe
asta, știe că nevoia nu e o eliberare tăcută, că șobolanii nu
trăiesc pe o stea rea. Atât mi-a spus și mie, dacă nu vreau
să ajung ca Rosemary Anne. Nu vreau, dar acești șapte
ai mei sunt la fel de feroce ca iubitele mele psihoactive.
Vreau să mă aud pe mine cea reală, nu cea falsă, inconse
ventă, care și-a băgat gândurile cele mai adevărate în cutii
și le-a ascuns într-un geamantan sub patul meu unde nu
poate fi rănit nimeni de propoziții tăioase ca lamele. Eu
doar *pe mine* mă tai de la genunchi în jos.

Însă m-am oprit cu drag. Femeia stătea goală în ză
pada de la marginea ~~Wolf Den Road~~ Valentine Road,
Calea Acelor, Bray Road din drumul galben și Trail of
the Coeur d'Alenes. Am oprit și, vai, ce ochi mari avea,
ochi de culoarea celui mai adânc auriu-căprui ca mierea
și ca agatele de culoarea caramelului și ce dinți mari, ca
niște fildeși, mă sfâșie și mă împrăștie în patru vânturi.
Ce bestie cu picioare lungi, ea, Eva A Doua Venire după
eșuata mea Ofelie. Ce gheare ascuțite. Se furișează de-a
lungul drumurilor de țară și al căilor ferate, iar eu nu
sunt decât carne, nimic mai mult. Ea nu e decât o pală de
fum, nimic mai mult, dacă nu te uiți direct la taxidermia
ei monstruoasă. Dar ea mă sfâșie și își împrăștie roadele
eforturilor ei – semințe de rodie, sâmburi de piersică,
migdale amare cu gust de muson, de cianură. Deschid
Honda și noaptea se varsă înăuntru, pentru că ea e stă
pâna nopții și noaptea îi dă ascultare. Israel Putnam
a apăsat pe trăgaci și a eliberat-o. Fantomele trebuie
eliberate din închisorile de carne și os, trebuie să scape

de autocrația tendoanelor și a materiei cenușii. Se furișa printre copaci către mine și am întrebat-o dacă pot să o ajut și să mă cufund în apusul auriu al ochilor ei, cu pupile ce devorau cerul. Fii atentă, Imp. Fii atentă, altfel o să vină să ia ce i se cuvine. Într-o seară înzăpezită Eva m-a luat în ghearele ei ca securile și mi-a dat oasele de-a dura.

Da, asta e concluzia la care ajung fără ceața distinșilor domni. Am murit și m-am întors acasă la fel de fantomă ca ultimul lup din Connecticut. Eva mi-a îngropat cadavrul descompus, recunoscător, sub gheață, detritusul înfrunzit înghețat bocnă până la dezghețul din primăvară, dar ghearele ei au spart imediat gheața și mi-au săpat un mormânt. A cântat o slujbă lupească, blasfematoare, pentru somnul meu funerar și cred că mi-ar fi pus și coroane cu flori de bergamot, rudbekia, căldărușe și bulbuci, dacă ar fi fost alt anotimp. Ți-aș dărui niște violete, dar s-au uscat toate când am pus la cale moartea tatălui meu. Când colo, doar frunze putrezite și viermi care tremurau de frig. Înmormântarea a trezit râmele adormite și gândacii negri. Dar m-au iertat pentru această necuviință și m-au învățat limba anelidelor și a insectelor. Gândacii au un dialect ciudat. Viermii au o pasiune pentru ocluzivele glotale. Le-am spus că eram o pictoriță care scria povestiri despre tablouri cu sirene și bărbați multimedia uciși de motociclete, obsedați de femei omorâte și de basme. Indiferent dacă m-au crezut sau nu, mă simpatizau. Cred că mai mult ca sigur asta s-a întâmplat pe WolfsValentineDenRoad. Fii a mea. Și încă simt mirosul Evei, stând pe vine pe pământul de deasupra, lupoaica se pișă și se cacă, își înalță capul, își dă capul pe spate, urlă și își dorește să fi fost Lună plină în acea noapte. Urla, cred, pentru că *nu vedea* Luna, dragul ei

violator brutal și credincios. Satelitul ei lacom. Fluxul și refluxul ei. Rogu-te, iubire, amintește-ți – cum ai putut folosi în felul ăsta o biată fecioară? Sub pământ, pe patul meu de beție, patul meu de Styx, m-am rugat pentru ea. Aici luna noiembrie e o lună numai bună să renunți la o fantomă, a șoptit, și chiar dacă nu mi-ar fi oprit buzele, eu nu aș fi contrazis-o.

Toate bune și frumoase, India, dar nu poți povesti ceva de nicio culoare, nu-i așa? Faci totul varză și nu-i va fi de folos nimănui.

Nu poți desena o linie dreaptă.

Dar pot merge în zig-zag.

După ce s-a terminat catehismul insectelor din subteran, cu câteva ore înainte de răsărit mi-a exhumat ra mășițele. Mi-a lins craniul și pieptul, până ce oasele-mi erau de un alabastru luminos, ca Luna ei capricioasă și mulieratică. Asta ca să fie limpede că îmi era recunoscă toare că murisem pentru păcatele ei. Pentru păcatele lui Putnam, de fapt, pe care le-a luat asupra sa când el a plecat să se lupte cu soldații britanici și cu indienii Iroquis și Mississauga în *La guerre de la Conquête*, așa că nu avea timp să-și poarte crucea. Lupii morți sunt devoratori de păcate. A fost bătută în cuie, țăruși de fieri, de peretele unei afumătoare și gură-cască de peste tot au venit să fie martori la falsul Calvar al acestei Hrist Lup. Nu era nicio Marie Magdalenă, nicio Regină a Cerurilor nu plângea lângă lup, doar bufnițele și corbii au venit să ciuguleasca din carnea ei, readucând-o la viață. Eva Canning a înviat în corpurile corbilor, păsările negre sunt semne sigure ale minciunii, toate păsările negre, și toate păsările negre s-au umplut cu ea, așa că s-a ridicat victorioasă deasupra ogoarelor înțelenite. Transsubstanțiere.

A scurmat din nou (prematur) pământul, ca să mă pot uita cu ochii mari, uimită, la aşchiile adevăratei şi neasemuitei uşi de hambar înfipte în palmele ei însângerate, ca nişte moaşte.

Mi-a şoptit la ureche şi i-am mirosit respiraţia greţos de dulce. Mi-a şoptit că voi întâlni minciuni în drumul meu. Că Abalyn avea să mă trădeze de trei ori şi o să-mi insufle o îndoială atât de mare, încât o să vreau să mă agăţ de un pai şi o să-mi închid pastilele în spatele unei uşi cu oglindă. Am plâns când Eva mi-a zis asta şi mi-a şters lacrimile, iar mâinile îi pâlpâiau şi i se schimbau intermitent, nehotărâte dacă era mai bine să fie labe sau mâini. Ea toată era o metamorfoză splendidă, asemenea viermilor care vorbeau în timp ce dormeam. Mai întâi era ceva, apoi altceva, chiar sub ochii mei. Era un caleidoscop în care se perindau scheletele şi muşchii, măduva, fierea şi somptuoasele camere ale inimii mamiferelor. Inima, tetragrammaton al pieptului din care vine *aqua vitae*, pentru că viaţa cărnii este în sânge, sângele este viaţa. Nu a fost niciodată, nici măcar pentru o clipă, o singură bestie, nu o să mă las înşelată că ea nu a fost decât una, una singură şi nu accept că trebuie să aleg între iulie şi noiembrie. Ea, Abalyn, de ce nu poate vedea asta, când ea însăşi, ca Tiresias, a ales licantropia – o licantropie de gen? Asta nu e ipocrizie? Ea e un paradox şi vrea să mi-l ia pe al meu, vrea să mă facă să cred că e imposibil? A ieşit dintr-o piele pe care o ura şi a intrat într-una pe care şi-o dorea, există o particulă şi o undă, există şi Eva, şi Eva, nu?

~~Abalyn s-ar încrunta sacedortal şi ar spune nu.~~

Dacă nu aş fi divorţat de distinşii domni, aş fi rămas surdă şi oarbă, n-aş fi înţeles toate astea şi poate m-aş

fi întins pe jos și aș fi murit. Aș fi ales baia din nou sau mi-aș fi tăiat venele? N-ar fi contat, aș fi fost oricum redusă la tăcere. S-ar fi terminat cu tot ce e incomod și neconvenabil. Curat, curat. La adăpost, ca într-o casă. Dacă iubești pe cineva, nu o lași să se înece și nici nu i spui că e mai nebună decât știe deja că e.

E un corb pe pervaz. Crede că nu-l văd cum se uită la mine. Probabil că nu i s-a spus că am văzut patru oameni plimbându-se prin parc împreună. Departe de luminile străzii și pe sub copaci, unde era cel mai întunecat. Nu călugărițe în straiele lor curgătoare, mai degrabă oameni-corbi sau, de fapt (și asta cred că e cel mai probabil) doctori de ciumă, doctori cu cioc veniți din alt veac, cu alte leacuri – camfor, trandafiri, laudanum, mir, storax, glugi din piele cerată, cu toate antidoturile lor frumos aliniate, aerul stricat nu face niciun rău. Doctorii îmbrăcați în costumul împotriva ciumii, *Medico Della Peste*, aveau ochi de sticlă, spre deosebire de acest corb cu ochi negri de pe pervazul meu. Ca în plăcerile lumești ale vicleanului Hieronymus Bosch. Poate că Abalyn a ținut secret că se poate transforma în corb și acum mă spionează în timp ce bat la mașină. Dar am talismanul meu de șapte și când scriu

7 / 7 / 7 / 7
7 / 7
7
șapte
7
7 / 7
7 / 7 / 7 / 7
VII
7

își întinde aripile de abonită și zboară spre casă, către iadul cu păpuși de hârtie non-Margot și non-Chloe pe care și l-a creat pentru sine. Dar digresez. Din cauza mierlei care a încercat să mă îngroape în clocotul îndoielii de sine, amintindu-mi avertismentul lui Caroline, că mierlele vin la mincinoși. Unde rămăsesem?

Fugeam după Eva Canning sub cerul de iarnă fără lună.

Sau cer de toamnă târziu, dar, la dracu', frig ca iarna. Grăbește-te, copilă. Limpezimea asta s-ar putea să nu dureze o veșnicie. Știu ei cum să ți-o ia.

Nu mai aveam nevoie de Honda, nu în timp ce Eva Lupoaica sau Israel Putnam îmi strigă să fug ~~de-a lungul~~ pe picioarele mele moarte și să țin pasul, să țin pasul. Noapte sălbatică, sălbatică tare. A plantat un cadavru și a răsărit o femeie moartă cu pasul iute, o alergătoare zombi care, oricât ar încerca, nu ar putea ține pasul niciodată. Asta nu contează, fiindcă în noaptea aceea nu a contat. Important a fost doar efortul. Știa că fugeam cât de repede puteam pe picioarele mele tremurânde. A înțeles că nu pot să fug în patru picioare ca ea, dar tânjeam după acea plăcere – lumească, pământească – atât de tare încât mă durea. Era fantoma unui lup și-mi doream să mă alătur ei. Fantoma unui lup e mai liberă decât o nebună cu stomacul plin cu pastile. Pastilele nu mă lăsau să fug în patru labe. Erau otrava în fața căreia până și ea era neajutorată.

Am fugit în două picioare până mi-au sângerat tălpile. Și inima. Mă dezbrăcase de toate hainele zdrențuite, rupte de foamea ei, înainte de a mă ucide și, când m-am întors, eram goală, ca ea. Eram sora ei oloagă, ca ea în spirit, chiar dacă nu și în simetria ei înfricoșătoare ce ardea incandescent pe Valentine Road, Calea Acelor, în timp ce fermierii și soțiile lor dormeau liniștiți în paturile

lor, fără să bănuiască nimic. Dar caii și vacile ne-au auzit. Și caprele. Lăsasem în urmă calea vieții mele și iluziile sănătății mele contrafăcute medicamentos. Le-am lăsat în urmă și Eva mi-a dat voie să dansez sub cerul înstelat cu bestia cu picioare lungi în care se transformase femeia dezbrăcată de la marginea drumului. N-ai tu idee plăcerea nebună ce vom avea – am avut – la convergența inevitabilă a celor două drumuri. Asta avea să fure Abalyn de la mine, experiența gloriei acelui derviș dansând tarantella *danse macabre*. Am căzut printre câmpuri tăcute, albe ca prăjiturile pudrate cu zahăr, despărțite de vaduri încă din vremea lui Israel Putnam. M-am întins pe jos și ea s-a urcat pe mine. M-a privit și-n ochi îi lucea pofta, hârtie creponată rubinie cu reflexe irizante, nesătulă și nerușinată, și mi-am depărtat picioarele pentru lupul ce fusese întotdeauna. Nasul ei negru și umed mi-a mirosit sexul primitor, lingându-mă-n două înainte să mă întoarcă brutal pe burtă și pe sânii mei răniți, încălecându-mă ca un lup.

— Te afli în Casa Lupului, *casa del lobo*, domnișoară, așa că vei face ce trebuie și te vei purta precum ne este obiceiul. O să te fuți cum se fut lupii.

O femeie într-un câmp – a fost prinsă.

M-a arat cum se ară câmpurile la venirea primăverii. M-a plantat, a doua oară, culegând apoi gelozie, deoarece sunt sigură că Abalyn i-a simțit mirosul de mosc pe mine când m-am întors acasă în acea noapte. E un basm, nu-i așa? Da, e un basm, chiar dacă nu e cu zâne. Condus de spiricuși, copilul prostuț și neascultător se pierde prin pădurea bântuită și întâlnește un lup drăcesc flămând care, pe scurt, îi propune Hai să ne întrecem până la Caroline acasă, mai mult, îi promite te voi iubi cu adevărat

și nu-mi pasă că ești nebună. Te voi iubi întotdeauna, întotdeauna. Am dat păturile la o parte și am găsit-o așteptând să are pe câmpurile înțelenite.

(Abalyn e din nou la fereastră, dar de data asta o ignor.)

Fata carmin eram eu – sunt eu –, veneam din dealurile cu peșteri, de mână cu La Bête, gândindu-mă ce norocoasă am fost. Speram să-i port puii în pântece și să nu mai fiu goală pe dinăuntru niciodată. Fata goală, cochilie, în spatele registrului, oamenii șușotesc pe la spatele ei și nu știu că eu știu sau chiar nu le pasă. Înclin să cred că nu le pasă. Fata goală, scoică, cel puțin nu mai e goală. M-am întors la mașină și farurile încă aruncau conuri albe în beznă, făcând zăpada să strălucească. Eva era cu mine, în stânga mea, și m-a lăsat să-i pun centura. Drumurile erau alunecoase și înșelătoare, iar eu uneori depășesc limita de viteză. Fetele conduse de spiriduși care lasă prea mult în urmă calea cea dreaptă nu-și prea bat capul cu legea. Ele și-au desenat limitele pe piele pentru totdeauna ca să le vadă lupii.

Iată povestea mea despre lupul care a strigat „Fata". Fantoma lupului ucis care, după o salvă de muschetă, a stat singur mai multe secole, fără alți lupi, doar cu alte fantome de lupi drept companie. Și, cumva, a și uitat că a fost vreodată lup, nemaiavând pe nimeni care să fie la fel. A uitat. Dar a văzut atât de mulți oameni, bărbați, femei și copii, și, uitând de sine, a crezut că este o femeie goală la marginea Valentine Road. Sau poate că nu a fost în totalitate o chestiune de uitare. Ce-ar fi dacă și-ar fi învățat lecția, că lupii nu sunt în siguranță în fața bărbaților, dar că femeile sunt un pic mai în siguranță în fața bărbaților, astfel încât și-a cusut o piele de femeie și a intrat în ea? Croiala era strâmtă și trebuia să aibă grijă

mare ca ghearele-i să nu sfâșie mănușile de piele și ca ni meni să nu-i vadă colții.

Fantoma deghizată a unui lup.

Femeile nebune pot vedea asemenea năluciri și atin gerea noastră le poate oferi corporalitate. Așa a văzut-o Abalyn când ne-am întors pe Willow Street. Dacă Abalyn ar fi trecut pe lângă ea, ar fi fost invizibilă și ar fi continuat să conducă, să conducă, să conducă, fără să bage de seamă miracolul. Încă din 1742, din 1743 sau 1947, așa se tot întâmpla cu toți, până când nebuna de India Morgan Phelps, Imp din Wallow Street, a oprit și a întrebat-o dacă era bine sau dacă avea nevoie de ajutor. Am văzut că nu avea voce, că încă nu învățase să-și fo losească limba furată de femeie. La un moment dat avea să poată vorbi, ceea ce înseamnă că s-a pierdut chiar mai mult în ciocnirea cacofonică de substantive, vocale, par ticipii, adjective, verbe și toate cele. ~~Pentru asta dau vina pe mine un pic. Am încurajat-o în mascarada ei amne zico-psihotică.~~

Corbul Abalyn a zburat din nou în timp ce nu mă uitam. Cred că nu se va mai întoarce. Cel puțin nu în seara asta. O corvidă înseamnă o minciună, asta dacă nu cumva ea însăși *e* o minciună. Când parcurgi un basm, trebuie să te supui legilor basmelor. Când parcurgi o po veste cu fantome, se aplică regulile gotice și victoriene. Eu îmi croiesc drum prin amândouă deodată și nu îmi sunt clare cerințele, răsucite în cârcei de iederă spinoasă și, ca să-i deznod, trebuie să-mi înțep degetul în acul unui fus. Trebuie să fi fost mai greu pentru Eva. Eu priveam din afară, dar ea era prinsă în minciuna pe care și-o spu nea sieși ca să nu înnebunească, să nu fie ca India Morgan Phelps sau ca maică-sa.

Toate telefoanele mele sună, dar știu prea bine că nu trebuie să răspund. Știu ce se scurge prin telefoane. Știu că domniile lor m-ar pune să răspund și știu că sunt niște mincinoși nenorociți. Mincinoșii mizează foarte mult pe faptul că nu recunoaștem o minciună când o auzim. Chiar și atunci când, asemenea unui lup rătăcit, ne mințim pe noi înșine.

I-am făcut sărmanei, sărmanei Eva Lup o baie cu apă de iod de culorea cutiilor de Coca-Cola direct din Scituate, venită așadar, indirect, din mare. Abalyn a ieșit la o plimbare și la o țigară, urând ceea ce făcusem, înspăimântată, urâm ceea ce ne sperie, ceea ce nu înțelegem, și nu putea să o priceapă pe Eva, după cum nu mă putea pricepe nici pe mine. Am avut grijă să fie caldă apa, să alunge frigul care-i pătrunsese în vene, venele ei ca niște filoane cristaline, transformându-i-le în filoane de marmură albă, lăptoasă. Am ajutat-o să urce în cadă și s-a deschis ușor, ca un evantai japonez, toată numai genunchi, coate și coaste sub pielea ei înălbită. Mă durea să văd urmele lăsate de foame. Trebuie să aflu ce mănâncă fantomele lupilor. Am spălat-o cu săpunul de mentă al lui Abalyn. Am găsit tăieturi, zgârieturi, umflături, măruntaie și crenguțe în părul ei castaniu, și le-am îndepărtat pe toate, parcă aș fi folosit sare și apă sfințită, așa era de curată și pură. Am botezat-o cu apă clorizată și șampon. Înșeală-i dar pe înșelători, ca nici îngerii din ceruri, nici demonii de sub mări să nu poată despărți vreodată sufletul meu de sufletul a ceea ce știu că este adevărul. Nici măcar Abalyn, chiar dacă ea știe foarte bine că încă o iubesc.

Asta-i tot. Sau asta e tot ce vreau să am în vedere deocamdată. Povestea lupului care a strigat fata, când nu mai era nimeni altcineva acolo și doar eu puteam, în sfârșit,

s-o aud. A fost odată ca niciodată o fată fugărită și bătută în cuie pe un perete, iar eu i-am smuls cuiele reci de fier din blană și un spin din pernița unei labe însângerate. Ar mai fi și altele, da. Încheierea asta nu e satisfăcătoare. Scriu totuși de foarte multă vreme, am pierdut șirul orelor, dar știu că soarele apunea și acum răsare. Mi-e somn. Nu-mi amintesc să-mi fi fost vreodată măcar pe jumătate la fel de somn. Dar asta e, am acum totul în fața ochilor și o pot vedea, și așa anulez toate minciunile lui Abalyn care spunea că ar fi existat doar o singură Eva Canning.

Pleacă, nu-mi bate în geam, cioaro. Când e doar una aduce durere; e nevoie de ~~noi~~ două pentru fericire.

Să nu crezi că nu știu asta. Să nu crezi că nu te pot vedea acolo. Înainte de a merge la culcare, voi sigila fereastra cu șapte boabe de muștar și șapte dopuri de sticlă, și șapte frunze de dafin, și nici măcar n-o să te visez, Abalyn.

7 / 7 / 7 / 7
7 / 7
7
șapte
7
7 / 7
7 / 7 / 7 / 7

8

(MICI CONVERSAȚII)

Câteva mesaje telefonice, ultima săptămână din octombrie 2010 (oferte de ajutor, voci îngrijorate, neglijate):

Imp, uite [pauză] știu că e ciudat să sun și așa. Mai ales după scena din parcare de săptămâna trecută. A fost aiurea și îmi pare rău. Poate că nu ar fi trebuit să spun ce am spus. Oricum, hei [pauză], îmi fac griji pentru tine, Imp. Hai să vorbim, OK? Cred că ar fi bine dacă am putea vorbi. (Abalyn Armitage)

India, sunt recepționista cabinetului dr Ogilvy, te sun să-ți amintesc de programarea de la ora 5 de poimâine. Te rog să ne anunți dacă nu poți veni și dacă trebuie să reprogramăm. Mulțumesc.

Bună, Imp. Nu poți să tot lipsești așa de la muncă. Nu pot să tot închid ochii. Nici măcar nu te obosești să suni să spui că lipsești, nu te pot lăsa să scapi așa la nesfârșit. Știi doar. Să mă suni imediat ce auzi mesajul ăsta. Trebuie să vorbim. (Bill, fostul meu șef)

India, sunt dr Ogilvy. N-ai venit ieri la 5. Va trebui să îți cerem să achiți ședința, pentru că nu ai anulat-o. Niciodată nu ai lipsit fără să ne anunți din timp, așa

că sunt un pic îngrijorată. Dă-mi un telefon când poți. (Dr. Magdalena Ogilvy)

Tot eu sunt, Bill. Ți-am lăsat mesaje pe mobil și pe fix, dar nu m-ai sunat înapoi. Nu știu ce se întâmplă. Sper că ești bine, dar nu am încotro, trebuie să te concediez. Îmi pare foarte rău. Trebuie să știi că nu am vrut să se ajungă la asta. Ai fost o angajată exemplară. Dar nu am de ales. În fine, să treci pe aici când poți, să-ți ridici ultimul cec. Mersi. (Bill, al patrulea telefon în patru zile)

Imp, sunt Abalyn, din nou. Te rog să mă suni. (Al doilea telefon)

India, sunt mătușa Elaine. Am primit de dimineață un telefon de la psihiatra ta. Mi-a spus că ți-ai ratat programarea și nici măcar nu te-ai obosit să anulezi. Nu-ți stă în fire și a fost și ea de acord. Suntem îngrijorate. Sună-mă, puiule. Dă-mi de veste, să știu că ești bine.

India, sunt dr Ogilvy din nou. Am vorbit cu mătușa ta ieri și mi-a spus că nu ați mai vorbit de două săptămâni. Știu că ai nevoie de prelungiri pentru două dintre rețetele tale. Și, na, ai fost mereu foarte promptă când trebuia să reprogramezi. Te rog să suni. (Al doilea telefon)

Tot Abalyn. Bănuiesc că te-am enervat. N-o să mai sun. Mă simt prost să las toate mesajele astea. Sincer, nu am vrut să te supăr în ziua aia. Dacă ești nervoasă, probabil că merit. [Pauză lungă.] Așa că, da, nu mai sun. Nu vreau să fiu o pacoste. Dar tot vreau să vorbim. Sună-mă. Sau nu mă suna. Oricum, sper că ești bine. Și nu o zic doar așa. (Al șaselea mesaj)

India, sun să-ți amintesc că termenul pentru ultima chirie a fost săptămâna trecută. Voiam să-ți amintesc.

Nu am vrea să te taxăm pentru întârziere. (Felicia, proprietara apartamentului)

Scumpa mea, tot nu am veşti de la tine şi au trecut câteva zile de când te-am sunat. Dacă s-a întâmplat ceva, trebuie să ne zici. Am vorbit din nou azi după-amiază cu dr Ogilvy. Mi-a zis că tot n-a vorbit cu tine şi suntem amândouă îngrijorate. Mă gândesc să trec pe la tine. Sună-mă. (Mătuşa Elaine, al doilea telefon)

India, te rog, răspunde dacă eşti acasă. Am vorbit din nou cu mătuşa ta acum vreo oră. Dacă nu îţi mai iei pastilele, trebuie să ştim... (Dr Ogilvy, al treilea telefon)

Hei, ştiu că am zis că nu mai sun, dar am avut un vis foarte aiurea cu tine azi noapte... (Abalyn, al şaptelea şi ultimul telefon)

India, în legătură cu chiria...

* * *

O parte din mine a crezut mereu că nimănui nu i-ar păsa dacă aş dispărea de pe faţa pământului. Evident că mă înşelasem. Oamenii m-au sunat până când s-a umplut robotul. Eram doar pe jumătate conştientă că telefonul suna încontinuu. Asta a fost acum două săptămâni şi jumătate. Halloweenul a venit şi a trecut; nici nu sunt sigură că am observat. Acum e mijlocul lui noiembrie şi copacii de-a lungul lui Willow Street sunt aproape goi. Willow Street[1] nu are sălcii, apropo. Oak Street[2] nu are stejari. Poate că au avut cândva. Cum ziceam, multe lucruri din Providence poartă nume care nu li se mai potrivesc.

[1] (*Engl.*) Strada Sălciilor. (*N.red.*)
[2] (*Engl.*) Strada Stejarilor. (*N.red.*)

A doua zi după ce am întâlnit-o pe Abalyn în fața Muzeului Copiilor, pe 26 octombrie, am încetat să îmi mai iau medicamentele. La început am uitat. Nu prea uit, pentru că am petrecut atâția ani împreună, eu și medicamentele mele. Dar după o zi sau două eram deja conștientă că nu le luam fiindcă nu *voiam* să le iau. Deveneam paranoică. Asta se poate întâmpla destul de repede, așa că m-am gândit... în fine, e acolo, în chestiile pe care le-am scris în timpul recidivei. Îmi intrase în cap că din cauza pastilelor memoria îmi juca feste. M-am panicat după ce Abalyn mi-a spus tot ce mi-a spus. Când cineva îmi spune că nu-mi pot aminti ceva ce în mod clar *îmi pot* aminti, uneori mă panichez. Nu sunt atât de obișnuită cu asta pe cât pretind. Pe cât pretind că sunt de obișnuită, vreau să zic. Amintirile false. Nu s-a mai întâmplat de mult timp, o ditamai întoarcerea la ce-i mai rău. Încerc să nu mă gândesc prea mult la ce s-ar fi putut întâmpla, pentru că nu s-a întâmplat și nimic bun nu iese dacă plângi laptele vărsat, nu?

Oricum, iată-mă de cealaltă parte, mi-am revenit. Am pus oamenii în situații de căcat, mi-am pierdut slujba, mă simt ca o idioată. Poate că era ceva ce trebuia să fac. Am citit ce am scris și nu pot să nu mă gândesc că poate totul a fost necesar, o declanșare pentru *un lucru* pe care altfel nu aș fi reușit să-l fac. Dar tot mă simt vinovată. Nu-mi place să-i sperii pe cei care țin la mine, iar acum am rămas fără loc de muncă și datorez 125 de dolari pentru o ședință pierdută și nu e deloc un moment bun, pentru că Bill m-a concediat. Nu-l judec, dar n-am nici cea mai vagă idee ce voi face până-mi găsesc un nou loc de muncă. O să rămân fără bani.

Dr Ogilvy și-a cerut scuze, dar a zis că nu poate face o excepție. Spitalul stabilește regulile, nu ea.

Până la urmă, Abalyn n-a mai sunat și a venit să vadă ce se întâmplă. Cineva a lăsat-o să intre în casă, deși nu au voie să facă asta – să-i lase să intre pe cei care nu mai locuiesc aici. Cine i-a dat drumul – studenții de deasupra sau matematicianul de la Brown care locuiește jos – poate nu știa că Abalyn se mutase. Zice că a stat și a bătut la ușă aproape o jumătate de oră, apoi și-a încercat cheia. Nu i-am cerut-o niciodată înapoi și ea nu mi-a dat-o. Bănuiesc că niciuna dintre noi nu s-a mai gândit la asta. Aveam mașina parcată pe trotuar și, deși știe că merg pe jos destul de des sau iau autobuzul, a bătut și a bătut, și a așteptat, apoi a renunțat și și-a folosit cheia. N-o să mă supăr pe ea pentru asta. Știu că ar fi de căcat să mă supăr pe ea că a folosit cheia.

Abalyn a intrat și m-a găsit ghemuită în dormitorul meu. Încuiasem ușa, așa că asta era încă o baricadă de care trebuia să treacă. Nu știu sigur cât timp am stat închisă acolo, ore sau zile. Nu îmi amintesc și nu am cum să-mi amintesc. Acum nu contează. A zis că plângeam, că m-a auzit cum plângeam și vorbeam singură. S-a dus la bucătărie și a luat un cuțit pentru unt cu care a reușit să desfacă broasca. M-a găsit în chiloți, ascunsă într-un colț, lângă geam. Nu a zis că mă ascundeam, dar bănuiesc că asta făceam. Colțurile mi s-au părut mereu locuri sigure. Nimic nu ți se poate strecura pe la spate când stai într-un colț, nici măcar într-un colț de lângă geam. M-a găsit cu spatele la doi pereți, înghesuită într-un colț, dar nu voi intra în detalii. Cum m-a găsit, ce făceam, starea în care eram sunt toate prea rușinoase. Dar eram deshidratată. Nu mai mâncasem de, nu știu, de câteva zile. Nu

mai trăsesem apa la toaletă. La început a fost nervoasă, dar apoi m-a ținut în brațe și a plâns. Nu știu cât timp, dar îmi amintesc că i-am spus de câteva ori să se oprească. Am și lovit-o. Trebuie să recunosc asta. Am lovit-o de câteva ori în timp ce încerca să mă calmeze și să afle ce s-a întâmplat, și i-am învinețit ochiul drept. Îmi doresc să mă fi lovit și ea, dar nu a făcut-o. Doar m-a ținut în brațe, pe jegoasa și isterica de mine, acolo în colț, până m-am mai liniștit. Mai târziu a stat lângă frigider, tăcută, calmă, ținându-și o pungă cu mazăre congelată pe față. De fiecare dată când îmi amintesc cum stătea acolo îmi doresc să mă fi lovit și ea.

În fine, după aceea lanțul întâmplărilor s-a desfășurat cam așa: Abalyn a sunat-o pe dr Ogilvy la numărul de urgență și cineva, cine i-o fi răspuns, i-a spus să încerce să-mi dea niște Valium și să o sune pe mătușa mea. Dar nu o voiam pe mătușa Elaine acolo și se pare că i-am spus-o lui Abalyn. A sunat-o pe mătușa Elaine, dar a convins-o să nu vină pe la mine, a convins-o să nu vină atâta timp cât Abalyn o ține la curent. Clinica a zis că, dacă stă cineva cu mine și dacă nu par a fi un pericol pentru mine sau pentru altcineva, nu e nevoie să cheme o ambulanță (din nou și din nou). A sunat și dr Ogilvy. I-am spus ceva, dar nu mai știu nici să mă tai *ce* i-am spus. Abalyn a fost de acord să rămână cu mine și dr Ogilvy i-a spus să aștepte douăzeci și patru de ore, apoi să mă treacă din nou pe tratamentul obișnuit. I-a mai spus lui Abalyn și să încerce să afle de cât timp nu îmi mai luasem pastilele. Fie nu-mi aminteam, fie nu voiam să spun nimănui (înapoi la paranoia, nu voiam să fie nimeni lângă mine, nici Abalyn, nici oricine altcineva). Tot ce a putut să facă Abalyn a fost să-mi găsească cutia de medicamente, care

conține pastilele pe o săptămână, de duminică până sâmbătă, împărțite în compartimente discrete de plastic – D, L, M, M, J, V, S. Erau pastile cât pentru șase zile, ceea ce nu-i spunea decât că trecuseră cel puțin șase zile. Știa că era posibil să fi trecut chiar mai mult.

Abalyn a sunat-o pe Margot, noua ei iubită, și s-au certat rău. Margot a zis că nimic din toate astea – adică eu – nu era responsabilitatea lui Abalyn și că eram manipulativă. S-au mai certat și până la urmă Abalyn i-a spus să se ducă dracului iar acum nu mai sunt împreună. Pe scurt, am speriat-o pe Abalyn de moarte, i-am dat un pumn în ochi și am făcut-o să-și piardă prietena. Bravo, Imp. Ești o dulceață, asta ești.

Stă aici acum, pentru că nu are unde să se mai ducă și era minimum pe care îl puteam face după tot ce făcuse ea pentru mine și pentru cât am costat-o. Doar *stă la mine*, nu *trăiește cu mine*. Văd că îi e greu. Încercăm să nu ne stăm în drum. Poți să ții mult la cineva, dar să nu-ți fie ușor să locuiești cu ea sau cu el. Mă uit la Abalyn și înțeleg cât de adevărat e; înainte de recidivare probabil că nu înțelegeam cât de adevărat e. Am făcut o glumă și am spus că ea este cavalerul meu în armură strălucitoare, dar nu a fost amuzant și niciuna dintre noi nu a râs.

N-am prea mai râs de când m-a găsit ghemuită în dormitor, într-un colț. În casa în care locuiesc oamenii de deasupra râd, oamenii de jos râd. Îi aud prin podele, râsul care coboară, râsul care urcă.

La vreo două zile după ce m-a găsit Abalyn, mâncam cereale Trix și ne uitam la desene animate, ca în zilele de odinioară. Doar că *Ren și Stimpy* și *Castorii supărați* nu mai erau la fel de amuzanți ca înainte și cerealele aveau gust de hârtie cu aromă de fructe. Pe la mijlocul unui

desen am zis că nu vreau să mă mai uit, așa că Abalyn a luat telecomanda și televizorul s-a înnegrit (a trebuit să-și aducă toate lucrurile aici, desigur). A fost foarte atentă, ceea ce ajută, dar mă face să îmi fie și mai rușine. Am stat amândouă acolo, tăcute, ciugulind Trix uscat și zgomotul străzii era mai puternic decât de obicei. Băieții mexicani, mașinile în trecere, păsările toamnei. Abalyn a vorbit prima, și asta a fost o ușurare, risipind acea liniște falsă. Încă aș zice că a fost o ușurare, chiar și în ciuda celor spuse de noi imediat după.

— Am citit, a zis și eu am dat aprobator din cap.

Îi dădusem paginile pe care le scrisesem în timpul nebuniei mele și o rugasem să le citească. Nu voia, dar i-am spus că era important.

— Mulțumesc, am zis.

—Te-a ajutat? a întrebat.

Eu am ridicat din umeri.

— E probabil prea devreme ca să-mi dau seama, dar nu cred, nu în mod special. Cred că a fost un început și trebuia să încep undeva, dar încă mi-e frică.

Îmi venea să-i spun ceva ce ar fi spus și dr Ogilvy, și anume că „încă există un grad ridicat de disonanță cognitivă", dar, din fericire, m-am gândit mai bine și am zis altceva.

— Dar e un început, a spus și am observat că alegea bilele galbene din bolul ei și le alinia pe podea – îmi aminteam de ceva ce făceam și eu. Nu pot să nu mă gândesc că poate nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă aș fi avut ceva mai mult tact în ziua aia.

— Nu trebuie să umbli cu mănuși cu mine, i-am spus, și nu pentru prima oară. Nu mă aștept să mă menajezi.

— Totuși... a zis și a ezitat.

— Nici măcar nu știai că în capul meu existau două versiuni ale Evei, Abalyn. Nu aveai de unde să știi, dacă doar una dintre ele s-a întâmplat cu adevărat.

A mai luat o bilă galbenă din bol și a aliniat-o lângă celelalte.

— Acum crezi asta?

Voia să spun da și i-am făcut pe plac. Dar fusese atât de bună cu mine și merita ceva mai mult decât o minciună. Așa că am zis:

— Nu, dar lucrez la asta. Adică mă văd cu dr Ogilvy în câteva zile... și lucrez la asta. Acum știu că ceva nu e în regulă, iar ăsta e un început. Știu că ceva s-a defectat în capul meu.

— Ești o femeie curajoasă, Imp. Jur că n-aș putea trăi cu tot căcatul ăsta. Ești mai puternică decât mine.

— Nu, nu sunt. Doar că m-am obișnuit. Niciodată nu am fost altfel. Nu cu totul. În plus, tu ai trecut prin cel puțin la fel de multe. Nu-mi imaginez să fi avut vreodată curajul să fac ce ai făcut tu.

Mă refeream la faptul că și-a asumat propria identitate sexuală și a trecut printr-o operație, dar m-a înțeles și fără să-i explic.

— Oamenii fac ceea ce trebuie să facă. Asta e tot.

— Ia uite cum vorbim, a zis și aproape că a zâmbit, aproape că a râs. Societatea Autogratulatorie de Admirație Reciprocă a lui Imp și Abalyn.

Am zâmbit, dar n-am încercat să râd.

Apoi Abalyn a zis:

— Poate dacă ai scrie... Nu cum ai scris cât timp te-ai simțit rău. Dacă ai scrie așa cum îți scrii povestirile tale...

— Nu sunt scriitoare. Sunt pictoriță.

— Știu. Dar poate ar ajuta.

— Nu am mai scris o povestire de mult timp.

— Mă gândesc că e ca mersul pe bicicletă, a zis, apoi a luat de pe jos un Trix galben și l-a mâncat.

— E destul de ciudat că deja ai citit ce ai citit.

— A fost ideea ta, mi-a amintit.

— Știu, dar asta nu înseamnă că e mai puțin ciudat.

— Știi ce parte m-a surprins cel mai mult? Partea despre Dalia Neagră. Chiar m-a prins. Și mă simt responsabilă și pentru asta. A fost ideea mea să mergem la expoziția lui Perrault.

— Deci asta chiar s-a întâmplat?

— Dacă nu suntem amândouă nebune, da. Dracu' știe, maică-mea și taică-meu ți-ar spune că sunt nebună de legat.

— Mama și tatăl tău nu te cunosc, i-am zis, străduindu-mă să nu mă gândesc la cum e să fii disprețuit de propriii părinți.

Mi-am dorit în tăcere ca Abalyn să fi putut avea o mamă ca Rosemary Anne, o bunică precum Caroline. Dacă i-aș fi spus vreodată lui Rosemary că sunt băiat, nu fată, sunt sigură că ar fi fost mai degrabă fascinată. Poate și îngrijorată, din cauza modului în care oamenii îi tratează pe transgenderi, dar mai degrabă fascinată. Probabil că ar fi ajuns chiar să declare că e minunat.

— În fine, da. Am mers la expoziția lui Perrault și acolo era sculptura cu Dalia Neagră. Nu voi uita niciodată cât de mult te-a tulburat.

— Nu ar fi trebuit. Am reacționat exagerat.

— Era din cale afară de înfiorătoare. E chiar mai rău dacă stai să te gândești că a trebuit să se uite la ea în fiecare zi timp de naiba știe cât i-o fi luat să o termine. Luni,

poate. Luni întregi de lucru zilnic la subiectul ăla grotesc și toată cercetarea pe care trebuie să o fi făcut. Am citit că un grup feminist pentru drepturile victimelor a încercat să interzică expoziția din cauza acelei sculpturi. La naiba, aproape că nu le condamn.

— Nu sunt de acord cu cenzura, am zis, indiferent cât de cumplită devine arta.

Abalyn s-a încruntat și s-a uitat la bila galbenă pe care o ținea între degetul mare și arătător, la jumătatea drumului spre gură.

— Știi că nu sunt în favoarea cenzurii artei, Imp. Spuneam doar că înțeleg cum ar putea acea sculptură să provoace o reacție atât de puternică.

Vorbeam despre *Etape 1-5*, desigur, morișca grotescă pe care Perrault a făcut-o folosindu-se de *lifecasting* (mulaje tridimensionale) și de taxidermie pentru a reprezenta transformarea lui Elizabeth Short în vârcolac. După asta n-am mai fost în stare să văd nimic alteceva și am plecat amândouă.

— Poate scriind o povestire te-ai lămuri ce e cu a doua Evă pe care ți-o amintești, a zis. Sunt aici ca să te ajut, să știi. Dacă vrei să te ajut... Nu vreau să par arogantă.

— Știu.

— Și sunt sigură că dr Ogilvy te-ar ajuta.

I-am spus lui Abalyn că nu i-am povestit niciodată lui dr Ogilvy despre Eva Canning și a părut uimită.

— Imp, orice s-ar fi întâmplat în realitate cu ea, nu crezi că e ceva prea important ca să nu vorbești despre asta cu psihiatra ta? Nu pentru asta o plătești?

— Mă îndoiesc că ea crede în fantome. Și în mod cert nu crede în vârcolaci sau în sirene.

— Contează în ce crede? Gândește-te că a auzit că caturi mai ciudate decât asta.

I-am spus lui Abalyn că nu sunt așa de sigură.

— OK, dar care e cel mai rău lucru pe care îl poate face? Să te interneze? Din câte am văzut și din câte mi-ai spus, mă gândesc că, dacă voia, ar fi făcut-o până acum.

Am vrut să o rog să nu mai vorbim despre asta. Începeam să mă enervez și voiam să-i spun lui Abalyn că pur și simplu *nu înțelegea*, că una e să fii nebun și alta e să fii nebun și să crezi în sirene și vârcolaci, și unicorni, și zâne, și căcat. Dar nu i-am zis. Sigur, își câștigase dreptul de a spune ce gândește. Aș fi la spital acum sau poate chiar mai rău, dacă nu m-ar fi găsit când m-a găsit. Dacă nu i-ar fi păsat destul cât să vină să mă caute și dacă nu i-ar fi păsat destul cât să stea cu mine. Și, oricum, în sinea mea, știam că probabil nu se înșela în ceea ce o privea pe dr Ogilvy.

— OK, am zis.

— OK ce?

— OK, o să vorbesc cu ea. Poate scriu o povestire, mă mai gândesc.

— Și sunt aici, dacă ai nevoie de mine.

— Pentru că nu ai unde altundeva să te duci.

— Iisuse, Imp. Nu, nu pentru că nu am unde altundeva să mă duc, ce dracu'.

— Păi, nu ai, nu?

Nu mi-a răspuns. Aici s-a terminat conversația. A dat din cap, parcă nevenindu-i să creadă, și a oftat, apoi și-a luat bolul cu cereale și cutia de Trix, s-a ridicat și s-a dus în bucătărie. Am rămas pe podea în fața televizorului stins, încercând să-mi imaginez ce i-aș putea spune psihiatrei mele, dacă mă hotăram să vorbesc cu ea. *Cum* i-aș spune ce credea Abalyn că ar fi bine să spun, pentru că

îmi dădusem seama că problema nu era neapărat *ce-ul* Evei, cât găsirea cuvintelor potrivite.

În restul zilei nu prea am mai vorbit. Mătușa Elaine a sunat la un moment dat, după ce s-a făcut seară, și am lucrat la un tablou până am obosit destul cât să-mi zic că poate încerc să adorm.

* * *

Adun contradicții peste contradicții, construindu-mi un castel din cărți de joc sau o capcană încurcată din beți-gașe de marocco. I-am spus lui Abalyn că nu i-am povestit niciodată doctorei Ogilvy despre Eva Canning, dar nu e adevărat. Caută doar la pagina 94, unde am scris: „Nu i-am spus că scriu toate astea, deși am vorbit [Ogilvy și cu mine] de mai multe ori despre Eva Canning, atât despre Eva din iulie, cât și despre Eva din noiembrie, după cum am vorbit și despre Phillip George Saltonstall și *Fată înecându-se* (tabloul și folclorul), și *Mica Sirenă*. Și am vorbit despre Albert Perrault și *Voyeurul Distrugerii totale (Privind în urmă)* și *Scufița Roșie*.

Mă înșelam sau doar mințeam când i-am spus lui Abalyn că am ascuns asta de dr Ogilvy? De ce să fi mințit? Îmi aminteam greșit? Mai mult, am scris că Abalyn mi-ar fi zis că am mers împreună la expoziție, dar nu-i așa. Prietena mea, Ellen, de la anticariat, mă rugase să merg cu ea, nu Abalyn, și asta s-a întâmplat la sfârșitul lui septembrie, când Abalyn susține că ea plecase deja.

Nu încerc să mint.

Mint.

Atât îți spun, India Morgan Phelps, fiică a lui Rosemary Anne și nepoată a lui Caroline, nici măcar nu-ți

bănuiești propriile motive. Te încurci și negi, și țeși min ciuni (conștient sau inconștient) și nu poți spune de cc. E o țicneală, *totul* e o țicneală. Nu, e mai rău de atât. Începi să pierd firul poveștii mele cu fantome. Nici măcar nu mai sunt sigură că *este* o poveste cu fantome, și, dacă nu e, nu știu ce altceva ar putea fi. Sau cum continui.

* * *

Las deoparte întrebările pe care le-am pus ultima dată când m-am așezat la mașina de scris a bunicii mele. Nu pentru că nu ar fi întrebări valide, ci pentru că... pentru că. Poate și-au primit deja răspunsul – ăsta ar fi pentru că-ul. Aleg să afirm că ăsta ar fi adevărul.

Ieri m-am întâlnit cu dr Ogilvy pentru prima dată după criza mea și în seara asta vreau să scriu despre asta, despre întâlnirea cu ea, ce am zis eu și ce a zis ea. Ce s-a zis. Dar de dimineață m-am trezit cu o durere de cap care acum s-a înrăutățit. Cocktailul meu obișnuit din Excedrin și aspirină nu a fost de folos. În ochiul stâng am un crampon de cale ferată și mai mulți spiriduși îmi fug prin craniu lovind oale și tigăi. Pitici de craniu. Abalyn are un flacon de codeină de la o prietenă și mi-a oferit o pastilă. Dar nu îmi place să iau rețetele altor persoane (evident, Abalyn nu are asemenea rețineri), așa că am zis nu mersi. Poate mi-ar fi făcut bine, dar nu știam dacă interacționa sau nu cu medicamentele mele, și nu aveam chef să sun la farmacie să aflu. Abalyn s-a oferit să caute pe internet informații despre posibilitatea interacțiunilor negative, dar nu am încredere în ce se scrie pe net despre medicamente: de unde știi dacă cine scrie știe despre ce vorbește?

Dr Ogilvy are cincizeci și ceva de ani, probabil spre șaizeci. Nu am întrebat-o niciodată câți are, dar pot aproxima destul de precis vârsta cuiva. Are părul lung, prins la spate. Firele care-i ies din coadă sunt zbârlite sau creț. E aproape complet căruntă, cu excepția câtorva șuvițe încăpățânate, castanii. Șuvițele alea nu sunt creț. Ochii îi sunt blânzi și alerți. Sunt căprui, mai aproape de căprui-verde decât de căprui-maro. Are riduri fine în jurul ochilor blânzi, vioi, căprui-verzi. Zâmbește des, dar e un zâmbet discret, care nu-i arată dinții. Nu zâmbește larg, iar asta e bine, pentru că mă enervează când oamenii zâmbesc larg. De obicei are unghiile date cu ojă.

Am vorbit despre insectele din biroul ei, nu? Și cum aproape că a studiat să devină entomolog în facultate? Deci biroul ei, unde pereții sunt vopsiți într-un roșu închis, mai relaxant decât s-ar crede. Roșu întunecat, dar nu maro. Maroul bate spre mov, or roșul pereților biroului ei nu are nimic mov. Prima sau a doua oară când am văzut-o, am întrebat-o ce e cu insectele din rame și mi-a vorbit despre mai toate. Mulți, mulți gândaci și mi-a spus că gândacii erau preferații ei. Numea pasiunea ei pentru gândaci „coleopterologie diletantă". Coleopterologia este ramura entomologiei care studiază gândacii. Zicea că douăzeci și cinci la sută din toate speciile pământului sunt gândaci. „Dumnezeu", spunea, „dacă există, are o mare slăbiciune pentru gândaci". Zicea că parafraza un biolog britanic pe nume Haldane.

Era deosebit de mândră de un gândac gigantic alb cu negru, de doisprezece centimetri, Goliat (*Goliathus goliatus*), pe care l-a găsit chiar ea în timpul unei călătorii în Camerun, în vestul Africii.

— Nu era un loc sigur în care să mergi, mi-a zis. Acum e și mai nesigur. Probabil că e mai bine să nu vizitezi niciodată Camerunul. E o țară frumoasă, cu oameni frumoși – și gândaci frumoși –, dar prea multă neliniște politică. Să nu mergi în Camerun, Imp.

Am răspuns că e puțin probabil să merg – și dacă aș vrea, nu mi-aș permite. Apoi mi-a arătat zeci de fluturi și o călugăriță care arăta ca o frunză.

— Majoritatea nu sunt colectate de mine, a zis. E un magazin în New York – Maxilla and Mandible, pe Columbus, chiar după colț de Muzeul American, și am cumpărat multe de acolo.

Am întrebat-o de ce nu are păianjeni pe pereți și dr Ogilvy mi-a amintit că păianjenii nu sunt insecte, ci arahnide, ca scorpionii și căpușele.

— Nu colecționez arahnide, a zis.

— Ei bine, aveți mulți gândaci.

— Și asta nu e nimic. Ar trebui să îmi vezi casa.

N-ar trebui să scriu despre insectele doctorei Ogilvy, probabil trag de timp.

„Așa faci mereu", a scris Imp. „Tragi de timp, de parcă o să-ți vină vreodată mai ușor. De parcă, dacă aștepți suficient de mult, o să fie o nimica toată, floare la ureche."

N-ar fi. Niciodată. Ar fi un ghimpe.

Iată ce *știu* după ședința de ieri. Am vorbit cu Magdalene Ogilvy despre Eva Canning, iar și iar, din decembrie 2008 – deci de douăzeci și două de luni. Asta indică rapoartele ei, adică mult după Eva din iulie și în timpul Evei din noiembrie (pe care, din ce în ce mai mult, am început să o consider... în fine, voi reveni la asta). Dr Ogilvy știa că mă luptasem cu paradoxul celor două

Eve și cu faptul că Abalyn mă părăsise de două ori. Mi-a arătat însemnările ei ca dovadă. Dosarul cu însemnări e foarte gros. Crede în fantome, vârcolaci și/sau sirene? A zis că asta e irelevant și o cam înțeleg.

Totuși, nu știa de manuscrisul ăsta, nu știa că scriu. Puteam vedea că era surprinsă să afle asta, deși cred că a făcut eforturi să nu *pară* surprinsă. Primul lucru pe care l-am făcut ieri a fost să-i arăt ceea ce eu numesc „paginile cu 7", scrise în timpul crizei. M-a întrebat dacă mă deranjează să le citească cu voce tare și am zis că nu (ceea ce categoric nu era adevărat). Când a terminat, aproape că tremuram și voiam să plec.

— E foarte puternică, a zis. E aproape ca o incantație.

— O incantație împotriva a ce?

— Depinde, a zis. Împotriva fantomelor tale, poate a bolii tale. A anomaliei cu care te lupți de atât de mult timp. A contradicțiilor. Dar, în același timp, se citește și ca o declarație. Ai dat dovadă de mult curaj. Evident, n-ar fi trebuit să întrerupi tratamentul, dar...

Și a ezitat. Eram destul de sigură că știam ce ar fi vrut să spună în continuare.

— Crezi că aceste lucruri au avut loc? a întrebat și a lovit paginile cu degetul. Așa cum le-ai scris?

Am ezitat o secundă, apoi am spus:

— Nu. M-am panicat și voiam să desființez ceea ce spusese Abalyn, că ar exista o singură Eva. Mă țineam de... nu știu. Nu văd în ce fel, dacă aș fi inventat-o cumva pe cea de-a doua Eva, asta ar fi putut fi vreo consolare.

— Deci poate că asta e întrebarea la care trebuie să găsim răspuns, a zis, apoi s-a corectat: Nu, întrebarea la care *tu* trebuie să găsești răspuns.

Apoi a pomenit citatul acela de mai devreme din Joseph Campbell, despre cum îți este îngăduit să „o iei razna" și să-ți găsești din nou calea.

— Asta e călătoria ta și cred că e o problemă pe care trebuie să o rezolvi singură, dacă este să te lase vreodată în pace. Și, evident, sunt aici dacă ai nevoie de mine. Pot fi un ghid, probabil, dar se pare că începi să pui piesele cap la cap. Abalyn cred că te ajută.

— Vrea să scriu o povestire. Despre partea a doua, cu Albert Perrault și expoziția, și toate.

— Crezi că poți?

Discutaserăm deja despre expoziția lui Perrault și cum se încadra sau nu în cronologia mea deformată a evenimentelor dintre sfârșitul lunii iunie și iarna lui 2008-2009. Iulie, noiembrie și așa mai departe. I-am spus că Abalyn a zis că nu a fost cu mine la expoziție, dar că eram sigură că n-am mers singură. Nu aș fi îndrăznit să merg singură.

— De aici vreau să încep, a zis dr Ogilvy. Ca *tu* să începi.

Și s-a uitat la dosarul meu gros deschis la ea în poală.

— Există un motiv pentru care ai fabricat a doua poveste, presupunând că ai fabricat a doua poveste, și trebuie să știi, e foarte important, de ce.

— Nu știu de ce.

— Știu, dar cred că poți descoperi – sau redescoperi. Motivul e acolo, undeva în mintea ta. Nu l-ai pierdut. Doar l-ai ascuns față de tine. Poate că încerci să te protejezi de ceva.

— Ceva mai rău decât două Eve, mai rău decât sirene și vârcolaci? am întrebat, fără să fac efortul de a-mi ascunde scepticismul.

— Asta e întrebarea ta, a zis. Nu a mea. Dar ți-aș propune un exercițiu. Aș vrea să faci o listă pentru mine. Aș vrea să notezi toate lucrurile pe care începi să le consideri a fi false, dar pe care înainte le considerai parte din adevăr. (Voia să spună *factuale*, nu *adevărate*, dar nu am corectat-o.)

— Despre Eva Canning, am zis.

— Da. Despre ea și despre aceste evenimente care par asociate ei. Poți să o faci?

— Da, am zis, deși nu eram sigură.

Mi-a dat un caiet galben și un creion numărul doi (nº 2, hexagonal în secțiune transversală, Palomino Blackwing, grafit de înaltă calitate) și a zis că mă lasă singură cât timp scriu lista.

— Voi fi afară, pe hol. Anunță-mă când ești gata.

Și iată ce am scris (a făcut o copie pentru ea și m-a lăsat să iau originalul acasă):

1) Eva Canning a venit la mine doar o dată.
2) Era iulie când am găsit-o, nu noiembrie.
3) Abalyn m-a părăsit la începutul lui august.
4) Probabil mi-e imposibil să determin cronologia strictă și precisă a acelor evenimente.
5) A existat o sirenă. Nu a existat niciun lup.
6) Abalyn nu a mers cu mine la expoziția lui Perraut. Am fost cu Ellen, colega mea. Iar asta s-a întâmplat după ce m-a părăsit Abalyn.
7) Am creat lupul/a doua Evă/expoziția lui Perrault ca un mecanism de apărare împotriva evenimentelor Evei din iulie.
8) A existat o singură Eva Canning.

Apoi am deschis ușa și dr Ogilvy stătea pe hol, vorbea cu o asistentă. S-a întors în cabinet, iar eu m-am așezat. S-a așezat și mi-a citit lista de două sau de trei ori.

— Ultima. Vreau să ne concentrăm pe ultima înainte să pleci, a zis și s-a uitat la ceas – mai aveam cinci minute până la expirarea timpului.

— OK, am zis și m-am întins după geanta amorfă din pânză, una dintre vechile poșete ale lui Rosemary, și am ținut-o în poală.

Geanta mă făcea să mă simt în siguranță și, în plus, nu voiam să o uit acolo.

— Aici recunoști multe, a zis dr Ogilvy. Și arată un grad ridicat de înțelegere a ceea ce e posibil să ți se fi întâmplat.

Părea să se aștepte să spun ceva, dar am tăcut.

— De ce bănuiești, Imp, că ai fi avut nevoie de un mecanism de apărare sau de o strategie de rezistență împotriva Evei din iulie?

— Nu e evident?

— Poate, dar vreau să te aud pe tine.

Am privit-o preț de un minut. Probabil că o zic în sens literar. M-am uitat la ea un minut întreg. Probabil că a văzut reținerea și jena din ochii mei.

— Sirenele, i-am spus, îți cântă și te îneci sau naufragiezi. Ele cântă și, dacă asculți, cântul lor te provoacă să faci lucruri pe care nu le-ai face în mod normal. Te manipulează, ca să faci ce vor ele. Disprețuiesc ideea că am fost manipulată. Dar lupul, lupul era neajutorat, o fantomă ce avea nevoie ca eu să-mi amintesc că a fost un lup, pentru a-și putea aminti și ea că era un lup.

A zâmbit un pic mai larg decât de obicei și m-am uitat în jos la geantă.

— Ce crezi că te-a provocat să faci Eva din iulie, Imp?

— Asta nu pot spune. Poate mai târziu, dar nu acum. Vă rog să nu mă mai întrebați asta.

— Scuze. Nu am vrut să insist.

Apoi i-am atras atenția că mi-a expirat timpul, a scris ceva la computer, mi-a programat următoarea vizită și mi-a prelungit niște rețete, scriind în acea limbă secretă pe care numai doctorii și farmaciștii o pot descifra.

— Gândește-te la numărul șapte, a zis chiar înainte să plec. Doar gândește-te la el.

— Mă gândesc mult la el, am răspuns.

Ploua când am plecat și ploaia ce cădea pe grămezile de zăpadă murdară era urâtă, așa că m-am uitat la cer.

* * *

În autobuz, în drum spre casă, am văzut o portugheză bătrână cu o proteză dentară anapoda. Avea o aluniță foarte mare între ochi. Din aluniță creșteau trei fire de păr groase și albe. Cu toate că era frig, purta șlapi verzi și un tricou. Era ca mine, nu era sănătoasă, doar că nu cred că lua medicamente. Stătea vizavi de mine și vorbea singură, și îi enerva pe ceilalți pasageri care se tot uitau la ea.

— Vă e frig? am întrebat.

Părea șocată că cineva vorbea de bunăvoie cu ea.

— Cui nu-i e frig pe vremea asta?

— Ar trebui să purtați o haină. Și pantofi mai buni.

— Ar trebui, a fost de acord. Dar, știi, pantofii și hainele ascund prea multă piele.

— Trebuie să vă vedeți pielea?

— Tu nu?

— Nu m-am gândit niciodată la asta.

Am întrebat-o cum o cheamă și s-a uitat ciudat la mine, ca și cum ar fi încercat să ghicească ce ascundea întrebarea mea.

— Teodora, a zis. Când aveam un nume, era Teodora. Dar a plecat într-o zi, când am uitat să mă uit la pielea mea. Acum nu știu ce nume am. Dar cândva mă chema Teodora.

— Numele meu e India, i-am spus și ea a râs, ceea ce a făcut ca proteza să-i alunece un pic.

— E un nume ciudat, domnișoară.

— Mama l-a ales din *Pe aripile vântului*. E o carte în care apare o femeie pe nume India Wilkes.

— E o carte, a repetat. E numele tău. Ești o carte, a adăugat, privind apoi la vitrinele de pe Westminster.

— Îmi pare rău dacă v-am deranjat, am zis.

A oftat și nu și-a luat ochii de la geam.

— Nu m-ai deranjat, India Wilkes. Dar uită-te la pielea ta. Nu mai purta așa multe haine. Oamenii nu se mai uită la pielea lor în ziua de azi. Uită-te la ei. Nimeni din autobuzul ăsta nu-și privește pielea, așa că valsează în noapte. Urmărește-ți pielea, altfel se mișcă.

I-am dat cinci dolari, deși nu mi-a cerut bani. Ținea bancnota mototolită în mâna stângă, murdară. Părea să fi trecut ceva timp de la ultima ei baie.

— O să mă uit mai atent la pielea mea, am asigurat-o. Încălziți-vă și mâncați ceva.

Nu a răspuns. Eu am coborât la următoarea stație. Șoferul autobuzului voia să știe dacă Teodora m-a deranjat sau dacă a cerșit.

— Nu, i-am spus. Am vorbit doar.

Apoi s-a uitat ciudat la mine.

— Dacă zici tu, a spus.

* * *

Acasă, pe Willow Street, Abalyn stătea cu picioarele încrucișate pe podea în fața televizorului, jucând un joc – *Fallout: New Vegas*. Îi știam numele doar pentru că mi-l spusese cu o seară înainte. Ea era un personaj pe nume Courier care străbătea un deșert Mojave post-apocaliptic în căutarea unui pachet pierdut ce conținea un jeton de poker din platină. Nu avea nicio noimă pentru mine. I-am spus că am de gând să scriu și că o să fiu în camera albastră cu prea multe rafturi.

— Vrei să-ți amintesc de cină? a întrebat.

I-am spus că, dacă mi se face foame – și probabil că nu –, ies din cameră și găsesc eu ceva de mâncare. Dar i-am mulțumit oricum.

Și așa am scris povestea mea despre Eva din noiembrie pe care nu am găsit-o pe Valentine Road, doar că a ieșit mai degrabă o povestire despre Albert Perrault și Elizabeth Short. A ieșit așa cum trebuia să iasă. Pentru că nu am reușit să pun pe hârtie faptele false, am reușit să pun pe hârtie adevărul. Mă temeam că dr Ogilvy avea să pună la îndoială utilitatea unei povestiri despre lupul care era doar indirect povestea mea cu lupul. Dar nu, nici când i-am sugerat că n-am făcut decât să pun o cutie într-o altă cutie, că am creat o ficțiune care conține o altă ficțiune.

— Dacă ai apelat la ficțiune, a răspuns, *atunci* înseamnă că o controlezi.

Și nu am contrazis-o. Mi-a luat cinci zile (și cinci nopți) să scriu *Zâmbetul vârcolacului* și nu voi încerca niciodată să o vând unei reviste. Nu aparține nimănui altcuiva în afară de mine.

ZÂMBETUL VÂRCOLACULUI
de India Morgan Phelps

Nu știu dacă e adevărat că Eva s-a culcat cu Perrault. Probabil că da. Știu că s-a culcat cu mulți bărbați – și femei – în acele nopți în care se strecura de lângă mine, învăluită într-un nor de fum de țigară, parfum și amăgire. Râdea de fiecare dacă când cineva o numea poliamoroasă. Asta dacă nu era, desigur, într-una dintre stările ei negre, când ar fi făcut ceva mai rău decât să râdă. Eu n-am numit-o niciodată poliamoroasă, pentru că știam că niciodată nu i-a *iubit* pe ei, așa cum nu m-a iubit nici pe mine. Nu era niciun amor în acele întâlniri.

— Mă fut, obișnuia să zică, sau ceva de genul. Nu e nevoie de un cuvânt grecesc pretențios sau de un căcat de steag într-o paradă a mândriei. Sunt o desfrânată. Mă culc cu alții.

Apoi ar fi adăugat:

— Ceea ce mă face să mă întreb, Winter, tu de ce *nu* o faci?

Aproape că niciodată nu-mi folosea numele real și nu am întrebat-o niciodată de ce începuse să-mi spună Winter[1]. Până la urmă ne-am întâlnit în iulie. Într-o zi foarte fierbinte din iulie. Dar, desigur, e posibil să se fi culcat cu Albert Perrault. Îi plăcea să se numească discipola lui. Am auzit-o spunându-și așa nu numai o dată. Se considera preferata lui. În afara așternuturilor, vreau să spun. Îi făcea plăcere să-și imagineze că era pentru el mai mult decât o simplă studentă, ca și cum el ar fi fost un profet laic, propria *bête noire* a Evei, venită să-i arate calea către

[1] (*Engl.*) Iarna. (*N.red.*)

locuri pe care și le imaginase toată viața, neîndrăznind niciodată să viseze că va apuca să le vadă într-o bună zi. Presupunea – din tablourile lui, din *ce* picta el – că *el* apucase să le vadă. Ea bănuia că el putea să arate lumii ceva *mai mult* decât arăta în tablourile sale. Eva bănuia multe lucruri. Dar nu mă întrebați ce credea el cu adevărat despre ea. Aproape că n-am vorbit niciodată, iar conversațiile noastre n-au fost niciodată altfel decât superficiale. Am schimbat doar câteva vorbe grăbite, superficiale, neglijente, deși niciodată jenante. Nu știu ce credea despre ea ca artistă sau ca iubită, sau dacă îi provoca vreo satisfacție suspiciunea mea legată de ei doi. Uneori voiam să-i spun să aibă grijă, să-l avertizez (am vrut deseori să le spun oamenilor să aibă grijă cu Eva), dar n-am avut niciodată curajul – sau n-am avut niciodată inima – și ar fi fost probabil ca și cum i-ai spune lui Irod să aibă grijă cu Salomea. Aș fi reușit doar să par geloasă – treiul nemulțumit și cu ochi verzi de invidie într-un *menage a trois* deconectat, încercând să pună bețe-n roate. Mi-e clar cum s-ar putea interpreta greșit sentimentele mele pentru Eva. Dar *nu* o urăsc. O iubesc, cum am iubit-o de când ne-am întâlnit în acea zi fierbinte de iulie, în urmă cu aproape cinci ani, și știu că ăsta e motivul pentru care sunt damnată. Pentru că nu mă pot desprinde. Nu sunt în stare să mă desprind. Chiar și după ce a avut atâția amanți și amante, după Perrault și Dalia, și după toate lucrurile pe care le-a făcut și le-a spus, după atâtea lucruri hidoase pe care le-am văzut din cauza ei, deși o să-mi rămână în cap căcaturile alea pentru totdeauna, eu tot o iubesc. Se pare că nu am de ales, pentru că în mod cert *am încercat* să o urăsc. Dar am descoperit că să încerci să nu o iubești pe Eva e ca și cum ți-ai dori să te faci bine

doar crezând în puterea gândului; ca și cum aș crede, de exemplu, că aș putea pur și simplu să transform o rană cu cangrenă în carne sănătoasă și roz. Tai necroza sau mori, or, eu sunt pur și simplu incapabilă să găsesc o astfel de soluție radicală pentru a o tăia pe Eva din *mine*. Iar acum mă întreb dacă o fi avut și ea vreodată asemenea gânduri despre mine sau despre Albert Perrault. Ăsta e rolul pe care i-l dau, și ea însăși pretinde că așa ar fi: cineva care e un vector al ciumei de bunăvoie. Dar poate că Eva a fost doar unul dintre cei infectați. Ar fi putut foarte bine să nu fie o Maria Tifoidă a minții și a sufletului. Nu pot fi sigură, oricum, și sunt sătulă de speculații. Așa că mai bine las la o parte toate aceste meandre și mă limitez la ceea ce *cred* că știu, fără să speculez, nu? Iar când m-am așezat să scriu despre ea și despre Perrault, o aveam pe Dalia în minte, în mod particular, nu toate aceste nefolositoare (și în general abstracte) întrebări despre iubire și fidelitate, și intenție. Cum aș putea pretinde că știam intențiile Evei? Ea zicea că este o mincinoasă la fel de des pe cât zicea că e o desfrânată și o curvă. Era întruparea pseudomenonului, o încarnare conștientă, animată a paradoxului mincinosului.

— Ah, Winter, tot ce ți-am spus vreodată și tot ce o să-ți spun vreodată e o minciună, dar *asta*, *doar* asta, e adevărat.

Ce faci într-o situație ca asta? Și nu vorbesc în metafore, nici nu parafrazez. Și aici nu trebuie să mă bazez pe amintiri incerte, pentru că, atunci când a spus acele cuvinte, am fost atât de șocată, așa de iritată de tupeul ei, încât, la nicio oră după, le-am notat în carnetul negru pe care mi-l dăruise Eva când făcusem treizeci și cinci de ani. Chiar așa a spus. Și am stat nemișcată și am ascultat.

Cum să refuz să ascult unicul adevăr rostit de o femeie căreia nu-i va fi niciodată îngăduit să vorbească adevărul? Am stat pe podeaua apartamentului meu (niciodată nu m-am gândit la el ca la apartamentul *nostru*) și am ascultat.

— M-a speriat de moarte, a zis, și niciodată nu am văzut ceva mai frumos.

Ăsta era, se pare, unicul ei adevăr – care, în mod necesar, trebuie să fi fost și el fals. Dar a mai vorbit o vreme, iar eu am rămas sub geam și nu aș putea spune că nu am *ascultat-o*. În combină era un album al celor de la The Smiths setat pe repetare și cred că CD-ul a mers de două ori cap-coadă până a terminat descrierea planurilor noii instalații a lui Perrault.

— Paralela e evidentă, desigur, și o recunoaște din start. *Le Petit Chaperon Rouge*, *Scufița Roșie*, *Little Red Riding Hood*, *Rotkäppchen* și așa mai departe. Geniul nu stă în faptul că a făcut asocierea, ci în execuție, în efectul cumulat al elementelor asamblate – tablourile lui, cât și reproducerile diverselor artefacte legate de moartea lui Elizabeth Short.

Eva a râs de mine când i-am spus că totul sună pretențios și nespus de morbid. A râs zgomotos și mi-a amintit de jocuri pe care le jucaserăm, de scene fără număr.

— Știu, Winter, îți place să te prefaci că inima ta nu e la fel de putredă ca a mea, dar încearcă să nu fii așa o ipocrită.

Și iată din nou iubitul nostru paradox, pentru că avea dreptate, evident. Nu-mi amintesc să o mai fi întrerupt în acea noapte. Nici nu-mi amintesc *ce* CD cu Smiths era. Nici măcar un singur cântec.

— Știi, a spus, înainte de a se numi Dalia Neagră, ziarele din Los Angeles o numeau *crima vârcolacului*.

A tăcut pentru o clipă, apoi s-a uitat la mine și am realizat că aștepta ca eu să zic ceva, iar eu aproape îmi uitasem replica.

— De ce? am întrebat cu întârziere. De ce i-au zis așa?

Și-a aprins o țigară și a suflat fumul către tavanul înalt și alb. A ridicat din umeri.

— Albert a încercat să afle de ce, dar nimeni nu pare să știe. Pe atunci jurnaliștii din Los Angeles inventau mereu tot felul de nume șocante pentru crime. Deseori ceva legat de o floare. Crima Gardeniei Albe, Crima Hibiscusului Roșu și așa mai departe. El crede că faza cu vârcolacul s-ar putea explica prin zâmbetul pe care criminalul i l-a gravat pe față, aproape de la o ureche la cealaltă. Zâmbetul ăsta o făcea pe Short să semene cât de cât cu un lup. Dar pentru mine tot nu are sens. Eu mă gândeam că oamenii de la ziar voiau să spună că vârcolac era criminalul, nu victima.

Asta a fost prima și ultima oară când am auzit-o pe Eva contrazicându-l pe Perrault. A ridicat din nou din umeri și a mai tras un fum.

— Oricum, e o abordare grozavă și intenționează să scoată tot ce-i mai bun din asta. Încă nu mi-a spus exact cum, încă nu. Dar știu că a vorbit cu un taxidermist. Un tip cu care a mai lucrat cândva.

Și a tot continuat așa și eu am stat și am ascultat.

— E foarte incitant, zicea Eva, să-l văd expansiv, explorând alte medii. Anul trecut a făcut chestia aia cu pietrele la New York, cu pietre în cuști. Asta l-a adus aici. Așa zice el. A, și nu ți-am spus: l-a sunat cineva de la Hollywood săptămâna trecută. Nu vrea să spună cine, dar e cineva important.

Nu știu cât contează, dar jur că nu încerc să o fac pe Eva să pară mai insipidă sau mai lingușitoare decât era

în acea seară. Știa că nu îmi place arta lui Perrault, că îmi dădea fiori, probabil din cauza asta îmi și vorbea atât de mult despre el. Dacă stau să mă gândesc, probabil că din cauza asta a început să se fută cu el – presupunând că nu mă înșel și ea *chiar* l-a futut.

Stai așa.

Am vorbit prea mult despre seara aia. Nu intenționam să vorbesc la nesfârșit despre seara aceea, ci doar să o prezint ca pe un prolog la ceea ce a urmat. Era iarnă, iarnă târzie în Boston, una deosebit de înzăpezită. Tocmai începusem munca la librărie și uneori mai lucram câte o tură la o cafenea de pe Newbury Street. Nu cred că Eva lucra pe atunci, cu excepția faptului că se recomanda drept asistenta personală a lui Perrault și că el îi permitea asta. Dar nu prea știu să fi fost vorba de vreo muncă adevărată; și nici vorbă de bani, de asta sunt sigură. Eva era o curvă și atât. Nu a fost niciodată suficient de motivată cât să fie la fel de folositoare și rentabilă ca o prostituată. Dar, jucând rolul de asistentă personală, era implicată în toate rahaturile murdare în care se băgase el în acea iarnă cu planificarea spectacolului din Los Angeles, Dalia. Perrault s-a hotărât foarte devreme să numească instalația „Voyeurul Distrugerii Totale", după un cântec de David Bowie sau așa ceva. Am aflat prin Eva că Perrault a încheiat un contract cu o editură din Manhattan, un album color, hârtie lucioasă, deși nu plăteau mult. Eva mi-a zis că nu-i păsa de avansul mic, pentru că obținuse ca volumul să fie color. Ca să fiu sinceră, mai mult de la Eva știu lucrurile astea despre Albert Perrault, nu din conversațiile superficiale cu el pe care le-am amintit mai devreme. Oricum, în aceeași zi în care Eva mi-a spus despre carte, mi-a zis și că urma să-i fie model pentru

câteva dintre sculpturile instalației. Trebuiau făcute mu
laje, ceea ce însemna că trebuia să zboare la Los Angele
pentru că avea el acolo un prieten, un artist în machiaj, l
nu știu ce studio de efecte speciale, care a fost de acord
să facă asta pe gratis. Am înțeles că Perrault se cam pri
cepea să-i convingă pe oameni să facă lucruri pentru
el pe degeaba. De exemplu, Eva. Așadar a fost plecată
aproape o săptămână în februarie, când a nins cel mai
mult, și am avut apartamentul și patul doar pentru mine
Când nu munceam sau nu mă târam *către* sau *dinspre*
serviciu prin mocirla neagră și cenușie ce îneca străzile
sau când nu eram în metrou, dormeam sau mă uitam
la filme vechi și citeam fără tragere de inimă un volum
de Nabokov, *A Russian Beauty and Other Stories*. Era o
ediție princeps semnată de autor și de fapt îi aparținea
lui Perrault. I-o împrumutase Evei, sfătuind-o să o ci
tească din scoarță în scoarță, dar Eva rareori citea altceva
decât porcăriile de astrologie și dezvoltare personală. A, se
abonase la *New Yorker*, la *Wired* și la *Interview*, pentru
că se gândea că arătau bine pe măsuță. Sau, mai degrabă,
pentru că se gândea că o fac pe *ea* să arate bine. Dar nu le
citea niciodată și nici din Nabokov nu a citit vreo pagină.
Cât a fost plecată în California, am citit aproape toată
cartea, dar nu-mi amintesc decât o singură povestire,
despre un pitic pe nume Fred Dobson. Fred Dobson a
lăsat-o pe una gravidă și a murit la final, și asta e cam tot
ce-mi amintesc. Eva s-a întors acasă într-o seară de vineri
și era neobișnuit de taciturnă. A stat mai mult singură
în chicinetă, fumând și bând căni aburinde cu ceai de
plante. Sâmbătă noaptea ne-am futut – pentru prima
dată după ce începuse să se vadă cu Perrault. M-a pus să
folosesc dildoul de silicon cu două capete, ceea ce era OK

pentru mine. Am terminat de două ori. Nu sunt sigură de câte ori a terminat Eva, pentru că era mereu foarte tăcută în timpul sexului, foarte tăcută și liniștită. După, am stat amândouă întinse, și era aproape ca la început, imediat după ce ne cunoscusem, înainte să înțeleg chestia cu necroza. Ne-am uitat prin arcada mare de deasupra patului – fulgi de zăpadă coborau leneș în spirale din cerul care avea culoarea unei înghețate portocalii. A zis: „În Japonia le spune *harigata*", și mi-a luat ceva timp să înțeleg că se referea la dildoul cu două capete. „Cel puțin așa zice Albert", a adăugat și iluzia că am fi fost din nou la început, că încă nu-i aflasem adevărul, s-a dizolvat imediat. Stăteam nemișcată, cu Eva în brațele mele, privind zăpada ce se lipea de geam. O parte se topea, o parte nu. Am întrebat-o dacă era bine, dacă se întâmplase ceva cât timp fusese la Los Angeles. A zis că nu, nu s-a întâmplat nimic, dar că era solicitant să lucrezi cu Perrault. „Parcă aș fi în capul lui câteodată, parcă aș fi o altă pânză sau câțiva pumni de lut." Apoi a adormit și m-am ridicat să mă piș, mi-am verificat mailurile și m-am uitat la TV aproape până dimineața, deși munceam a doua zi. Nu voiam să împart patul cu visele ei din noaptea aia.

Nu am mai văzut-o vreo două sau trei zile. A luat trenul spre Providence – un comision pentru Perrault. Nu a intrat în detalii și nu m-am obosit să întreb. Dar când s-a întors acasă, Eva a fost din nou vechea Evă. Am comandat mâncare chinezească, *moo goo* nu știu ce, porumbel *king pao*, și a povestit despre mulajele pe care le-a făcut. I-au uns corpul gol cu vaselină, apoi au acoperit-o cu un strat gros de alginat albastru și, când s-a uscat, au acoperit alginatul cu bandaje de ipsos, creând mulaje pentru sculpturile lui Perrault din cadavrul ei viu. Am

întrebat-o dacă i-au băgat paie în nas ca să poată respira și a râs încruntându-se.

— Nu fac asta, a răspuns. Au grijă să nu-ți acopere nările. Era claustrofobic, dar într-un sens bun.

Mi-a spus că fiecare mulaj e folosit doar o dată, apoi e distrus, și că i-au făcut cinci lifecastinguri diferite în cinci zile.

— Când se întărește poți să te miști? am întrebat.

S-a încruntat din nou și a zis:

— Sigur că nu poți să te miști. Dacă te-ai mișca, ai strica tot.

N-am întrebat ce anume vrea să facă Perrault cu mulajele și Eva nu mi-a zis. Totuși, seara următoare Eva a adus o fotografie a unui tablou de Albert Perrault și m-a rugat să mă uit la ea. Eva niciodată, dar niciodată, nu spunea te rog, așa că, atunci când a făcut-o, a fost un fel de alarmă. Transpira, deși era răcoare în apartament – făcea din nou figuri. Transpira și părea bolnavă. Am întrebat-o dacă avea febră și Eva a dat din cap că nu. Am întrebat-o dacă era sigură, poate luase un virus în avion sau cât timp fusese în Los Angeles, dar ea a mârâit și mi-a înfipt fotografia în mâini. Era color, 20x25, printată pe hârtie mată. Pe spate avea un abțibild pe care era scris la mașină, ordonat, titlul lucrării, negru pe alb. Scria *Fecunda ratis* și avea o dată (pe care nu mi-o amintesc). Direct pe spatele fotografiei, cu pixul, cred, era scris *De puella a lupellis seruata* – despre o fată salvată de puii de lup, circa 1022-1024; Egbert de Liège.

— Cine e Egbert de Liège ăsta? am întrebat.

S-a uitat la mine și, preț de câteva secunde, am crezut că o să mă lovească. Nu ar fi fost prima dată.

— De unde naiba să știu? s-a răstit, oferindu-mi la schimb o întrebare. Vrei să te uiți *pe față*? Winter, uită-te dracului pe față, nu pe verso, la naiba. Am dat din cap că da și am întors fotografia. Mi-am dat imediat seama că e o pictură de Perrault, deși n-o mai văzusem niciodată. E ceva în violența aia relaxată, în neglijența deliberată a pensulației. Aproape ca un Munch încercând să falsifice un van Gogh. Aproape. La început, nicio imagine figurativă, niciun indiciu de compoziție nu se desprindea din smoala uleiurilor, nenumăratele nuanțe de cenușiu erau sparte doar de niște foarte firave urme de verde și alabastru. Era o singură pată roșie aproape de centrul fotografiei, în contrapunct cromatic cu întunecimea întregului. Mi se părea că arată ca o rană. Nu i-am spus Evei, dar asta e impresia pe care mi-a lăsat-o. De parcă cineva, Perrault sau altcineva, a înfipt un cuțit sau o foarfecă în pânză. Naiba știe, și mie mi-a venit să o fac, și nu doar o dată. Aș susține chiar că, uneori, arta lui intenționează să provoace exact acestă reacție. Artă proiectată, premeditată să stârnească reacția primară de fugă ori de luptă, forțând mezencefalul să separe prădătorii de pradă.

— Ce vezi? m-a întrebat Eva.

Și eu am zis:

— Încă unul dintre tablourile de căcat ale lui Perrault.

— Nu fi vacă, a răspuns. Spune-mi ce *vezi*.

I-am spus că am crezut că vrea părerea mea sinceră și mi-a arătat degetul mijlociu – o meritam, bănuiesc. M-am uitat la ea și încă transpira și își mai și mușca buza inferioară. Am vrut să o privesc în ochi, dar era aproape la fel de greu ca încercarea de a înțelege ceva din *Fecunda ratis*, așa că m-am întors la haosul sumbru al fotografiei.

— Asta o să fie în expoziție? am întrebat.

— Nu, a zis, iar apoi: Nu știu. Poate. Dar nu cred. E veche, dar el zice că e relevantă. Albert nu o mai are, a vândut-o unui colecționar după o expoziție din Atlanta. Nu știu dacă mai are acces la ea.

Am ascultat, dar nu am răspuns. Vocea îi tremura, ca și cum cuvintele nu prea se legau între ele și am încercat să mă concentrez și mai tare și să înțeleg cât de cât *Fecunda ratis*. Îmi doream să beau ceva și aproape că i-am cerut Evei una dintre țigările ei American Spirit pe care începuse să le fumeze după ce-l întâlnise pe Perrault, deși mă lăsasem de fumat de ani de zile. Aveam gura foarte uscată. Simțeam că obrajii îmi erau plini de vată, atât de uscată aveam gura.

— Ce vezi? m-a întrebat din nou, părând disperată, aproape șoptind, dar am ignorat-o, pentru că, dintr-odată, ceața începuse să se contureze în forme definite, umbre și obiecte solide ce aruncă umbre – forme și peisaj, și cer: cheia era în pata roșie.

— Scufița Roșie, am spus și Eva a râs, dar foarte încet, ca și cum ar fi râs doar pentru ea.

— Scufița Roșie, a repetat și am încuviințat din cap.

Pata roșie forma un punct fix, o legătură sau un punct de sprijin în vârtej, și am văzut că era ca o scufie sau o pălărie, o scufie de lână roșie așezată pe capul unei fete dezbrăcate care stătea în patru labe. Ținea capul plecat, fața îi era ascunsă. O coamă de păr și boneta aia roșie, crudă și incongruentă. Da, acea bonetă roșu *crud*, pentru că nu am putut nici atunci și nu pot nici acum să văd în niciun element al acelui tablou altceva decât răutate. Chiar și fata îngenuncheată, un sacrificiu al sângelui, îmi părea o conspiratoare. Era înconjurată de forme greoaie.

ca de smoală, și am crezut pentru scurt timp că erau pietre înalte, dolomiți, vreun inel megalitic crud, cu fata în centru. Dar apoi am înțeles că nu, erau un fel de *bestii*. Niște imensități păroase, cu genunchii îndoiți, uitându-se la fată. Tabloul surprindea cele câteva secunde dinaintea morții. Dar nu m-am gândit la cuvântul *moarte*. M-am gândit la *crimă*, deși formele din jurul fetei păreau a fi animale, după cum am mai zis. Animalele nu comit crime, doar oamenii. Bărbații, femeile, chiar și copiii, dar *nu* animalele.

— O visez aproape în fiecare noapte, a zis Eva, aproape în lacrimi, și am vrut să rup fotografia, să o rup în bucăți mici, să nu se mai vadă nimic.

Nu mint când spun că am iubit-o și că încă o mai iubesc pe Eva, și că *Fecunda ratis* mi-a părut un joc bolnav al lui Perrault, care a vrut să se joace cu mintea ei, oferindu-i această fotografie groaznică și spunându-i că e *relevantă* pentru instalație. Așteptându-se să o studieze. Să o fixeze și să fie obsedată de ea. Am simțit mereu că artistului (pictor, sculptor, scriitor, regizor etc.) i se cere un anume tip de manipulare, dar doar puțini ajung (sau încep ca) sadici. Nu am niciun dubiu că Perrault e un sadic, indiferent dacă asta a presupus sau nu și o componentă sexuală. Se vede în aproape tot ce a făcut și, în acea noapte, am putut să o văd și în privirea ei. „Eva, e doar Scufița Roșie", i-am spus, așezând fotografia cu fața în jos pe măsuță. „E doar un tablou și chiar nu ar trebui să-l lași să-ți intre așa în minte." Mi-a spus că nu înțeleg, că, pentru a-l putea ajuta, e nevoie de o imersiune completă, apoi și-a luat fotografia înapoi și s-a așezat uitându-se la ea. Nu am mai zis nimic, pentru că nu mai aveam ce să-i spun. Nu mai puteam în niciun chip să

mă pun între ea și *bête noir* a ei, și nici măcar între ea și bestiile negre pe care le crease Perrault pentru *Fecunda ratis*. M-am ridicat și m-am dus în chicinetă să fac ceva de mâncare, deși nu mi-era foame și, în perioada aia, Eva aproape că nu mai punea nimic în gură. Am găsit o conservă Campbell de supă de pui cu steluțe în dulap și am întrebat-o dacă mănâncă un castron, dacă i-o încălzesc. Nu mi-a răspuns. Nu a mai scos niciun cuvânt, stătea pur și simplu acolo, pe canapea, ochii ei albaștri fixau fotografia, fără să risipească nicio privire pe nimeni și nimic. Și asta cred că a fost cu aproape trei săptămâni înainte de a zbura pentru ultima dată spre Los Angeles. Nu s-a mai întors la Boston. Nu s-a mai întors niciodată la mine. Nu am mai văzut-o niciodată. Dar cred că mă grăbesc și anticipez, fie chiar și puțin. Ar mai fi acel unic telefon distrat de la sfârșitul lui aprilie, când Perrault mai mult ca sigur încă lucra la piesele din instalația lui, care urma să fie expusă pe 1 iunie la o galerie numită Subliminal Thinkspace Collective. Retrospectiv, e ușor acum să spun că ar fi trebuit să fi luat mai în serios acel telefon. Dar aveam două slujbe și mă refăceam după o gripă. Abia reușeam să îmi plătesc chiria. N-aveam cum să las totul să mă duc după ea. Sunt un Făt-Frumos cam nereușit, sub orice critică, mai mult ca un cavaler rătăcitor. Oricum, încă nu sunt atât de sigură că a vrut să încerc. Că a vrut să o salvez. E chiar mai absurd să mi-o imaginez pe Eva ca pe o domniță în primejdie, decât să mă imaginez pe mine ca salvatoare a ei. Ceea ce nu face decât să ne arate ce capcane fatale ne construim când ne construim personajul. Așteptările se împlinesc singure. Apoi, mai târziu, bocim și ne văităm, ne plângem de milă și ne mirăm prostește de incapacitatea noastră de a acționa.

Terapeutul pe care l-am văzut pentru un timp a zis că asta ar fi „vina supraviețuitorului". În acea zi l-am întrebat dacă secretul unei cariere lucrative în psihologie este să le spui oamenilor orice i-ar face să se simtă mai bine, absolvindu-i de responsabilități. Mă uit în jur și văd atât de mulți oameni dispuși să scape de orice responsabilitate. Plasând vina altcuiva, mutând-o. Dar eu sunt cea care nu a acționat, așa cum Perrault e cel care s-a jucat cu mintea ei, așa cum Eva e cea care avea atât de multă nevoie de acea invazie, încât era gata să plătească pentru acest privilegiu cu viața. Eu îl plăteam pe terapeutul meu doar în bani, și nici măcar asta nu e adevărat, fiindcă foloseam un MasterCard pe care nu mă așteptam să-l acopăr vreodată. Oricum, chiar în a doua noastră ședință, doctorul Al Cărui Nume N-o Să-l Dau a sugerat că unii sunt mai puțin receptivi la terapie decât alții, că probabil eu nu îmi *doresc* „să mă fac bine" și n-am mai mers la el. Mă pot descurca și singură cu faptul că sunt o supraviețuitoare vinovată, fără să mă umplu de datorii.

Eva a sunat la sfârșitul lui aprilie. Plângea.

Nu o auzisem niciodată pe Eva plângând, și am fost în egală măsură tulburată și surprinsă.

Am vorbit vreo zece sau cincisprezece minute, maximum. Conversația ar fi durat mai mult dacă telefonul meu mobil ar fi avut un semnal mai bun în acea după-amiază și dacă aș fi putut să o sun înapoi când s-a întrerupt legătura – am încercat, dar numărul era blocat. Eva nu a fost clară în privința motivului supărării ei. A zis că îi era dor de mine. De fapt mi-a zis asta de câteva ori și i-am spus că și mie îmi e dor de ea. Mi-a zis de mai multe ori că are insomnii și coșmaruri, și cât de mult ura Los Angelesul și cum voia să se întoarcă la Boston. I-am

zis că, dacă așa stau lucrurile, poate ar trebui să se întoarc
că acasă, dar a refuzat ideea asta. „Are nevoie de mine
aici", a zis. „Ăsta ar fi cel mai *prost* moment în care să
plec. Absolut cel mai prost. Nu aș putea face asta, Win
ter. Nu după tot ce a făcut Albert pentru mine." Asta a zis
sau ceva asemănător. Vocea îi era atât de teribil de slabă,
atât de firavă și fragilă, risipită de-a lungul celor câteva
mii de kilometri parcurși înainte de a ajunge la mine.
Simțeam că vorbesc cu o fantomă a Evei. Asta nu e o im
presie care a apărut în timp. *Chiar* am simțit asta, *în timp
ce* vorbeam, ăsta fiind unul dintre motivele pentru care
nu i-aș permite terapeutului meu (fostului meu terapeut,
acum nu ne mai vedem) să încerce să mă convingă să dau
vina pe altcineva. Am auzit limpede în acea zi panica din
vocea ei. A fost o sinucidere atât de lentă, femeia asta a
murit în mai multe etape, și ar fi oribil să mă prefac că nu
știam, sau că nu aveam deja bănuielile mele în acea zi de
aprilie. A zis: „După ce se lasă întunericul, conducem în
sus și în jos pe Coast Highway, dus și întors, la dracu', de
la Redondo Beach până în Santa Barbara sau Isla Vista.
Conduce și vorbește despre Gévaudan. Winter, mi s-a
făcut așa o silă de drumul ăla". Nu am întrebat-o des
pre Gévaudan, dar am căutat pe internet când am ajuns
acasă. Când s-a întrerupt convorbirea, Eva încă plângea
și vorbea despre coșmarurile ei. Dacă ar fi fost o scenă
dintr-o melodramă hollywoodiană, sigur aș fi lăsat totul
baltă și m-aș fi dus după ea. Numai că viața mea e cât se
poate de departe de Hollywood. Iar *ea* era deja acolo.

Câteva zile mai târziu poșta mi-a adus o invitație
la *Voyeurul distrugerii totale*. Pe o parte era facsimilul
vederii pe care bărbatul bănuit de uciderea lui Elizabeth
Short, Dalia Neagră, o trimisese jurnaliștilor și polițiștilor

în 1947. Mesajul original fusese scris cu litere decupate din ziare și spunea: „Iată fotografia criminalului vârcolacului / l-am văzut omorând-o / un prieten". În colțul din stânga jos al vederii era o poză neclară în care, am aflat mai târziu, era un băiat pe nume Armand Robles. În 1947 avea șaptesprezece ani și nu a fost niciodată avut în vedere ca suspect în crima Daliei. Alte jocuri ale minții. Cealaltă parte a vederii conținea data și ora deschiderii, rog confirmați prezența, adresa de la Subliminal Thinkspace Collective et caetera. Și două cuvinte în cerneală roșie, scrise de mână în stilul inconfundabil, neîngrijit: „Te rog să vii". Știa că nu puteam. Mai mult, știa că *nu voiam*, chiar dacă mi-aș fi permis drumul.

Cum spuneam, am căutat „Gévaudan". E numele unei foste provincii din munții Margeride, în centrul Franței. I-am citit istoria, care ajungea până la triburile galice și chiar până la oamenii neoliticului, o cucerire romană, rolul ei în politica medievală și sosirea protestanților la mijlocul secolului al XVI-lea. Chestii plictisitoare. Dar învăț repede și nu mi-a luat mult să-mi dau seama că nimic din toate astea nu l-ar fi făcut pe Perrault să fie obsedat de acea regiune. Nu, nu ceva atât de lumesc precum revoltele împotriva episcopului de Mende sau efectele celui de-al Doilea Război Mondial asupra regiunii. Totuși, între 1764 și 1767, o „bestie" a atacat nu mai puțin de două sute zece persoane. Mai mult de o sută dintre ei au murit. Posibil să nu fi fost decât un lup deosebit de mare, dar nu există nicio dovadă. Multe victime fuseseră parțial devorate. Și, trebuie să spun, primul atac a avut loc la 1 iunie 1764. Încă de la început mi-a sărit în ochi această dată. După telefonul Evei, nu aș mai fi avut cum să o tratez ca pe o coincidență. Perrault a ales

cu bună știință ca vernisajul instalației sale să aibă loc în ziua care marca cel dintâi atac al înfiorătoarei *Bête du Gévaudan*. Am petrecut câteva ore pe site-uri și forumuri dedicate atacurilor. Se vorbește mult de vrăjitorie și transformare, atât în documente scrise în timpul sau imediat după incident, cât și în cărțile din zilele noastre. Se pare că Gévaudan e unul dintre acele subiecte obscure pe care nebunii marginali le țin în viață cu teorii conspirative și aiureli, aberații pseudoștiințifice. Cam la fel, aș adăuga, cum fanii crimelor reale au păstrat cazul nerezolvat al Daliei în atenția publicului pentru mai mult de o jumătate de secol. Iar Albert Perrault era hotărât să realizeze o uniune a celor două, pe lângă preocupările sale neobosite legate de basme. M-am gândit la mulaje și m-am întrebat dacă o alesese pe Eva drept moașă a sa.

Am lipit vederea de frigider cu un magnet. Timp de câteva zile m-am gândit prea mult la Gévaudan și am fost surprinsă de cât de îngrijorată eram pentru Eva și de cât de des îmi doream să sune din nou. Am trimis câteva e-mailuri, dar nu am primit răspuns la ele. Ba chiar am încercat să găsesc datele de contact ale lui Perrault, dar în zadar. Am vorbit cu o femeie de la Subliminal Thinkspace Collective, o voce răstită combinată cu un accent greu, rusesc, și i-am lăsat un mesaj pentru Eva, transmițându-i să mă caute cât de repede posibil. Apoi, când aprilie s-a făcut mai, gravitația monotonă a fiecărei zile a vieții mele s-a reinstalat. Cu fiecare zi care trecea mă îngrijoram pentru Eva din ce în ce mai puțin și începusem să cred că de data asta plecase cu adevărat. A accepta că o relație și-a depășit termenul de expirare e mult mai ușor dacă ai știut întotdeauna că există o dată la care expiră, te îndrepți spre ea, n-o pierzi din vedere. Mi-era dor de

Eva. Nu mă voi preface că *nu*. Dar nu era lovitura de care îmi fusese groază în cei patru ani de relație. Era ceva dinainte știut care, în sfârșit, se împlinise. Mai degrabă mă întrebam ce aveam să fac cu prostiile pe care le lăsase în urma ei. Haine și cărți, CD-uri și o vază din Italia. Toate acele obiecte pe care mi le lăsase mie în grijă, curatoarea Muzeului Ei. Am decis să aștept până în vară și, dacă nu mă căuta până atunci, voiam să le împachetez pe toate în cutii. Niciodată nu m-am dus cu gândul mai departe de atât, nu știam ce aș face cu acele cutii odată ce ar fi fost închise și lipite. Poate că asta era un fel de negare. Nu știu. Nu-mi pasă.

1 iunie a venit și a trecut fără incidente, și nu am mai primit nicio veste de la ea. Nu mă înnebunesc după vară, dar, în mod excepțional, eram fericită că trecuse iarna. M-au bucurat verdeața din Boston Commons, florile și rațele, cuplurile la picnic. Chiar și canicula, deși apartamentul meu nu are aer condiționat. M-au bucurat zilele lungi și nopțile scurte. Începusem să-mi intru într-o nouă rutină și părea că-mi găsisem un echilibru, poate chiar liniștea, când am primit o scrisoare din partea surorii Evei din Connecticut. M-am așezat pe pat și am recitit de câteva ori acea singură pagină, așteptând ca toate cuvintele alea să-mi pară mai mult decât simple urme de cerneală pe hârtie. Își cerea scuze că nu îmi scrisese mai devreme, dar îmi găsise adresa abia la o săptămână după înmormântarea Evei. Luase o supradoză de nortriptilină, pe care o avea cu rețetă, deși era neclar dacă supradoza fusese intenționată sau nu. Legistul, pe care îl suspectez că a fost fie prea blând, fie incompetent, a declarat moartea accidentală. Eu eram de altă părere, dar nu m-a întrebat nimeni. „Știu că ați fost apropiate", a scris sora ei. „Știu că

voi două ați fost foarte bune prietene". Am pus scrisoarea într-un sertar, apoi am dat jos vederea de pe frigider și am aruncat-o. Înainte de a fi început această poveste, mi-am promis că n-o să scriu mult despre asta. Nici despre moartea ei, nici despre reacția mea. E o promisiune pe care intenționez să o respect. Voi spune doar că doliul meu nu a atenuat în niciun fel furia și amărăciunea sădite, apoi hrănite de nestatornicia Evei. Nu i-am răspuns surorii ei. Nu mi s-a părut nici necesar, nici potrivit.

Iar acum e o zi friguroasă de sfârșit de ianuarie, iar în curând se va împlini un an de când am făcut ultima oară dragoste cu Eva. Zăpada s-a întors și caloriferul nu e într-o stare mai bună decât anul trecut pe vremea asta. Una peste alta, cred că mă descurcam destul de bine când la librăria la care (încă) lucrez a apărut cartea lui Perrault. Venise într-una din zilele mele libere și era deja pe rafturi, chiar în față, când am văzut-o prima dată. Coperta era de un roșu țipător. Mai târziu aveam să realizez că era aproape aceeași nuanță de roșu ca scufia fetiței din *Fecunda ratis*. Nu am deschis-o în magazin, dar am cumpărat-o cu reducerea de angajat (ceea ce a făcut ca achiziția să fie doar ceva mai puțin extravagantă). Nu am deschis-o până acasă, după ce am verificat de două ori, să fiu sigură că am încuiat ușa. Apoi mi-am turnat un pahar de whisky, m-am așezat pe jos între măsuță și canapea și mi-am făcut curaj să mă uit înăuntru. Cartea are un titlu simplu, *Zâmbetul vârcolacului*, și se deschide cu câteva pagini de introducere scrise de un profesor de artă modernă de la Berkeley (mai era și o postfață de un profesor de psihologie jungiană și imaginală de la Institutul Superior Pacifica). Am văzut imediat că Perrault dedicase cartea „Evei, micii mele scufii roșii pierdute". Citind asta

am simțit un nod rece și tare în stomac, nod care avea să se transforme repede în greață pe măsură ce dădeam paginile, privind acele file lucioase, color, registrul permanent al unei depravări pe care Albert Perrault o prezenta drept inspirație și geniu. Nu mă voi reține de la a o numi pornografie, dar o pornografie nu neapărat – sau nu exclusiv – a sexului, ci una exuberant dedicată violării anatomiei, atât umană cât și animală. Iar violența înghețată în acele cadre nu se mulțumea doar cu pânza oferită de cele trei dimensiuni, nu, acapara și timpul deformat, îndoind ambiguitățile istoriei în scopurile lui Perrault. Istorie și legendă, mit și macabrul spectacol al *les contes des fée.*

Ar trebui – deși nici eu nu înțeleg de ce – să includ epigraful care însuflețește întregul volum. E scris de un poet din Boston de care nu mai auzit până atunci, dar, cum în Boston există mulți poeți de care n-am auzit, asta nu înseamnă mai nimic, nu? Eu locuiesc aici și lucrez într-o librărie, dar nu pare să conteze. Nimic nu ne apără de ignoranță. Textul epigrafului apare mai întâi în latină, apoi e tradus. E intitulat „Magdalena din Gévaudan":

Mater luporum, mater moeniorum, stella montana, ora pro nobis. Virgo arborum, virgo vastitatis, umbra corniculans, ora pro nobis. Regina mutatum, regina siderum, ficus aeterna, ora pro nobis. Domina omnium nocte dieque errantium, nunc et in hora mortis nostrae, ora pro nobis.

(„Maică a lupilor, maică a zidurilor, stea a munților, te roagă pentru noi. Fecioară a copacilor, fecioară a deșertului, umbră a lunii cu corn, te roagă pentru noi. Împărătească a schimbărilor, împărătească a stelelor,

smochin nemuritor, te roagă pentru noi. Stăpână a tuturor celor care rătăcesc zi și noapte, acum și la ora morții noastre te roagă pentru noi.")

De fapt nu prea seamănă a poezie. Seamănă mai mult a incantație. Parcă e un text de Aleister Crowley.

Încep să mă pierd în aceste propoziții, în încercarea mea de a reda în cuvinte ceea ce Perrault a forjat din vopsea și ghips, cu sârmă, blană și os. Povara și sterilitatea propriei mele narațiuni devin dureros de acute. Cumva, deja am spus prea multe, și totuși știu că nu voi reuși niciodată să descriu precis, sau măcar adecvat, reacția pe care mi-au provocat-o imaginile consfințite și venerate în cartea aia mizerabilă a lui Perrault.

Sunt o proastă că încerc.

Sunt o proastă.

Sunt.

A împodobit pereții galeriei cu fotografii alb-negru ale cadavrului lui Elizabeth Short, făcute acolo unde a fost găsită, în lotul vacant și plin de buruieni de la intersecția lui 39 cu Norton, în Parcul Leimert, și alte câteva de la morgă. Aceste fotografii erau atât de mărite încât au pierdut mult din claritate. Nenumărate detalii ale cadavrului mutilat au dispărut în aspectul granulos. Mai era și un afiș al filmului noir al lui George Marshall din 1946, *Dalia Albastră*, scris de Raymond Chandler, care e posibil (sau nu) să fi inspirat sobricheтul lui Short. Suspendate de tavan, la intervale neregulate, erau și copii mărite ale articolelor din ziar ce raportau crima, și mai erau și diverse vederi și scrisori ce luau în derâdere poliția din Los Angeles, ca cea folosită de invitația la vernisajul instalației.

Am decis să nu mă predau
E prea distractiv să păcălesc poliția
M-am distrat pe seama poliției
Nu încercați Să mă găsiți.
...prindeți-ne dacă puteți.

Împrăștiate printre aceste artefacte oribile ale crimei Daliei Negre, o serie de ilustrații care au însoțit versiunile *Scufiței Roșii* de-a lungul secolelor. Unele erau color, altele doar în nuanțe de gri. Gustave Doré, Fleury François Richard, Walter Crane și mulți, mulți alții, dar nu-mi amintesc numele și nu am chef să le caut în carte. Ele ar fi părut absurde și nimic mai mult cuiva care avusese norocul să nu cunoască intențiile lui Perrault. Iar printre facsimilele vederilor și reproducerile fetei cu scufie roșie erau imagini de secol XVIII ale creaturii responsabilă de atacurile din munții Margeride. Ar putea să pară, din descrierea mea, că instalația era încărcată. Și totuși, chiar și cu atât de multe obiecte care-și disputau întâietatea, datorită ingeniozității artistului, opusul era adevărat. Efectul general era unul de gol, un spațiu sumbru punctat ici-colo de balastul măcelului, al minciunilor și al închipuirilor copilărești.

Dar acest ansamblu bizar, toate aceste relicve – *fiecare dintre ele* – nu erau decât cadrul construit pentru a marca lucrările lui Perrault, cele cinci sculpturi fabricate după mulajele Evei, probabil și cu ajutorul prietenului taxidermist despre care îmi povestise ea. Piesa centrală a lucrării *Voyeurul distrugerii totale* și, mai târziu, a albumului *Zâmbetul vârcolacului*. Profanarea corpului lui Elizabeth Short, așa cum fusese găsită pe acel lot părăsit din Parcul Leimert, pe la ora 10.30, în dimineața zilei de

15 ianuarie 1947. Iat-o, nu o dată, ci de cinci ori, aranjată în formă de pentagramă sau morișcă. „Cadavrele" erau toate aranjate cu picioarele spre centrul roții. Degetele de la picioare aproape că se atingeau. Sunt cam douăzeci de fotografii ale acestei lucrări în carte, din unghiuri diferite, ale sculpturii pe care Perrault a numit-o simplu *Etape 1-5*. Nu o voi descrie în detalii precise. Nu cred că aș suporta să o fac, chiar și numai pentru că asta ar însemna să redeschid cartea lui Perrault pentru a mă asigura că descriu cu precizie fiecare stadiu al transformării. „Nu lucrurile mici sunt importante", îmi spusese Eva cândva. „Important e ce formează ele." Ar fi fost un epigraf potrivit la *Zâmbetul vârcolacului*. Ar fi putut fi inclus chiar sub dedicația autorului (de fapt, epigraful propriu-zis este din Man Ray: „Pictez ceea ce nu poate fi fotografiat, ceea ce vine din imaginație sau din vise, sau dintr-o pornire inconștientă".) Ceea ce voi spune este că *Etapa 1* încearcă să reproducă direct starea în care a fost găsit corpul dezbrăcat al lui Elizabeth Short. Nu poate fi contestat geniul tehnic al lucrării, după cum nu poate fi negată obscenitatea minții celui care a creat-o. Dar aceasta nu este corpul lui Elizabeth Short. Este, bineînțeles, un mulaj al corpului Evei, supus tuturor violențelor la care fusese supus corpul Daliei Negre. Trunchiul fusese secționat la talie cu precizie chirurgicală, iar organele și oasele erau reprezentate cu multă atenție. Brațele îi sunt ridicate deasupra capului, aranjate într-o manieră care nu pare deloc întâmplătoare. Picioarele îi sunt desfăcute, ca să se vadă în ce stare îi erau organele genitale. Fiecare rană vizibilă în fotografiile de la locul crimei și descrisă în rapoartele oficiale a fost reprodusă cu sfințenie în *Etapa 1*. Colțurile gurii au fost tăiate aproape de la o ureche la

cealaltă – și iată „zâmbetul vârcolacului" lui Perrault. Mergem mai departe acum, în sens contrar acelor de ceasornic, pe lângă morișcă, până ajungem la *Etapa 5*. Iar aici găsim carcasa împăiată a unui coiot imens care a fost supus exact *acelorași* mutilări prin care au trecut corpul lui Elizabeth Short și mulajele Evei. Labele din față i-au fost aranjate deasupra capului, asemenea brațelor Daliei, deși nu ar fi avut cum să fie în acea poziție în viața reală. Animalul zace culcat pe spate, surprins într-o poziție nicicum firească, precum un coiot. Nu a fost necesar să-i taie colțurile botului. Cât despre etapele 2 până la 4, nu rămâne decât să vă imaginați toate metamorfozele licantropice posibile, schimbarea treptată de la femeie mutilată la canin mutilat, ca transformările din filmele de groază cât de cât decente.

Chipul Evei poate fi recunoscut în etapele 1 și 2. Bănuiesc că ar trebui să o iau ca pe un act de milă.

Și, la sfârșit (care nu va fi acesta, dar, ca un alt act de milă, mă voi *preface* că este), întrebarea care îmi bântuie mintea. Asta să fie ceea ce căutase Eva mereu? Nu iluminarea călăuzită de acea *bête noire* a ei, ci această nemurire oribilă, în care e atât de redusă (sau elevată, depinde de opinia fiecăruia despre Perrault). Să devină o înlocuitoare pentru acea fată cu scufiță roșie îngenuncheată în *Fecunda ratis* și pentru o femeie torturată și ucisă cu zeci de ani înainte ca Eva să fie concepută. Să se împiedice, să coboare și, în cele din urmă, să se așeze pe spate, privind în sus la luna palidă, geloasă, în timp ce bestiile adunate se aruncă pe ea, făcând, pur și simplu, ceea ce bestiile au făcut mereu și ceea ce vor face întotdeauna.

SFÂRȘIT

9

Matthew Arnold (1822-1888) are un poem foarte faimos, *Plaja Dover*[1], care a fost întotdeauna un favorit al meu. Mi l-am citit cu glas tare de multe ori, bucurându-mă de jocul cuvintelor și al metaforelor. Dar până săptămâna trecută nu avusese un înțeles personal pentru mine. Înțelesul meu *privat*. Era doar o serie de cuvinte frumoase scrise într-o vreme când lumea era un loc diferit și schimbător:

Și Mările Credinței
Erau cândva în flux și-ntreg uscatul
Îl încingeau cu scumpă cingătoare.
Acum aud
Doar vuietul lor trist ce se retrage
În urletul furtunilor de noapte
Spre marginile-acestui veac.

Am privit Marea Credinței, iar acum nu-mi rămânc decât să ascult atent vuietul lung și melancolic al retragerii, un cântec de sirenă într-o noapte înceţoşată, în care valurile scorojesc țiglele dezgolite ale lumii.

Imp scrie: „M-am eliberat de fantoma lui Perrault și a Daliei Negre, și a lupului care a strigat «Fata» și a Evei

[1] În original, *Dover Beach*, redată mai jos în traducerea lui Leon D. Levițchi.

de noiembrie, care nu a existat niciodată și care niciodată nu a venit la mine. Le-am închis într-o poveste din care nu mai pot evada pentru a-mi face rău. Le-am exorcizat".

Dar nu sunt nebântuită. Am scris deja despre permanența bântuirii. Am scris: „Odată ce Odiseu le-a auzit pe sirene, mă îndoiesc că le-a uitat vreodată cântul. Avea să fie bântuit de el toată viața".

Totuși, cred că acum am depășit un prag și povestea mea cu fantome nu mai este asemenea unor gemeni malițioși. Acum poartă un singur chip.

Imp scrie: „Asta ar putea, cel puțin, să-mi facă povestea cu fantome, într-un anume fel, inteligibilă".

Am lăsat o Evă în urma mea. Mi-au mai rămas doar Eva din iulie, Caroline și Rosemary, *Fată înecându-se* și Phillip George Saltonstall, *Mica Sirenă* și Sirena din Millville. Sunt ceva fantome pentru o singură nebună.

Acum aud
Doar vuietul lor trist ce se retrage
În urletul furtunilor de noapte
Spre marginile-acestui veac.

Chiar că ar trebui să ies să-mi caut un nou loc de muncă...

* * *

Pribeag prin două lumi, dar una-i moartă,
Cealaltă neputincioasă-n a se naște.
Fără vreun loc să-mi odihnesc fruntea,
Asemeni lor uitat aștept acum pe lume.[1]

[1] Versuri din *Stanzas from the Grande Chartreuse* („Stanțe de la Grande Chartreuse"), de Matthew Arnold.

Totul s-a schimbat complet, roata încă se lărgește aic
în noaptea primelor mele evuri, iar la sfârșit rămân cu o
frumusețe teribilă și cu un monstru gârbovit. Bestia nu
e nici încătușată, nici învinsă, și o privesc, monstruoasă
și liberă. Și asta în timp ce mintea îmi fuge alături de
Matthew Arnold, Yeats, Conrad, fuge și se încurcă, toți
vrând să iasă deodată. Toți vor să fi terminat cu Eva din
iulie și cu povestea mea cu fantome sirene:

Ea aleargă la fereastră și privește nisipul,
Și peste nisip, către mare;
Iar ochii îi sunt prinși în căutare,
Și, iată, curând se sparge un suspin.
Și, iată, cade o lacrimă
Dintr-un ochi de tristețe umbrit,
Dintr-o inimă de tristețe apăsată,
Un lung, lung suspin,
După stranii ochi reci ai unei micuțe sirene...[1]

* * *

A fost o zi ciudată, dar voi încerca din răsputeri să o
descriu coerent, apelând la o narațiune liniară ce mi s-a
refuzat de nenumărate ori. Nu gândesc în linii drepte,
în șiruri ordonate de numere (0-9, -9-0), a fost odată ca
niciodată și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți, A-Z,
și tot așa. Dar voi încerca din răsputeri de data asta.

Mi-am petrecut dimineața trimițând CV-uri în locuri
care nu angajau, dar care aveau să o facă mai devreme sau
mai târziu. Bill mi-a oferit o recomandare bună, iar asta

[1] Versuri de Matthew Arnold, din *The Forsaken Merman* („Tritonul uitat").

m-a surprins, nu? Sigur, sigur că da. Dar a zis că a înțeles că nu a fost vina mea că, dacă patronul nu ar fi fost de altă părere, el m-ar fi reangajat și că nu voia să fiu șomeră cine știe cât. Am trimis formulare la Utrecht pe Wickenden Street, la alte câteva magazine de pe Wickenden, de pe Thayer, din Piața Wayland (inclusiv la The Edge, deși nu știu nimic despre meseria de barman). Ellen mi-a zis să aplic și la Celler Stories, așa că am aplicat. Mi-ar plăcea să lucrez acolo. Mi-ar plăcea, dar e improbabil. În total am trimis cincisprezece aplicații. Poate că mă vor chema la un interviu sau două.

Abalyn și cu mine am convenit să ne întâlnim la ora patru în subsolul Ateneului. Mi-a spus că voia să caute ceva și mi s-a părut ciudat, pentru că rareori părea să citească altceva decât volumele ei de manga (care, recunosc, nu au niciun sens pentru mine și mereu mi-au părut stupide când am încercat să le citesc). Era așezată la una dintre mesele lungi, vizavi de portretul înalt al lui George Washington. Își deschisese laptopul și avea la ea iPod-ul și iPhone-ul. Nu le folosea pe niciunele, dar bănuiesc că pentru ea sunt ca păturica lui Linus van Pelt. Talismane împotriva lumii neprietenoase, intolerante și neînțelegătoare. Dar citea o carte. Nu una foarte veche și a închis-o când i-am vorbit. A închis-o și s-a uitat la mine. Coperta de plastic a strălucit în lumina soarelui care intra pe ferestre.

— Ceva noroc? m-a întrebat și și-a frecat ochii.

— Încă nu știu. Poate. Poate nu.

M-am așezat pe scaunul de lângă ea și am lăsat geanta să-mi cadă pe jos, una dintre vechile genți amorfe ale lui Rosemary Anne. Asta era dintr-un material reiat, verde-mazăre.

— Dar tu? Ai găsit ce căutai?

Pentru o clipă a rămas cu ochii la coperta cărții. Nu era o carte foarte veche, iar pe copertă scria: *Cultul Lemming: Ascensiunea și declinul Ușii Deschise a Nopții*, de William L. West. După numele autorului era titlul de doctor. Eu m-am întors și m-am uitat la rafturi. Fiind confruntată brusc, neașteptat, cu această carte, exact această carte, descoperirea lui Abalyn, aveam impresia că m-am trezit deodată în fața unui accident oribil. Nu, nu e bine. Dar nu vreau să pierd vremea căutând o analogie mai bună.

— Dacă nu vrei să știi, nu-ți spun.

— Nu vreau, am răspuns, uitându-mă la un raft cu piese de teatru și cărți despre teatru. Dar ceea ce nu știu e mai rău decât ceea ce știu.

Acel *ceva* necunoscut de sub apă, devorând nevăzutul, spre deosebire de pericolul banal al unui Mare Alb vânat (*Carcharodon carcharias,* Smith, 1838; limba greacă, *karcharos*, însemnând „zimțat", *odous* însemnând „colț").

— Ești sigură?

— Te rog, am zis, și cred că am șoptit, dar în bibliotecă s-a auzit foarte tare.

Am auzit-o pe Abalyn deschizând cartea, dar nu m-am întors către ea. Mă holbam la cotoarele uzate ale edițiilor vechi și o ascultam în timp ce îmi citea încet din capitolul patru:

— „Unul dintre membrii mai vizibili ai cultului a fost Eva Canning, născută la Newport, Rhode Island. Canning a ajuns în California la sfârșitul verii lui 1981 cu o bursă la UC Berkeley. În timpul facultății a dezvoltat un interes puternic pentru arhitectura mediteraneeană și a absolvit antropologia în iunie 1985, rămânând ulterior

la Berkeley pentru un doctorat în arheologie socioculturală. În tot acest timp a făcut muncă de teren în Grecia, Turcia și pe câteva dintre insulele Egee. Însă unul dintre coordonatorii săi a fost Jacova Angevine, iar când Angevine a părăsit universitatea în 1988, Canning a urmat-o. Există zvonuri neelucidate conform cărora cele două deveniseră iubite. În orice caz, Canning avea să ajungă în scurt timp una dintre cele mai de încredere confidente ale Angevinei, iar din interviuri cu supraviețuitorii reiese că a fost una dintre cele patru femei ce primiseră titlul de Înaltă Preoteasă a Ușii Deschise a Nopții. Canning se presupune că participa întotdeauna la ceremoniile din templul de pe Pierce Street din Monterey și că ar fi fost responsabilă de cooptarea de noi membri. Mulți jurnaliști au extins contribuția lui Canning în creșterea rapidă a cultului peste simplele atribuții de recrutare. Este evident că eforturile de promovare ale lui Canning au atras atât de mulți oameni într-un timp atât de scurt. Nu a profitat doar de internet, la începuturi atunci, ci a răspândit doctrina cultului folosindu-se și de campusurile universitare, de presa underground independentă de la sfârșitul anilor 1980 și începutul anilor 1990, iar numeroase mențiuni apar în *Factsheet Five* din 1988 încolo. În această perioadă apar articole despre Ușa Deschisă a Nopții și două interviuri cu Canning în reviste din Statele Unite ale Americii, Marea Britanie, Canada, Australia și Japonia (pentru un rezumat, vezi Karaflogka, Anastasia: „Discurs ocult și eficiența revistelor electronice", în *Religion*, nr. 32, 2002, pp. 279-291). În urma evenimentelor de la Moss Landing, biletul ei de sinucidere (unul din cele doar patru existente) a fost publicat în multe dintre aceste reviste locale. În timp ce era la Berkeley,

Canning a dezvoltat și grupul Usenet pe alt.humanities.
odon, cu un trafic considerabil între 1988 și 1991. Nu
ne putem decât imagina cât rău ar fi provocat Canning
dacă ar fi avut internetul la dispoziție."

Abalyn s-a oprit și n-am spus nimic pentru o clipă.
Spun „o clipă", dar nu știu pentru cât timp. Apoi am în
trebat-o:

— Asta e tot?

— Nu. Asta nu e nici măcar partea cea mai importantă.
Vrei să continui?

— Da, am răspuns. Vreau să continui. Ai început. Nu
te poți opri acum.

Așa că a mai citit un pic din capitolul patru:

— „Înainte ca Eva Canning să plece din New England
spre California, a dat naștere unei fiice ilegitime. Copilul
a fost adoptat de părinții lui Canning. Am ales să-i omit
numele în acest punct, deoarece a avut deja parte de sufi-
cientă atenție nedorită și răuvoitoare din cauza asocierii
mamei sale de Jacova Angevine."

Abalyn s-a oprit și am auzit-o dând o pagină sau două.
Apoi a citit:

— „Corpul Evei Canning a fost trimis înapoi în est,
iar rămășițele puternic mutilate și descompuse au fost
incinerate. Cenușa i-a fost împrăștiată pe apă de pe
stâncile înalte ale coastei de est a insulei Aquidneck, în
apropiere de colegiul Salve Regina, alma mater a mamei
sale. A avut însă parte și de o slujbă modestă la cimiti-
rul Middletown din Newport. Piatra funerară din lotul
familiei Canning marchează un mormânt gol."

Din nou, liniște. De sus se auzeau pași și vocile vizita-
torilor și ale bibliotecarilor. Am privit către scara ce duce
la parter, stejar lustruit și covor roșu uzat.

— Vreau să merg acolo, am zis. Trebuie să merg acolo, Abalyn. Trebuie să văd acel mormânt.

— E prea târziu ca să mergem astăzi.

— Atunci vom merge mâine.

Nu am un abonament la Ateneu, pentru că nu-mi permit. Dar am fotocopiat câteva pagini din *Cultul Lemming: Ascensiunea și declinul Ușii Deschise a Nopții* de William L. West (The Overlook Press, New York, 1994), ca să le pot avea mai târziu, datorită celor spuse de Rosemary Anne despre a ține minte *lucrurile* importante.

În timp ce ieșeam din bibliotecă și pășeam din nou în seara rece de noiembrie, Abalyn m-a întrebat dacă sunt bine și am mințit, i-am spus că sunt bine.

— Trebuie să ne oprim la piață în drum spre casă, am adăugat.

A doua zi a nins și ziua următoare am mers în Newport. Bla. Bla. Blabla.

* * *

Necrolog în *Newport Daily News* (11 aprilie 1991):

NEWPORT, Eva May Canning

30 de ani, de pe Lighthouse Avenue, Monterey, s-a înecat în data de 4 aprilie în dreptul plajei Moss Landing din Moss Landing, CA.

Născută în Newport pe 30 octombrie 1960, a fost fiica Isadorei (Snow) și a regretatului Ellwood Arthur Canning.

Domnișoara Canning și-a luat licența în antropologie în iunie 1985 la Universitatea din California, Berkeley. La momentul morții sale, Eva era înscrisă la un doctorat în arheologie. Călătorise mult, în special în zona mediteraneeană, și a publicat câteva articole

notabile în jurnale științifice prestigioase. În copilărie a avut o pasiune pentru poezie, strânsul scoicilor și privitul păsărilor.
Fiica, E.L. Canning, și mama îi supraviețuiesc, la fel și câteva mătuși, câțiva unchi și veri.
Înmormântarea va avea loc luni, 13 aprilie 1991, la ora 11, în Memorial Funeral Home din Broadway 375, Newport, cu o slujbă la ora 12 la biserica ortodoxă Sf. Spiridon din Thames Street, Newport. Eva Canning va fi înmormântată în cimitirul din Middletown.
Donațiile se acceptă în numele bisericii ortodoxe Sf. Spiridon, Fondul de Donații, C.P. 427, Newport, RI 02840.

* * *

Eva Canning a avut o fiică. O fiică cu un nume a cărui inițială este E. De ce nu i se menționează numele întreg? Anonimitatea, ca un efort de a o proteja de legăturile Evei cu Ușa Deschisă a Nopții și de scandalurile ulterioare? Și cine era tatăl? Probabil că se născuse... când? Când Eva încă era la liceu? Fusese crescută de mama Evei? Prea multe întrebări și capul mi se învârte, se luptă cu ele. Abalyn a găsit acest necrolog ieri și l-am adăugat dosarului „Perishable Shippen; Eva Canning".

* * *

Dacă aș spune că ziua de ieri a fost tulburătoare ar fi doar o jumătate de adevăr. Iar aici Imp scrie: „Ai avut parte de zile mai ciudate. Mult mai ciudate, India Morgan Phelps". Și da, am avut. Numai că a fost ciudat și tulburător. Ăsta e cuvântul care îmi tot revine în minte. Tulburător. Uși s-au deschis și uși s-au închis cu zgomot.

Adevăruri (sau, mai degrabă, fapte) de care eram convinsă pe jumătate au fost din nou puse sub semnul întrebării. Un pas înapoi, cum ar fi spus Caroline.

Abalyn nu voia să merg acolo, cu toate că ea a fost cea care a pus în mișcare toate astea, arătându-mi cartea și necrologul.

— Ce rost are? a întrebat. Orice ar fi de aflat e chiar aici, în necrolog.

Apoi mi-a atras atenția că taxa pentru podul Newport ar costa patru dolari dus și patru întors și, fiind încă șomeră, nu ar fi cazul să arunc banii pe fereastră chiar așa.

— O să merg singură, i-am zis. Dacă nu vrei să vii cu mine, nu mă tem să merg singură. Este ceva ce trebuie să văd și am de gând să merg.

Stăteam la fereastră, privind în jos spre Willow Street. Am spus că a nins azi noapte? Nu, n-am spus. Stăteam la geam, uitându-mă în jos la cei cinci centimetri de zăpadă timpurie așternută cu o seară în urmă. Plugul de zăpadă tocmai huruia pe stradă, adunând grămezi de ambele părți, îngropând trotuarele pe jumătate. Capătul aleii era acum blocat și ar trebui să mut zăpada cu lopata ca să scot Honda de acolo. Urăsc să dau zăpada cu lopata.

— India, e aproape ora două, a zis.

— Nu e așa târziu, am răspuns. Străzile ar trebui să fie libere și nu mă interesează cât e ceasul.

M-a rugat măcar să o sun pe Ogilvy și să o întreb dacă i se pare o idee bună să merg la cimitir. Abalyn a zis că, dacă o sun pe psihiatră și ea nu se opune, vine cu mine.

— A spus că ar trebui să-mi găsesc propriile răspunsuri, am zis. A zis că trebuie să-mi găsesc propriile răspunsuri. Doctor Ogilvy nu mi-e dădacă. Nu mi-e mamă. Nu am nevoie de permisiunea ei. Sunt o femeie adultă.

„Ești o femeie fragilă", scrie Imp. Cât timp a trecut de când delirai și te ghemuiai goală și murdară într-un colț al camerei, delirând despre lupul care a strigat «Fata» și despre o noapte înzăpezită din Connecticut?"

— Te rog, a insistat Abalyn.

Și, după câte a îndurat și câte a pierdut pentru mine, chiar nu am putut să o refuz. Nu e ca și cum cererea ei era cu totul nerezonabilă. Nu mă puteam preface că ar fi fost.

— Bine, am zis. Voi suna. Dar, indiferent ce spune, mă duc.

— Măcar sun-o, a zis Abalyn.

Așa că am sunat-o pe doctor Ogilvy. Spre norocul meu, avea câteva minute între doi pacienți, așa că nu a trebuit să-i las un mesaj recepționistei și să aștept telefonul ei, ceea ce ar fi însemnat să pierd și mai mult timp (și voi recunoaște că nu îmi place să merg într-un cimitir după apusul soarelui; nu-mi plac cimitirele, iar acesta, o știam, avea să fie mult mai rău decât în mod normal).

Doctor Ogilvy voia să știe dacă sunt pregătită. I-am spus că sunt și mi-a spus să merg. A fost de acord că ar fi o idee bună să mă însoțească Abalyn. Abalyn s-a strâmbat la auzul veștii, dar ea propusese înțelegerea asta, așa că nu s-a opus.

Am condus eu. Am condus încet și cu grijă din cauza zăpezii. Abalyn fuma și sufla fumul pe geamul pe care îl deschisese doar puțin. Am plecat din Providence pe la trei, am ieșit din oraș și am traversat Pasajul de Vest al Golfului Narragnasett pe podul Jamestown. Apa din fața noastră strălucea orbitor în soare, ca mercurul vărsat pe gresia albastru-gri. Am traversat insula Conanicut, apoi am trecut de podul Newbridge, cu cablurile și balustradele de un verde-deschis, cu cele două turnuri albe cu arcuri în

ogivă, apele gresie-și-mercur ale Pasajului de Est la 122 de metri sub noi. Mă gândeam la foci, la balene și rechini, la cum pe locul unde era acum golful fuseseră cândva văile unor râuri, inundate cu cincisprezece mii de ani în urmă, când s-au topit gheţarii. Mă străduiam să nu mă gândesc la ce aveam să descopăr la cimitir. Am văzut un abţibild pe o maşină din faţa noastră pe care scria „Un tezaur NU e o şopârlă uriaşă". Am râs, dar Abalyn n-a râs.

Apoi am ajuns pe insula Aquidneck. Am ocolit Newportul, orientându-ne după indicaţiile pe care Abalyn le preluase din MapQuest. Am mers pe Miantonomi Avenue şi Green Pond Avenue, la est de intersecţia cu Turner Road, iar aici am virat la stânga, spre nord. Am trecut pe lângă câteva zeci de sere. Am trecut şi pe lângă terenuri de tenis, terenuri de baschet şi o pistă de alergare acoperită aproape în întregime de zăpadă. Apoi am ajuns în locul în care Turner se intersectează cu Wyatt Road. Cimitirul era în colţul din nord-est al intersecţiei şi mă gândeam că sinucigaşii sunt înmormântaţi de obicei la răspântii. Conform necrologului cimitirul se numea Middletown, dar o placă absurd de veselă îl numea, în albastru şi auriu, Cimitirul Patru Colţuri.

Abalyn s-a uitat spre cimitir şi a zis:

— E atât de stupid. N-are sens, Imp.

Nu i-am răspuns.

Apoi *asta* chiar s-a întâmplat. Abalyn era acolo şi a văzut. Chiar când am intrat din Turner în cimitir, o cioară imensă s-a aşezat pe o piatră de mormânt, la doar câţiva paşi de portiera din dreptul lui Abalyn. Acum mulţi ani Caroline îmi zisese: „Dacă cineva îţi povesteşte ceva şi o cioară apare aşa, din senin, poţi paria că inventează". Nu i-am spus lui Abalyn ce înseamnă ciorile şi, sinceră

să fiu, în contextul ăsta *chiar nu știu*. Dar s-a întâmplat *cu adevărat*.

În insulele Aquidneck nu ninsese atât de mult ca în Providence, dar drumurile înguste din cimitir nu fuseseră curățate, așa că trebuia să conduc foarte încet. Știam cum să găsesc mormântul Evei Canning, pentru că o rugasem pe Abalyn să verifice niște site-uri de genealogie înainte să plecăm. A găsit până și o diagramă a cimitirului. Mormântul Evei era tocmai pe latura estică, unde un zid jos despărțea cimitirul de o vie uscată de vreme. Același zid de piatră încercuia întregul cimitir.

Rhode Island are multe cimitire pitorești. Patru Coluri nu e unul dintre ele. Nu există copaci și multe pietre funerare sunt din calcar sau marmură, bătută de vânt și ploi, și doar câteva sunt dinaintea secolului al XIX-lea. Am parcat lângă un fel de mausoleu uriaș. De fapt era mai mult un deal artificial, pământ îngrămădit deasupra unei structuri goale, cu plăci de granit și în față cu o poartă ruginită. Erau petice de fân și brazde de iarbă moartă, de parcă îngrijitorii ar fi încercat să planteze iarbă pe el. Era urât și m-a dus cu gândul la zâne, dealuri cavernoase, galerii cu vizuini, Tolkien, Mary Stewart. Am oprit motorul și m-am uitat la Abalyn.

— Nu e nevoie să cobori, am zis.

Tot ce a zis a fost:

— Ba da, Imp, trebuie.

Așa că am ieșit. Am coborât amândouă din Honda. Am rămas o clipă lângă mașină, uitându-mă la cimitirul mohorât. M-am uitat în sus către cerul extrem de albastru, lipsit de nori, un albastru atât de deschis, încât era aproape alb, un cer mare, carnivor, cum l-ar fi numit Abalyn. Nu era un loc unde să vreau să rămân mult

timp și asfințitul nu era prea departe. Umbrele aruncate de pietrele de pe morminte se lungeau. Abalyn și-a mai aprins o țigară și vântul rece îi împrăștia fumul.

— Hai să terminăm cu asta, a zis.

Am găsit ușor locul Evei Canning. Era în stânga dealului-galerie-bârlog-mausoleu, spre vest. Era la șapte metri de stradă, înconjurat de monumente ce purtau nume precum Cappucilli, Bowler, Hoxslii, Greer, Ashcroft, Haywood, Church și, desigur, alți Canningi. Era o piatră de mormânt modestă, din granit roșu-cărămiziu, ieșind în evidență pe lângă șirurile obositoare de alb și gri. Pe fiecare colț era sculptată o coroană de iederă. Am citit cu voce tare ce scria acolo, apoi m-am așezat pe pământul înzăpezit, care deja era ca un burete sub acel soare de noiembrie.

— La naiba, a zis Abalyn, apoi n-a mai spus nimic până când am ajuns la mașină.

Iată ce era gravat pe piatră (am copiat cuvânt cu cuvânt):

CANNING

MAMĂ
1960 EVA MAY CANNING 1991

FIICĂ
1978 EVA LOUISE CANNING 2008

CEI CE COBOARĂ ÎN MARE

Am spus:

— Aveau treizeci de ani când au murit. Amândouă aveau treizeci de ani. Amândouă erau Eva Canning.

Abalyn își fuma țigara și nu spunea nimic. Am repetat epitaful cu glas tare: „Cei ce coboară în mare". Și am

auzit o cioară croncănind tare, undeva foarte aproape. Nici asta nu inventez. Toate astea sunt faptice și adevărate, în egală măsură.

— Nu știu ce înseamnă, am zis și m-am așezat pe pământul jilav și am plâns.

Lacrimile îmi erau pe obraji ca gheața. În cele din urmă, Abalyn m-a ajutat să mă ridic și m-a dus înapoi la mașină. După ce am intrat în siguranță în mașină și m-am așezat în spatele volanului, m-a întrebat, cu întârziere, dacă puteam conduce. I-am spus că da.

— Da, pot conduce. Vreau doar să plec de aici. Vreau doar să fiu departe, departe de acest loc și să nu mă mai întorc niciodată.

Am auzit din nou cioara. Se înserа repede.

— Atunci hai să ne mișcăm, a zis Abalyn. Putem să-i dăm de cap căcatului ăstuia mai târziu. Aici n-are rost să încercăm.

Am întors cheia în contact. Am refăcut drumul spre casă: din Turner în Green Pond, în Miantonomi Avenue pe podul Newport, prin Pasajul de Est, insula Conanicut, Jamestown, podul Jamestown, Route 4 spre I-95, înapoi în Providence și Armory, și Willow Street.

Dar iată ce știu. Am făcut o listă pentru dr Ogilvy și la punctul opt – „A existat o singură Eva Canning" – am mințit fără să vreau. A fost o falsă epifanie care s-a dovedit a fi eronată. În acea după-amiază am scris șapte adevăruri, nu opt. Șapte (7).

* * *

După ce am târât-o după mine la cimitirul din Middletown (sau Patru Colțuri), am vrut – nu, am avut nevoie –

să-i ofer lui Abalyn ceva în schimb. Și i-am oferit un secret, un secret atât de secret încât mă temeam să-l recunosc, darămite să-l împărtășesc altei ființe umane. Chiar și unei femei pe care am iubit-o și pe care încă o iubesc. Suntem în noaptea de după insulele Aquidneck, după o cină cu paste farfalle cu pesto și salată verde cu sos vinegret. Pentru mine nimic n-are niciun gust. O rog să vină cu mine în camera în care pictez, în atelierul meu. La început pare nesigură. În alertă, *qui vive*, cum ar spune Caroline.

— Numai câteva minute, am zis. Am nevoie să vezi ceva.

— Ai nevoie sau vrei? întreabă și-și șterge buzele cu un prosop de ~~bucată~~ hârtie (nu am avut niciodată prosoape din pânză).

— Nevoie, răspund, iar ea ridică din umeri, dă din cap și mă urmează în camera în care pictez.

Aprind lumina. Spun:

— Nu erai obligată să vii cu mine azi. Ai făcut o grămadă de lucruri pe care nu trebuia să le faci.

— Imp, nu-mi datorezi nimic.

— Nu va dura decât o clipă, îi spun, nevrând să mă cert pe tema validității datoriilor neplătite. Apoi m-am dus în dreptul unui șifonier vechi – l-am găsit pe stradă și cred că e din anii 1920, un Art Nouveau prăpădit, o imitație ieftină după ceva mult mai scump.

— Nu trebuie să faci asta din nou, mi-a zis, începând să pară exasperată, la limita iritării.

Nu spun nimic. Răsucesc cheia mică din alamă care e mereu în yala șifonierului și deschid ambele uși. Înăuntru sunt foarte multe pânze, unele întinse și capsate de rame de lemn, altele rulate ca papirusul. Din șifonier vine miros de praf, de ulei și cedru. Scot pânza cea mai

din față (una dintre cele întinse și capsate) și i-o înmânez lui Abalyn. O ține pentru o clipă, uitându-se în jos la tablou, apoi ridică privirea către mine, apoi înapoi la tablou. Mai scot una din șifonier și încă una, și încă una, și încă una, până ce mai mult de zece pânze zac împrăștiate pe podea sau sprijinite de perete.

— Tu le-ai făcut pe *toate*? mă întreabă Abalyn, pe rând să nu mă creadă dacă aș fi spus ~~ad~~ da.

Aprob din cap fără să-mi pese prea mult dacă mă crede sau nu. Nu, de fapt îmi pasă. Dar *vreau* să nu-mi pese.

— *Sirena Măr oceanului de beton*, zice. *Femeia ciungă și pictorul...* și vocea i se pierde.

— Le-am făcut după ce am scris povestirea.

— Și după Eva, aproape că șoptește, iar eu spun da, după Eva Canning.

— Îmi pare rău, zice Abalyn și râde – un râs uscat, gol. Sunt doar un pic speriată acum. Ai inventat tablourile alea, tablourile artistului obsedat, iar apoi, după ce a venit Eva, chiar i-ai *pictat* tablourile?

Dau din cap că da, apoi mă așez pe jos, ținând în mână cheia șifonierului, iar Abalyn (încă ținând în mână primul tablou pe care l-am scos) se așază în fața mea.

— Sunt inspirate de... ceea ce s-a întâmplat cu Eva?

— Da, și de povestirea pe care am scris-o. Înainte să vină Eva, am citit o carte despre rechinul care a urcat în micul golf Matawan din New Jersey în 1916 și a atacat trei înotători acolo, la mai mulți kilometri de mare. Doi dintre ei au murit.

— Asta te-a făcut să scrii povestea despre sirene?

— Și ce a văzut pictorul pe plajă în Atlantic City și...

Și mă opresc, pentru că nu cred că pot explica în așa fel încât Abalyn să înțeleagă și, în plus, brusc, totul e amestecat în mintea mea – mă refer la cronologie.

Abalyn încă stă cu tabloul în mână, preferatul meu din serie (deși o parte din mine le urăște pe toate): *Privind țărmul din Reciful Balenei*. Tabloul care era agățat pe peretele bătrânei din povestire. Așa cum am mai scris, sirena stă cu spatele la privitor. Susținută de valuri mari, își ține brațele întinse în lateral, părul ei lung plutindu-i în jur ca un ghem de alge, și privește înspre țărm și către un far spălăcit așezat pe un promontoriu din granit. Este țărmul din gresie aspră și filit din dreptul Beavertail Point pe insula Conanicut. I-am dat douăzeci de dolari unui pescar ca să mă ducă suficient de departe în larg, să fac fotografii – și am avut rău de mare.

În povestirea mea am scris: „Privitorul ar putea să creadă că acesta este doar un tablou al unei femei înotând în mare, atât de puțin din ea se vede deasupra apei. Poate fi confundată cu o sinucigașă care privește o ultimă dată țărmul aspru înainte de a se scufunda. Dar, dacă te uiți puțin mai atent, solzii roșu-portocaliu ce îi pătează brațele sunt de neconfundat, iar în părul ei negru și încâlcit sunt prinse creaturi vii: crabi mici și stele de mare, viermi oceanici răsuciți în forme bizare și un pește cu ochii mari, cu gura deschisă, sufocându-se în aer".

— M-am gândit că poate ajută, am zis.

Pe stradă se aude un claxon de trei ori.

— Așa cum tu și dr Ogilvy ați crezut că, dacă scriu *Zâmbetul vârcolacului*, mă ajută.

— Dar... a zis Abalyn, apoi a tăcut o secundă sau două. Dar aia a fost *o singură poveste*. Aici trebuie să fie... câte sunt? Treizeci, patruzeci de pânze?

— Patruzeci și șapte, zic, și câteva caiete de schițe pe care le-am făcut ca studiu înainte să încep. M-am gândit de câteva ori că ar trebui să fac o grămadă mare în grădină și să le ard pe toate. M-am gândit că ar trebui să fac un rug. Poate că asta mi-ar oferi catharsisul pe care nu l-am avut când le-am pictat.

(Nu așa a făcut Saltonstall? Și ce a ars el *cu adevărat*?)

— Patruzeci și șapte, zice Abalyn și râde din nou, ca și cum s-ar gândi că am inventat numărul acela: neîncrezătoare.

— Poți să le numeri dacă vrei, îi spun.

— Imp, să nu le arzi niciodată. Nu-mi pasă de ce le-ai pictat. Nu îmi pasă că nebuna aia a fost de vină.

Ochii i se plimbă de la un tablou la altul, apoi se uită la mine.

— Doar să nu le arzi niciodată. Sunt frumoase.

Eu nu promit nimic. Rămânem acolo mult timp, împreună și despărțite. Am văzut oameni îndrăgostiți de artă și cred că o văd pe Abalyn îndrăgostindu-se de sirena mea. Asta mă face să-mi doresc și mai tare să le ard.

* * *

Da, trebuie să spun acea parte cu sirena din povestea mea cu fantome, ce s-a întâmplat după ce am încercat să mă înec în cadă și după ce Abalyn Armitage m-a salvat și m-a părăsit. Trebuie să vorbesc despre ziua în care Eva Canning, fiica Evei Canning, a venit după mine, ziua aia și toate celelalte zile ce i-au urmat și cum s-a sfârșit totul.

10

Există întotdeauna o sirenă al cărei cânt te călăuzește spre naufragiu. Zgripțuroaicele din *Sirenum scopuli*, trei stânci ascuțite lovite de valurile egeene pe coasta din Capri. La Castelluccia, La Rotonda, Gallo Lungo. Sau arhipelagul Sirenuse, sau Capo Peloro. Homer le-a făcut harpii pe cele trei femei înaripate care i-au cântat lui Ulise cântece aducătoare de moarte. Euripide și Eustațiu, și Servius, și Virgil, și atât de mulți alții care au pus penița pe hârtie, îndemnându-ne să ne apărăm de sirene. Homer nu se îngrijește să le dea nume (sau a fost prea înțelept pentru a o face), dar câțiva dintre acești învățați le-au dat un nume, de exemplu Peisinoe, Aglaope și Telsiepia. În alte limbi (spaniolă, română, franceză etc.), în alte timpuri, folclorul le face sirene: *Sirena, Sirène, Sirena, Syrena, Sirenă și Sereia* și tot așa, și tot așa, ademenindu-i pe marinari la naufragiu și înec. Ah, iar zoologii plasează lamantinii și dugongii, și vacile de mare dispărute ale lui Steller (*Hydromadalis gigas*) în ordinul mamiferelor Sirenia (Illiger, 1811), iar erpetologii au inclus anumite salamandre fără picioare în genul *Siren*, familia Sirenidae. Arată ca țiparii, dar nu sunt. Adică nu sunt țipari. Am căutat cuvântul care descrie ceva care are forma țiparului: *anguiform*. Nici lamantinii, nici Sirenidaele nu ar

avea ce căuta în râul Blackstone, atât de departe în nord. Unii oameni spun că lamantinii și dugongii sunt responsabili pentru poveștile cu sirene, atunci când se vorbește despre sirene. Deși lamantinii nu cântă, cel puțin nu cu sunete pe care să le poată auzi bărbații și femeile. Nu sunt amfibieni. Sunt mamifere ce s-au întors în ocean, ca balenele și delfinii, ca Eva Canning. Balenele cântă melodios și le putem auzi limpede ca bună ziua.

Sirena mea a venit din râul Blackstone din Massachusetts, un râu cu același nume ca strada pe care e spitalul unde a murit mama. Sirena din Millville, Perishable Shippen, E.L. Canning, Eva Louise, fiică a Evei May, care a intrat în Golful Monterey de pe plaja Moss Landing, California, pe când aveam doar patru ani. Care a urmat-o în mare pe o femeie pe nume Jacova Angevine și care nu s-a mai întors niciodată. Adâncul mării este noaptea eternă și Jacova Angevine a deschis acea ușă pentru E.L. Canning, care i-a trecut obedientă pragul, alături de atât de mulți alții. Și-a lăsat fiica nelegitimă (la fel ca Imp) pradă propriului destin.

— Destul, bați câmpii cu prologul, Imp. Iar tragi de timp. Ești încă înnămolită în *acum*, iar tu voiai să scrii despre *atunci*.

E adevărat (și factual). Voiam să termin cu toată treaba asta. Să scriu ultima poveste cu fantome pe care o mai am de spus, sau, cel puțin, ultima din partea legată de august 2008. Nu există încheiere, rezolvare. Niciodată nu ești *ne*bântuit, oricâte sfaturi optimiste ți-ar servi apostolii psihologiei populare și speakerii motivaționali. Știu asta. Dar măcar nu va mai trebui să mă întorc în camera albastră cu prea multe cărți și n-o să mă mai chinuiesc să-i dau un sens poveștii mele cu fantome. Mai bine de

atât n-o s-o înțeleg vreodată. Când o s-o termin, le-o voi arăta lui Abalyn și doctorei Ogilvy, apoi n-o mai arăt nimănui, niciodată.

O sirenă a venit și mi-a bătut la ușă.

Trecuseră doar câteva zile de când intrasem într-o cadă cu apă rece ca gheața și încercasem să mă sufoc în uitare, ca să omor o urechelniță. Abalyn plecase și-și luase toate lucrurile cu ea. Eram singură. Stăteam pe canapeaua pe care stătuse atât de des cu laptopul în brațe. Recitisem același paragraf al unui roman de câteva ori. Nu-mi amintesc ce roman era și abia dacă mai contează. Cineva a bătut la ușă. Nu tare. Aproape, aș zice, clandestin, aproape ca și cum nu ar fi trebuit să fie auzit, deși, evident, îl auzisem. Nimeni nu bate la ușă dorindu-și să nu auzi, nu? Nimeni nu ar face vreodată așa ceva, pentru că un ciocănit la o ușă sau la o fereastră spune: Iată-mă. Lasă-mă să intru.

Mi-am întors capul și m-am uitat ușă. Ușa apartamentului meu este vopsită în aceeași nuanță de albastru ca această cameră în care scriu. Am așteptat și, după cîteva secunde, alte bătăi, tot pe furiș. Trei ciocănituri în lemn. Nu aveam idee cine putea fi. Abalyn nu avea niciun motiv să se întoarcă. Mătușa Elaine nu vine niciodată fără să sune. De asemenea, puținii mei prieteni știu că trebuie să sune înainte de a trece pe la mine. Poate că, mă gândeam, era cineva de deasupra sau de dedesubt. Poate că era Felicia, proprietara, sau Gravy, meșterul ei. La a treia ciocănitură clandestină am strigat „Vin acum!" M-am ridicat și m-am dus la ușă.

Înainte să o deschid am simțit mirosul râului Blackstone, exact la fel ca în acea zi când Abalyn și cu mine am mers acolo, dar n-am găsit decât câteva urme de tălpi în

mâl. Așa că am știut cine era în spatele ușii. Am inspirat mirosul de nămol și apă stătută, și raci, și crapi, și șerpi, și libelule, așa că am știut exact cine venise. I-am rostit numele cu voce tare înainte de a apăsa pe clanță.

Am spus: „Eva". Apoi am deschis ușa. Aveam propria Ușă Deschisă a Nopții.

Stătea pe palier îmbrăcată în rochia simplă, roșie, de plajă, pe care o purtase în acea zi toridă în Piața Wayland și în acea după-amiază la Muzeul RISD. Era desculță, iar unghiile degetelor de la picioare erau date cu o ojă de culoare argintie care mă făcea să mă gândesc la sidef, căruia i se mai spune *mama perlei*. Rosemary Anne a avut cercei din *mama perlei* când eram copil, dar i-a pierdut înainte de a pleca la spitalul Butler și nu i-am mai găsit niciodată. Eva stătea în fața mea, zâmbind. În mâini ținea un fel de pachet ambalat în hârtie maro, ca hârtia în care se împachetează carnea, legat îngrijit cu sfoară.

— Hainele tale, a zis întinzându-mi pachetul. Le-am spălat.

Nu m-a salutat. Mi-a oferit pachetul și eu l-am acceptat.

— Am știut că o să vii, am zis. Chiar dacă nu știam că știu, știam totuși.

Iar ea a zâmbit ca un rechin, sau așa cum ar zâmbi o baracudă:

— Pot intra, India Morgan Phelps?

Am privit-o pentru o clipă, apoi am zis:

— Atunci, în galerie, mi-ai spus că vremea alegerilor a rămas în urma noastră. Deci de ce te mai obosești să întrebi?

Și m-am gândit la poveștile care spun că vampirii și spiritele malefice în general trebuie să fie invitate în casă. (Dar nu o invitasem deja o dată?)

— Sunt doar politicoasă, a răspuns.

— Dar, dacă spun nu, nu ai de gând să pleci, nu?

— Nu, Imp. Am ajuns prea departe amândouă.

Aproape că am spus: *Atât de departe de noaptea primilor eoni. Suntem învățați să privim forma încătușată a unui monstru învins, dar acolo – acolo poți privi lucrul monstruos și liber.* Dar am tăcut. Nu aveam tăria și m-am gândit că nu ar fi contat. Nu există vreo strajă care să o alunge, nu Joseph Conrad, Herman Melville sau Matthew Arnold. Nicio carte sfântă și niciun manual infernal de magie. Știam asta, la fel de sigur cum știam că în acel moment pe preșul casei mele era ceva viu care intenționa să intre, indiferent dacă eu voiam sau nu.

Dar, ca să fiu sinceră, nu-mi doream nimic mai mult.

— Da, poți intra, am zis. Unde-mi sunt manierele?

— Păi, nu mă așteptai.

— Bineînțeles că te așteptam, i-am spus și a zâmbit din nou.

Leonardo da Vinci a scris într-un carnet: „Sirena cântă atât de dulce, îi îmbie pe marinari să doarmă. Urcă la bordul vaselor și omoară marinarii adormiți". Asta este ceea ce a scris, în traducere. Cei care au scris despre zâna Unseelie Court povesteau despre *Each-Uisge* (ek-uș-kia), o *kelpie* care bântuia lacuri, golfuri și râuri în Irlanda și Scoția. Se ridica din mâl și din trestie, *un cal al apei*, și orice nebun dornic să-l călărească era înecat și mâncat – mai puțin ficatul. *Each-Uisge* e scârbită de ficat. Nici mie nu-mi place ficatul.

Imp scrie: „Te îndepărtezi".

Vapoare – veliere, bărci cu fund plat, goelete, pescadoare, traulere, cargoboturi uriașe și nave cu cisterne petroliere toxice, baleniere – în voia valurilor, pe curenți înșelători, în vânturi de furtună, se izbesc, spărgându-se de promontoriile crestate.

„Te îndepărtezi", scrie Imp. „Cârma la babord! Ține nordul, dacă nu vrei să te pierzi!"

Eva Canning mi-a trecut pragul.

Cine are parte de dric când moare pe mare?

A închis ușa în urma ei și clanța a pocnit zgomotos. A întors yala și nu mi s-a părut absolut deloc straniu. Nimic straniu, m-a încuiat în propriul apartament alături de ea. Am înțeles că nu bătuse cale atât de lungă doar ca să fie întreruptă de intruși. Îmi imaginez că mulți alții înaintea mea s-au înecat în ochii ei albastru-sticlă. Este exact, exact, exact la fel cum mi-o aminteam din acea noapte de iulie la râul Blackstone și din acea zi la galerie. Părul ei atât de lung și fără nicio culoare, doar culoarea unui loc în care lumina nu a strălucit niciodată.

S-a îndepărtat de ușa încuiată. S-a întors către mine. Mi-a atins obrazul și i-am simțit pielea ca mătasea. Pielea mea părea ca șmirghelul în comparație cu a ei. Impresia asta era atât de pronunțată, încât am vrut să mă retrag și să o avertizez să nu se taie. Mâna ei nu fusese făcută pentru cineva ca mine. Mă gândesc la povești pe care le-am citit în cărți, basme despre cum rechinii se ating în trecere de înotători și solzii lor taie în carne crudă. Dar, aici și acum, rolurile noastre sunt inversate, fie doar și pentru grăbita acumulare a clipelor. Eu sunt autoarea abraziunii – sau mă tem că voi fi.

Dar nu smulg nicio picătură de sânge din acea mână mătăsoasă.

— Îmi faci rău, îi zic. Îmi pui vorbe în minte și aproape am murit încercând să le scot.

— Ți-am atras atenția, răspunde.

— I-ai făcut rău lui Abalyn.

— Imp, ar fi fost rănită și mai tare dacă nu ar fi plecat.

Și Eva recită din *Hamlet*: „Sunt crud în faptă, dar duios în minte. Fac rău s-o iau mai răului-nainte."

Știu că n-am cum să o contrazic. Vocea aia cadențată pe care a auzit-o smintitul de Ulise și pentru care a ordonat să fie legat de catarg. Eva reduce orice obiecție la o afirmație absurdă.

— Ești rea. Ești cumplită.

— Sunt cum sunt. Cum ești și tu.

Buricele degetelor ei mătăsoase îmi alunecă pe buze, apoi de-a lungul nasului. Nu mai fusesem niciodată atinsă atât de intim.

— Ai venit să mă ucizi, spun foarte încet și mă surprind că nu par înfricoșată.

— Nicidecum, răspunde, și nici asta nu mă surprinde.

Adică nu mă surprinde ce îmi spune. E ușor să ucizi. E ușor să fii un animal de pradă. Un rechin. Un lup. Nu, nu e ușor. Oamenii vânează lupi și rechini doar pentru simplul motiv că aceștia *sunt* rechini sau lupi. Ce vreau să spun e că îmi dau seama că, orice ar fi Eva, e ceva mult mai subtil decât un animal de pradă. A venit să se hrănească și poate chiar să devoreze, dar nu să ucidă. Chipul mi-e mângâiat de o bestie care nu trebuie să mănânce pentru a devora.

— L-ai lăsat să te vadă. Saltonstall.

— Nu am spus niciodată asta.

— *Fată înecându-se*, l-ai numit „tabloul meu".

— Da? întreabă și surâde.

Mâna se oprește pe lobul urechii mele stângi și mi se face pielea de găină pe brațe. Își trece degetele prin păr.

— Deci, de ce ești aici?

— Te-ai oprit pentru mine. Nimeni nu a mai făcut asta. Am venit să-ți cânt fiindcă ți-am rămas datoare – trebuie să fac și eu ceva bun pentru tine.

— Chiar dacă e crud.

— Chiar dacă, a spus, iar acum degetele ei îmi explorează ceafa. Și îți voi cere în schimb o mică favoare, Imp. Dar vorbim mai târziu despre asta. Să nu-ți fie frică de mine. Încă nu o poți vedea, dar am venit să te scot din locul întunecat în care ai trăit întotdeauna. De aici nu o poți vedea, dar vei putea *de acolo*.

(Privește, e un lucru monstruos și liber.)

M-a sărutat și m-am gândit: „E prima oară când sunt sărutată."

(Ah, am schimbat timpurile verbelor, dar nici nu există un timp potrivit acestui tărâm al viselor lui Blake, acestui labirint mnemonic, trecut și prezent laolaltă. *Trecutul este prezentul, nu-i așa? Și e și viitorul.* Exact cum spunea Mary Cavan Tyrone.)

M-a sărutat. Mă sărută. Mereu mă va săruta. Așa este bântuirea, după cum am spus. Eva Canning cred că – poate doar mi s-a părut, dar am avut impresia că Eva Canning are gust de mare. Gust, miros, văz, auz, senzația atingerii – toate s-au amestecat, așa cum timpurile s-au amestecat.

Limba ei îmi intră în gură, iscoditoare, și am parte de un scurt moment de panică, deoarece nu e cu mult diferit de ziua în care am încercat să respir sub apă, ziua în care am încercat să inspir o cadă plină cu apă înghețată.

Se scurge în mine. Doar că, de data asta, corpul nu mi se mai opune. Se varsă pe gât în jos și o absorb în mine. Dar plămânii nu schițează niciun efort de a se opune invaziei.

Sună pornografic. Am citit pagina asta și parcă aș scrie pornografie, așa sună. Nu a fost nimic de felul ăsta. Cuvintele mele nu sunt destul de bune. Sunt depășită. Nu știu cum să comunic pasiunea și ardoarea, umezeala dintre pulpe, dorința, acea dorință de a o avea înăuntrul și de jur împrejurul meu, fără a o deprecia. O femeie se străduiește să descrie demoni, îngeri, și, fiind *doar* o femeie, ea face un deserviciu frumuseții și terorii lor. Evei Canning, așa cum a venit la mine, așa cum am *văzut-o*, îi fac un dezgustător deserviciu.

Din fragedă pruncie eu n-am fost
Ca alții, nici ca alții n-am văzut.[1]

Buzele noastre s-au despărțit și m-a cuprins o disperare mai cruntă decât cea din zilele care au urmat veștii că a murit Rosemary, apoi Caroline, decât ora în care a plecat Abalyn. M-am împiedicat și m-am lovit de brațul canapelei – aș fi căzut, dacă nu ar fi fost acolo.

N-ai tu idee plăcerea nebună ce vom avea...

Stătea între mine și ușă, și eu abia începeam să o văd, nu ca masca menită să ascundă lucrul, monstruos și liber, câțiva centimentri de apă neagră, să o văd chiar mai limpede decât în acea zi la muzeu. Obrajii și umerii ei strălucesc, irizări verde-roșu-azuriu, și doar acum îmi dau seama că nu poartă ochelarii pe care-i avea în

[1] Primele două versuri din poezia *Alone* („Singur"), de Edgar Allan Poe. (*N. trad.*)

Piața Wayland și la Muzeul RISD, pentru că ochii ei albastru-sticlă sunt negri, și nu știu cum am putut vreo dată să cred că sunt albastru-sticlă sau orice altă culoare. Negrul este totalitatea culorilor, absorbția tuturor culorilor. Nicio lumină nu scapă negrului. Nicio lumină nu scapă ochilor Evei Canning cât timp mai cred că ea este Sirena din Millville.

— Îți voi cânta, ~~Winter~~ India Morgan, a zis, zâmbind temător, trist, vorace, apologetic, compătimitor.

Acel zâmbet este gravat pentru vecie dinapoia pleoapelor mele, iar când voi fi moartă, îmbălsămată, în mormânt, încă voi vedea acel zâmbet.

— Am venit să-ți cânt și să-ți smulg cântecul. Iar când vom termina de cântat, mă vei duce acasă și voi coborî la mama mea care mă visează în fiecare noapte.

Voyeurul distrugerii totale.

Privind în urmă.

* * *

Răvașul din prăjitura pe care am cumpărat-o prima dată când Abalyn și cu mine am comandat mâncare chinezească: „Nu te opri acum".

Dar vreau să mă opresc, pentru că ce urmează e la fel de rău ca acele ultime zile fără pastile, acele ultime zile în care am stat într-un colț sau am șoptit nebunește în mașina de scris, până când Abalyn și-a folosit cheia și m-a găsit. Ceea ce urmează este, cred, din cale afară de greu de descris, pentru că este îngrozitor, frumos, părăsit și intim din cale afară. Dar sunt atât, atât de aproape de Sfârșit. Nu te opri acum.

Multe din cele ce urmează sunt confuze, încețoșate. Mai ales începutul. În primul rând, nu mi-am mai luat pastilele. Și eram acolo cu Eva și cu tot ce însemna faptul că îmi trecuse pragul, iar prin asta nu mă refer la simplul fapt că a trecut pragul casei. Mă refer la foarte multe alte lucruri. Îmi aduc aminte că a sunat la mine la serviciu și s-a prezentat drept o prietenă a mea, spunând că am o infecție intestinală și că o să stau acasă câteva zile. Și îmi amintesc și că Eva a fost cea care m-a convins că mi-e mai bine fără pastile, pentru că – nu-i așa? – o aveam pe *ea*. Și a zis ceva de genul: „Ele te-ar face să nu mă simți. Te împiedică să vezi ce-ți arată darul nebuniei tale, ceva ce alții nici nu bănuiesc". Am ascultat-o și le-am aruncat pe toate la toaletă. Medicamentele. Am stat lângă toaletă, golind fiecare cutie în timp ce ea stătea în ușă, privindu-mă aprobator. Am tras apa și spirala apei mi-a furat sănătatea contrafăcută.

Mi-a întins mâna și m-a ajutat să mă ridic. Deși, sincer, îmi doream să rămân acolo. În apartament era îngrozitor de cald și gresia era rece sub mine. M-a tras spre ea, apoi m-a dus...

Ar fi o minciună să spun: „M-a tras spre ea, apoi m-a dus în pat". Deși asta a făcut. Dar, dacă zic asta și numai asta, ar fi o minciună. Poate ar fi factual, dar nu ar fi adevărat. „Ia-mă de mână, India. O să te-nvăț să zbori". Zbor, cânt, înot. M-a dus în pat și m-a dezbrăcat. M-a sărutat din nou. Mi-a sărutat gura și sânii, și sexul. Apoi m-a dus într-o iarnă adâncă și la râul Blackstone. M-a luat în cântec și cântecul a devenit o țară albă îndepărtată, apoi a devenit o pictură, apoi a devenit marea. Dar la început cântecul era *doar* cântec, iar buzele ei, doar buzele ei.

* * *

Șșș, șșș, șșș, iubirea mea, când dau de Sally a mea vine Bill dib-a-lin a bo lor-ree. Șșșș, nu plânge, hai la somn, pui mic, când te vei trezi, vor fi ai tăi toți căluții frumoși, negri și murgi, pătați și gri, Johnny a plecat să fie soldat. Vino cu mine acasă, micuța Matty Groves, vino cu mine acasă astă seară. Vino cu mine acasă, micuță Matty Groves, și dormi cu mine până-n zori. Johnny a plecat să fie soldat. Au crescut și-au crescut în curtea bătrână a bisericii până n-au mai putut crește deloc. La sfârșit un nod de iubire-adevărată au legat, iar trandafirul a crescut pe breier. Sunt maro, cât se poate de maro, iar ochii mi-s negri ca târnul, sunt vioi, cât se poate de vioi, Johnny a plecat să fie soldat. Îl așez într-o barcă măruntă și-l trimit pe marea largă, fie se scufundă, fie înoată, dar nu se mai întoarce-n veci. Și singurul sunet pe care îl aud, în timp ce vuiește prin oraș, e șuierul vântului trecând peste oraș, țese și învârtește, țese și învârtește. Fantoma lui merse în toiul nopții la patul lui Mary-Jane a sa. Când i-a spus cât de mort era, ea a zis: O să mă smintesc. De când iubitul meu e mort, atât de mort, a zis, toată bucuria lumii m-a părăsit, în veci nu voi mai fi fericită. Și se sminti de tot. Johnny a plecat să fie soldat. Twinki doodle dum, twinki doodle dum cânta pescarul pleșuv. Shule, shule, shulagra, sigur, sigur mă iubește. Un sfert de liră pe ceai, un sfert de liră pe ceai. Mergi, mergi, mergi spre iubire există leacuri doar vindecare moarte de când m-ai părăsit cred că ar trebui să mergi la iubita mea. Acolo departe, jos în câmpie, e un biet mielușel, albinele și fluturii îi ciugulesc ochii. Bietul, micuțul mielușel strigă după mami. Șșș, pui mic, nu scoate-un sunet, mergi după balenă, unde plutesc ghețarii, și vânturile furtunii bat, unde pământul și apa dorm sub zăpezi. Dacă păsărea nu cântă, mami îți cumpără un inel cu diamant. Țese și învârtește, țese și învârtește, Johnny a plecat să fie soldat. Și-a făcut o harfă din osul pieptului, la care să cânte mereu. Johnny a plecat

să fie soldat. Apoi de trei ori în cerc se-nvârti corabia noastră, de trei ori în cerc se-nvârti ea; a treia oară de se-nvârti, ajunse pe fundul mării. Corabia se răsuci și patru oameni înecă, și tot n-am pus mâna pe balenă, bravi băieți, și tot n-am pus mâna pe ea. Și-n toată iarna rea și lungă, caporalul mort o-nsoți. Țese și învârtește, țese și învârtește. Am zărit, am zărit lumina scoborându-se din ceruri, strălucind și luminând în jur. Am văzut lumina strălucind, am văzut lumina coborând. În timp ce greu își croia corabia noastră înspumată cale prin vântul furios, shoo, shoo, shoo la roo shoo la rack shack, shoo la baba boo când dau de Sally a mea vine Bill dib-a-lin a bo lor-ree, Johnny a plecat să fie soldat.

* * *

În zilele care au urmat, fiecare cântec a fost al ei și de felul ei. Niciodată nu mi-a spus asta. Era ceva de la sine înțeles. Ca un adevăr nerostit. Eva Canning m-a întins pe patul meu, m-a legat, și-a îngropat fața între pulpele mele și limba ei a cântat în mine cântece nespuse.

Sunt prea multe pentru a le nota pe toate, așa că rămân cu câteva frânturi din ele. Pe cele mai multe oricum nu mi le mai amintesc și, în plus, atunci nu știam ce știu acum. Am văzut mormântul din Middletown, iar acum știu că povestea mea cu fantome nu e povestea cu fantome pe care credeam că o am de spus când m-am apucat să o scriu. Poveștile mele își schimbă forma asemenea sirenelor și vârcolacilor. O licantropie a substantivelor, a verbelor și a adjectivelor, a subiectelor și a predicatelor, și așa mai departe.

Mă lingea între picioare și m-a umplut până la refuz cu o muzică pe care puțini au auzit-o și trăit-o vreodată. M-a făcut Ulise. M-a făcut liră și harpă, și fluier. M-a

cântat. Iar cântecele sunt povești, deci a făcut din mine o carte, la fel cum m-a transformat în cântec. Nimic din toate astea nu înseamnă ceea ce a însemnat în urmă cu câteva zile, dar o spun așa cum *aș fi spus-o* înainte ca Abalyn să meargă cu mine pe insula Aquidneck. Vom avea timp mai târziu de alte revelații. *Aceste* lucruri încă mai sunt adevărate și cred că faptele sunt lucruri răbdătoare. Faptele au tot timpul pe care universul îl îngăduie.

M-am trezit într-o noapte, după miezul nopții, dar cu mult înainte de răsărit, și ea era la geamul dormitorului, uitându-se în grădina sărăcăcioasă, plină de buruieni, la casele orientate spre Wood Street, la cer, la tot ce se vede de la acea fereastră. E o priveliște deprimantă și dau foarte rar draperia la o parte. Eva era goală și pielea ei avea irizații, ca uleiul de motor într-o baltă. Chiar și la lumina lunii, pielea ei strălucea.

— La ce te uiți? am întrebat cu vocea plină de somn și cu gustul viselor pe care mi le provocase și al viselor care aveau să urmeze.

M-a privit peste umăr și mi-a zâmbit. A fost cel mai trist zâmbet. A fost un zâmbet care aproape că mi-a frânt inima.

— Inima ta e fragilă, ~~Winter~~ India Morgan. Inima ta e un magazin de porțelanuri și lumea e taurul din proverb. Din sticlă topită e țesută inima ta.

— Ar trebui să dormi, a zis.

— Ceva m-a trezit, am răspuns.

Am întrebat-o la ce se uita și s-a întors din nou spre fereastră.

— Ceva m-a trezit, a zis.

Am închis din nou ochii, dorindu-mi doar să mă cufund iar în somn, atât eram de obosită, de fericită și de

dureros de epuizată de incantațiile, de cântecele și poveștile ei ce mă umpleau cu viață. Apoi a mai spus ceva și nu sunt sigură ce. Sunt doar aproape sigură, ceea ce e același lucru, nu?

Cred că Eva Canning a zis: „Ești o fantomă". Dar nu vorbea cu mine. Se uita la reflexia ei în geamul dormitorului și sunt aproape sigură că ei îi adresa vorbele astea, adică își vorbea ei.

* * *

Aleg la întâmplare un cântec. Acest vis.

Ăsta, apoi încă unul.

Sau două.

Pictez tabloul zilelor de mult pierdute, și totuși sunt cele mai reale și prezente zile pe care le-am trăit vreodată. Încerc să-mi amintesc acele vise și povești prețioase pe care mi le-a cântat și mi le-a șoptit – pe buze, pe dinți, în gât.

Cunoștea sute de versiuni ale poveștii despre cum, în 1898, Phillip George Saltonstall a început să picteze *Fată înecându-se*. Mi le-a povestit aproape pe toate. Mi le-a cântat. Unele semănau cu scrisoarea lui pentru Mary Farnum. Majoritatea nu.

Îmi amintesc asta, indiferent dacă visam sau eram trează, sau mă aflam în acel spațiu liminal în care mă ținea în majoritatea timpului. Am mers ca prin somn zile întregi.

Eram în pădure, la barajul Rolling de pe râul Blackstone, în toiul iernii, și ninsese mult. Eram goală când ea stătea la geam, dar nu mi-era frig. Nu am simțit deloc frigul. Eram pe malul de vest, mă uitam la baraj, la

apa de culoarea măslinelor spaniole murate, vărsându-se peste marginea convexă și spărgându-se de pietrele de dedesubt. Apa de deasupra barajului era neagră și cine știe cât de adâncă sau ce ascundea. Apa de dedesubt era o vâltoare care vuia și bolborosea printre bolovani de granit acoperiți de zăpadă. Am mers spre marginea apei și am văzut că, la nord de mine, unde râul cotește brusc înapoi spre vest, apa era înghețată și gheața se întindea cât de departe vedeam cu ochii. O cale albă între trunchiurile și membrele înghețate ale copacilor: mesteceni albi, pini, crengi de arțari cu mii de flori mici și roșii, în ciuda frigului, stejari, sălcii, un tufăriș de trandafiri de munte, păducel, salce, struguri sălbatici.

Respirația mea nu se transforma în abur, pentru că – bănuiam eu – eram moartă și corpul îmi era aproape la fel de rece ca pădurea din jur.

Scriu:

„Ce ai văzut acolo la baraj?" Scriu „Fără minciuni. Ce ai văzut?"

Te rog frumos. Încă nu am mințit.

Un zgomot în stânga mea, întorc capul și văd o căprioară care se uită la mine. Stătea atât de nemișcată, încât am crezut că și ea era moartă. Poate fi moartă și împăiată și lăsată aici afară, ca o farsă sau un ornament morbid. Dar apoi a clipit și a țâșnit, sărind printre copaci. Ar fi trebuit să facă ceva zgomot luând-o la goană așa prin pădure, dar nu s-a auzit niciun sunet. Sau poate s-a auzit, dar vuietul barajului l-a acoperit. Barajul era atât de gălăgios, ca un val ce se sparge mereu, dar nu se retrage niciodată spre marginile acestui veac. Căprioara a plecat – coada ei albă, un semnal de avertizare – dar am crezut că sunt singură. Cu excepția corbilor croncănind în copaci.

„Corbii înseamnă minciuni", a scris Imp. „Să nu uiți asta. Nu uita de doctorii ciumei pe care nu i-ai văzut niciodată, doctorii cu cioc."

Corbii nu înseamnă întotdeauna minciună. Uneori nu sunt decât corbi înfometați, zgomotoși, impertinenți, cocoțați pe crengiile goale ale copacilor de februarie. E sufletul meu acolo sus. Uneori nu sunt mai mult de atât.

„Bine", scrie Imp. „Dar după căprioară? Ce ai văzut după căprioară? Când te-ai uitat de-a lungul râului Blackstone deasupra barajului, ce ai văzut?"

Am văzut-o pe Jacova Angevine (nu îi știam numele, nu aveam să-i aflu numele decât după vreo doi ani și patru luni.) Am văzut-o pe Jacova Angevine, Conducătoarea Ușii Deschise a Nopții, Profeta din Salinas, conducând zeci și zeci de femei și bărbați în râu. Erau cu toții îmbrăcați în robe albe ca zăpada. Nimeni n-a încercat să înoate. Au pășit în apă, au coborât și nimeni nu s-a mai ridicat. Fără bule de aer. A durat mult timp și începusem să mă gândesc că acea procesiune nu va avea sfârșit, când totuși s-a terminat și doar singură femeia a mai rămas stând în picioare, pe malul opus. Nu, nu o femeie. O fată foarte tânără. Nu era îmbrăcată într-o robă albă, ci în blugi, cu un pulover și o haină de un albastru aprins, cu guler albastru de blană. Stătea pe mal și se uita la apa maronie, ca pătată de tanin. Sunt doar patruzeci și cinci de metri între maluri la barajul Rolling și puteam să o văd foarte clar. Într-un târziu a ridicat privirea și ochii noștri s-au întâlnit. Apoi s-a întors și, asemenea căprioarei, a tâșnit prin pădure.

„Ești o fantomă", i-a spus reflexiei.

Am vrut să urmăresc fata, dar nu am îndrăznit să intru în râu, nu cu toți oamenii aceia înecați. Eram sigură că m-ar fi prins și m-ar fi tras în adâncurile râului cu ei. În schimb, m-am ghemuit în zăpadă, la fel de sălbatică precum orice căprioară sau linx sau coiot. M-am ghemuit și am privit râul. M-am pișat și am știut că sunt vie, pentru că nu cred că moartele se pișă, nu? M-am ghemuit printre copaci, sub un cer înorat, un cer Man Ray aproape la fel de alb ca zăpada. Și, înainte să apună soarele, am început să simt frigul și corpul meu s-a transformat în gheață. Eram cristal și luna strălucea prin mine.

Imp scrie: „În *Lupul care a strigat fata* te-ai numit Winter".

* * *

Stăm împreună la lumina lunii și nu avem becurile aprinse nicăieri în apartament. Stăm împreună în fața pick-upului și a boxelor și am pus unul dintre discurile lui Rosemary Anne pentru Eva. Mi-a spus că e mereu fascinată de muzica pe care nu o face ea, muzica omului, muzica de deasupra apei, muzica lumii, deși a ascultat prea puțin. Așa că i-am pus *Dreamboat Annie*, pentru că îmi amintesc că piesa asta îi plăcuse cel mai mult lui Abalyn. Eva asculta și din când în când spunea ceva. Muzica e dată tare (așa o vrea), dar nu mi-e deloc greu să-i aud cuvintele, limpede, peste chitare, tobe, piane, sintetizatoare și voci.

Tocmai am întrebat-o din nou la ce se referea în acea zi la muzeu, când a zis că *Fată înecându-se* ar fi tabloul *ei*. Se termină o melodie, începe alta și, într-un târziu, îmi spune:

— Îl vezi și ești obsedată de el. Nu l-ai făcut niciodată al tău? Nu te-ai regăsit niciodată în el?

Am recunoscut că nu.

M-a sărutat și muzica a dispărut. În câteva clipe eram din nou pe malul râului. De data asta ~~nu eram Winter~~ nu era iarnă, ci vară târzie, iar copacii erau o explozie de verde. Foarte puține lucruri nu erau de-o nuanță sau alta de verde. Dar imediat am observat că nu vedeam decât câțiva metri în orice direcție. Nu vedeam cerul sau mai departe, de-a lungul malului. Intrau în apa rece, primitoare și, când mă uit peste umărul drept, spațiul dintre copaci e impenetrabil. Deasupra mea nu e nici urmă de cer. Nu e ca și cum nu pot vedea cerul: pur și simplu nu e acolo. Și atunci înțeleg că de fapt nu sunt înapoi la râu. Eva m-a sărutat, sărut alchimic, iar acum sunt în pictură. Nu, acum *sunt* pictura.

Mă uit mai atent și toate suprafețele – râul, pădurea, scoarța copacilor, frunzișul, chiar și pielea mea – toate suprafețele au textura de neconfundat a pânzei înrămate. Iar ăsta e momentul în care simt pensula cu păr de cămilă și vopseaua de ulei atingându-mă blajin, meticulos, sub buric.

— Vezi? întreabă Eva și sunt din nou cu ea în lumina lunii, discul a ajuns la sfârșit, brațul s-a ridicat automat și s-a întors pe suport. E foarte simplu. Acum e și tabloul tău. E doar un alt mod de a cânta.

A durat ceva până mi-a trecut confuzia și am putut vorbi. Am zis:

— Îmi doresc să-ți pot oferi ceva. Tu mi-ai oferit atât de multe.

A zâmbit și m-a sărutat pe obraz.

— Urmează, iubire, a oftat. Ai răbdare. În curând, urmează.

* * *

După cum am spus mai sus, sunt nenumărate alte cântece și povești pe care Eva le-a cântat în mine. Deși văd că toate sunt variațiuni pe aceeași temă. Cel mult se deosebesc între ele prin disparități ce-mi par acum mult prea neimportante, mult prea puțin profunde decât trebuie să-mi fi părut pe atunci.

„Ești o fantomă", și-a spus Eva sieși.

Și a cântat în mine zi după zi, noapte după noapte, făcând din mine păstrătoarea amintirilor unei fantome. M-a ascuns, sechestrată în brațele ei și în apartamentul meu, departe de tot, astfel încât să am ochi, urechi, atingeri, gust pentru ea și doar pentru ea. Am inhalat-o. Am inhalat o fantomă, insubstanțială și ectoplasmică, o femeie ce se considera o fantomă și o sirenă, care nu era un lup și nu fusese niciodată. Cândva, în tot acel timp, am vorbit despre Albert Perrault și a zis: „Mama mea..." dar apoi a tăcut.

Am scris că o să aleg o poveste, apoi încă una. Dar sunt prea multe opțiuni și prea puține deosebiri. Și am făcut-o. Fata care stătea pe malul râului și care s-a întors și a plecat. Fără să îi urmeze pe ceilalți în adâncuri, pierzând pentru totdeauna acea șansă. Nealăturându-se, deci etern separată. Pot înțelege asta. Caroline a intrat în hidrocarbura milostivă, iar Rosemary Anne s-a dus și ea, și eu sunt singură, într-un exil ales de mine sau de frică. M-aș putea duce după ele și totuși nu pot. Nu pot face ca ele. Nici Eva nu poate, dar și-a dat inima și sufletul

pentru totdeauna. Mica Sirenă, niciodată Scufița Roșie. Niciodată Gévaudan. Mereu Fată înecându-se și niciodată Elizabeth Short. Dar anticipez. Stop. Ia-o înapoi, Imp!

Eva nu m-a iubit. Mă îndoiesc că a iubit vreodată pe cineva. A iubit oceanul. Prinsă într-un râu întunecos din Massachusetts, ea doar își căuta drumul spre casă, calea care curgea spre mareea brațelor iubitei. În *Zâmbetul vârcolacului* am scris despre Eva ficționalizată: ...pentru că știam că nu a iubit niciodată pe nimeni, așa cum nu m-a iubit nici pe mine.

Am povestit despre râul în iarnă și despre transformarea în pictură, dar nu voi scrie toate acele povești-cântece, permutațiile nestatornice, neschimbătoare: un copil pe un carusel, rotindu-se în timp ce mama privea, neajungând nicăieri; o creatură emaciată cu ochi aurii și dinți de ace zăcând înfometată și atentă în mâlul de pe fundul apei adânci, în josul barajului Rolling; epavele nenumăratelor vapoare, înecuri din secolele XVII, XVIII, XIX; o plajă ducând către canionul submarin Monterey, lung de 150 de kilometri și fără conținut, adânc de aproape 365 de metri; o femeie charismatică și frumoasă ca un idol antic, o zeiță pe care o numea Mama Hidra; o mandala complicată în podeaua unui templu ce a fost cândva un depozit, credincioși rugându-se acolo pentru izbăvirea de judecata pământească; Phillip George Saltonstall urcând în șa; violarea mamei mele de către un bărbat pe care l-am numit tată; toți acei oameni mărșăluind în mare; mâna demonilor uraganelor. Vezi, Imp, toate sunt una și aceeași poveste, văzută prin ochii fantomei bântuite de ea, și acea fantomă este Eva, și acea fantomă sunt eu.

Mi-a arătat chipul pe care aveam nevoie să-l văd, pe care avea ea nevoie ca eu să-l văd, pentru a închide

cercul. Așa s-ar încheia bântuirea ei, chiar dacă a mea s-ar înrăutăți. Nu aveam de unde să știu asta pe atunci, pierdută-n ea și fără medicamente.

Nu există monștri. Vârcolaci. Sirene.

Dar mi-a arătat adevărata ei față și aproape că nu mai contează dacă a fost vreodată factual.

Sirena din Millville s-a zvârcolit în toate felurile în patul meu, în spirale multicolore: sufletul ucis și transformat al lui Perishable Shippen, fidelă numelui său, chiar dacă nu a existat niciodată. Eva s-a zvârcolit în spirale vermiforme de țipari și șerpi de mare, anghile și lampetre. Și-a prins gura ei răvășitoare, de mreană, în faldurile labiilor mele, dinți aspri pe clitorisul meu. S-a zvârcolit și încolăcit în jurul meu, înfășurându-mă într-un cocon protectiv și sufocant de mâl, mucus gros și translucid din glande și pori nevăzuți. De-a lungul cutiei toracice avea deschizăturile branhiilor unui rechin, patru tăieturi roșii, adânci, pe fiecare parte a pieptului, în afara apei, luptându-se pentru aer, deschizându-se și închizându-se, fără aer și fără moarte. Sânii îi dispăruseră, n-avea decât branhii. M-am uitat în niște ochi negri, ochi ce erau doar negri și nimic mai mult, iar ei s-au uitat în mine.

A înflorit și m-a stors de sânge.

Mi-a luat vocea și m-a umplut cu cântul ei.

Ea nu iubea, așa că n-aveam cum să n-o iubesc.

Acolo unde fuseseră cearșafuri curate de bumbac era acum un covor de polipi, o sută de specii diferite de anemone-de-apă, tentaculele plantate acolo ne îmbrățișau înțepător pentru a ne ține în siguranță. Eram imune la neurotoxinele lor, am înțeles instinctiv, ca micul pește clovn ce-și face culcuș printre anemone pentru a scăpa de fălcile peștilor mai mari. În ochii mei, anemonele nu

erau cu nimic diferite de un câmp cu flori sălbatice. Ea a înflorit. Și minuscule caracatițe cu inele albastre și șerpi de mare se ascundeau printre acele flori, fiecare dintre ele apărându-ne de mușcăturile lor fatale. Le-a chemat pe toate cu melodii pe care corzile vocale ale unei muritoare nu le-ar putea reproduce. Crabi fugeau peste burta mea și înțepături de lipitori mi-au pătat brațele și picioarele. Nu am chestionat nimic. Erau. Pur și simplu erau. Încăperea era plină de umbrele peștilor care țâșneau de colo-colo, drept sau în zig-zag.

Am terminat din nou și din nou, și din nou.

Orgasm e un cuvânt insuficient.

M-a ținut strâns în brațele de același albastru pe care îl avuseseră ochii ei înainte, mâini și degete membranale, brațe punctate cu solzi și fotofore ce străluceau în altă nuanță de albastru, iluminând întunericul abisal al dormitorului, care trebuie să se fi scufundat mai adânc decât s-a scufundat vreodată. Ghearele ei de chitină mi-au crestat sânii și fața. Spinii ei de pește-leu mi-au împuns inima și plămânii.

M-a tras în jos.

— Promite! mi-a șoptit gura fără buze. Promite-mi, când terminăm aici.

Și am promis, abia înțelegând jurământul făcut. I-am promis că mă voi zbate să scap din toate iadurile în care nu am crezut niciodată. I-aș fi promis fiecare zi rămasă din viața mea, dacă mi le-ar fi cerut.

— Ești salvatoarea mea, mi-a șoptit încolăcindu-se și descolăcindu-se. Tu ești sfârșitul captivității mele.

— Te iubesc, i-am spus.

— Sunt rea. Îți amintești?

— Atunci îți iubesc răutatea și voi fi și eu rea. O să fiu o ticăloasă.

— Nu ai fărâmă de răutate în tine, India Morgan Phelps, și eu nu o pun în tine.

— Dacă mă părăsești... Dacă mă părăsești, mor – și încercam atât de tare să nu plâng, dar aveam lacrimi pe obraz, lacrimi ce se pierdeau în oceanul care-mi umplea dormitorul. O să mă înec, dacă mă vei părăsi vreodată.

– Nu, Imp, mi-a răspuns – vocea ei, toată un varec și alge brune. Tu nu ești fata care se îneacă. Nu în povestea pe care o scrii tu. Tu ești fata care a învățat să înoate.

Vreau să te cred.

— Ah, ~~Winter~~ India, tot ce ți-am spus vreodată și tot ce o să-ți spun vreodată e o minciună, dar *asta*, *doar* asta, e adevărat. (Nu îi spun că deja am scris cuvintele acestea și i le-am pus în gură în *Zâmbetul vârcolacului*.)

M-a sărutat din nou, avea gust sărat, iar buzele ei erau buzele necunoscutei de pe Sena.

Apoi am început să cânt. Era cântecul *meu* și doar al meu, neauzit de la facerea lumii. Era tot ce eram, tot ce fusesem, tot ce aș putea să fiu. M-am umflat cu cânt și am cântat.

* * *

Râul ce curge în ocean
E șansa curentului oceanic.

* * *

„Cum zicea și răvașul din prăjitură: «Nu te opri acum»", scrie Imp. „Ești aproape de final."

E adevărat. Nu mai sunt prea multe de spus, deși probabil că mi-a rămas cea mai importantă parte a poveștii mele cu fantome. Poate că aș putea să o lungesc. Atât de multe au rămas nespuse, atât de multe s-au întâmplat între mine și Eva Canning – aș putea sta aici, să notez tot ce țin minte. Aș avea nevoie de multe zile, multe pagini. Chiar dacă nu mai sunt chiar atât de multe de spus. Am timp, bănuiesc. Fiind încă şomeră, am destul timp. Așa că da, aș putea să povestesc cum am fost sedusă și cucerită de sirena mea (care nu a fost niciodată lup), iubita mea melusină, o fiică a lui Phorcys, Sirena din Millville, prinsă în râul Blackstone cu secole în urmă de un uragan, ea ar putea fi toate aceste lucruri și nenumărate altele. În felul ei, în felul *meu*, m-a vrăjit, ca Circe, deși tincturile sale au lucrat asupra ochilor mei și asupra minții mele. Fizic, s-a transformat doar pe ea.

Într-o dimineață – și nu pot spune câte zile s-au scurs de când îmi trecuse pragul, de când plecase Abalyn, știu doar că am rămas în apartament în tot acel timp. Nu aveam nevoie de mâncare, n-aveam niciun fel de nevoie pentru ceva mai mult decât se găsea în cămară și în frigider. Așadar, într-o dimineață de august m-am trezit și eram singură în pat. Cearșafurile erau doar cearșafuri. Toate anemonele ei se topiseră. Apăreau și dispăreau după cum voiau sau după cum le invoca sau alunga ea. Erau doar cearșafuri, mirosind a transpirație și a sex, și, foarte vag, a mare. Visasem ziua în care Abalyn și cu mine am mers la râu și nu am văzut mare lucru, doar că în vis am văzut ceva. Nu voi spune ce. Nu e important ce. M-am trezit din vis și am rămas în pat, închideam și deschideam ochii, și imediat am știut că Eva nu era lângă mine. Adormisem în brațele ei, sau ea în ale mele.

Ghemuite în poziție fetală, ca orice bestie nenăscută, una în brațele celeilalte. Ne-am înfășurat una în jurul celeilalte ca și cum tot ce eram depindea de acele îmbrățișări.

— Eva? am șoptit somnoroasă.

— Bună dimineața, India Morgan, a zis.

Era din nou la geamul dormitorului, uitându-se afară la cerul care abia începea să se lumineze. De data asta nu era goală. Își îmbrăcase rochia ei roșie mătăsoasă, dar era desculță. Lumina zorilor îi colora fața în arămiu. Arămiu sau caramel. Lupul Eva, care nu existase niciodată, avea ochii caramel. M-am gândit că poate lumina vine *din* ea, nu e doar reflectată *de* ea. Stătea foarte drept. Nu se uita la mine peste umăr în timp ce-mi vorbea. Nu-i mai rămăsese nicio irizare și arăta ca oricare altă femeie slabă și palidă. Nu mai era nepământeană și m-am gândit: „Vraja s-a spulberat". M-am gândit: „Poate ceea ce se va întâmpla de acum încolo este alegerea mea și doar a mea".

Asta ar fi putut fi adevărat. Dar acum, uneori, știind ce știu, prefer să cred altceva.

— Ar trebui să iei ceva pe tine, a zis și cuvintele erau asemenea catifelei. Am nevoie să mă duci la mare astăzi. Trebuie să plecăm în curând. Am amânat deja prea mult.

Nu aveam niciun motiv să mă îndoiesc de toate astea. Oricum, părea cu totul de bun simț. Văzusem ce fel de ființă era și fusesem martoră la magia ei, sigur că avea nevoie să fie în apropierea mării. M-am ridicat, am găsit o pereche cât de cât curată de chiloți și niște șosete desperecheate (una cu model ecosez, una în dungi alb-negru), pantaloni scurți cargo și un top kaki pe care l-a uitat Abalyn aici. Acum știu – și știam și atunci – că ar fi trebuit să simt... ceva... văzând acel top, dar nu am simțit. M-am îmbrăcat cu el și gata.

Mă legam la tenișii când m-a întrebat dacă mi-era foame, dacă voiam să mănânc înainte să plecăm. I-am spus că nu, nu mi-e foame, deși îmi era.

— Știi plaja Moonstone? a întrebat.

— Sigur, am zis. Am fost acolo de multe ori.

Vara te poți plimba doar pe o fâșie îngustă a plajei Moonstone, deoarece fusese o plajă de nudiști până în 1989 sau așa ceva, când cei de la Serviciul pentru Pești, Animale și Plante Sălbatice au declarat-o un refugiu pentru fluierari, fiind păsări pe cale de dispariție. Din aprilie până la jumătatea lui septembrie nu te poți apropia de locul în care își fac cuib fluierarii. Sunt păsări mici alb-gri, cu dungi negre în jurul gâtului și între ochi. Țopăie pe nisip, căutând viermi sau gândaci, sau ce-or mânca ei.

— Atunci mergem la plaja Moonstone.

Apoi a început să vorbească despre o zi de ianuarie, cu doisprezece ierni în urmă, când un vas petrolier și un remorcher au eșuat acolo. Vasul a vărsat mai mult de treizeci de tone de petrol toxic în Block Island Sound și pe plajă. Numele vasului era *North Cape*, iar numele remorcherului era *Scandia* și, în timpul unei furtuni, s-au izbit de stâncile din vecinătatea coastei. Trustom și Card – două iazuri sărate din vecinătatea plajei – fuseseră contaminate, iar Moonstone fusese împânzită de cadavrele a zeci de milioane de păsări, homari, scoici și stele de mare otrăvite. Tot ce putea fi și fusese otrăvit ajunsese pe plajă. Oamenii au salvat o parte din păsări. Nu poți salva un homar otrăvit.

N-ai tu idee plăcerea nebună ce vom avea...

— A fost un masacru, a zis Eva și în vocea ei se simțea amărăciunea. Ea nu uită asemenea lucruri. Poate că oamenii uită. Poate că păsările se întorc și crustaceele se

întorc și nimeni nu le spune turiștilor ce s-a întâmplat aici. Dar *marea* își amintește. Memoria mării cuprinde eoni.

Îi povestesc cum am găsit fosila unui trilobit pe insula Conanicut când eram mică.

— Era oarecum strivit, totuși, pentru că marna se metamorfozase, s-a transformat în șist... am zis, apoi am realizat că murmuram și am tăcut.

— Am cântat pentru mine, a zis și eu m-am așezat pe pat, privind lumina caramel de pe fața ei. Te-am cântat și am scos cântecul tău din tine. Mi-am ținut promisiunea.

— Crezi că așteaptă? am întrebat. Mama ta, adică, dar nu mi-a răspuns.

Am vrut să-i spun că o iubesc. Am vrut să o rog să fie cu mine pentru totdeauna, să mă sugrume în reveriile ei batipelagice pe care mă lăsase doar să le întrevăd. Am vrut să o implor să mă învețe metamorfoza, ca să mă încolăcesc și să mă uit atent la lume prin ochi negri de rechin. „Te rog, învață-mă vrăjitoria", am gândit, „ca să chem anemonele și crabii, caracatițele și stelele de mare. Rămâi să-mi fii mereu soră, iubită, profesoară, disoluție." Gândurile îmi erau luminoase ca soarele care răsare și pe toate le-a auzit. Sau doar le-a ghicit.

— Nu, a șoptit. Am oferit atât cât îmi este permis.

Atunci mi-am amintit visele cu Moonstone din iulie, dansând braț la braț pe *Cadrilul Homarilor*, în timp ce Eva cânta la vioară. Dar le-am ținut pentru mine. M-am dus la baie, m-am spălat pe dinți și am folosit ața dentară, m-am dat cu deodorant și am făcut pipi. Reflexia mea din oglinda cabinetului medicinal m-a surprins, dar numai un pic. Slăbisem și eram palidă, aveam cearcăne.

„Un preț mic de plătit", mi-am spus în șoaptă.

— Sunt pregătită, am zis, intrând din nou în dormitor.

Eva încă stătea la geam. Cu spatele întors la ziua ce urma. Și cred – sunt aproape sigură – că a zis ceva despre Aokigahara Jukai, dar vorbea foarte încet și nu am rugat-o să repete.

Am ieșit din casă, am ieșit din oraș și am luat-o pe Broad Street, am intrat pe I-95, spre South County. Trebuia să-mi găsesc ochelarii de soare, soarele ardea puternic în stânga mea. Ziua era luminoasă, cerul, cum nu se poate mai albastru, niciun nor. Eva a găsit un post de radio pe care era muzică clasică și...

„Nu te opri acum", a scris Imp.

MAMA ta e-n fund de mare,
Oasele-i sunt mărgean,
Ochii EI, mărgaritare.
Tot ce-n EA e pământean,
Negreșit se primenește.
Marea-și cere a ei vamă
Și-n scumpeturi o destramă.[1]

* * *

Ne ia mai puțin de o oră să ajungem la Plaja Moonstone. Părăsesc autostrada la... de fapt, un itinerariu punctual nu are niciun sens, nu? Am părăsit autostrada și am luat-o spre sud, către mare. Spre sud, către mare. Aveam geamurile lăsate în jos și aerul era dulce, plin cu parfumul lucrurilor ce cresc. Am condus și am trecut pe lângă spectacolul pitoresc de sub I-95: moara Kenyon (circa 1886, 1695) și lanuri de porumb înalt, uscat,

[1] Versuri din *Furtuna*, de William Shakespeare (în traducerea lui Leon D. Levițchi, *Opere complete*, vol. VIII, Ed. Univers, București, 1990). Autoarea adaptează versurile, înlocuind „tatăl" din original cu „mama".

păduri și numeroase soiuri de ferigă, pășuni, ziduri de piatră acoperite de mușchi și licheni, cai, vaci și capre, copaci atât de mari încât îmi imaginez că trebuie să fi fost plantați sau să fi prins rădăcini înainte de Războiul de Independență, o mână de case (unele vechi și demne, altele noi și de proastă calitate), o parcelă mare de morcov-sălbatic, florile sale albe foșnind lenește în briza dimineții. Iazuri, ape curgătoare și mlaștini mici. De vreo două ori am vrut să opresc și să-i arăt Evei una sau alta. Dar nu am făcut-o. Acasă, pe Willow Street, zisese: „Trebuie să plecăm în curând. Am amânat deja prea mult".

Nu ar fi vrut să opresc, așa că nu am întrebat-o. Încerc să nu pun întrebări dacă știu deja răspunsul – Rosemary m-a învățat să nu o fac.

Pe la ora șapte (a trebuit să opresc să alimentez, altfel am fi ajuns mai repede acolo) intram pe fundătura nisipoasă din capătul străzii plajei Moonstone. Pe o parte, spre vest, drumul e flancat de iazul Trustom și pe cealaltă parte, spre est, e flancat de un desiș de nepătruns, amestecat cu copaci piperniciți, apoi de iazul Card. Am parcat pe partea cu Trustom și am atenționat-o pe Eva să aibă grijă la iedera otrăvitoare când iese din mașină, pentru că e peste tot în preajma plajei. Nu știam dacă era alergică, dar eu sunt îngrozitor de alergică la iedera otrăvitoare. Așadar era ceva reflexiv în avertizarea mea. Totuși, nu purta pantofi. Eva a zâmbit, a deschis ușa și a coborât din mașină.

Am stat acolo, cu mașina între noi, timp de... nu prea mult. Am văzut două lebede pe lac și i le-am arătat. A dat din cap și a spus: „O lebădă ce moare, când anii tâmplele-i străpung, Cu ultima suflare în cânt melodios își pune viața. Și-n timp ce singură își cântă al ei bocet, plutește înainte pe dricul de apă".

Cine are parte de dric când moare pe mare?

— Tocmai ai inventat asta? am întrebat.

— Deloc, a zis și a râs, dar nu a fost în niciun fel un râs nepoliticos sau batjocoritor. Un poet englez, Phineas Fletcher. El a scris-o.

— Păi, e frumos, i-am spus.

— Nu la fel de frumos ca lebedele, a răspuns.

— Nu, am încuviințat, nu la fel de frumos.

O pală de vânt a ondulat suprafața iazului de culoarea ceaiului și una dintre lebede și-a întins aripile.

— Să nu batem pasul pe loc, a zis apoi și am urmat-o de la mașină în jos pe poteca de nisip cenușiu care duce până la plajă.

Am traversat podețul care leagă cele două iazuri. Apa se umfla și gâlgâia în iazul Card prin țeava de beton de sub noi. Nu sunt decât două sau trei linii de dune ce separă iazurile sărate de plajă. Dunele erau împodobite cu măceși și cu iedera otrăvitoare de care am scris mai înainte. În acea dimineață, florile delicate, roz-albe, erau în floare, și se vedeau și câteva măcețe roșii care nu se uscaseră și nu căzuseră.

„Mai scurt", a scris Imp. „Să nu batem pasul pe loc."

Scriu eu.

Aerul mirosea a mare și a măcețe. Dincolo de dune, pe plaja Moonstone bate vântul foarte, foarte tare. Vântul biciuia nebunește părul lung al Evei. Vântul era mai rece decât mă așteptasem și mi-am dorit să fi luat un pulover cu mine. Aerul era atât de curat în acea dimineață, încât puteam distinge limpede silueta insulei Block, la un kilometru și jumătate spre sud. Ca de obicei, plaja era plină cu alge, bolovani și pietre: granit, gresie, calcit, șist și opaca și alba piatră a lunii care dă numele plajei.

Marea era calmă și doar valuri foarte mici se rostogoleau și se spărgeau de mal. Cerul era plin de pescărușii, câțiva dintre ei cu spatele negru, mai mari, și cormorani lucioși treceau pe deasupra noastră.

Nu, Caroline. Nu erau ciori, corbi sau mierle de niciun fel.

Eva s-a aplecat și a ridicat o piatră a lunii perfect rotundă, cam de mărimea unei castane și mi-a așezat-o în mână, apoi mi-a strâns degetele în jurul ei.

— Acum poți cânta, India Morgan Phelps, a zis. Îmi doresc ca niciunul dintre cântecele tale să nu-ți mai provoace atât de multă durere.

Apoi mi-a pus palmele pe obraji și m-a sărutat, și Eva nu avea alt gust decât oricare altă femeie pe care am sărutat-o vreodată.

Când gurile noastre s-au despărțit, am spus:

— Să mergem acasă.

Ochii ei albaștri s-au uitat în ochii mei. Nu a zâmbit și nu s-a încruntat. Nu cunosc niciun cuvânt care să descrie expresia pe care o avea chipul ei. Poate că acel cuvânt e *calm*.

— Nu, Imp. Nu așa se termină povestea ta cu fantome, a zis atât de încet, încât abia îi auzeam vocea prin vânt. Și nu e nici felul în care se termină povestea mea cu fantome.

Și atunci, femeia pe care o știam drept Eva Canning, fiică a Evei Canning, a făcut ceea ce făcuse și mama ei cu șaptesprezece ani în urmă. Eva s-a întors cu spatele la mine și a pășit în apă. La început valurile se spărgeau în jurul gleznelor ei, apoi în jurul pulpelor, udându-i rochia roșie, roșie ca măceșele. Pe urmă a înotat un pic. Și pe urmă a dispărut.

M-am așezat pe plajă și am ținut în palmă piatra lunii pe care mi-o dăduse. Am rămas acolo timp îndelungat, tremurând și ascultând pescărușii.

CONTRAPAGINI

27 noiembrie 2010

„Orice a fost – sau nu a fost – e gata", am scris, „și tu ai notat totul pentru mine. Vei fi întotdeauna bântuită, dar e gata. Mulțumesc. Acum poți pleca."

Scrie Imp.

Scriu eu.

18 ianuarie 2011

Azi-noapte m-am uitat pe geam și am văzut o femeie roșie mergând pe zăpadă. Adică purta o rochie roșie. Dar nu era ea. Și Abalyn a văzut femeia, dar nu era ea. Cred că o să ningă toată iarna.

27 ianuarie 2011

De dimineață am descoperit ceva pe internet. Fără să caut. Sau nu, poate am căutat. Încă mai am dosarele – o să pun paginile astea la un loc cu toate celelalte despre Perrault. Doar atât o să bat la mașină:

„... desigur, lucruri mult mai stranii s-au sugerat despre viața și opera sa. Și, ținând cont de detaliile scurtei sale cariere, de implicarea sa în ocultism și de înclinația pentru prețiozități criptice, nu pare – cel puțin pentru

acest autor – atât de bizar să i se atribuie lui Albert Perrault o prestiință morbidă sau să se creadă că faptul că și-a prezentat lucrarea *Last Drink Bird Head* („Ultimul Pahar Cap de Pasăre") în ajunul accidentului său fatal de motocicletă pe strada Cuvier a fost o mișcare atent orchestrată, gândită să-i păstreze mistica *ad finem*. Într-adevăr, aproape că pare bizar să credem altceva.

Cât despre pictura propriu-zisă (momentan împrumutată la *Musée National d'Art Moderne*), *Ultimul Pahar Cap de Pasăre* este una dintre cele mai mari și, din punct de vedere tematic, una dintre cele mai obscure pânze ale lui Perrault. După dezamăgitoarele sale experimente în sculptură și multimedia, revine mereu la tablourile care îi anticipau ascensiunea în urmă cu aproape un deceniu. Avem aici, încă o dată, viziunea sa retro-expresionist-impresionistă și o întoarcere clară la obsesia lui mai veche pentru mitologie.

O figură singuratică stă pe un vârf de deal arid, pe fundalul unui cer nocturn învolburat. Însă acest cer nu este învolburat de stele sau de strălucirea lunii, ca în *Noapte înstelată*, al lui Van Gogh, ci, mai degrabă, însuși *materialul* cerului e învolburat. Însăși pânza pare să aibă convulsii. Întunericul unui firmament ce poate reflecta concepția antipatetică a cosmosului pentru Perrault și ar putea fi citită și ca o proiecție a personajului central din pictură – și, prin extensie, a psihicului artistului. Nu există decât o singură pată de lumină roșie în tot acel cer negru, contorsionat (amintind de mai vechiul său *Fecunda ratis*) și pare a fi mai mult un ochi otrăvitor decât un corp celest obișnuit. Forma și grosimea tușei fac ca acest cer să fie violent și am descoperit că e dificil să nu văd tușele ca pe niște coridoare din labirintul unui nebun, în cercuri concentrice care, în cele din urmă, nu duc nicăieri.

Și, dacă cerul din *Ultimul Pahar Cap de Pasăre* se poate spune că formează un labirint, atunci figura ce domină prim-planul ar putea foarte bine să reprezinte inevitabilul său minotaur – o himeră deformată, de-a pururi prizonieră în hotarele lui înnodate. Personajul a fost descris de către un critic reputat ca reprezentare a zeului egiptean cu cap de vultur, Horus (sau Nekheny). Totuși îmi pare limpede că despre avatarul cu cap de pasăre al lui Perrault nu se poate afirma cu precizie că are cap de vultur. Profilul prezentat – craniu mic și cioc lung, slab și încovoiat – amintește mai degrabă de un ibis. În acest caz, se face referire la o altă divinitate, la Toth, scrib al zeilor și mijlocitor al forțelor binelui și ale răului.

Personajul strânge în mâna stângă o carte, iar pe cotorul cărții putem distinge limpede trei litere, probabil o parte a titlului: *LEV*. Nu pot să nu aduc în discuție reportajele ce au apărut imediat după moartea lui Perrault în care se spunea că începuse recent o corespondență cu un membru supraviețuitor al „cultului sinucigaș" Ușa Deschisă a Nopții, condus de răposata Jacova Angevine, o femeie pe care o numește în corespondența sa doar E.M.C. Se cunoaște că scandaloasa carte a lui Angevine, *Trezindu-l pe Leviathan*, a făcut parte din biblioteca lui Albert Perrault..."

Fragment din *Gilded Thomas Art Review* (vol. 31, nr. 7, toamna, 2006, Minneapolis, MN)

Tabloul ăsta nu a fost inclus în expoziția de la galeria Bell din 2008. M-am gândit că poate am plecat înainte să-l văd, pentru că mă simțeam rău. Dar am consultat galeria și un catalog al expoziției. Nu era acolo. Bănuiesc că e încă în Franța. Dar E.M.C., presupusă supraviețuitoare a înecărilor

în masă din Moss Landing? Poate exista dubiu în privința identității acestei corespondente? Nu știa, nu? Nu știa.

7 februarie 2011

Și, iată-mă, născut am fost să mor
Să-mi așez acest trup în pământ
Și cu spiritul un fior să zbor
Într-o lume tainică, ascunsă.

O țară cu umbra cea mai adâncă
Nepătrunsă de cugetul omului
Uscatele tărâmuri ale celor morți
Unde tot și toate sunt uitate.
Idumea, Charles Wesley, 1793

11 februarie 2011

Din *Cetatea din mare*, 1831, de Edgar Allen Poe:

Priviți! Clădit-a Moartea tron
În loc ferit de orice zvon
Colo, jos, spre-apus, în văi –
Și cei răi, și cei buni, cei mai buni, cei mai răi,
Acolo-s veșnic fiii săi.

Palate, turnuri și altare
(De vreme roase toate sunt!)
La noi nu-și află-asemănare.
În jur, uitate-n veci de vânt,
Dorm, resemnate sub tării,
Mări vaste de melancolii.[1]

[1] Trad. de Mihu Dragomir, în volumul *Annabel Lee și alte poeme*, Ed. Univers, București, 1987.

„În palatele lui Poseidon, Ea va pregăti încăperi din mărgean și sticlă, și oase de balenă. Castele, altare într-un oraș ciudat. Ea ne va aduce acasă."

Jacova Angevine (1990)

8 martie 2011

Am fost la dr Ogilvy astăzi. E mulțumită de progresul meu. Îmi zâmbește și știu că nu se preface, că nu e „zâmbetul obligatoriu de psihiatru", ci unul sincer și adevărat:

— Acum știi că nu vei fi niciodată sigură de ceea ce s-a întâmplat? a întrebat.

— Da, acum știu. Știu asta.

— Și poți trăi cu asta.

M-am uitat la un arici de mare de pe unul dintre rafturi, apoi am zis:

— Pot. Pot să trăiesc cu asta.

Și atunci mi-a zâmbit.

18 martie 2011

Urzim ficțiuni necesare și uneori ne salvează. Mințile noastre, corpurile noastre. Sirena m-a învățat să cânt, dar a fost o ..... mincinoasă, manipulatoare, și a văzut că am ajutat ținut cuțitul în timp ce-și tăia venele. Așa că mi-am spus o altă poveste, una frumoasă în care am ajutat un lup rătăcit care de fapt era o fată să se găsească și astfel să devină din nou lup. Le-am pus una peste alta și am făcut din mine o eroină, nu o nebună. Dar creierul meu se revolta zgomotos și vocifera, și ar fi trebuit să știu că nu avea să țină.

7 aprilie 2011

„Omule, suntem răsuciți în lumea asta, aidoma cabestanului de colo, iar Soarta e mânerul ce ne învârtește.

Și tot timpul privim cerul acesta surâzător și marea asta adâncă." Herman Melville, *Moby Dick* (1851)[1]

10 aprilie 2011

Azi am văzut o femeie roșie pe stradă. Nu s-a întors să se uite la mine.

10 aprilie 2011

Lumea de aici e o lume în care visele omoară vise.

20 aprilie 2011

„Poate mintea (așa o voi numi în continuare) cuiva să-i afecteze corpul (așa îl voi numi în continuare)?

Dacă da, asta este *vrăjitorie personală*, sau *vrăjitorie interioară*.

Poate mintea cuiva să afecteze corpurile altor persoane și lucruri din afară?

Dacă da, aceasta este ceea ce voi numi *vrăjitorie exterioară*."

Charles Fort, *Lo!* (1931)

„Nimic din ea nu e uman, în afara faptului că *nu* e un lup; e ca și cum blana pe care credea că o poartă s-a dizolvat în pielea ei și a devenit parte din ea, deși nu există."

Angela Carter (*Wolf-Alice*, 1978)

2 iunie 2011

Azi m-am întors pe plaja Moonstone. Abalyn a venit cu mine. Am așezat flori pe apă. Nu știu dacă Evei îi

[1] Fragment din *Moby Dick*, trad. de Petre Solomon, Ed. Art, București, 2013.

plăceau florile, dar am aruncat în valuri o ghirlandă de ferigi și primule. În limbajul florilor, pentru victorieni primulele însemnau iubire eternă, deși știu că e nepotrivit, pentru că știu că nu a *iubit* pe nimeni, așa cum nu m-a iubit nici pe mine. Voi spune că e ironic.

10 iunie 2011

Unul dintre verii Evei Canning, pe numele său Jack Bowler, a fost de acord să ne întâlnim acasă la el, în Jamestwon. Casa lui e cam dărăpănată, dar mi-a făcut ceai, iar el era un bărbat plăcut – cu prea multe pisici. Are cam patruzeci de ani și e cărunt. Colecționează articole nautice și mica lui casă e plină de capcane pentru homari, mărunțișuri de la bărci, fotografii înrămate și tablouri (printuri) cu baleniere. I-am spus din capul locului că sunt nebună, pentru că m-am gândit că ar trebui să fiu sinceră. S-a uitat la mine preț de o clipă, apoi a râs și a zis:

— La dracu', ce contează.

Fuma țigară după țigară și nu m-a întrebat dacă mă deranja. Nu i-am zis.

Am vorbit mai mult de o oră și multe au fost spuse, importante și neimportante. Dar voi nota o singură parte.

Am sorbit din a doua cană de ceai iar el a zis:

— Da, era un copil când a murit maică-sa. Și după asta nu a mai fost niciodată normală. Poate că nu a fost normală de la bun început. Nu eram apropiați, dar bunica mea era sora bunicii ei, mai aflam una-alta. Până la urmă s-a lăsat de școală și a ajuns de două ori la spital. (Spitalul din Rhode Island unde merg la dr Ogilvy, nu Spitalul Butler.) Cred că avea vreo douăzeci, douăzeci și

unu de ani când și-a schimbat numele. A făcut-o legal și toate cele.

Un motan roșcat a sărit în poala mea și s-a uitat la mine, așa cum se uită pisicile la intrușii de la care se așteaptă să aibă măcar politețea să le mângâie sau să le scarpine după ureche, dacă tot le-au deranjat și așa mai departe. L-am mângâiat și a tors.

— Și-a schimbat numele?

— Da. Legal. Nu o chema Eva. Maică-sa îi dăduse alt nume. N-a stat ea multă vreme cu fetița, dar a stat destul cât să-i dea nume. O chema Imogene, așa a fost botezată la Biserica Centrală Baptistă. Imogene May Canning. Și l-a schimbat, cum am zis, nu cu mult după moartea maică-sii. Tot spunea că are de gând să meargă în California, lângă Monterey, unde au murit mama ei și toți ceilalți. Dar nu s-a dus niciodată.

Am mângâiat motanul roșcat din poală și nu l-am întrerupt. Oricum nu știu ce i-aș fi putut spune.

— Ultima dată când au dus-o la spital, o găsise cineva goală pe marginea unui drum, undeva în Massachusetts. A fost dusă la poliție, ăia au sunat-o pe bunică-sa și au adus-o înapoi la spital în Providence. Era bolnavă. Adică se îmbolnăvise după ce înotase într-un râu în iarna aia. O pneumonie gravă. Au ținut-o câteva luni, apoi i-au dau din nou drumul. După asta nu prea am mai auzit de ea.

Am mai vorbit, am mai băut ceai, au mai apărut și alte pisici.

Mi-a arătat un dinte de cașalot în care era sculptat un portret de femeie. A zis că i-ar plăcea să aibă mai mulți dinți sculptați, doar că sunt foarte scumpi. Mi-a arătat un bulgăre de ambră cenușie pe care îl găsise în golful Mackerel. Mi-a arătat un craniu de focă.

Era aproape întuneric când am plecat și i-am mulțumit, iar el mi-a zis că și-ar fi dorit să-mi fi putut spune mai multe. M-a întrebat dacă vreau o pisică și i-am zis că aș vrea, dar Abalyn e alergică.

17 iunie 2011

Am fost la magazin azi (toți se bucură să mă vadă, chiar dacă nu mai lucrez acolo). Am vorbit cu Annunziata, care era în pauză. Am mers în depozit, ne-am așezat și am stat de vorbă. Mai mult despre... am vorbit de toate. Dar când să plec, pentru că ea trebuia să se întoarcă în față, a zis ceva.

A zis:

— Foarte ciudat. Acum două zile, a intrat o doamnă în magazin și, la prima vedere, semăna perfect cu tipa aia care era obsedată de tine.

Am întrebat-o despre cine vorbea.

S-a uitat la mine preț de o clipă, mai întâi cu o expresie goală, apoi confuză, apoi a zâmbit și a râs.

— Blonda aia? Purta tot timpul ochelari de soare? Întreba mereu de tine când nu erai pe aici.

Am râs imediat, nici n-am stat pe gânduri. Nu, m-am prefăcut că râd. M-am prefăcut că știu despre ce vorbește.

— Nu era ea, a zis Annunziata. Mi-am dat seama destul de repede. Dar, știi, la prima vedere...

Acum îmi amintesc de ea, e dinaintea Evei. Tipa care era obsedată de mine.

În cazul ăsta, am trei întrebări.

De cât timp mă urmărea Eva Canning? Și de ce nu mi-o amintesc intrând vreodată în magazin, dacă Annunziata insistă că râdeam de ea, făceam glume despre cum era ea „obsedată"?

Și oare Eva știa de plimbările mele cu mașina din timpul nopții?

Nu, patru întrebări. A fost *ceva* din toate astea o simplă întâmplare?

Cred că Annunziata a văzut că eram zguduită și când am ajuns la casă mi-a oferit reducerea de angajat, deși nu are voie să o facă.

Jack Bowler a zis: „Adică se îmbolnăvise după ce înotase într-un râu în iarna aceea."

* * *

— Acum știi că nu vei fi niciodată sigură de ceea ce s-a întâmplat? m-a întrebat dr Ogilvy.

— Da, acum știu, i-am zis. Știu asta.

Știu asta.

21 iunie 2011

O altă memă dăunătoare, sau doar o legendă urbană făcută să arate ca o bântuire. Oricum, mi-aș fi dorit să știu de ea când scriam despre Aokigahara Jukai, Seichō Matsumoto și romanul său.

În 1933 un pianist maghiar, Rezsö Seress, a scris un cântec pe care l-a numit *Vége a világnak*, care poate fi tradus prin „Sfârșitul lumii". Un al doilea set de versuri a fost compus de un poet maghiar, László Jávor, iar cântecul a ajuns să fie cunoscut sub numele de *Szomorú vasárnap*, sau „Tristă Duminică". Versurile originale deplâng distrugerea Europei în cel de-Al Doilea Război Mondial, iar în celelalte e deplânsă pierderea unei iubiri și apare un jurământ de sinucidere, în speranța reîntâlnirii în viața de apoi.

În 1941, redenumit *Gloomy Sunday*, cântecul a devenit un hit al lui Billie Holiday. Holiday era poreclită Lady Day[1], deși nu știu de ce. Pentru mulți creștini, Lady Day este Buna Vestire, Vestirii Maicii Domnului, și nu văd de ce ar fi porecla lui Billie Holiday, nu? În fine, cântecul a fost un hit. Dar tot ce s-a întâmplat cu melodia asta a fost foarte complicat. Cu această cvasi-bântuire. Am găsit pe net nenumărate pagini dedicate piesei *Gloomy Sunday* și nu mă voi obosi să notez tot aici, doar câteva idei.

Deja în 1936 cântecul era cunoscut drept „Cântecul maghiar al sinuciderii", după ce mai multe sinucideri au fost puse pe seama lui (unii spun șaptesprezece, dar numerele variază mult). Unii spun că piesa ar fi fost interzisă în Ungaria, dar nu găsesc dovezi că asta s-ar fi petrecut cu adevărat. Unii susțin că mult mai mulți s-ar fi sinucis în America după ce au ascultat piesa cântată de Billie Holiday, posibil aproape două sute de oameni. Alții susțin că piesa a fost interzisă la radio, dar sursele nu sunt verificate. Am citit despre sinucigași găsiți cu partitura în buzunar sau în mână, sau cu discul în gramofon.

Unele surse susțin că versiunea lui Jávor a fost inspirată de dragostea lui pentru o fostă iubită care, după ce a ascultat piesa, și-a luat viața și a lăsat în urmă un bilet de sinucidere cu doar două cuvinte: *Tristă duminică*. Și ăsta pare a fi un simplu zvon. Este însă adevărat că László Jávor și-a luat viața în 1969 aruncându-se de pe o clădire din Budapesta; căzătura nu i-a fost fatală, dar a reușit să se sugrume cu o sârmă în spital.[2] Nu pot să nu mă

[1] În limba engleză, Lady Day poate însemna „Doamna Zi", dar și „Ziua Doamnei" – respectiv, în spațiul creștin, Ziua Maicii Domnului. (*N.red.*)

[2] În realitate, cel care s-a sinucis de fapt este Rezső Seress. (*N.red.*)

gândesc la Rosemary Anne, ținută închisă pe Bulevardul Blackstone la numărul 345, dar...

În prezentarea de pe albumul *Lady Day – The Complete Billie Holiday on Columbia, 1933-1944*, Michael Brooks scrie că, *Gloomy Sunday* „a ajuns în America în 1936 și, în urma unei strălucite campanii publicitare, a devenit cunoscut drept «Cântecul maghiar al sinuciderii». Se spunea că, imediat după ce îl ascultau, îndrăgostiții nefericiți săreau ca hipnotizați pe cea mai apropiată fereastră, cam la fel ca investitorii după octombrie 1929 – ambele povești sunt, în mare măsură, mituri urbane".

Nu pot spune ce e adevărat din toate astea și ce nu. Nu pot decât să observ asemănarea cu „Pădurea sinucigașilor" din Japonia, după publicarea unui roman. Nu pot decât să repet că bântuirea este o contaminare deosebit de periculoasă a gândurilor.

Vezi și piesa *I Will Follow You Into the Dark* (2006) de Death Cab for Cutie, pe care mi-a pus-o Abalyn să o ascult, și *(Don't Fear) The Reaper*, de Blue Oyster Cult (1976; Rosemary avea albumul ăsta).

29 iunie 2011

Un student de la Kingston a găsit trupul Evei la trei zile după ce a înotat departe de mine. Nu mai rămăsese mult din el. A fost și un articol în *Providence Journal*. A fost identificată cu ajutorul fișei dentare. După dinți. Legistul a zis că a fost atacată de rechini. Rechini, pești, crabi. Ca fata care moare la începutul filmului *Fălci*. Dar nu rechinii au omorât-o, a zis legistul. S-a înecat și după aceea rechinii i-au mâncat trupul. O săptămână mai

târziu, un rechin mako de doi metri și zece centimetri a fost prins lângă Watch Hill. În stomac avea o mână de femeie și fâșii dintr-o rochie roșie de mătase.

2 iulie 2011

Nu vom conteni cu explorarea
Și sfârșitul dibuirii pururi
Va fi s-ajungem de unde am pornit
Și să cunoaștem locu-ntâia oară.
T.S. Eliot, *Little Gidding* (1942)[1]

2 iulie 2011

„Orice a fost – sau nu a fost – e gata", bate la mașină fata pe nume India Morgan Phelps, „și ai scris tot. Povestea ta cu fantome. Da, vei fi mereu bântuită, dar e gata. Mulțumesc. Acum poți pleca."

Noapte bună, Rosemary Anne.

Noapte bună, Caroline.

Noapte bună, Eva.

Abalyn spune că vrea să fim împreună. Mi-a spus că mă iubește. Nu erau ciori, nici corbi prin preajmă.

SFÂRȘIT

[1] Trad. de Sorin Mărculescu, în volumul *Patru cvartete*, Ed. Univers, București, 1971.

NOTA AUTOAREI

N-am scris ușor niciunul dintre romanele mele, dar niciunul nu mi-a ridicat atâtea dificultăți ca Fată înecându-se: O autobiografie. *Când stăteam la biblioteca publică din Peace Dale (Peace Dale, RI), pe 8 august 2009, citind o carte despre omorârea Daliei Negre, a luat naștere pentru prima dată în mintea mea această carte. De-a lungul celor douăzeci și șapte de luni care au urmat (pentru a parafraza observația uimitoare a lui Kelly Link), și-a schimbat forma de multe ori. Și abia în ultima zi din octombrie 2010, după ce am conceput, apoi exclus numeroase pseudo-începuturi și subiecte, am găsit calea de intrare în carte. În cele din urmă, a fost simplu – trebuia doar să-i permit lui Imp să vorbească cu vocea ei.*

Trebuie să mulțumesc multor persoane fără care acest roman pur și simplu nu ar fi putut fi scris. În primul rând Sonyei Taaffe (fără doar și poate) și lui Geoffrey H. Goodwin, care a stat cu mine în mai multe ocazii, cu mult după miezul nopții și aproape până în zori, discutând locurile în care povestea lui Imp ține sau nu. Am o datorie specială față de mai mulți scriitori care, în timpul unui workshop târziu din cadrul festivalului ReaderCon 21, m-au încurajat și mi-au oferit multe idei care au devenit cruciale în transformarea romanului: Michael Cisco,

Greer Gilman, Gemma Files, Erik Amundsen și, din nou, Geoffrey H. Goodwin și Sonya Taaffe. Multe mulțumiri lui Peter Straub pentru strălucire și sprijin, și agentului meu, Merrilee Heifetz (Writers House) și editoarei Anne Sowards, pentru răbdarea lor în timp ce ratam termen după termen. Mamei mele, Susan Ramey Cleveland, lui Jeff VanderMeer și tuturor celor care au iubit cartea mea The Red Tree. *Mulțumirile mele lui Hilary Cerullo, doctor în medicină, care mi-a liniștit mințile, și lui Kristin Hersh, autoarea volumului de memorii* The Rat Girl, *pentru că mi-a arătat că e OK să* scriu *așa cum* gândesc. *Recunoștințele mele personalului de la Ateneul din Providence, de la Muzeul Harvard de Istorie Naturală, de la Muzeul Școlii de Design din Rhode Island (RISD), lui S.T. Joshi, Andrew Fuller, Andrew Migliore și organizatorilor festivalului de film H.P. Lovecraft din 2010 (Portland, OR), și tututor celor din Boston, New York City și Providence care mi-au oferit sprijin, prea numeroși pentru a fi numiți. La fel, le mulțumesc lui Elizabeth Bear, Holly Black, Brian Evanson, Elizabeth Hand, Kelly Link, Peter Straub și Cathrynne R. Valente, care au citit cartea când era doar un manuscris, și lui Jacob Garbe pentru cuvintele ordonate perfect. Și, mai presus de orice, partenerei mele, Kathryn A. Pollnac, pentru că mi-a suportat toate căcaturile și pentru că mi-a citit toate aceste rânduri cu voce tare de nu știu câte ori.*

Facem imposibilul și asta ne face puternici.